

Pizza Nướng Tủ

Editor: Renni

Ước sống
thần kinh
Ước
nữ Ước
ở tận thi
thế

Cuộc Sống Thần Kinh Của Nữ Cường Thi Ở Mạt Thế

Tác giả: Pizza Nướng Tủ

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Tên gốc: mạt thế nữ cường thi đích thoát tuyến sinh hoạt

Nội dung nhân: nữ cường thần quái thần tiên ma quái, nữ cường, mạt thế, dưỡng thành, trung khuyến, thoải mái vô địch lưu

Nhân vật chính: Hách Hách

Editor: Renni.

Luận về cách một cường thi sinh tồn ở mạt thế:

- Mỗi ngày đi tuần tra xem có con nào xâm nhập vào địa bàn hay không
- Đôi lúc đi thu dọn các bộ phận cơ thể bị đứt lìa
- Không quên việc chào hỏi thường lệ với Vương đại ca gãy đầu, ông B giàu có, đáng buồn là chẳng ai thèm đáp lại. Aiiii, người thành phố sao mà lạnh lùng quá!

À mà họ là zombie mà!!!

Tui không phải nha, không phải zombie, hoàn toàn không phải

Vấn đề quan trọng, nhấn mạnh ba lần

Tui là ai à?

Tui là cường thi

Không phải zombie, là cường thi.

Mục lục:

[Chương 1: Không phải zombie, là cường thi](#)
[Chương 2: Hách Hách](#)
[Chương 3: Ngu người](#)
[Chương 4: Xâm nhập vào đội xe](#)
[Chương 5: Ra cửa gặp may](#)
[Chương 6: Điều may mắn thứ hai](#)
[Chương 7: Hết may, ra là pháo lép](#)
[Chương 8: 1001 con zombie](#)
[Chương 9: Lại đỏ rồi, thật đó](#)
[Chương 10: Xuất phát đến thủ đô](#)
[Chương 11: Bị súng bắn](#)
[Chương 12: Triết lý về cái chết](#)
[Chương 13: Hai chị em](#)
[Chương 14: Trường An](#)
[Chương 15: Nhân dân thủ đô ơi ~ bản cường thi đến đây!](#)
[Chương 16: Vào trong](#)
[Chương 17: Khu J](#)
[Chương 18: Trao đổi](#)
[Chương 19: Ra tay](#)
[Chương 20: Gây rối](#)
[Chương 21: Cảnh ô-liu của đội sưu tầm](#)
[Chương 22: Tổ 7](#)
[Chương 23: Tổ 7 \(2\)](#)
[Chương 24: Trận chiến ác liệt trong siêu thị](#)
[Chương 25: Trận chiến ác liệt trong siêu thị \(2\)](#)
[Chương 26: IQ cao, EQ thấp](#)
[Chương 27: Huấn luyện](#)
[Chương 28: Tuần tra khu chợ trong căn cứ](#)
[Chương 29: Không thể tha thứ, tại sao phải tha thứ?](#)
[Chương 30: Con tôi](#)
[Chương 31: Bỏ nhà đi bụi](#)
[Chương 32: Rốt cuộc là chảy máu ở đâu?](#)
[Chương 33: Anh em gặp lại](#)
[Chương 34: Đội cứu viện đặc biệt](#)
[Chương 35: Thích cướp bóc](#)
[Chương 36: Nhiệm vụ đầu tiên](#)

[Chương 37: Ăn cơm](#)
[Chương 38: Truy Tung Giả](#)
[Chương 39: Truy Tung Giả \(2\)](#)
[Chương 40: Hoài nghi](#)
[Chương 41: Không còn cơ hội gỡ bỏ khúc mắc.](#)
[Chương 42: Ôm nhau](#)
[Chương 43: Ôm nhau \(2\)](#)
[Chương 44: Ôm nhau \(3\)](#)
[Chương 45: Ôm nhau \(4\).](#)
[Chương 46: Ôm nhau \(5\).](#)
[Chương 47: Ôm nhau \(6\).](#)
[Chương 48: Ôm nhau \(7\).](#)
[Chương 49: Ôm nhau \(8\)](#)
[Chương 50: Ôm nhau \(9\).](#)
[Chương 51: Ôm nhau \(10\)](#)
[Chương 52: Ôm nhau \(11\).](#)
[Chương 53: Ôm nhau \(12\).](#)
[Chương 54: Ôm nhau \(13\).](#)
[Chương 55: Ôm nhau \(14\).](#)
[Chương 56: Ôm nhau \(15\)](#)
[Chương 57: Ôm nhau \(16\)](#)
[Chương 58: Ôm nhau \(17\)](#)
[Chương 59: Ôm nhau \(18\)](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61: Xương sườn của Eva](#)
[Chương 62: Nơi tui sinh ra](#)
[Chương 63: Tiếp điện.](#)
[Chương 64: Tịch Khuê](#)
[Chương 65: Kiều Yến trung khuyến](#)
[Chương 66: Mục tiêu, Nhật Bản.](#)
[Chương 67: Đội Diễm Ngộ](#)
[Chương 68: Ông đây kiệt xuất nhất thiên hạ.](#)
[Chương 69: Châu rửa chân gà, tui đến đây!](#)
[Chương 70: Nữ thần](#)
[Chương 71: Canh gà](#)
[Chương 72: Phản bội](#)

[Chương 73: Người mất đi ký ức](#)

[Chương 74: Đau khổ, quá đau khổ](#)

[Chương 75: Giải thưởng](#)

[Chương 76: Ngày Trung Thu đặc biệt.](#)

[Chương 77: Kế hoạch Mậu Hoàng](#)

[Chương 78: Ba ba](#)

[Chương 79: Hủy diệt, sinh ra.](#)

[Chương 80: Chân tướng](#)

[Chương 81: Cuộc sống thần kinh của nam cường thi thời cận thế](#)

-----oOo-----

Chương 1: Không phải zombie, là cường thi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bà Chu về nhà rồi à? Sao không thấy Vương đại ca đâu?

Tui nhếch khóe môi cứng ngắc lên, cố nặn ra nụ cười hiền hòa của một hàng xóm tiêu chuẩn.

Đáng tiếc, bà Chu đang trên đường tản bộ về lại không thềm trả lời, chỉ cho tui một cái bóng lưng kèm theo một tiếng gầm trầm thấp của dã thú.

Tố chất kém quá. Lúc trước con đã muốn nói với bà rồi, cái váy rách rưới dính đầy máu mà bà đang mặc lòe loẹt quá, bà nên mặc những bộ đơn giản hơn một chút.

Vương đại ca, anh ăn xong thì nhớ chùi miệng, anh xem cả mặt anh dính đầy hết rồi kìa.

Tui giúp Vương đại ca dựng lại cái đầu đã đứt của ống, nhưng mà cái đầu nghịch ngợm cứ rơi xuống mãi.

Thôi quên đi, đương sự không than mệt, tui gấp cái gì chứ.

Nghĩ vậy, tui lưu luyến sờ đầu mình, hên là đầu của tui cực kỳ ổn định, nếu không đi đường phải đổi chiều chắc là mệt chết mất.

Tui vỗ vai anh ta rồi lại tiếp tục tuần tra địa bàn của mình. Tui chào hỏi ông bà B giàu có, nhưng đáng buồn là không được đáp lại tí gì. Ôi...người thành phố bây giờ lạnh lùng quá.

Bây giờ, tui tuần tra theo thông lệ mỗi ngày. Công việc của tui lớn thì là kiểm tra xem có zombie xâm nhập vào địa bàn hay không, nhỏ thì là thay mấy tiểu quỷ trong tiểu khu thu dọn phần cơ thể bị đứt gãy, văn võ song toàn, quả là nhân tài đa năng trong thế kỷ mới.

Đúng rồi, họ toàn là zombie.

Tui hả?

Tui là cương thi.

Không phải zombie, là cương thi.

Nhưng mà cũng có lần tui hoài nghi rốt cuộc mình phải thuộc về bên nào.

Lúc tui tỉnh lại đã thấy mình ở trong một cái ống thủy tinh. Ống thủy tinh chứa đầy chất lỏng màu lam, tui nhớ cái cảm giác thoải mái khi ở trong chất lỏng đó. Mới đầu tui còn tò mò chìm nổi trong đó một hồi, nhưng sau đó tui không còn hứng thú với nó nữa. Tui muốn ra thế giới bên ngoài ống thủy tinh.

Tui ở trong nước găng sức đẩy, ống thủy tinh vỡ ra một cái lỗ lớn trong nháy mắt, chất lỏng màu lam và tui trôi ra ngoài ống thủy tinh.

Rắc rắc âm âm, thủy tinh vỡ tan thành bột phấn rơi xuống đất. Tui đứng trên mặt đất đầy thủy tinh, bắt đầu đánh giá thế giới bên ngoài.

Đó là một căn phòng kín hình vuông. Vách tường được quét sơn trắng, dọc chân tường có đường gợn sóng màu hồng phấn, trên tường còn treo

một cái ti vi, dưới sàn trải thảm lông cừu màu nâu nhạt có lớp bông tơ tằm ở giữa. Bên cạnh ống thủy tinh có một chiếc giường trắng lớn, một chiếc mền nhung trắng, chỗ chiếc gối mới tinh có một con gấu nhỏ cỡ bàn tay.

Con gấu nhỏ mặc áo thun vàng, quần đùi màu xanh, cười sáng lạn với tui.

Độ linh hoạt của cơ thể tui rất kém, phải tốn rất nhiều sức tui mới ra được cửa. Bước ra ngoài, vừa khéo lại thấy một đôi mắt thối rửa lòi ra ngoài hốc mắt.

Hai đứa tui mắt to tròng mắt nhỏ, cả hai đều rất bình tĩnh.

Vì lần đầu tiên được gặp “người” như vậy nên tui cảm thấy vô cùng thích thú. Tui còn muốn nhìn cho đã, nào ngờ người ta không có hứng thú với tui, dùng cặp mắt sắp rớt ra kia liếc nhìn tui một cái ngạo nghễ rồi tập tễnh bước đi.

Tui cụt hứng.

Tui gian nan cúi cơ thể cứng đờ xuống, nhặt cốc nước bị đổ dưới đất lên ném về phía anh ta.

“Bốp” một tiếng, bụng tên đó lủng lỗ, ruột rơi xuống đất.

Nhìn anh ta ngờ vực, luống cuống tay chân nhặt lại ruột của mình, tui lại vui vẻ.

Sau đó tui nhìn quanh, phát hiện một cái đồng hồ số xinh xắn vẫn trung thực làm nhiệm vụ của mình, tui âm thầm nhớ kỹ thời gian:

Thứ sáu, ngày 15 tháng 3 năm 2013.

D(ien)danL3quy(don)

Đó là ngày tui sinh ra.

Làm xong những thứ đó tui cảm thấy rất mệt mỏi, có lẽ là do tui rời khỏi chất lỏng màu lam ấm áp kia chăng?

Cả những hành động của tui lẫn cái nơi buồn tẻ này đều thật là nhàm chán.

Tui trở lại căn phòng lúc đầu, dạo quanh ống thủy tinh một vòng, thất vọng khi thấy chất lỏng màu lam đã chảy cạn, ống thủy tinh đã vỡ, tui không về đó được.

Khi lựa chọn giữa thăm và giường, tui theo bản năng chọn giường, sau khi nhắm mắt, tui nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say.

Ai biết tui đã ngủ bao lâu?

Có lẽ vài ngày, hoặc vài tháng. Mặc kệ là bao lâu, đối với tui đó chỉ là một cái chớp mắt.

Tui là zombie à?

Tui không biết.

Tui suy nghĩ rất chậm, trong đầu như chứa toàn xi măng, nên đối với tui chuyện này là một vấn đề nan giải.

Không nghĩ nữa, tui dứt khoát đứng lên, bắt đầu dò xét cả tòa nhà.

Ngọn đèn lơ mờ trên đỉnh đầu chớp tắt chớp tắt, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng động. Tui tìm được một cái thang máy, thử một chút, thế mà vẫn có thể vận hành được.

“Ting” một tiếng, tui có chút tò mò bước vào trong thang máy.

Trên bảng điều khiển chỉ có hai cái nút: K, 42.

Tui thử bấm nút K, bất động. Tui bấm số 42, thang máy “Ting” một tiếng rồi khởi động.

Thang máy bắt đầu chậm rãi lên tầng trên. Cái tên bị tui ném võ bụng thấy tui muốn đi, bỏ qua hiềm khích trước đó để đến tiễn tui, đôi mắt rơi khỏi hốc mắt kia ra sức nhìn tui.

Nhân chi sơ tính bốn thiện, tui cảm kích vẫy tay chào anh ta.

Hẹn gặp lại, lão huynh, lần sau tui sẽ mang đặc sản về cho anh.

Khi tui lên đến mặt đất, tui ở lại tiểu khu này không đi. Thứ nhất là vì ở đâu cũng như nhau thôi mà. Thứ hai, tui coi nơi này là nơi mình sinh ra. Tui tự xem mình là người quản lý tòa nhà dưới lòng đất, đặt cho vị lão huynh ở chung với tui cái tên Trương Tam. Kể mặt anh ta trước nay vẫn luôn nhường nhịn tui nên tui chia cho anh ta một phần địa bàn, cho phép anh ta ở dưới đất. Còn những zombi khác đến ở tiểu khu này, tui đành bớt chút thời gian bắt đầu một chuyến ghé thăm gia đình.

Những cư dân có tố chất thấp như: gương mặt huyết nhục mơ hồ dọa người, thích tạo tạp âm, thích phá hoại đều bị tui vô tình thẳng tay đuổi khỏi tiểu khu. Những kẻ chống đối sẽ bị tui chặt thành từng khúc ném ra ngoài.

Trước mắt, trong tiểu khu của tui có tổng cộng 42 cư dân.

Bọn họ đều là những cư dân mẫu mực vô cùng an tĩnh.

Tui chưa từng gặp được người sống.

Bản thân tui không được tính là người sống. Vì tui không có nhịp tim, không có nhiệt độ cơ thể, nhưng tui lại có suy nghĩ của riêng mình, đó là một điều rất thần kỳ.

Những ngày sau khi sinh ra thật nhàm chán, vì tui không biết tui muốn

làm gì nữa.

Sáng sớm sau khi tuần tra xong, tui về nhà ngủ. Đến tối lại tỉnh dậy, mở ti vi, sau một đồng tập âm là tiếng đài phát thanh đứt quãng: “Thành phố Đan Phù...tình hình dịch bệnh....Đừng nên rời khỏi...Chờ cứu viện.” Đổi kênh, lấy đĩa phim Teletubbies ra xem, cuộc sống đơn điệu cứ tiếp diễn cho đến khi điện trong cả tòa thành thị bị cắt hoàn toàn.

Không còn điện nghĩa là không thể dùng thang máy, mất đi thang máy tui không thể trở về tòa nhà dưới lòng đất. Cuộc sống trước giờ bị cưỡng chế thay đổi khiến tui trở nên vô cùng táo bạo, việc này trực tiếp dẫn đến việc dân số trong tiểu khu giảm mạnh đến tận 7 người. Qua một thời gian tui mới tập được thói quen tản bộ để thay thế cho hoạt động xem phim hoạt hình cho thiếu nhi.

Trên đường là hiện trường tai nạn xe cộ và khói đen bốc lên, những đoạn tay chân bị găm nát bươm. Đó là điểm xấu của những anh em zombie này. Họ rất kén ăn, thịt người chết không ăn, cứ phải ăn thịt sống. Họ làm cho khắp nơi trong thành phố đầy thi thể không người thăm hỏi, không thể tạo nên vòng tuần hoàn sinh thái tốt đẹp, khiến hoàn cảnh sống trở nên xấu đi, ruồi bọ hoành hành, không tốt chút nào.

Những cửa hàng ở hai bên đường rất lộn xộn, phàm là những đoạn đường có vẻ thừa zombie để đã bị cướp sạch. Tòa cao ốc bách hóa ở trung tâm thành phố lại được bảo tồn vô cùng hoàn hảo. Ở đó dù là những đoàn xe có kinh nghiệm cũng không dám bước vào.

Khi tui hoàn thành lần tản bộ buổi tối lại gặp được bà Chu cao ngạo kia. Hồi sáng bà ấy vẫn còn rất ổn nhưng bây giờ lại chỉ còn có một nửa cơ thể, chỉ có thể dùng tay bò trên mặt đất, nền đất vốn chẳng mấy sạch sẽ bị bà bôi một vệt máu thật dài.

Thật đáng thương, không phải là đói đến váng đầu nên mới bắt đầu ăn từ chân mình lên đó chứ? Con đã sớm dặn bà là sống phải tính đến những lúc gian nan khốn khó, nhớ cất giữ lương thực mà bà không chịu nghe.

Tui lắc đầu, tạm biệt bà Chu. Trên đường về, gặp zom bie quen mặt nào tui cũng chào. Từ trước đến giờ tui vẫn luôn là một cương thi thân thiện nhiệt tình như vậy đó.

Lâu rồi không gặp chị, chị ra ngoài dạo phố với bạn trai à?

Thím ơi, thím đi mua đồ ăn ạ?

Tiểu Đình, còn chưa về nhà sao?

Dù họ không trả lời tui, tui vẫn vui vẻ không tính toán.

Ở ngã tư đường lớn, tui bỗng ngửi được một hơi thở mỏng manh, thứ đó như thiên âm trong thế giới không có khứu giác của tui, là vẻ đẹp ngọt ngào khiến tui mê muội.

Lần đầu tiên tui hiểu được những anh em zombie, thì ra người sống lại thơm ngon như thế.

Tui lần theo mùi tới một con hẻm nhỏ dơ bẩn, có một thân thể nhỏ gầy máu chảy đầm đìa nằm dưới một thi thể vẫn còn hơi ấm. Tui tò mò đặt tên lên ngực người nọ, cảm nhận tiếng tim đập nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Vào ngày thứ 129 sau khi tui sinh ra, tui đã phát hiện một người sống.

-----oOo-----

Chương 2: Hách Hách

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khi tui mở mắt ra, trước mặt là một đôi mắt đen láy chứa đầy vẻ căng thẳng.

Rõ là thằng bé này đã tỉnh lại khá lâu, cả cơ thể cứng đờ lạnh lẽo những

vẫn giữ nguyên động tác muốn thoát khỏi lòng tui.

Tui nhìn nó, ngửi lấy hương thơm ngọt ngào của sự sống trong lòng, lại nhắm nghiền mắt.

Mặt trời vẫn còn chưa xuống núi, vẫn chưa đến thời gian tản bộ của tui.

Đứa bé nhỏ nhỏ, gầy yếu trong lòng không dám thở mạnh. Dù không mở mắt tui vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của nó.

Chừng ba tiếng sau, khi trời chỉ còn le lói chút hoàng hôn, tui tự động tỉnh lại.

Đứa bé không làm ra hành động gì khiến tui tỉnh giấc, không thể không nói đó là một lựa chọn chính xác.

Đây là một nhà sách nhỏ. Hôm qua sau khi nhặt được bé người này, tui đã ở đây qua đêm. Thang máy trong tiểu khu không dùng được đã dưỡng thành thói quen không ở trong một cái “nhà” cố định mà mỗi ngày thích ứng một hoàn cảnh của tui.

Tui ôm nó lên, động tác này hình như đã tác động mạnh đến đứa bé khiến nó giật mình. Gương mặt trắng bệch và cơ thể cứng đờ của nó khiến tui rất nghi ngờ không biết mình có phải đang ôm đồng loại hay không nữa.

Để ra vẻ thân thiện, tui cười với nó.

Nhưng nụ cười thân thiện này hình như bị phản tác dụng. Bé người thấy tui cười, nhìn mặt nó, tui nghĩ biểu cảm đó chắc không phải vui mừng đến phát khóc đâu.

Tui ôm nó, xem hàng loạt giá sách, sau đó dừng lại ở dãy sách đời sống.

<<Hướng dẫn phân biệt phương hướng trong 5 phút>>, <<Cách để hiểu thú cưng của bạn>>, <<Nhập môn chăn nuôi>>...

Tui tiện tay cầm một cuốn lên, sau đó ngồi đọc tại chỗ, cả quá trình này tui vẫn luôn ôm bé người.

Tui đọc sách một lúc rồi nhìn thẳng bé, thì thoảng còn khổ tâm thờ dài, vậy thì mình sẽ cực kỳ bận rộn.

Hai tiếng trôi qua, khi bé người cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa mà thả lỏng cơ thể, tui đóng sách lại cái “bốp”, đứng dậy đón tiếp một vị khách không mời mà đến đang nhanh chóng tiếp cận.

4 giây, 3 giây, 2 giây, 1 giây...

Một người đáng sợ lòi cả não ra ngoài đang tiến vào cánh cửa thủy tinh đã bị nghiền nát của nhà sách. Một Thiểm Thực Giả thè cái lưỡi xấu xí dài ngoằng ra, vừa đánh giá bé người, vừa phát ra nụ cười hí hí khiến người ta chán ghét.

Tui vừa vô thức phát ra tiếng gầm trầm thấp để uy hiếp Thiểm Thực Giả, vừa cảnh giác phòng gã bất ngờ công kích. Để phòng cái lưỡi dài tới hai thước của Thiểm Thực Giả, tui cong lưng chuyển bé người ra sau lưng.

Đứa bé không cần tui nhắc nhở đã tự động bám chặt lấy lưng tui, ôm chặt đến nỗi một phút nó run bao nhiêu cái tui cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

Sắp xếp xong mọi thứ, là một cương thi có giáo dục, tui đợi đối phương quyết định.

Bồi hồi một lúc lâu, Thiểm Thực Giả bỏ cuộc xoay người đi mất.

Lựa chọn thông minh đấy.

Tui lại ôm bé người vào lòng, bước ra ngoài nhà sách.

Thời này lòng người đổi thay, nuôi thú cưng cũng sẽ bị zombie ghen ghét

nên tui cẩn thận không đi dạo bên ngoài, trực tiếp mang thằng bé về đại bản doanh của mình.

Trong phạm vi quản lý của tui, mấy tang thi cấp thấp dù có tà tâm cũng không có gan đi trộm. Tui chỉ cần dùng một ánh mắt uy hiếp đã khiến bọn họ tránh xa trăm thước.

“Chùng nào chị sẽ ăn em?” d,ien, da.n Le, Qu,y Đô n

Tui cúi đầu nhìn bé người, cảm thấy nếu trả lời vấn đề này sẽ làm giảm chỉ số thông minh của tui.

Đứa bé có vẻ rất căng thẳng, đôi mắt đen của nó nhìn chằm chằm tui làm tui cảm thấy nếu không trả lời vấn đề này của nó thì thiếu đạo đức quá.

Không ăn.

“Chị không biết nói à?” Thằng bé vội hỏi.

Cưng không phát hiện chị dùng mắt để nói à? Mẹ cưng không dạy cưng đôi mắt là cửa sổ tâm hồn ư?

“Chị không có nhịp tim, chị có hiểu lời em nói không?”

Cạn lời, nếu không hiểu thì cưng nghĩ chị với cưng đang diễn kịch à?

“Em...em muốn xuống.”

Tui đặt nó xuống đất, nghiêng đầu nhìn.

“....WC ở đâu ạ?” Gương mặt bẩn thỉu của bé người ửng hồng.

Tối đến khiến người ta lơ là, tui không hứng khởi ra ngoài tìm việc vui, mà lại ở trong tòa nhà đã không còn được cung ứng điện nữa. Vì gần đây...tui nuôi một thú cưng chơi vui hơn zombie.

Tui không thích hoạt động vào ban ngày, nhưng bé người lại hoàn toàn trái ngược. Vì thế tui nổi hứng, ngay lúc trời tối thui, tui cố ý gọi nó dậy, một lần rồi lại một lần, nhìn vẻ mặt giận mà không dám nói gì của nó, tui cảm thấy rất vui.

Đa phần những lần nhóc con bị đánh thức đều có vẻ rất tức giận, nhưng thì thoảng cũng có ngoại lệ.

Ví dụ như đêm nay, tui đang ngồi dưới đất tập trung tinh thần đọc tạp chí cho trẻ em xuất bản ba tháng trước, bỗng nghe thấy tiếng khóc như có như không. Tui lần theo tiếng khóc lên giường lớn, phát hiện thằng bé đang vô thức phát ra những tiếng rên sợ hãi, không mặt nhỏ bé không biết bị mồ hôi hay là nước mắt làm ướt, cả người cuộn tròn trong mền.

Tui quay trái quay phải, cuối cùng quyết định lay tỉnh nó. Tui có thể chọc cho nó không ngủ được, nhưng nó không thể quấy rầy việc học tập cao cả của tui, đó là chân lý.

Sau khi thằng bé mở mắt, cả người mềm yếu vô lực như bị hư thoát, trên người phủ một tầng mồ hôi mỏng, mùi máu trên bộ quần áo dơ bẩn lại dâng lên. Tui ôm lấy đứa bé, dụi đầu vào cổ nó, ra sức ngửi lấy mùi hương của sự sống.

Chắc thằng bé nhột nên không nhận được cười ra tiếng.

Thật kỳ lạ, lần này nó không tỏ vẻ không vui nữa. Nó như vậy ngược lại khiến tui cảm thấy thật vô nghĩa.

Tui nhặt tạp chí cho trẻ em đến bên giường xem chung với nó, thằng bé nhìn thoáng qua cái bìa, nhe răng cười đắc ý: “Em đã không xem cái này nữa từ lâu rồi.”

Nhìn vậy là sao? Chuyện xưa của bảo bảo búống bình đấy à?

Thằng bé không tiếp tục cái đề tài đó nữa. Nó hứng thú dạt dào như phát hiện ra đại lúc mới, nhìn chăm chăm miệng tui: “Chắc hẳn chỉ có thể

nói, chị thử xem. A....”

Cưng thiếu năng à?

Tui liếc mắt ra vẻ khinh thường nó.

“Không sao, đừng nhụt chí, em dạy chị. A..., học theo em nè, A...”

Cưng đang đùa ai vậy? Muốn ăn đòn đấy à?

“Nè...A đi...Chị hơi há miệng ra. Em không cười chị đâu, thử đi mà. A....nói chuyện đi.”

“A...” A cái đầu cưng.

“....Nói thiệt kìa!”

.....Cưng ngạc nhiên cái lông gì!

Đầu lưỡi đã sớm chết lặng, dù chỉ phát ra những âm tiết đơn giản cũng mệt muốn chết, dùng đôi mắt để trao đổi là được, nói làm quở gì?

“Lại đi lại đi! Tên của em, Kiều Yến, Kiều...Yến...” Thằng oắt con thấy thế lại không biết dừng, còn hăng hái hơn trước, không còn buồn ngủ nữa mà tỉnh táo mở lớp võ lòng cho tui.

Tâm trạng tui tốt, nếu không thằng nhóc này ra ngoài mà hóng mát.

Tui mở to miệng hồi lâu, cuối cùng cũng rặn ra được một chữ không đạt chuẩn.

“Chị có tên không? Em nên gọi chị là gì đây?” Kiều Yến chống cằm ngẫm nghĩ.

“Hách...” Tui cũng nghiêng đầu ngẫm nghĩ với nó, trong lúc vô ý quên khép miệng lại, một tiếng rên yếu ớt phát ra từ cổ họng.

Tui nghiêm túc dùng tay chống cằm, “Lạch cạch” một tiếng phần miệng khép lại.

Kiều Yến nhìn động tác của tui, không biết sao cười tươi như hoa.

“Hách hách...” Tui nghiêm khắc khiển trách nó vì hành vi khiêu chiến uy quyền của chủ nhân.

“Được rồi, vậy em sẽ gọi chị là Hách Hách!” Kiều Yến cố gắng nhin cười, nói.

....Có vụ thú cưng đặt tên cho chủ nhân à? Sao tui lại thấy có gì đó sai sai?

Lúc tui còn đang mơ hồ, Kiều Yến lại dẫn dắt suy nghĩ của tui sang một hướng khác.

“Chị là zombie hay cái gì ạ?”

Nhóc thúì, không cho tui làm người à? Người chết không phải là người sao?

“Không phải zombie hả? Em cũng biết là không phải, vì bọn họ sẽ ăn thịt người, họ...” Nói được một nửa, giọng nói của thằng bé mềm xuống, hình như là nhớ lại chuyện không vui nào đó, mặt có chút trắng. “Họ rất nguy hiểm, chị đừng đến gần họ...A....Chị có vẻ rất mạnh....”

“Con người nữa...chị có biết con người không? Giống như em đó. Người lớn...họ cũng là kẻ xấu, thấy họ thì phải chạy ngay, chị biết chưa?”

Tại sao lại phải chạy? Bắt giam cả đám lại trong phòng ngủ ngày với tui.

Tui nghĩ tới chuyện trong phòng tràn đầy sức sống, thỏa mãn ôm chặt đứa bé.

Thằng bé vùng vẫy hai lần thì dừng, tui lại tiếp tục xem tạp chí cho trẻ em. Chốc lát sau, trong phòng vang lên tiếng hít thở nhẹ nhàng của thằng bé.

-----oOo-----

Chương 3: Ngu người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thứ nhất, tui không sống.

Nói một cách chính xác, tui là một người chết còn sống.

Thứ hai, tui chưa từng nuôi cái gì đó cần phải thở.

Cho nên....nếu như tui không cẩn thận lần đầu nuôi chết người...Chắc cũng không được xem là việc quá bất thường?

Là một cường thi không thích suy nghĩ, tui làm vậy thật ra là vì muốn tìm cho bản thân một cái cớ. Bởi đột nhiên tui giật mình nhận ra....

Người sống ăn cái gì?

Khi tui phát hiện ban ngày thừa dịp tui ngủ, thằng bé lén lén lút lút không phải vì chạt trốn mà là đến phòng bếp lấy đường trắng ăn, cả người tui ngu ra luôn.

Hôm qua ban ngày tui đi ngủ, lúc ôm thằng bé mò mò véo véo, tui còn thắc mắc sao nó càng ngày càng ốm? Tui đang nghĩ có khi nào thằng nhóc xui xẻo này đồng cảm nên xẻ thịt nuôi zombie hay không? Kết quả tui lại phát hiện ra cái màn này.

Tui nhìn Kiều Yến lén lút lục lọi mấy thứ gia vị trong nhà bếp, người làm chủ nhân như tui...mẹ nó cảm thấy thật chấn động tinh thần! Trứng cũng bị chấn rơi luôn! (Cái này của tác giả, không phải do tui đâu.)

Tui nhậт đượс Kiều Yến đã một tháng lễ ba ngày, việc này có nghĩa là thú cưng của cương thi vĩ đại độc nhất trên đời này ăn gia vị tới một tháng lễ ba ngày!

Con của tui! Con còn chưa bị nuôi chết! Làm khó con quá rồi!!

Tui lập tức bò lên từ trạng thái giả bộ ngủ, đi tới trước mặt Kiều Yến. Kiều Yến thấy tui hoảng sợ thì nhìn tui bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương, có thể dễ dàng nhận thấy nó không để ý đến ẩn ý trong mắt tui.

Trong ánh mắt nóng bỏng của tui, nó gian nan nuốt đường cát vào miệng, sau đó cho tay vào lọ đường lấy một nhúm, lấy lòng đưa tới trước mặt tui: “Hách Hách, chị muốn ăn à? Em ăn không ngon đâu, thật đó.”

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đã bẩn đến mức ba mẹ nó cũng nhìn không ra, tui đã có một quyết định quan trọng.

Tui muốn dẫn nó đi ra tiệm ăn!

Tui là một cương thi đại từ đại bi biết bao nhiêu!

Tui kéo thẳng bé ra ngoài.

Tui chiếm lấy một tiểu thu cao cấp, ở trung tâm có một cái siêu thị hai tầng tên là Gia Nhạc Phúc.

Tui dắt thẳng bé hiện ngang bước vào siêu thị trước sự chú ý của một đám zombie.

Những thứ đồ tươi đông lạnh ở lâu một chắc đã hư hỏng hết nằm ở một xó, mùi hôi thối nhàn nhàn của xác chết quẩn quanh trong mũi tui. Tui khom lưng ngửi ngửi người Kiều Yến sau đó mới thỏa mãn dắt nó tiếp tục đi vào bên trong.

Tui không hiểu rõ thói quen ăn uống của con người, nên khi đến khu vực

an toàn, tui thả tay thằng bé, ý bảo nó tự lấy thứ mình muốn ăn.

Kiều Yến há hốc mồm nhìn một đồng thực phẩm rực rỡ muôn màu, miệng mở thật to vẫn chưa khép lại.

Tình huống này, tui là người từng trải, tui rất tri kỷ đánh nhẹ vào cằm nhóc con giúp nó khép cằm lại.

Sau khi Kiều Yến kích động xong, nó bắt đầu vội vàng vơ vét. <)Ien <)an L33 Q|_Y <)ON

Tui không ngửi được hơi thở nguy hiểm ở quanh đây nên cứ yên tâm để Kiều Yến lại, một mình qua bên kia chơi.

Khi Kiều Yến cầm theo một cái túi nhựa lớn tới tìm tui, tui đang ở khu vực dành cho trẻ em xem một cuốn tạp chí cho con nít.

Nó cúi đầu vác cái túi ở sau lưng, dè dặt nhìn tui, biểu cảm có vẻ vừa lo sợ vừa bất an: “Hách Hách, em...Em không cần thận giết anh em của chị rồi, chị đừng giận nha...”

Tui đi quanh người nó một vòng, để ý có một mùi hôi lạ, nhưng không sao, không phải mùi máu của thú cưng mà ta đang nuôi.

Sau khi xác nhận xong, tui mới chú ý đến câu nói của Kiều Yến.

....Tui có anh em à?

Đây không phải là chuyện nhỏ, thì ra tui còn có một thân thích rơi rớt bên ngoài.

Tui kêu Kiều Yến dẫn tui đến chỗ người “anh em” kia, mới phát hiện người chết thê thảm trên đất lại là người tui quen.

Bà Chu à, bà rãnh quá ha, chỗ nào cũng có bà hết.

“Em muốn chọn một cây dao, vừa cầm lên đã thấy dưới kệ có cái đầu người bò ra...Em...em run tay làm rớt con dao xuống, rơi trúng ngay đầu bà ấy rồi.” Kiều Yến vừa nói vừa cẩn thận nhìn vào mắt tui, môi nó cũng chu lên như thể sẽ bật khóc bất cứ lúc nào.

Tui thấy hứng thú với chuyện bà Chu thành anh em của tui từ lúc nào.

Nhìn ánh mắt mờ mịt của tui, Kiều Yến hỏi: “Bọn họ không phải đồng loại của chị ...hoặc là thân thích à?”

Cưng bị đường lẫn vào óc rồi.

Tui một cước đá văng bà Chu làm mất hết khẩu vị kia, đi ra cửa.

Đi vài bước không thấy có người đi theo phía sau, tui nhìn lại, đứa bé vẫn còn sững sờ tại chỗ. Tui mất kiên nhẫn kêu “hách hách” hai tiếng, nó mới bừng tỉnh vội đi theo.

“Bọn họ không có quan hệ gì với chị sao?”

Cưng thích giết mấy đứa thì giết.

“VẬY...VẬY chị có thể huấn luyện cho em cách giết bọn họ được không?”

Chơi vui không?

Đến chỗ đo chiều cao tại cửa ra vào, tui đột nhiên nổi hứng chặn Kiều Yến lại, buộc nó đứng yên, nghiêm túc đo chiều cao cho nó.

“Dọa người quá đi...chị Hách Hách!”

Tui mặc kệ Kiều Yến đỏ mặt kháng cự, nghiêm túc nhìn xem.

152...

Mấy tuổi rồi cưng?

“11.” Đôi mắt trong sáng lấp lánh.

Tui đẩy nó ra, tự mình đứng sát tường, mặt hưng phấn.

Kiều Yến nhìn thoáng qua: “Vượt mức, đây là dụng cụ đo cho trẻ em.”

Rõ là kỳ thị!

Tui xé nát miếng dán đó, giẫm lên hai phát mới coi như hết giận.

Sau khi bình an vô sự về đến nhà, Kiều Yến nhanh chóng lấy ra từng bao từng bao bánh quy áp súc và chocolate trong túi nhựa ra.

Tui nhíu mày, cái đồ chơi này ăn ngon không? Đặc biệt là cái thứ giống như c*t đó ăn ngon không?

“Hách Hách, chị không biết đó chứ. Em nghe người ta nói khi tìm kiếm vật tư phải ưu tiên tìm hai thứ này, bởi vì chúng dễ bảo quản và có chứa năng lượng cao.”

...Cần thiết ư?

Tui muốn liếc mắt xem thường nhưng đáng tiếc trông mắt quá ngoan cố, ráng liếc nhưng nó bất động.

“Đúng ha! Tình huống của bọn họ và chúng ta không giống nhau! Sớm biết vậy em lấy nhiều khoai tây chiên một chút rồi....” Kiều Yến đột nhiên tỉnh ngộ, nó cào tóc rầu rĩ không vui.

Cái chỉ số IQ gì không biết!

Cương thi cao ngạo tiếp tục ra vẻ cao quý, nhìn người bằng nửa con mắt. Động tác này cô vừa mới xem được trong sách.

“Hách Hách, chị sao vậy? Có con gì chui vào mắt chị hả...?”

-----oOo-----

Chương 4: Xâm nhập vào đội xe

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xét theo yêu cầu mãnh liệt của nhóc con, tui với nó đã triển khai kế hoạch “Giết zombie, em là lão nhị.”

Tại sao lại là lão nhị mà không phải là lão đại? Chuyện cười, lão đại còn sống sờ sờ trước mặt nó. À....phải là ở trước mặt nó, nó muốn tạo phản à?

Bước đầu tiên, tui nhốt thằng bé và một zombie ngoan ngoãn vào một căn phòng.

“Hách...Hách Hách, chị sẽ không đi chứ?” Nhìn con zombie có thể sẽ nhào qua bất cứ lúc nào, bé con khiếp đảm rồi.

Nói nhảm, chị không đi thì cưng rèn luyện thế nào được?

“Em phải ở đây bao lâu?”

Ờ...chừng nào cưng thấy anh ta mà không sợ nữa thì có thể ra ngoài.

Tui chuẩn bị đầy đủ, không đợi nhóc con mở miệng đã ném lương thực của nó vào.

Thằng nhóc không phản đối nữa.

“VẬY...vẬY chị đừng đi xa nha?”

Nhìn hốc mắt ướt át của thằng bé, tui không nghĩ ngợi gì mà từ chối

ngay.

Tiểu tử, đây mới gọi là rèn luyện có biết chưa?

Tui ra khỏi phòng, đóng cửa lại sau đó dán lên một chỗ trên tường. Một, để phát ra mùi của tui để làm con zombie cấp thấp kia sợ hãi, hạ thấp độ linh hoạt của nó. Hai là để nghe rõ những gì đang diễn ra trong phòng.

Zombie trong phòng gặm gừ tỏ vẻ bất mãn, nhưng bị bản năng kiềm chế nên không dám rời vị trí.

Qua một lúc lâu, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng nói vui vẻ của thằng bé: “Hách Hách! Chị ở bên ngoài!”

Thằng nhóc thúì.

Lần huấn luyện này kết thúc nhanh hơn so với tưởng tượng của tui. Sau hai ngày, Kiều Yến lấy dụng cụ huấn luyện giết chết zombie để được thả.

Khi tui hỏi nguyên nhân, thằng bé trả lời: “Nhìn hai ngày rồi, thấy chán quá em không chịu được nữa nên xuống tay luôn.”

Công cụ hành hung là một con dao xếp dùng để gọt trái cây.

Tui ghét bỏ ném con dao của nó đi, hôm sau mang nó đến siêu thị lấy một cây dao phay cho nó.

Tiếp theo, đến bước thứ hai, tui đến cửa hàng bán dụng cụ cơ khí tìm cho Kiều Yến một cây rìu, trình trọng nói với nó khi nào đem thứ này bỏ ra được thì có thể xuất sư.

Kiều Yến nhìn hai hòn đá to như nắm tay, biểu cảm trên mặt vô cùng đặc sắc, lúc trắng lúc đen. Sau đó nó hỏi tui: “Hách Hách, cái này hữu dụng thật hả?”

Tui vỗ ngực tỏ ý: Bí kíp gia truyền, bảo đảm hữu hiệu.

Hài thật, cũng nghĩ chị sẽ nói cho cùng biết chị nhìn thấy trong truyện tranh à?

Đáng tiếc, bước thứ hai này Kiều Yến làm hỏng bốn cái rìu vẫn chưa hoàn thành.

Tui cũng rất mơ hồ, chẳng lẽ truyện tranh gạt người ư?

Thế nên tui nói với Kiều Yến: Hay là dùng ngực đập vỡ đá đi, cái này chắc sẽ học được nhanh thôi.

Thằng bé vốn có chút nản lòng như uống máu gà, liên tục tỏ ý chính nó sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này trước sau đó tấn cấp cũng không muộn.

Tui rất vui mừng.

Ngày qua ngày, đã nửa năm rồi. Kiều Yến không ngờ đã bỏ được cục đá cứng kia ra.

Tui đã xem hết tạp chí cho trẻ em của cả thành phố, càng ngày càng cảm thấy thiếu thốn nhàm chán.

Trong tình huống đó, lòng tui nảy sinh ra ý muốn ra khỏi thành phố này.

Thế giới bên ngoài như thế nào? Ngoài kia...là zombie hay là người sống?

Nhưng điều ngoài dự kiến là Kiều Yến tỏ vẻ phản đối gặt gao ý nghĩ kỳ lạ của tui.

Tui còn tưởng nó sẽ vui khi gặp được người sống như nó.

Người sống...thật khó hiểu.

Đáng tiếc, thần cương thi hiển linh đã đứng về phía tui. Ngày 23 tháng 10, lần đầu tiên có một đội xe xâm nhập vào tiểu khu mà tui chiếm lĩnh.

Có zombie xâm nhập vào địa bàn của tui, tui rất không vui. Người sống? Tui chưa từng tưởng tượng loại tình huống này.

Chờ đến lúc tui được gặp, tui mới phát hiện việc này không cần dùng đầu để nghĩ đâu!

Bắt sống! Bắt sống hết! Nuôi trong phòng để ngủ chung với tui!

Đội xe dừng trước siêu thị của tiểu khu để vơ vét lương thực, còn tui muốn đi bắt đám người sống đó. Thằng bé tỏ vẻ từ chối, không chịu phối hợp, nhưng không sao cả, tui cũng đâu có cần nó tới gây cản trở?

Tui vô cùng hứng khởi lao tới siêu thị, lại phát hiện chiếc xe quân đội dừng trước cửa vẫn còn chứa lại ba người sống. Tui quá vui, tiếp tục nhấc từng bước chân cứng ngắc tới gần.

“Ai đó!” Những người giữ chức vụ canh gác phát hiện sự tồn tại của tui, nhưng tui bước từng bước rõ ràng, khác hẳn những con zombie đi tập tễnh kia nên anh ta chần chừ không nổ súng ngay.

“Đừng bắn! Bọn em là người!” Một cái bóng nhanh chóng nhảy ra trước mặt tui, che tui ở đằng sau, hét lớn.

Làm chuyện ruồi bu.

Ba người trên xe bàn bạc với nhau rồi nói: “...Từ từ qua đây đi!”

Chờ hai đứa tui còn cách chiếc xe chừng mười bước, bọn họ quả quyết bắt dừng.

“Anh Vĩnh Hà, anh xem thử coi có phải lừa gạt hay không?”
di>en<danmnL3<q>uyDon,

“Quanh đây chẳng có vật gì che chắn, chắc không có vấn đề gì đâu. Trước cứ để bọn họ chờ ở đây cho chắc, chờ anh Vưu về rồi tính tiếp.”

“Cũng được.”

Kiều Yến nắm chặt tay tui, hình như vô cùng sợ hãi.

Ôi trời, sợ cái quái gì, xem chút nữa tui làm sao bắt cả đám bọn họ về ngủ chung!

“Các người có bị thương không?” Mấy người ở đằng xa hỏi tui.

Bị thương cái khỉ gì, da của tui tắm đấm không rách đó, có được chưa?

Kiều Yến thay tui trả lời: “Không có, em và chị em vẫn luôn trốn trong phòng trọ.”

Chị của cưng? Đâu ra? Sao cưng lại không giới thiệu cho chị biết?

“Hai người trốn ở đây bao lâu rồi?”

“Từ khi nghe thông báo khẩn cấp trên tivi, tui em không có ra ngoài nữa.”

“Lâu vậy à? Thế hai người lấy đâu ra nước và đồ ăn?”

Ông chú muốn lấy tài liệu để vẽ truyện tranh à, đủ chưa vậy?

Kiều Yến cản tui, sau đó vội vàng giải thích trước ánh mắt cảnh giác của mấy người kia: “Chị em không thích nói chuyện, trước kia gần như chẳng ra khỏi nhà. Trong nhà em lúc nào cũng có rất nhiều đồ ăn, bánh quy và đồ uống. Bọn em ăn mỗi ngày một bữa mới chịu đựng được đến bây giờ. Tuần trước bọn em đã không còn gì để ăn nữa rồi.”

Nói dối có đầu có đuôi luôn, sao trước kia chị không phát hiện cưng có cái tài này nhỉ?

Trong lúc nói chuyện, đội ngũ tìm thức ăn cũng đã trở lại, tổng cộng có bốn người, thấy bọn tui ngoài xa thì vô cùng kinh ngạc.

“Anh Vưu, họ nói mình là người sống sót trong tiểu khu này.” Người đàn ông hay đặt câu hỏi nhảy xuống xe, nói với một người mặc áo thun quần bò.

“Kiểm tra chưa?” Người kia trầm giọng, nhìn tui tui một cái rồi hỏi.

“Xung quanh không có mai phục.”

Một lúc sau, anh ta nói với hai đứa tui: “Lên đây.”

Kiều Yến nắm chặt lấy tay tui.

Ê, cưng muốn đi hay là không đây?

Tui còn chưa nghĩ kỹ là đi hay không thì Kiều Yến đã quyết định, kéo tay tui lên xe.

“Xin tự giới thiệu, anh là thủ lĩnh của đội xe này, Vưu Bằng Siêu. Mọi người gọi anh là anh Vưu, các em cũng có thể gọi anh như vậy.” Người đàn ông mặc áo thun mở miệng trước.

“Anh là Ngô Vĩnh Hà, người phụ trách việc đi đường xa của đội, là quân nhân đã xuất ngũ.” Người đàn ông hỏi nhiều đã không còn có vẻ thích gây sự như lúc đầu nữa, dùng giọng ôn hòa giới thiệu. “Lúc này anh không dọa mấy đứa chú? Đây là kiểm tra theo thông lệ, chút nữa sau khi xuống xe còn phải kiểm tra xem trên người mấy đứa có bị thương hay không, hai đứa phối hợp nhé.”

“Chú họ Giang, là kỹ sư của đội, sửa xe đó. Tất cả mọi người đều gọi chú là chú Giang. Lái xe là Chu Tiến Bưu, hai đứa gọi nó là anh Bưu được rồi.”

Bốn người còn lại xem ra khá trẻ tuổi cũng lần lượt tự giới thiệu, sau

cùng mới đến phiên tui tui. Kiều Yến nắm lấy tay tui, nói: “Em là Kiều Yến, chị em là Hách Hách. Chị em không thích nói chuyện, có gì xin mọi người hãy nói với em, em sẽ cố gắng phối hợp.”

Ồ...sao tui cứ cảm thấy có mấy ánh mắt lia qua lia lại chỗ ngực tui suốt thế?

Tui chẳng cảm thấy gì, nhưng sao bé người gặp con người lại còn sợ hơn cả khi gặp zombie nhỉ?

Chuyện này không khoa học tý nào.

Sau khi giới thiệu xong, đội xe rơi vào yên lặng. Ai có súng thì ôm súng, ai không có súng thì cầm dao, ai cũng có nhiệm vụ của mình.

Người có tâm lý tốt nhất đội xe này chắc là tui. Ngồi giữa một đồng người sống, còn chuyện gì hạnh phúc hơn nữa?

Có, uống sạch máu của bọn họ...

Á...sao tui lại có thể có suy nghĩ này?

-----oOo-----

Chương 5: Ra cửa gặp may

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tiếng xe rầm rập thu hút zombie ở xung quanh, bọn họ như hoa hướng dương lúc nào cũng cười rạng rỡ hướng về ánh mặt trời, đuổi theo phía sau chiếc xe quân đội. Trừ tui đang vui vẻ quan sát đám zombie đua nhau đuổi theo, những người khác coi như không thấy gì, vô cùng bình tĩnh.

Tui chột Kiều Yến, bất mãn liếc nó một cái: Mau nhìn mấy bé hoa đi.

Kiều Yến quay đầu sang hướng khác, ra vẻ khinh bỉ không muốn để ý

tới tui.

Không biết thưởng thức. Tuy hoa nở ra toàn là hoa tàn, nhưng không phải có cách nói “vẻ đẹp tàn lụi” sao?

“Cái này không giống.” Kiều Yến từ chối bị tui tẩy não.

Ngô Vĩnh Hà thấy những hành động giữa tui và Kiều Yến, ra vẻ hứng thú hỏi: “Nhóc nhìn vào mắt chị liền biết cô ấy nghĩ gì à?”

Kiều Yến đờ cái tay muốn chọc ghẹo zombie của tui lại sau đó mới trả lời: “...Quen rồi ạ.”

Trong xe có một thanh niên tên là Trâu Nham Hào lấy thuốc ra hút.

Cửa xe mở ra, khói thuốc bị thổi bay ra ngoài.

“...Sao?” Thấy tui nhìn anh ta chằm chằm, Trâu Nham Hào nhướn mày khiêu khích: “Nhìn không vừa mắt à?”

“Chị em muốn hỏi...anh có thể thổi khói thành vòng được không?” Kiều Yến nói.

Mấy người trong xe bật cười. Trâu Nham Hào cũng chẳng biết làm sao, gã không nhìn tui mà quay đầu hỏi Kiều Yến: “Đầu chị nhóc có vấn đề à?”

“Anh nói chuyện cẩn thận một chút!” Mặt Kiều Yến lập tức đổi sắc.

“Tao không cẩn thận đó thì sao? Mà muốn gì? Nhóc con, còn chưa tỉnh ngủ à? Anh Vưu có lòng tốt mới thu nhận tụi bây, nếu không bằng mấy câu này của mày, thì ông đây....”

Không đợi gã nói xong, tui đột nhiên ra tay chặt đứt hai chân gã, sau đó ném gã ra khỏi xe quân dụng trong tiếng kêu thảm thiết.

“Cô làm gì đó!”

Vưu Bằng Siêu chĩa súng vào đầu tui. Súng của Ngô Vĩnh Hà cũng đặt lên ót Kiều Yến ngay sau đó.

“Anh Bưu! Mau dừng xe!” Chú Giang ở đằng trước hét lớn.

“Thiểm...Thực Giả..” Tui cố sức phun ra từng từ một trong cổ họng.

Kiều Yến phản ứng nhanh nhất, nó điên cuồng hét lên: “Nhanh lái xe đi! Lái xe! Có Thiểm Thực Giả đang đuổi theo!”

“Nói dối.” Vưu Bằng Siêu dùng súng đẩy đầu tui một chút.

Có tin hay không? Không tin thì cá đi, tui thử trừng to mắt.

Như cố ý phối hợp với tui, gần đó quả thật truyền đến tiếng gầm gừ của riêng Thiểm Thực Giả.

Hiển nhiên Trâu Nham Hào cũng nghe thấy, gã vừa lăn xuống đường, sau khi nghe tiếng của Thiểm Thực Giả, tiếng gào của gã càng thêm thảm thiết: “Anh Vưu! Cứu em! Cứu em với!”

Xe đã dừng lại, Ngô Vĩnh Hà định mở cửa xe: “Anh Vưu, em đi cứu...”

“Lái xe! Lão Bưu, đạp ga đi! Nhanh!” Vưu Bằng Siêu rống lớn một câu.

Ngô Vĩnh Hà sửng sốt, tay vẫn còn đặt tên chỗ mở cửa, xe quân đội phóng nhanh như tên rời cung.

“Dừng mà! Anh Bưu, dừng đi!! Anh Vưu! Anh Vưu! Cút ngay...cút đi...A...!”

Trong xe không một ai lên tiếng. Súng của Vưu Bằng Siêu vẫn chĩa vào đầu tui, tui phát hiện trên người Kiều Yến đã có một tầng mồ hôi lạnh. Nó nắm chặt tay tui, không nói câu nào đối mặt với họng súng đen ngòm.

Không nói thì không nói, vốn hoạt động ban ngày đã rất mệt rồi, không bằng để tui ngủ đã.

“Cô nghĩ tôi không dám giết cô à?” Giọng của Vuur Bằng Siêu cho thấy anh ta đang căng thẳng.

Không phải vấn đề nằm ở chỗ dám hay không, mà là vấn đề ở chỗ có thể hay không.

Tui xoa bàn tay lạnh như băng của Kiều Yến.

“Chị mệt rồi, có vấn đề gì anh có thể nói với em.” Dưới sự uy hiếp của súng ống, thằng bé vẫn giả bộ bình tĩnh.

“Thành thật khai báo, hai người là ai?”

“Ân nhân của mấy người.”, |)ien~ Đa`n Le^ Quy" ĐO^

“Ân nhân? Nhóc có biết chuyện gì đã xảy ra không?” Vuur Bằng Siêu giống như nghe thấy chuyện gì rất đáng cười, anh ta cười lạnh vài tiếng: “Tôi bất chấp nguy hiểm thu nhận hai người, cô lại giết người của tôi, ân nhân vậy đó hả?”

“Các anh nên tự biết nếu không có Trâu Nham Hào kéo dài thời gian, mấy anh có thể thoát khỏi tay của Thiểm Thực Giả ư? Các anh đặt tay lên ngực tự hỏi thử xem thế này có phải là tổn thất ở mức thấp nhất rồi không?”

Ngô Vĩnh Hà mấp máy môi, lại im lặng, sau đó đổ mắt thu súng trên đầu Kiều Yến về, đau khổ ôm lấy đầu mình.

Trong xe không còn ai lên tiếng nữa.

Sau một phen vùng vẫy giữa lương tâm và sinh tồn, một thanh niên khác trên xe cất giọng run rẩy hỏi: “....Tại sao lại là A Trâu?”

Lời này hỏi ra đã trúng đích, không phải gã thì còn ai vào đây?

Tui nhéo nó.

Kiều Yến nhìn tui một cái sau đó trả lời: “Thuốc lá.”

“Thì ra là thuốc lá! Thuốc lá, vì thuốc lá! Cho nên....mẹ kiếp! Sao cô không nói sớm?” Vũ Bằng Siêu nổi giận khiến tui hoài nghi cây súng sau đầu tui sắp phun đạn luôn.

Tui lại nhéo.

....Nhắc nhở anh đã là nể mặt anh rồi, còn muốn sao nữa? Có gan nhào vô cắn tui nè?

“....Chị em lúc sau mới để ý tới, các anh không phải cũng không để ý chút nào sao?”

Khốn thật! Dám thay đổi mục đích của tui!

Tui dùng tay đẩy cây súng của Vũ Bằng Siêu đi, trừng mắt nhìn Kiều Yến.

Do không khống chế sức lực dẫn đến cây súng lục của Vũ Bằng Siêu trực tiếp bay ra ngoài cửa sổ.

Yên tĩnh...yên tĩnh đến bất thường.

Kiều Yến ho khan một tiếng: “....Chị của em thật sự không phải cố ý đâu.”

Vũ Bằng Siêu giống như đã buông xuôi, suy sụp ngồi xuống, không ngừng cười lạnh: “Ha....chị của nhóc ghê gớm thật. Có thể dùng tay không chặt ngang xương đùi người ta, mạnh mẽ như vậy còn cần đi cùng đội xe làm gì? Một mình cũng có thể càn quét nha!”

Ăn hiếp cương thi à! Anh nghĩ tui không biết đi xe nhanh hơn đi bộ à? IQ bao nhiêu vậy!

“I...Q...”

Tui còn chưa nói xong Kiều Yến đã đưa tay lên khép cằm tui lại.

“Tôi nói trước, sau khi đến căn cứ của người sống sót kế tiếp, chúng ta ai đi đường nấy. Tôi đã hết lòng giúp đỡ rồi.” Vuur Bằng Siêu nói.

Căn cứ người sống sót? Tui thích! Tui muốn đi!

Khi mặt trời xuống núi, tui trở nên hoạt bát, nhóm người sống lại dừng xe chuẩn bị ngủ.

Xe quân đội đã rời khỏi thành phố Đan Phù, nơi tui sinh ra. Trên đường cao tốc có đầy những chiếc ô tô đã sớm bị vứt bỏ, bọn tui đang trên con đường lớn ở nông thôn. Xe quân dụng dừng ở ven đường, những người trên xe cầm súng lần lượt xuống xe cho thoáng gió. Ngay cả Vuur Bằng Siêu bị tui hất bay súng cũng vậy. Chẳng biết anh ta lấy đâu ra thêm một cây súng khác.

Chỉ có anh Bưu lái xe vẫn còn ngồi trên ghế, gác chân ngồi uống bia.

Vuur Bằng Siêu tiến hành phân phát thức ăn, mỗi người có một thanh chocolate và một lọ thức ăn đóng hộp. Đến chỗ tui và Kiều Yến thì biến thành hai người chia nhau một hộp đồ ăn.

Lấy đồ trog nhà tui rồi chia ngược lại cho tui ít nhất á? Đồ ăn vặt bình thường của Kiều Yến còn cao cấp hơn mấy thứ đồ này.

Kiều Yến biết tui không ăn, cầm hộp thức ăn của mình không nói tiếng nào mà ăn luôn. Tui đang chán gần chết thì người ngồi kế bên tui, Ngô Vĩnh Hà âm thầm đưa chocolate cho tui.

Vưu Bằng Siêu ở bên kia hù lạnh.

Tui ném cục c*t Ngô Vĩnh Hà đưa tui cho Kiều Yến, Ngô Vĩnh Hà lắc đầu thở dài.

Đội họ ăn cơm xong thì muốn kiểm tra trên người tui và Kiều Yến có bị cắn hay không. Mọi người ngầm thỏa thuận xong, Ngô Vĩnh Hà sẽ là người kiểm tra cho tui và Kiều Yến. Không khó để nhìn ra mọi người trong đội rất tin tưởng ông ấy.

Trên người tui và thằng bé đương nhiên không có bị thương, nhưng người hai đứa còn dơ hơn mấy người đàn ông mỗi ngày vào sinh ra tử này. Vậy cũng dễ nhận thấy tui và Kiều Yến chưa từng bị zombie công kích, cũng không có hiện tượng gì lạ.

Sau khi kiểm tra xong, nhóm người sống cuối cùng cũng có thể yên tâm ngủ. Tui có lòng tốt muốn gác đêm thay, nhưng chớ cắn Lã Đồng Tân, đám người đó đều tỏ vẻ hoàn toàn không tin.

Hừ!

Tui cảm thấy người sống tốt thì có tốt, nhưng gây phiền phức cho người khác còn nhiều hơn. Đặc biệt là tui phát hiện, thì ra không phải người sống nào cũng nghe lời như nhóc con.

Quả nhiên thú cưng vẫn nên nuôi từ nhỏ thì hơn!

Tui nổi ác tâm, hỏi Kiều Yến: Nếu chị biến cái xe này thành cửa cứng, cứng có đi không?

“Nếu chị muốn về, giờ chúng ta về vẫn còn kịp.” Kiều Yến thì thầm nói.

Đừng mà! Về nhà chán lắm!

Vậy tui đành phải tiếp tục nhẫn nhịn thôi.

-----oOo-----

Chương 6: Điều may mắn thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trời tờ mờ sáng, người trong đội xe lục tục tỉnh dậy.

Kiều Yến dựa vào vai tui chợp mắt một đêm, chỉ cần xung quanh có chút động tĩnh nó lập tức bật dậy. Điều khiến tui cảm thấy ngoài ý muốn... đó là hình như nó không phòng bị người chết, mà nó đang đề phòng những người sống đang ở chung trong một cái xe.

Anh chàng tên Kha Kiên không biết lấy đâu ra một thùng nước, mọi người đứng quanh thùng nước đánh răng rửa mặt. dien=đan lequydon

Kiều Yến dùng tay múc nước lên rửa miệng. Tui quan sát thấy có giọt nước từ đầu ngón tay mảnh khảnh của nó chảy xuống, thấm vào đất rồi biến đâu mất.

Chờ nó lau miệng xong, ngẩng đầu hỏi Ngô Vĩnh Hà: “Mấy chú mỗi ngày đều như vậy sao?”

“Không phải. Do hôm qua thu hoạch được khá khá, đây xem như là phúc lợi. Chúng ta không thể ngày nào cũng lãng phí như vậy được.”

Thằng bé lặng lẽ gật đầu.

“Căn cứ người sống sót gần đây nằm ở đâu?”

“Ở ngoại ô thành phố Lục Bàn Thủy, phải đi chừng nửa ngày nữa.”

“Ngoại ô thành phố Đan Phù có một cái mà?”

“Có, nhưng nửa năm trước bị tiêu diệt rồi. Bây giờ đó chỉ còn là một tòa thành chết. Trừ hai đứa ra anh chưa từng thấy người sống nào ở thành

phố Đan Phù.”

Tui nhìn nhóc con, bỗng nhiên lúc này mặt nó nhìn không biết là vui hay buồn.

“...À...” Cuối cùng nó cũng chỉ à một tiếng.

“Ngoài hai đứa, trên đường mấy anh đã nhận 26 người sống sót rồi.” Đột nhiên Ngô Vĩnh Hà nói tiếp: “Nam có, nữ có, già có, trẻ có, người có năng lực thì đồng ý gia nhập đội xe, ở lại. Còn những người khác đều đã được đưa đến căn cứ người sống sót.”

“Mấy người già và trẻ em đó sau này có thể chết, mà còn là chết bởi chính đồng bào của mình.” Đột nhiên Kiều Yến cảm thán.

Ngô Vĩnh Hà dừng lại, sau đó cất giọng ảm đạm: “Đúng vậy, anh cũng không có cách nào phủ nhận điều đó. Những người già yếu không có khả năng tự vệ, dù chúng ta có hộ tống họ đến căn cứ, phần lớn bọn họ cũng không thoát khỏi số mệnh phải chết. Anh Vưu cũng biết, nhưng dọc đường bọn anh vẫn cứu, cứu rồi đưa đi, cứu được bao nhiêu thì cứu bấy nhiêu. Anh Vưu là thủ lĩnh, anh không có ý phản đối. Bởi vì anh ấy đã cố gắng hết sức giữ gìn lương tri của bọn anh, cũng là người bảo vệ tính mạng của bọn anh. Anh đã thấy rất nhiều người trẻ tuổi chết đi. Chị em mấy đứa có thể lay lắt sống qua hai năm trong thành thị đó. Chỉ chút việc đó, mấy đứa đã may mắn hơn rất nhiều người rồi.”

Hai năm? Vậy là tui tỉnh lại sau khi thành phố gặp nạn khoảng mấy tháng? Tui nhắm tính trong đầu.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện rất có nội hàm giữa Kiều Yến và Ngô Vĩnh Hà, tất cả mọi người đều được chia cho buổi sáng—trừ tui và nhóc con.

Đây là muốn công khai ngược sửng vật của bản cương thi ư?

Tui đang chuẩn bị cho khí tự đan điền để đại phát thần uy, bất thành linh

trong lùm cây phát ra vài tiếng chó sủa dữ tợn. Mấy con chó zombie răng nhô ra ngoài, làn da phần lớn đã bị thối rữa nhanh chóng đổ nhào ra.

Thùng nước bị lật đổ, Kha Kiên đứng gần bụi cây nhất mắt thấy sắp bị cắn cho một phát thì “Pằng” một tiếng súng vang lên. Con chó zombie thối rữa bị súng bắn trúng, nó lật người hai cái rồi rơi xuống đất.

“Nổ súng! Nổ súng! Đừng hoảng!” Sau khi Vưu Bằng Siêu bắn bay con chó nhào về phía Kha Kiên, anh ta rút câu dao găm bên phía hông trái chém về phía trước, đánh bay một con chó hoang đang nhảy về phía mình.

Lại một tiếng súng vang lên, Ngô Vĩnh Hà bắn trúng ngay mi tâm của con chó, tiêu diệt một con.

Tui ngồi một lúc đầu mới nghĩ tới mấy người anh em này đến ăn sáng sau đó lại tỉnh ngộ tìm súng vật của tui. Vừa nhìn, đúng lúc bắt gặp cảnh Kiều Yến rút dao phay ra khỏi đầu một con chó.

Còn một con lúc trước bị Vưu Bằng Siêu bắn ngay chân đã kết thúc cuộc đời do bị chú Giang ở ngay gần đó dùng cái đồ mở nắp chai đập vỡ đầu.

“Anh Vưu, em xin lỗi...” Mặt Kha Kiên trắng bệch đi tới trước mặt Vưu Bằng Siêu.

“Rèn luyện năng lực phản xạ của chú nhiều hơn đi, anh không nói lại nữa. Vì nếu chú còn như vậy thì chẳng còn lần sau đâu.”

“Chị nhóc rất bình tĩnh.” Vưu Bằng Siêu ra vẻ thích thú liếc nhìn tui, nói với Kiều Yến: “Vô cùng bình tĩnh.”

“Kiều Yến, nhóc mấy tuổi rồi?” Ngô Vĩnh Hà ngồi xuống kiểm tra đầu của lũ chó, mặt đầy phức tạp trở về, vỗ vai Kiều Yến.

“13.”

“Sao vậy?” Vuur Bằng Siêu hỏi.

“Miệng vết thương rất sâu, bằng phẳng, một đao chí mạng, không giống kiệt tác của một đứa trẻ.”

Vuur Bằng Siêu không nói chuyện một lúc lâu, sau đó nhếch môi cười nói: “Tiểu tử, xem ra anh xem thường nhóc rồi. Đi thôi, tất cả mọi người lên xe, nhanh rời khỏi nơi này.”

Đợi mọi người lên xe hết, Vuur Bằng Siêu ném một lon đồ hộp thơm ngon cho Kiều Yến: “Nhóc có quyền hưởng đãi ngộ giống như bọn anh.”

Tui nhắm mắt lại, ngủ tiếp.

“...Hai đứa là người nhà quân nhân?” Ngô Vĩnh Hà hỏi.

“Không phải?”

“Ồ... anh cảm thấy chị em có khí chất rất giống quân nhân. Trước giờ cô ấy đi đường rất có nề nếp, nhóc xem...ngay cả ngủ cũng ngồi thẳng lưng.”

“Chị ấy quen rồi.”

Lái xe đổi thành chú Giang, anh Bưu đổi chỗ ra sau ngồi, từ khi anh ta ngồi xuống thì bắt đầu luôn miệng, tán dóc chuyện trời nam biển bắc, nhưng không có bất kỳ ai nhắc đến Trâu Nham Hào nữa, coi như trên thế giới này chưa từng tồn tại một người như vậy.

Thật khó hiểu nha, hôm qua mọi người còn hận không thể giết tui cho hả giận, hôm nay lại có thể vui vẻ thoải mái nói chuyện với sủng vật của tui, đúng là...lòng của người sống như kim dưới đáy biển.

Tui và bọn họ không giống nhau, chẳng lẽ là vì trái tim tui không biết đập?

Chỉ 1 giờ 15 phút, đội xe đến căn cứ người sống sót Lục Bàn Thủy.

Người của đội xe phải tiến hành tiếp tế ở chỗ này. Nghỉ ngơi hai ngày, bọn họ và hai đứa tui đứng ngoài cửa lớn của căn cứ đợi nhân viên trong đó sắp xếp.

May là hôm nay trời nhiều mây, mây đen nặng nề che khuất ánh mặt trời, nên không bắt tui đứng chờ dưới nắng nữa tiếng chắc tui sẽ giết chết họ mất.

“Các vị hãy tự xếp hàng, vào từng người một!” Cửa sổ nhỏ trên cửa sắt mở ra, một người hô lớn ra bên ngoài, hô xong lại đóng cửa sổ lại cái rầm.

Sau đó cánh cửa sắt mở ra một khe nhỏ, một người đàn ông mặc áo vải bông thật dày, miệng mũi lỗ tai bịt kín mít đứng trong khe cửa hỏi với ra: “Ai lên trước?”

“Tôi.” Vuur Bằng Siêu trầm giọng đáp, dẫn đầu bước vào.

Mười phút sau, người thứ hai là Ngô Vĩnh Hà, sau đó đến người thứ ba, thứ tư, người của đội xe đã vào trong hết, đến phiên tui nhấc chân lên, Kiều Yến căng thẳng kéo tui lại, nhìn về phía người ở trong khe cửa: “Hai chúng tôi muốn vào chung.”

Người trong khe cửa nhìn một cái, thiếu kiên nhẫn đáp: “Vào đi.”

Sau khi bước qua cánh cửa sắt mới thấy kiến trúc phía sau cánh cửa sắt này gần đầy súng máy, chĩa về phía bọn tui. Trên cửa kính có dán chỉ chút mặt người, biểu cảm trên mặt họ có vô cảm, có tò mò, có tuyệt vọng, có căm thù mà lúc trước chưa từng thấy người của đội xe có biểu cảm giống vậy.

“Mấy người vào trước đầu rồi?” Kiều Yến hỏi.

“Ở trong đó.” Câu trả lời lạnh băng như ánh mắt của gã: “Cởi quần áo,

cởi hết, tất cả quần áo trên người luôn.”

“Ở đây?” Kiều Yến mở to mắt.

“Tất cả mọi người đều như vậy, không chỉ riêng cậu, cởi lẹ đi!”

Ôi chao...cởi nhanh để còn được vào, không thấy bên trong nhiều người sống như vậy à? Tui bắt đầu chủ động cởi quần áo của mình.

Sao lúc mặc vào không phiền phức như vậy...Dứt khoát xé luôn đi...

Lúc tui chuẩn bị thẳng tay xé thì Kiều Yến kéo tay tui lại, đi ra ngoài: “Chúng tôi không vào nữa!”

“Tùy cậu, chờ đến lúc cậu bị zombie ăn thì chỉ có nước hối hận đến phát khóc.” Điều bất ngờ là người đàn ông chỉ hừ lạnh một tiếng.

Đừng mà! Tui không muốn đi đâu!

Tui đang muốn bỏ Kiều Yến ra, nó lại nắm chặt lấy tay tui, thấp giọng cầu xin: “Xin chị, Hách Hách, chị nghe em một lần đi. Chúng ta đi, đừng ở đây, em xin chị đó...”

Nó ra vẻ đáng thương, tội nghiệp cầu xin tui, ý thức của bản cương thì lập tức bành trướng vô hạn.

Đi thì đi, để chủ nhân đại từ đại bi bắt chim cho cưng ăn.

-----oOo-----

Chương 7: Hết may, ra là pháo lép

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước không có làng xóm, sau không có nhà trọ, đi đâu đây?

Đối với một cường thi có chỉ số IQ chỉ biết xem tạp chí cho thiếu nhi mà nói...trong thành phố hiển nhiên chơi vui hơn vùng ngoại thành. Tui là chủ nhân, đương nhiên không cần tham khảo ý kiến của thú cưng.

Quyết định dứt khoát, bọn tui dọc theo đường quốc lộ đi về hướng nội thành Lục Bàn Thủy.

Dọc đường không có zombie nào dám đến quấy rầy hai đứa tui.

“Hách Hách, em cảm thấy đẳng cấp của chị chắc là cao hơn bọn chúng.”
Kiều Yến cảm thán. “Bọn nó sợ chị.”

Tất nhiên, cũng có từng thấy cường thi nào có IQ cao đến mức coi được Thâu Tinh Cửu Nguyệt Thiên (*) chưa?

(*) Thâu Tinh Cửu Nguyệt Thiên: tên 1 bộ truyện tranh gồm 458 chương.

“.....Chưa.”

Vậy là được rồi, bọn họ sợ người có kiến thức.

Kiều Yến cạn lời.

Khi những ngôi sao lấp lánh phủ đầy bầu trời, hai đứa tui đã vào được thành phố.

Tỷ lệ xuất hiện Biến Dị Giả trong thành phố lúc nào cũng nhiều hơn ngoại thành. Mang theo một con người, tui không dám ngay lập tức xâm nhập vào trung tâm của một khu vực mới.

May mà khu vực rìa của nội thành có một khách sạn bốn sao lớn, tui lập tức dẫn theo Kiều Yến vào đó ở.

Khách sạn này cần được dọn dẹp. Vì nếu hai đứa tui muốn ở đây, tui không hi vọng có một ngày tui không ở đây, thằng nhóc lại bị ăn mất, nếu vậy lúc tui ngủ biết phải ôm ai?

Dưới tầng hầm, bãi đỗ xe, tổng cộng có 30 con zombie bình thường. Tui và Kiều Yến bắt đầu chơi trò chơi. Kết quả cuối cùng là thằng bé giết được 6 con, 24 con còn lại bị tui càn quét.

Tiếp tục trò chơi ở đại sảnh tầng 1, thắng bại là Kiều Yến 6, tui 14.

Phòng cho khách ở tầng 2, Kiều Yến 9, tui 21.

Phòng cho khách ở tầng 3, Kiều Yến 11, tui 30.

Phòng cho khách ở tầng 4, Kiều Yến 8, tui 19.

Phòng cho khách ở tầng 5, Kiều Yến 4, tui 11.

Hai đứa tui chọn một căn phòng Tổng Thống được trang hoàng tinh xảo, xa hoa khiến Kiều Yến thích mê ở tầng 5.

Kiều Yến đi kiểm tra phòng tắm theo thói quen. Không ngờ lại thấy được vòi sen có nước chảy ra, con người không được tắm suốt hai năm như nó lập tức chạy như bay ra ngoài, ôm theo một đồng quần áo lấy được ở cửa tiệm chuyên kinh doanh quần áo ở tầng 1 rồi nhảy vào đó lại.

Tới lúc Kiều Yến mặc áo thun và quần đùi mới ra khỏi phòng tắm, tui đang bôi đất sét đỏ lên mặt, bắt chước con người đắp mặt nạ. Tui thấy nó thoáng giật mình, đầu tóc vẫn còn ướt, lui về phía sau vài bước.

Kiều Yến nhìn tạo hình mới của tui, sau đó coi như không nhìn thấy, bình tĩnh lau tóc, sau đó lấy một cái kéo và một tấm gương ra, bắt đầu cắt tóc.

Tóc đã khô một nửa, nó cắt hết những cọng tóc dư thừa, lộ ra cái trán trơn bóng và đôi mày kiếm sắc bén. Đám tóc dài qua ót cũng bị nó cắt cho gọn gàng. Sau khi sửa soạn xong, lần đầu tiên tui được nhìn thấy toàn bộ gương mặt nó sau hai năm từ lần gặp mặt đầu tiên.

Chờ nó làm xong việc của mình, nó bắt đầu dời tầm mắt về phía bản cương thi.

Tui trừng mắt, đối mặt với gương mặt vô tội của nó.

Nó bước vài bước đến, cau mày lấy miếng đất sét trên mặt tui xuống: “Chị không tắm à?”

Có chứ, đương nhiên là có.

Tui vỗ ngực, đồng dục trả lời.

“Còn nước đó, chị tắm đi, em đi lấy quần áo cho chị.”

Được thôi, tắm thì tắm, tui đâu có ghét bơi lội.

Cạnh bồn tắm có sữa tắm, dầu gội đầu. Trong phòng tắm đầy hơi nước ẩm ướt, Kiều Yến đứng ngoài cửa gọi vào: “Chị có tắm vôi sen không?”

Có, đương nhiên là có. $D_{i < n} D_{> n} L < Q^y D^{*n}$

Tui vắn vôi nước, nước lạnh chảy ào ào xuống đầu tui.

Được rồi, tắm gội thôi.

Tui lấy sữa tắm và dầu gội, sau đó không phân biệt cái nào là cái nào mà trộn chung với nhau, bôi lên người.

Nước đen từ trên người tui chậm rãi chảy xuống, sau khi dùng tay chà đến lúc nhìn thấy màu sắc da vốn có, tui bắt đầu ngồi thối bong bóng.

Bong bóng rục rở nhiều màu bay lơ lửng, sau đó “bụp” một tiếng bị đập vỡ, tui thối, rồi lại đập.

Chờ tui thối tới cái bong bóng thứ ba ngàn, người bên ngoài bắt đầu lo lắng thúc giục tui.

Tui tắt vòi sen trên đầu đi, khóa thân ra ngoài luôn.

“Chị...chị...chị...” Mặt Kiều Yến đỏ rục, nó vội vàng nhảy xuống, kéo mền trên giường tới quấn lên người tui.

Sau đó nó nhanh chóng chạy vào nhà tắm lấy quần áo mới của tui ra, sau đó ấn tui ngồi xuống trước tấm gương chỗ bàn trang điểm, bắt đầu lau tóc cho tui.

Tóc tui không thay đổi gì từ ngày tui tỉnh lại vào hai năm trước, tui không cần cắt sửa gì nữa cả. Sau khi lau, mái tóc lập tức trở nên đen bóng mềm mại thật hoàn mỹ, tóc mái cong như vầng trăng rằm kiểu Lưu Hải vẫn hoàn hảo.

“Chị đẹp quá.” Kiều Yến bỗng nhận xét rồi tránh tầm mắt của tui, xoay người lấy quần áo cho tui.

Áo thun có in hình con chó màu trắng ngà, quần short màu xanh. Kiều Yến xoay lưng chờ tui mặc quần áo xong, nhìn tui một lúc sau đó cột tóc tui thành hình đuôi ngựa.

Rốt cuộc ai mới là chủ đây? Tui cảm thấy có chút rối.

Làm hết tất cả mọi việc thì trời đã khuya rồi.

Sau khi Kiều Yến tặng tui một cái dù đen từ năm trước, tui đã vui vẻ thay đổi thời gian làm việc và nghỉ ngơi, hoạt động vào ban ngày và đi ngủ vào ban đêm với nhóc con. Trên giường lớn xa hoa dành cho hai người, Kiều Yến nghiêng người, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, tui ôm nó, trông như đang ngủ nhưng thực tế lại cảnh giác cao độ lắng nghe những âm thanh ngoài cửa.

Nếu không xảy ra tình huống đặc biệt, tui không muốn xung đột với Biến Dị Giả đâu. Vì tui không thể bảo vệ thằng bé chu toàn trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm. Điểm thiếu hụt nhất của tui chính là tốc độ, với

thân thể cứng ngắc này, nếu có các loại zombie biến dị theo loại hình tốc độ như Truy Tung Giả hoặc Thiểm Thực Giả xuất hiện, khả năng tui có thể bảo vệ Kiều Yến an toàn chỉ có 50%.

Mà cái thứ ngoài cửa kia, khả năng tui có thể bảo vệ được Kiều Yến an toàn chỉ có 1%.

4 phút sau, hơi thở vẫn quanh quẩn ngoài cửa biến mất.

Tầng G-1.

Đối thủ khó giải quyết.

Một tia sáng trắng xuyên qua bức màn chiếu lên giường lớn, sau đó có tiếng sấm ầm ầm vang lên, Kiều Yến giật mình tỉnh lại, theo phản xạ có điều kiện lập tức tìm tui.

Sau khi nó bắt được tay tui mới yên tâm nhắm nghiền mắt lại, còn mơ mơ màng màng lẩm bẩm một câu: “Không sợ.”

Thằng bé lại ngủ mơ, hoàn toàn không biết mình vừa rơi vào hiểm cảnh.

Tui không có tâm trạng để ngủ, cả đêm cũng không dám lơ lửng.

Tui thức suốt cả đêm, khi trời tờ mờ sáng, Kiều Yến bắt đầu nói mơ, nói rất nhỏ, chỉ có mấy từ: “Đừng mà...con...đừng...”

Nó nhấc chân gác lên đùi tui, sau đó...

Nhóc con dễ thương thật, đái dầm rồi.

30 giây sau, Kiều Yến mở đôi mắt mờ mịt ra.

Tui nhìn thẳng vào mặt nó, nghiêm túc nói:

Cưng đái dầm rồi.

Sau tầm 1 phút im lặng, mặt Kiều Yến từ màu trắng biến thành hồng, sau đó đỏ như lửa, y chang đất sét đỏ hôm qua tui dùng làm mặt nạ luôn. Sau đó nó xốc mền lên, chạy vọt vào nhà tắm.

Moa ha ha ha, mấy tuổi rồi mà còn đái dầm.

Tui ở phía sau cảm thán không thôi, đồng thời cũng bắt đầu suy xét đến tính thực tiễn của tã em bé.

-----oOo-----

Chương 8: 1001 con zombie

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ sau khi bị tui bắt gặp nó đái dầm, Kiều Yến đổi.

Cụ thể biểu hiện qua hành vi né tránh ánh mắt tui, cái màu má hồng khả nghi và tần suất ngăn người tăng vọt.

Không phải chỉ là đái dầm thôi sao? Bản cương thi vô cùng rộng lượng, sẽ không ghét bỏ cứng, cứng ngại cái gì chứ?

Suy nghĩ của người sống phức tạp quá, vì thế... là một cương thi tò mò, tui mới thích con người còn sống.

Hên là trên đường đến khu thương mại của thành phố không gặp phải thứ ở tầng G-1 hôm qua, hai đứa bình an đến được khu thương mại.

Kiều Yến chọn mấy cây dao để thay thế cho cây dao phay đã bị cong lười của nó, tui và nó đứng trước giá hàng để lựa chọn, đột nhiên tui nảy ra một ý, vô cùng hào hứng kéo Kiều Yến lại:

Cứng có muốn mua bán không?

Do chính sách của quốc gia, lúc bệnh độc bạo phát, tất cả mọi người vắc dao ra trận đối phó zombie, Kiều Yến cũng không ngoại lệ.

Mấy hôm trước tui thấy cảnh bọn người Vu Bằng Siêu đánh với zombie, một phát súng ngay giữa trán, có thể tiêu diệt một con từ xa, không thể không nói đó là loại vũ khí có hệ số an toàn cao. Nhưng mà tối qua bị thứ ở tầng G-1 nhắc nhở, tui mới đột nhiên ý thức được rằng, nếu đối thủ là zombie theo loại hình cuồng bạo như con ở tầng G-1, tui không thể để Kiều Yến cầm một con dao phay ra trận. Đó là đi chết. Còn không bằng để tui cắn chết nó cho rồi...nước phù sa không chảy ruộng ngoài mà.

“Chị có?” Kiều Yến mở to mắt.

Chị không có, nhưng mà cục cảnh sát có mà!

“Chị biết cục cảnh sát ở đâu hả?”

...

Vì thế, bọn tui đến nhà sách.

Cửa thủy tinh đã bị đập bể từ lâu, Kiều Yến khom lưng, dễ dàng chui vào, để lại tui ở ngoài, cố gắng hết sức tìm kiếm góc độ để thay đổi bấp thịch trên người.

Kiều Yến đứng nhìn một hồi, sau đó lấy một cái búa cầm tay treo bên hông ra, khoanh tròn một cái trên kính thủy tinh, phá hư luôn cửa chính.

Hay lắm, giờ thì tiện hơn rồi.

Tui cứ thế đi thẳng vào.

Vừa vào cửa, tui đã phát hiện miếng thước dán đo chiều cao, lập tức kéo Kiều Yến ấn lên chỗ cây thước đó, bắt đầu đếm ô vuông.

Chiều cao lần trước là 152, lần này đã thành 163, sự thay đổi này với người sống là thế nào? Nói thật, tui rất sợ cách mình nuôi dưỡng nhóc con không đúng, khiến cho nó bị mất cân bằng dinh dưỡng rồi dẫn đến phát triển không đầy đủ mặt nào đó.

Khi còn ở thành phố Đan Phù, thước đo trên tường chỉ đến 160, chỗ dán thước đó này có độ cao là 170. Tui đo cho Kiều Yến xong, cũng đường hoàng đứng vào, cho thằng bé xem bản cương thi cao bao nhiêu.

Nhóc con trừng mắt, báo số: “165.”

Bỏ đi! Chẳng lẽ bản thương thi chỉ cao hơn thú cưng của mình có hai li á? Cái thước dán này có vấn đề!

Giấy dán lại một lần nữa bị tui xé nát.

Trò hài qua đi, bắt đầu làm chính sự--- tìm kiếm bản đồ thành phố Lục Bàn Thủy.

Bắt đầu trò chơi tập thể dục, hiệp đầu tiên, Kiều Yến toàn thắng.

Sáu con zombie tràn ra từ sau giá sách, Kiều Yến ném mạnh một con dao nhỏ, còn chưa đợi cương thi đến trước mặt tui, nó đã thắng rồi.

Tốt lắm, do bản cương thi dạy hay, xem ra trò ném phi tiêu vào zombie ở nhà không chỉ là chơi cho có. D_iễn đ_àn L_ê Q_úy Đ_ôn

Sau đó hai đứa tui tìm được bản đồ trên giá sách, phía trên bản đồ thành phố Lục Bàn Thủy còn dán bản đồ mở rộng ra địa hình ra toàn Trung Quốc.

Chúng ta tới đây đi.

Tui chỉ vào điểm đỏ thể hiện tỉnh Vân Nam, nhìn Kiều Yến.

“Được.” Nó gật đầu.

“Bây giờ chúng ta đang ở đây.” Nó liếc mắt nhìn bản đồ thành Lục Bàn Thủy, sau đó chỉ hướng Quý Châu nằm lệch phía trên Vân Nam.

Ở đây cũng có zombie à?

Tui nghĩ rồi chỉ vào một chỗ xa nhất trên bản đồ, Hắc Long Giang.

“....Em không biết.” Kiều Yến im lặng một lát rồi trả lời.

Sau một hồi thảo luận, bây giờ bắt đầu nghiên cứu bản đồ nội thành.

Xem bản đồ không phải là nhiệm vụ của tui, mấy cái tuyến đường quanh co khúc khuỷu này có cho tui một trăm năm tui cũng không hiểu nổi. Lúc Kiều Yến xem bản đồ, tui đến xem khu sách thiếu nhi ngập tràn truyện tranh.

Một lát sau nhóc con tới tìm tui, tui phát hiện nó còn đem theo mấy cuốn sách liên quan đến lái xe.

“Em học lái xe thì từ nay về sau chị sẽ không phải đi bộ nữa.” Thằng bé cười ngượng.

Nó ngẩng đầu, đôi mắt đen lấp lánh nhìn tui, vẻ mặt này với chó con chờ chủ nhân khen có khác gì nhau đâu?

Lòng trung thành thật đáng khen! Tui sờ đầu nó tỏ ý khen ngợi.

Lấy được bản đồ, vậy thì xuất phát đến cục cảnh sát thôi!

Dưới sự chỉ dẫn của Kiều Yến, hai đứa rẽ trái rẽ phải, cuối cùng cũng tìm được cục cảnh sát. Đi một vòng lớn hai đứa tui mới phát hiện cục cảnh sát chỉ cách khách sạn hai đứa ở tạm có hai con đường.

Nền xanh, chữ trắng, ở giữa có thêm kí hiệu hình khiên màu lam, đây chính là cục cảnh sát của thành phố Lục Bàn Thủy.

Kiều Yến lấy cái rìu bên hông ra, cả người trở nên căng thẳng, dè dặt, cẩn thận bước từng bước vào trong.

Ờ....một con, hai con, ba con....tổng cộng có bảy con zombie bình thường, cộng thêm một con Thiểm Thực Giả ở một xó trên lầu hai.

Vì an nguy của nhóc con, phải lấy cho được súng. Không muốn đánh cũng phải đánh thôi. Tui giữ chặt lấy Kiều Yến, bắt đầu phân công nhiệm vụ:

Tui sẽ vào trước càn quét zombie, năm phút sau nó sẽ vào tìm súng.

Sau một hồi phản đối không có hiệu quả, thằng bé đành phải làm theo kế hoạch.

Thiểm Thực Giả bé nhỏ ơi, bé đâu rồi?

Tui găm gù tạo ra những âm điệu khác nhau thành bài ca Hách Hách, rào bước lên lầu hai.

Rẽ trái, rẽ phải, ôi...trên tường là những bức tranh nghệ thuật hậu hiện đại, những dấu tay máu lớn nhỏ vấy khắp nơi.

Màu sắc của máu đã phai màu, cũng có mấy dấu có vẻ vô cùng tươi mới, xem ra cũng có người dòm ngó súng ở đây, đáng tiếc họ đều trở thành đồ ăn vật cho Thiểm Thực Giả.

Lần theo mùi, tui dừng lại trước một căn phòng, ngẩng đầu lên thì thấy: Phòng hồ sơ.

Trước khi vận động thì phải khởi động cơ thể, làm nóng gân cốt.

Dù cố lắm nhưng mà tui vẫn...cứng ngắt.

Vì thế nên cũng chỉ có thể cứ thế mà vào, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa,

tiện thể khóa lại luôn.

Tui còn nhìn nhĩ đánh giá căn phòng này, cũng khá rộng, sát tường có chất từng dây hồ sơ, ở một góc sáng sủa có một cái kết sắt, bên cạnh kết sắt còn có Thiểm Thiểm bé nhỏ đang quỳ rạp trên đất như đang đánh giá tui.

Xin chào ~~

Tui gật đầu chào hỏi nó.

Thiểm Thiểm bé nhỏ lắc lắc mình, hành động này coi như là đáp lại lời chào của tui ư?

Đây là lần đầu tiên tui nảy sinh xung đột với Biến Dị Giả. Trước kia hai bên hầu như không có xung đột về mặt lợi ích nên cũng chỉ xem như lướt qua nhau. Bây giờ vì không để thứ này ăn luôn thú cưng của tui, tui chỉ có thể ăn nó trước vậy.

Sau khi hoàn thành phần chào hỏi cho phải phép trước khi choảng nhau, bắt đầu vận động thôi, sang trái ba vòng, sang phải ba vòng...

Tui nhảy về phía Thiểm Thực Giả, mục tiêu là bộ não gồm ghiếc lòi cả ra ngoài của nó.

Căn phòng này đối với Thiểm Thực Giả thì cũng không quá to, nó nhanh chóng nhảy lên trên trần nhà, sau đó phun ra cái lưới ướm dằm, đánh về phía tui nhanh như chớp.

Lưới của Thiểm Thực Giả trông thì cực kỳ mềm mại, nhưng một khi bị đánh trúng thì cứng như thể đâm xuyên được cả đá. Đối với người sống, có hai chỗ khó khi giải quyết Thiểm Thực Giả. Một là tốc độ, hai là những đòn đánh bất ngờ bằng lưới. Thiểm Thực Giả có thể sử dụng lưới để mở rộng phạm vi công kích lên đến hai thước, với người bình thường thì đó là một cơn ác mộng kinh hoàng.

Đoạn trên được trích từ sản phẩm của bản cương thi, chỉ dạy riêng cho nhóc con <<1001 con zombie>>.

-----oOo-----

Chương 9: Lại đồ rồi, thật đó

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tới hay lắm.

Tui đứng tại chỗ, vung tay bắt lấy cái lưới dính nhớp của Thiểm Thực Giả. Eo~ gớm quá!

Dùng sức kéo xuống, Thiểm Thực Giả bị lôi từ trên trần nhà xuống. Tui nhắm ngay đầu nó, tụ lực vào tay trái, đập thẳng tới.

Thiểm Thực Giả nghiêng đầu né nhanh như chớp, tránh được một quyền. Sau đó nó theo quán tính đụng vào bức tường sau lưng tui, giáng mạnh vào bức tường trắng rồi nhanh chóng rơi xuống.

Bé Thiểm Thiểm lại chạm đất lấy đà nhảy lên, dường như phát hiện chỗ này khiến nó không thể phát huy tốc độ của mình nên không tấn công nữa mà lao về hướng cửa sổ.

Cảm ơn ý thức phòng trộm của nhân dân Trung Quốc, cửa sổ thủy tinh có thiết kế chống trộm.

Chơi đùa cũng sắp hết 5 phút rồi, nhanh kết thúc thôi.

Tui đi về phía bé Thiểm Thiểm, đúng lúc này dưới lầu đột nhiên có tiếng súng.

Tui kéo theo con Thiểm Thực Giả chỉ còn chút hơi tàn, đập bể két sắt lấy được một cây súng lục, sau đó nhìn thấy một chuyện ngoài dự kiến dưới lầu.

Nhiều mà nhìn Vu Bằng Siêu và Kha Kiên vẫn còn đang ngỡ ngàng.

Tại sao lúc bọn họ tiến vào tui lại không phát hiện ra? Sai lầm ở đâu? Sai sót à?

Tui đang muốn chào một tiếng lại ngửi thấy một mùi máu thoang thoang.

Kiều Yến bịt lấy vai trái, cẩn thận dựa vào tường.

Bọn người Vu Bằng Siêu nhìn tui, không, là Thiểm Thực Giả trong tay tui, ngay tức khắc chĩa súng về hướng này: “Cô...”

Theo bọn họ, tui kéo theo một Thiểm Thực Giả là một hình ảnh...không nói nên lời.

“....Cô làm?” Sau khi thấy rõ Thiểm Thực Giả chỉ còn một hơi, Vu Bằng Siêu ngạc nhiên trừng mắt hỏi.

Tui thả cái tay đang nắm Thiểm Thực Giả ra, xem ra phải bỏ đi cái suy nghĩ muốn giữ lại đạo cụ huấn luyện cho nhóc con rồi.

Nhấc chân, đặt lên cái đầu lâu lộ ra cả bộ não của Thiểm Thực Giả, “rắc...bụp” giẫm nát, sau đó đá văng nó rồi đi về phía Kiều Yến.

Ai làm?

Tui kéo tay nó ra, nhìn thấy vai Kiều Yến bị nhiễm đỏ một mảng.

Mùi máu tươi kích thích khứu giác của tui.

“...Không bắn trúng, chỉ sượt qua thôi.”

Chị hỏi. Ai. Làm?

Kiều Yến nhìn tui: “Thôi mà...anh ta không cố ý.”

“Hai người...là hai chị em lúc trước?” Giọng nói kinh ngạc truyền đến từ sau lưng của Vu Bằng Siêu. “Hai đứa...còn chưa chết? Chị nhóc còn có thể một mình đánh thắng...Thiểm Thực Giả?”

Tui quay người lại, lẳng lặng nhìn chăm chăm hai người kia.

Ánh mắt tui cũng chẳng mấy thân thiện, vì tui thấy được vẻ e ngại trong mắt họ. Chẳng qua Vu Bằng Siêu nội liễm, còn thanh niên Kha Kiên thì đã kinh hoàng quỳ mọp xuống:

“Xin lỗi! Tôi vô cùng xin lỗi! Xin hãy tha cho tôi! Tôi cho rằng nó là zombie nên mới bắn! Xin cô niệm tình chúng ta từng đồng sinh cộng tử mà bỏ qua!”

“....Tôi cũng cảm thấy thật áy náy, tôi không kịp ngăn anh ta lại...”

Đồng sinh cộng tử? Ai với ai cơ? dIEN////dAN//lE ~qUY ~dON

Tui xé chỗ vai áo của Kiều Yến, nhẹ nhàng liếm lên miệng vết thương.

Những người có thể thở trong phòng đều cảm thấy thật ngại quá.

Ôi~ máu tươi mà tui thèm khát đã lâu.

“Hách Hách...” Cơ thể nhỏ bé của Kiều Yến không ngừng run lên.

“Tui sẽ cố gắng sơ cứu vết thương cho nó.” Vu Bằng Siêu bình tĩnh lại, cất giọng nói.

Tui nhìn anh ta, nghiêng đầu nghĩ, rồi ra quyết định: “...Chết.”

“Gì cơ?”

“Chị nói...nếu anh làm không tốt...chết...”

Vẻ mặt Vuư Bằng Siêu vô cùng phức tạp.

Sau đó...để tui nghĩ xem phải xử lý Kha Kiên sao đây? Uống sạch máu anh ta trong một lần hay là nuôi để làm kho máu?

“Sao hai người lại ở đây?” Lúc đang được Vuư Bằng Siêu băng bó, Kiều Yến hỏi.

“Tối qua...” Tay Vuư Bằng Siêu run lên, sau đó mới cố gắng giả bộ bình tĩnh, nói tiếp: “G-1 tập kích căn cứ. Bây giờ căn cứ thất thủ rồi. Tôi và Kha Kiên chạy thoát.”

“G-1?”

“G là một cấp bậc chỉ người bị nhiễm bệnh độc, một loại cao cấp Biến Dịch Giả. Vậy mà lại gặp nó ở đây.”

Không sai, những người nhiễm bệnh độc G cực kỳ thưa thớt, giống như tỷ lệ trúng số độc đắc vậy. Đây rõ ràng chính là “giải thưởng lớn” cho căn cứ người sống sót Lục Bàn Thủy.

Tui lấy súng tới cho Kiều Yến xem, tổng cộng có 6 thanh, lớn nhỏ khác nhau.

Nếu như tiếp tục tìm chắc là còn nữa.

Lúc này, Vuư Bằng Siêu đã băng bó xong.

“Tôi có xe, hai người có thể...”

“Anh Vuư!” Kha Kiên hoảng sợ kêu lên.

“Câm mồm!” Vuư Bằng Siêu bực bội rống lên: “Nếu không tại chú thì sao Ngô Vĩnh Hà lại chết!”

“....Ngô đại ca chết rồi à?”

“Vì cứu cái thằng này mà chết rồi.” Vưu Bằng Siêu vô cùng đau khổ, kéo tóc mình: “Mọi người trong đội xe chết cả rồi. Ngô Vĩnh Hà vốn có thể sống, vậy mà...”

Vưu Bằng Siêu trừng mắt nhìn Kha Kiên với vẻ hung ác và đau khổ.

Kha Kiên lùi lại, không ngừng run rẩy.

Kiều Yến nhìn tui, tui lắc đầu với nó.

“Không đi.” Kiều Yến nói.

“VẬY...xin cho tôi gia nhập đội của hai người!”

Chưa nói tới có được gia nhập hay không, nhưng mà phải bỏ lại Kha Kiên—dù sao không bỏ cũng không được.

Bóng đêm an tĩnh lại kéo đến.

Chúng tôi về đến con đường ngoài khách sạn, Vưu Bằng Siêu vô cùng kinh ngạc: “Hai người ở trong thành phố ư?”

Tui không định trả lời câu hỏi của anh ta.

Về chuyện chia phòng, tui cho Vưu Bằng Siêu quyền lựa chọn rất lớn, thích ở đâu thì ở.

Thế là anh ta chọn căn phòng Tổng Thống xa hoa bên cạnh phòng tui và Kiều Yến.

Căn phòng Tổng Thống bên trái cũng có quy cách tương tự. Nhưng lựa chọn cẩn thận như thế nào đó lại chọn căn bên phải kém xa hoa hơn một bậc, Kha Kiên cũng vào phòng đó ở chung với anh ta, tui cản gãi lại.

Để tui nghĩ coi...phải ăn sao đây ta?

Đột nhiên có tiếng súng vang lên, Kha Kiên nghi hoặc mở to mắt, chậm rãi ngã xuống.

Họng súng của Kiều Yến còn đang nhả khói.

Yên tĩnh như chết.

-----oOo-----

Chương 10: Xuất phát đến thủ đô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ôi~ tiếc quá.

Máu tràn ra ngoài lỗ thủng trên người gã, tui nắm lấy thi thể của Kha Kiên, quăng ra ngoài cửa sổ.

“....Hai người!” Vưu Bằng Siêu bắt gặp lúc tui vung tay lên mới kịp phản ứng lại, vọt tới gần nhưng cũng không ngăn cản.

Vưu Bằng Siêu đuổi đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt còn chứa ánh lệ: “Sao hai người lại giết nó? Cứ thẳng tay giết một đồng loại như vậy ư?”

Ai? Ai là đồng loại với gã?

“...Gã sẽ là gánh nặng. Lần này gã hại chết Ngô đại ca, lần sau sẽ hại chết anh, hại chết em. Em chỉ giải thoát cho gã mà thôi.” Kiều Yến lạnh lùng thu súng lại, kéo tui vào phòng, còn quay đầu lại thêm vào một câu: “Nếu anh không chấp nhận được thì bây giờ có thể rời đi.”

“Rầm” cửa đóng lại.

Trong mắt tui còn đọng lại dáng người cao to của Vưu Bằng Siêu, vẫn là

chiếc áo thun trắng và chiếc quần bò dài, buồn bã đứng yên trên hành lang.

Tại sao đột nhiên Kiều Yến lại nổ súng? Tui không hiểu.

Khả năng nhắm của Kiều Yến được huấn luyện từ trò phóng phi tiêu vào zombie nên không tệ, nhưng tui không biết nhóc con này còn biết dùng súng, cái thứ đó không phải cần bẻ rắc rắc gì đó rồi mới sử dụng được à?

Không hổ là thú cưng của bản cường thi, toàn năng quá đi à~ Phải vậy mới xứng với ân tình tui cực khổ dạy nó chứ!

Thay quần áo trong phòng, vì không cẩn thận động đến miệng vết thương, Kiều Yến ngồi trên giường, dùng một bàn tay cởi quần một cách khó khăn.

Tui giúp nó xé luôn cái bộ đồ dính máu ra, sau đó nhìn sát vào miệng vết thương.

Miệng vết thương được băng bó đơn giản bằng một miếng vải, bây giờ đã có chút máu thấm ra, không biết bên trong có cầm máu được hay không nữa, cái này là thứ mà Vương Bằng Siêu gọi là “sơ cứu khẩn cấp” đấy à?

Anh ta tới từ Afghanistan hả?

Tui bắt đầu tháo vải, Kiều Yến bị đau, nắm chặt lấy tay tui.

Ừm...Người sống vô cùng yếu ớt, tui phải nhẹ nhàng, từ từ...

Vì thế mắt tui mở to, động tác tháo băng vô cùng chậm rãi.

Hai li, hai li rồi lại hai li, được nửa vòng...

Tốt, hay lắm, tháo được nửa vòng rồi!

Kiều Yến nhìn đỉnh đầu tui, đột nhiên lại cất tiếng cười.

Tui hung tợn trừng mắt nhìn nó, nhanh chóng tháo hết đồng vải còn lại ra.

Lấy vải ra rồi, vai Kiều Yến đã đỏ một mảng, chỗ bị đạn sượt qua là vết thương ngoài da, chảy nhiều máu nhất, mất một miếng da nhỏ tầm ngón út, còn lại những chỗ khác là bị tổn thương do nhiệt lưu tạo ra khi viên đạn bay qua.

Ui ui, chảy nhiều máu quá, tui lại muốn đem tên Kha Kiên dưới kia lên chặt thành từng khúc.

“Không sao...”

Tui áp sát vào vai Kiều Yến, nhẹ nhàng liếm miệng vết thương.

Chắc là đau lắm, Kiều Yến nắm lấy tay tui, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Tui nuôi nó lâu vậy rồi còn chưa để zombie động tới một sợi lông của nó, vậy mà hôm nay nó lại bị thương. Mất một miếng thịt, còn chảy nhiều máu như vậy, nghĩ mà thấy giận sôi gan!

Nếu Kha Kiên không chết thì hay, tui muốn băm gã ra! {diễn đàn} Lêquý đôn

“Hách Hách, em rất vui...” Kiều Yến chôn đầu vào gáy tui, đây là động tác yêu thích của tui, nhưng lần này vị trí bị đảo lại rồi.

“Có phải em rất quan trọng với chị hay không?” Nó ngẩng đầu lên, đôi mắt lấp lánh sự vui vẻ và chờ mong.

Hôm sau, khi Kiều Yến rời giường thì phát hiện vết thương đã kết một tầng vảy mỏng.

Ghê thật, nước miếng của bản cương thi thần kỳ quá.

Lúc Vưu Bằng Siêu tới gõ cửa phòng bọn tui, tui đang ngủ, Kiều Yến đang ngồi trên bậu cửa sổ đọc sách.

Tui biết anh ta không đi, có vẻ trước kia giết Trâu Nham Hào không phải điểm mấu chốt, hôm qua giết Kha Kiên cũng chưa chạm đến vảy ngược của anh ta.

Nhìn thấy Vưu Bằng Siêu, Kiều Yến yên lặng lấy từ trong tủ quần áo ra ba cái hộp và hai chai nước khoáng cho anh ta: “Thức ăn của hôm nay.”

“Cần tôi làm gì?”

“Không...à có, có 2 việc.” Kiều Yến đưa quyển sách nó đang xem cho Vưu Bằng Siêu: “Em cần anh dạy em lái xe và sử dụng súng.”

“Không phải nhóc dùng súng rất giỏi à?” Vưu Bằng Siêu cười khở.

“Lúc nhỏ em đã sử dụng mấy lần, nhưng không quen cho lắm.”

“Lái xe và dùng súng? Đơn giản vậy thôi ư?”

“Chỉ vậy thôi.”

“Nhóc đi đâu để lấy đồ ăn?”

“Tạm thời không cần...” Kiều Yến cân nhắc rồi mở tủ quần áo ra, cho anh ta xem quỹ vật tư.

“Ở khách sạn cao cấp, không lo ăn uống...Hai người không cần ai nữa thì giữ lại tôi làm gì?” Vưu Bằng Siêu cười khở. “Tôi muốn biết lúc ở thành phố Đan Phù, những lời hai người nói có thật không?”

“Có thật có giả.”

“Nếu không có việc gì làm thì anh có thể hoạt động tự do, nhưng khuyên

anh không nên ra khỏi khách sạn một mình, có biến thì báo cho em biết. Cứ vậy đi.”

Một thằng nhóc choai choai lại dùng vẻ mặt bình tĩnh ra lệnh cho một thanh niên cường tráng, tui đứng phía sau nhìn cứ cảm thấy có gì đó sai sai.

Tui cảm thấy cực kỳ buồn ngủ nên cũng không có hứng thú xem họ đang làm gì, nhắm mắt ngủ.

Mùa đông đến, tần suất ra ngoài của mọi người cũng ít đi, tui có thật nhiều thời gian để ngủ. Hai người sống không có áo bông, ngày nào cũng khoác mấy cái mền đi tới đi tui, tui nhìn thấy ngứa mắt nên tự chạy đến trung tâm thương mại vác theo thật nhiều quần áo mùa đông về.

Tuy Vưu Bằng Siêu cảm thấy ngạc nhiên nhưng anh ta cũng đã bắt đầu quen với việc tui không có gì là không làm được, xem riết mất cảm giác luôn rồi.

Đồ ăn có hạn sử dụng dài nhất ở khu thương mại cũng bắt đầu mốc meo, hai người sống và một người chết không thể không chụm lại suy nghĩ đối sách.

“Lên thủ đô đi.” Người sống số 1 Vưu Bằng Siêu đề nghị.

“Chúng ta đâu biết được là ở thủ đô có tốt hơn ở đây hay không đâu.” Người sống số 2 Kiều Yến phản đối.

“Điều kiện tiên quyết khu vực bị thất thủ phải có thức ăn có thể dùng vĩnh viễn. Anh thừa nhận cuộc sống của chúng ta khẳng định là tốt hơn bất cứ dân thường nào ở thủ đô, ở khách sạn cao cấp, có đầy đủ thức ăn, ... Nhưng những thức ăn của khu thương mại này còn bảo quản được bao lâu nữa? Còn mấy ngày nữa chúng sẽ mốc meo hết?”

“...”

“Nông thôn, nhà xưởng, nông trại, ở đâu anh không dám nói nhưng ở thủ đô chắc chắn vẫn còn đang hoạt động. Đồng thời thủ đô cũng là nơi an toàn nhất hiện nay, là căn cứ hoàn thiện nhất, ngoài thủ đô ra anh không nghĩ ra chỗ nào khác nữa.”

Người chết số 1 bản cương thi chỉ muốn hỏi, có nhiều người không? Có thể hiến cho tui ít máu hay không?

“...Không đi.”

Do dự một hồi, người sống số 2 vẫn có ý phản đối.

“Sao em không hỏi ý kiến của Hách Hách? Nếu cô ấy muốn đi thì sao?”
Người sống số 1 bắt đầu dùng đòn tình cảm, nhìn về hướng tui.

Xem xét dựa trên phán quyết bất mãn của người sống số 1 và yêu cầu chống án, tòa án tối cao đưa ra quyết định:

Đóng gói hành lý chuẩn bị lên đường nào các anh em!

-----oOo-----

Chương 11: Bị súng bắn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trước khi đi phải dự trữ đầy đủ lương thực, những ngày tìm kiếm đồ ăn bắt đầu.

Nhóc con muốn tập lái xe và bắn súng, vì thế cố ý kêu tui nghỉ ngơi, nó và Vưu Bằng Siêu sẽ ra ngoài tìm thức ăn.

Tui trước mặt thì đồng ý với yêu cầu của nó, sau lưng lại vụng trộm đi theo họ.

Một mình ở lại chơi với zombie thì chán chết.

Chiếc xe quân dụng có lực phòng ngự tốt của Vuư Bằng Siêu đã để lại căn cứ thất thủ kia, bây giờ anh ta đã tìm được một chiếc xe việt dã ở trên đường. Kiều Yến ngồi bên điều khiển, Vuư Bằng Siêu ngồi bên ghế lái phụ hướng dẫn nó.

Không tệ, bọn họ đi một chút lại ngừng, nếu không lấy cái trình đi bộ của tui thì cái bóng cũng không theo nổi.

Mục tiêu là những cửa hàng có vẻ như vẫn có thể vơ vét được, chọn rồi dừng xe, hai người lấy súng xuống xe.

Lần nào cũng lấy đồ hộp: Thịt kho tàu đóng hộp, cơm thịt đóng hộp, cá ngừ đóng hộp, tui nhìn còn thấy ngán, chẳng biết sao họ có thể ăn như vậy mỗi ngày nữa.

Tui thấy họ vào trong một siêu thị, tui xem chán rồi định quay về thì đột nhiên trong siêu thị xuất hiện những tiếng động hỗn loạn, kèm theo đó là mấy tiếng hét lớn và tiếng gầm gừ, tiếng những giá hàng đổ ầm xuống.

Người sống lạ ư? Sao trước kia lại không phát hiện ra?

Tui sợ thằng bé bị người ta giết chết nên định hiện thân thì thấy Vuư Bằng Siêu chạy ra ngoài.

Chỉ một mình anh ta.

“Nói mau! Bọn bây còn đồng bọn nào nữa không?”

Trong siêu thị vọng ra một giọng nói độc ác.

“Không thành thật thì coi chừng tính mạng của em trai mày!” Một giọng nói lạ khác.

“...Các người muốn gì?”

“Giao thức ăn và súng của bọn mày đây tao sẽ cho bọn mày gia nhập nhóm bọn tao, thế nào?”

Không biết tại sao tui muốn nhìn thử xem Vưu Bằng Siêu sẽ phản ứng ra sao, dùng ngay động tác định lao ra, ẩn vào chỗ tối.

“Mày cũng là người sống sót trong căn cứ? Mấy ngày hôm nay có rất nhiều “chuột” chui vào địa bàn của bọn tao, trộm đi thức ăn của bọn tao...Bọn súc vật đáng chết.” Giọng nói lạ thứ 3.

“Sao? Ý này không tệ chứ? Giao đồ ăn và súng của chúng mày ra đây, tụi tao có thể cho mày gia nhập đội ngũ.” Số 4.

“Xe và tất cả những thứ trên xe đều cho các người, trả nó lại cho tôi.”

“Em trai mày? Tình cảm anh em tốt thật đấy, nhưng bọn tao lấy được lợi ích từ mày dài lâu, mày có ngu không?”

“Anh còn muốn sao nữa?”

“Em trai mày sẽ ở lại đây làm con tin, mày về lấy hết đồ ăn và súng ống trong đội mày cho tao.”

Vưu Bằng Siêu suy nghĩ một lúc rồi nói: “...Đổi con tin đi, tôi sẽ làm con tin, cho nó về.”

“Không được! Chẳng lẽ mày dễ khổng chế hơn một đứa con nít à? Tao khuyên mày đừng nghĩ đến chuyện ra về...Á!”

“Thằng oắt con!” >DIENANLEQUYDON<

Tiếng súng vang lên lác đác, tạo ra một trận hỗn loạn trong nháy mắt, Vưu Bằng Siêu nhanh chóng vọt vào trong siêu thị.

Vào càng sâu cảnh xung quanh càng khó thấy, vốn bên kia chỉ có bốn người, tui còn an tâm một chút. Nào ngờ tiếng súng vang lên, chốc lát lại

có thêm năm người kéo đến, ai cũng có súng, không biết từ đâu chui ra tụ hội với bọn người kia.

“Ăn no rửng mỡ à?! Dám bắn súng trong thành phố! Còn không mau chạy đi!” Người phía sau trách cứ người phía trước.

Đây là lúc bắn cương thi lên sân khấu, tui đi ra từ trong góc tối, từng bước bước tới cửa lớn của siêu thị.

“Ai đó?! Con gái?” Khi tui tiến tới, những người đang cầm súng chĩa vào tui bị đờ ra luôn.

“Hách Hách..”

Kiều Yến trốn sau giá hàng ở títt đằng xa sốt ruột kêu lên, nó bị Vũ Bằng Siêu bịt miệng ngay lập tức.

“Ha ha, tao đổi ý rồi...Tao không chỉ muốn đồ ăn và súng của tụi mày, còn muốn cả con nhỏ này nữa...”

Ầm---

Người vừa nói bất hạnh ngã xuống, tui không có động thủ nha, gã bị đạn bắn vào ót.

Là kiệt tác của Vũ Bằng Siêu.

“Anh Vương! Giết tụi nó! Bắn đi! Giết tụi nó—“

Ghét thật, đạn bắn vào người có đau hay không? Nhưng mà người tui cứng ngắt nên chắc không đau đâu nhỉ...?

Nhưng mà tui vẫn không muốn bị đạn bắn đâu nha~

Tui xoay người tránh đi.

“Hai người đuổi theo con nhỏ đó! Những người còn lại tìm hai con chuột kia cho tao! Nhanh!”

Không cần họ tìm, tui trở lại rồi.

Tui tóm một con zombie ở ngoài cửa, dùng nó để phòng ngự rồi đi về phía bọn họ.

“Làm gì thế--- lấy zombie làm khiên á?!”

“Đó là người à?!”

Bốp, lại một tiếng ngã xuống, là cái người nghi ngờ chủng tộc của tui, hung thủ là Kiều Yến.

“Tao lo bên này, tụi bây lo phía sau đi! Hai con chuột chết tiệt kia!”

Pằng, con zombie bên tay trái tui hi sinh vì nhiệm vụ, tui sẽ giúp nhớ đến anh.

Xách con zombie hi sinh vì nhiệm vụ trong tay ném về phía gã đàn ông giương nanh múa vuốt nổ súng về phía tui, sau đó một cước đạp ngã một người, nhào tới trước mặt người ra lệnh ở góc trong cùng.

Xin chào.

Tui cười với gã rồi một chưởng chụp nát đầu gã như nghiền một trái dưa hấu.

Đánh chó phải nể mặt chủ có biết chưa?

Người đàn ông bị zombie đè lên cất tiếng hét thảm thiết, những người còn lại bị cái màn bốp nát não dọa cho sợ mất mật, bắt đầu tập trung nã súng về phía tui.

“Bắn con nhỏ đó! Mọi người tập trung!”

Tui lại nhắc zombie hi sinh vì nhiệm vụ lên, chặn trái, chặn phải—

“Cẩn thận--!” Đằng sau có tiếng kêu của Vưu Bằng Siêu.

Tui phân tâm quay về phía sau, vừa lúc thấy có người lách ra phía sau giá hàng, chĩa súng về phía Kiều Yến.

Vưu Bằng Siêu lao về phía trước, đẩy ngã Kiều Yến.

“Đi mau! Rút!” 5 người còn sống bắt đầu hốt hải chạy trốn, tui ném zombie đã bị bắn thành cái sàng xuống, đi ra phía sau. Kiều Yến đã ngồi dậy, trên người nó không bị thương, Vưu Bằng Siêu đang ôm bụng, máu tươi đỏ sẫm nhuộm đỏ áo thun trắng.

Diễn biến bất ngờ, tình cảm giữa Vưu Bằng Siêu với Kiều Yến đã tốt tới mức có thể thay thế nhau nhóc húng đạn rồi à?

Vưu Bằng Siêu bị bắn, được đỡ lên xe, máu chảy rất nhiều, tui chảy nước miếng không ngừng, quá lãng phí, có thể chia tui một chén được hơm?

Hay là để tui sơ cứu khẩn cấp cho anh ta một phen...

Tui mới nảy ra ý này, có thể do ánh mắt quá mức nóng bỏng, trần trụi, Kiều Yến túm chặt lấy tui, bày ra vẻ mặt cảnh cáo như thể tui sắp ăn ba mẹ nó: “KHÔNG—CHO--!”

“?” Vưu Bằng Siêu nhin đau.

Thật là vô pháp vô thiên, dám chống đối bản cương thi.

“Nghe em đi mà, có được không?” Kiều Yến thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, một giây sau đã ra vẻ đáng yêu, cầu xin tui.

- --Bản cương thi đáng thương quá đi mà!!!

-----oOo-----

Chương 12: Triết lý về cái chết

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Nhanh rời khỏi đây, coi chừng bọn họ đuổi theo!”

Vưu Bằng Siêu trông có vẻ rất đau, trên mặt túa ra đầy mồ hôi lạnh, vừa thở gấp vừa nhắc nhở Kiều Yến.

Kiều Yến đạp ga hết cỡ, đánh tay lái, xe việt dã chạy như bay trên con đường rộng rãi.

Nửa tiếng sau bọn tui mới về tới khách sạn, Kiều Yến đỡ Vưu Bằng Siêu xuống xe. Theo từng động tác của nó, máu không ngừng rỉ ra từ miệng vết thương, mặt đất như bị rải mưa máu.

Cái mùi nồng nặc này sẽ hấp dẫn rất nhiều khách không mời, nếu đối thủ là G-1 thì tui trực tiếp đào hầm ngủ đông với ông bà luôn cho rồi.

Kiều Yến đỡ Vưu Bằng Siêu về, tui ở ngoài làm vệ sinh, sử dụng vải lau đi vết máu sau đó ném ra một con phố ngoài kia.

Cho dù làm vậy vẫn có không ít anh em zombie tới thăm hỏi, mãi đến khi gió to thổi tan mùi máu, tui bắt được tổng cộng 13 con zombie muốn vào khách sạn.

Kiều Yến ở trong phòng Vưu Bằng Siêu, lúc tui bước vào nó đang tập trung tinh thần giúp Vưu Bằng Siêu băng bó, máu vẫn thi thoảng trào ra làm ướt nhẹp băng vải trắng như tuyết. Sau đó, Kiều Yến lại nhú mày băng thêm hai vòng, đến tận lúc Vưu Bằng Siêu bị băng đến phát đau.

Trong cái mâm trên bàn có một cây dao gọt trái cây, bên cạnh còn có một

viên đạn dính đầy máu.

Phẫu thuật bằng gao gọt trái cây, đa tài đa nghệ ghê luôn nha thú cưng của tui~~

Khăn trải giường dính máu bị tui cuốn lại ném ra ngoài.

Trong lúc Vũ Bằng Siêu mê man, mặt anh ra tái mét không còn chút máu, Kiều Yến quay đầu gọi tui: “Hách Hách.”

Hả?

“Chút nữa chúng ta đi tìm tiệm thuốc xem có thuốc kháng sinh hay không.”

Cưng tự đi đi.

“Không được.” Nó trả lời ngay lập tức.

Chị muốn trông chừng người bệnh, vạn nhất anh ta bị ăn mất thì sao?

Tui nhìn phần bụng nhiễm đỏ của Vũ Bằng Siêu, ra vẻ lo lắng trùng trùng.

“...Bị ăn thì thôi.” Kiều Yến liếc nhìn tui, dùng mền che đi vết thương của Vũ Bằng Siêu.

...Hừ.

Trên con đường khách sạn tọa lạc có một tiệm thuốc, Kiều Yến không kiêng nể gì đập nát cửa thủy tinh.

Thuốc kháng sinh trông như thế nào tui không biết nên nhiệm vụ tìm kiếm được giao cho Kiều Yến, bác sĩ chết rồi đừng tính toán với tui---

Chờ nó tìm được thuốc cần dùng, tui đang thối bong bóng, nó nhìn tui:

“Chị lấy bong bóng đâu ra vậy?”

Tui lấy ra mười cái “bong bóng” ném cho nó, Kiều Yến nhìn qua, khuôn mặt đỏ bừng bước qua cửa lấy “bong bóng” trong tay tui.

“Cái này...” Kiều Yến vội ho một tiếng, ném mười cái “bong bóng” về lại quầy: “Cái này là...bong bóng dành cho người thiếu năng, sau này em tìm bong bóng thông minh cho chị.”

Durex không thông minh?

“Chúng ta đi thôi.” Nó kéo tay tui, lỗ tai vẫn còn đỏ bừng.

Lúc về tới khách sạn, Vu Bằng Siêu vận khí siêu tốt, không thiếu tay thiếu chân, vẫn lành lặn nằm trên giường. Kiều Yến ngồi một bên bắt đầu đọc hướng dẫn sử dụng thuốc.

Trời càng lúc càng tối, Kiều Yến gà gât trên ghế sofa trong phòng Vu Bằng Siêu, tui ngẩn ngơ dựa vào Kiều Yến.

Trong những góc yên tĩnh trong thành phố thì thoảng lại có tiếng kêu rên phát ra, tui dựa lên người Kiều Yến, vuốt ve cổ tay phải của nó.
_dien_dan_le_quy_don

Rèm cửa sổ không đóng, ánh trăng đêm đông quạnh quẽ chiếu vào gian phòng, phủ lên tấm mền lông cừu trên giường một tầng sương bạc.

Thành phố tối đen, tuyết bắt đầu rơi.

Mấy ngày sau thân thể Vu Bằng Siêu lúc tốt lúc xấu, anh ta vẫn cứ liên tục sốt nhẹ và ý thức mơ hồ. Kiều Yến nói có lẽ là do mất máu quá nhiều, miệng vết thương cũng nhiễm trùng nhẹ, ngoài chờ ra, bọn tui cũng không còn cách nào khác tốt hơn.

Dù sao cũng phải chờ mùa đông qua đi, chờ một người lâu thêm một chút cũng vậy thôi.

Nhưng Kiều Yến lại nói với tui rằng, nếu Vu Bằng Siêu vẫn cứ tiếp tục sốt cao không dứt, có thể anh ta sẽ bị cảm nhiễm mà chết.

Cái chết đối với một người chết thì không đáng sợ, bản cương thi đã chết từ lâu rồi.

“Bọn em chết và kiểu “chết” không có nhịp tim như chị không giống nhau.” Kiều Yến nhìn tui, ánh mắt buồn rầu.

Không giống ở chỗ nào vậy? Kiều Yến không nói.

Lúc chạng vạng, Vu Bằng Siêu tỉnh, anh ta ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà, sau đó phát hiện tui với Kiều Yến ngồi một bên thì rất ngạc nhiên.

“...Không bỏ anh lại à?” Anh ta mở miệng, tui nhú mày, giọng nói đó như tiếng trống hồng, khó nghe chết đi được.

“Anh muốn uống nước không?” Kiều Yến mang một chén nước đến trước mặt anh ta, cho anh ta uống từ từ.

Vu Bằng Siêu uống hai hớp rồi lắc đầu từ chối. Anh ta nhìn bọn tui một cái rồi nhếch môi cười: “....Sớm biết vậy không thèm cứu nhóc, đằng nào cũng chết...”

Kiều Yến liếc nhìn anh ta.

“...Lúc đó anh nghĩ, nếu để nhóc bị thương một cọng lông nào...Anh cũng sẽ bị chôn cùng, ha ha....Chị nhóc một mình đánh thắng được Thiểm Thực Giả, khụ khụ,...Cho nên anh mới muốn chúng bắt anh, để cho nhóc về...Anh sẽ có biện pháp để thoát thân...”

A...thì ra là như vậy, nghĩ nhiều ghê nha =---=.

Tui tỉnh ngộ.

“Số người bệnh bị anh bỏ lại cũng không phải một, hai người...Nên nếu hai đứa bỏ anh lại, anh cũng không oán câu nào...khụ khụ!”

“Chắc là hai đứa chưa từng...khụ khụ khụ...” Không biết có phải do ho khan hay không mà vành mắt Vuư Bằng Siêu đỏ ửng, một tầng hơi nước mỏng lung phủ đầy hốc mắt.

“Anh sắp chết, điều cuối cùng anh muốn nói với hai đứa....Tuy trước kia anh có những suy nghĩ không đơn giản...nhưng anh chần cho nhóc phát súng kia... là thật lòng...”

Vuư Bằng Siêu gian nan nở nụ cười, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại—

Ê--- cái tình hình gì đây---

Kiều Yến mím môi, vẻ mặt không nói nên lời, nhưng nó nắm lấy tay tui, rất chặt.

Hai người đang muốn giành giải ảnh đế năm nay à?

Con hàng này chỉ ngủ thiếp đi thôi! Ngủ thiếp đi một cách vô cùng yên ổn!

“Hả...?”

Kiều Yến ngạc nhiên, sau đó đến trước giường thử dò xét hơi thở của Vuư Bằng Siêu—

“Đậu...xanh....”

Đây là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất tui thấy nhóc con nói ra một câu thô tục.

-----oOo-----

Chương 13: Hai chị em

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi Vưu Bằng Siêu tỉnh lại, câu đầu tiên anh ta nói là: “Ồ...sao mình còn chưa chết?”

Kiều Yến ngẩng đầu khỏi trang sách, nhàn nhạt liếc nhìn anh ta: “Vậy giờ anh nhảy từ đây xuống đi.”

Mùa đông đã qua được một nửa, bất tri bất giác Kiều Yến đã cao hơn bản cương thi một cái đầu, khiến tui chỉ có thể tự an ủi bản thân: Cao cho lắm, ngáo như thường.

Phải cô đọng như bản cương thi mới là tinh hoa.

Sau khi thương thế của Vưu Bằng Siêu tốt hơn, bọn tui lập tức khởi hành, mục tiêu là thủ đô, đuổi kịp bước chân của quần chúng.

Sau khi nhồi đầy thức ăn và thuốc lên chiếc xe việt dã cũng đã đến lúc chia tay khách sạn bọn tui đã ở tạm ba tháng này.

Lúc xuất phát, mọi người ai cũng có vẻ rục rịch hẳn lên, quần áo mới, dao mới, súng mới. Hai người đó rất hăng hái đổi mới từ trong ra ngoài.

Nhìn lại thành phố Lục Bàn Thủy, bọn tui chạy trên đường cao tốc.

“Hách Hách, cô từng học võ à?” Lái xe Vưu Bằng Siêu hỏi.

Lắc đầu.

“Chẳng lẽ là thiên phú? Trâu bò quá đi! Mấy người đàn ông trưởng thành chưa chắc có thể hạ được một zombie biến dị, một mình cô vậy mà có thể đánh bại hết bọn nó!” Vưu Bằng Siêu buông tay lái, vung hai tay lên trời vài cái: “Nếu cô mà không biết nói tôi còn tưởng cô cũng là Biến Dị Giả đó...”

“Lo lái xe đi, đừng có nói chuyện với Hách Hách.” Kiều Yến bất mãn.

“Hai đứa không phải chị em ruột đúng không? Hai đứa gặp nhau thế nào vậy?” Vuư Bằng Siêu tiếp tục lái xe, miệng vẫn không ngừng.

“Em cảm thấy hình như sau khi thương thế của anh tốt hơn thì anh trở thành người nói nhiều rồi đấy.” Kiều Yến nhú mày.

“Đâu còn cách nào đâu, đi theo hai đứa không có nhiều áp lực mà. Nhóc nghĩ anh đây thích làm người xấu mặt đen à?”

Tui ngồi phía sau, nằm sấp lên cửa kính xe, đột nhiên lên tiếng: “,,Người.”

“Đâu đâu?” Vuư Bằng Siêu kích động hỏi, xe giảm tốc độ.

“Sau lưng.” Kiều Yến nhìn ra ngoài cửa sổ, sau cửa sổ có hai bé gái đang liên tục vẫy tay.

Vuư Bằng Siêu chuyển tay lái, chợt nghĩ tới điều gì đó, anh ta lúng túng chừa ngượng: “....Nhìn thấy chưa?”

Kiều Yến nhìn tui.

Tui nhìn hai cô bé trong kính chiếu hậu đang chạy vội đến.

Xe việt dã chạy rất chậm nên chẳng mấy chốc hai bé gái kia đã đuổi kịp.

“Cầu xin mọi người....em gái em cần giúp đỡ!” Bé gái tóc uốn lớn hơn rưng rưng nước mắt cầu xin, mặt cô bé tuy tiểu tụy nhưng cũng coi như sạch sẽ, dưới mái tóc rối bay bay vẫn có thể nhận ra ngũ quan xinh xắn.

“A...Cái này...” Vuư Bằng Siêu ngượng ngừng nhìn tui, sau đó đưa hai tay ra, tỏ vẻ bất đắc dĩ với hai cô bé.

Có lẽ mùi hương trên người của hai cô bé kia không ổn cho lắm vì tui thấy Kiều Yến nhú mày.

“Xin mọi người...Em gái em bị cảm nhiễm nhưng bọn em không có súng! Xin mọi người hãy giải thoát cho em gái của em đi...” đứa bé cao hơn gõ cửa kính xe bên phía Kiều Yến, cầu xin.

Cô bé tóc xoăn thấp hơn đứng bên cạnh chỉ khóc nhưng không phát ra tiếng.

“Em gái em bị cắn rồi à?” Vũ Bằng Siêu nhú chặt mày, xuống xe, đi đến trước mặt hai chị em.

“Ngày hôm qua...bọn em trốn trong cái trạm nghỉ kia...bọn em không cần thức ăn, cũng không cần nước. Van mọi người, chỉ một phát súng thôi, hãy giải thoát cho em gái của em đi!”

“VẬY...ý của em gái em thì sao?” Vũ Bằng Siêu nhìn bé gái tóc xoăn vẫn luôn im lặng kia.

“Ý của chị cũng là ý của em, em không muốn biến thành zombie, xin mọi người hãy giúp em với...” Bé gái nhỏ ngẩng đầu nói. [điedanlequydon](#)

Mọi người trong xe đang do dự-- không bằng nói chỉ có Vũ Bằng Siêu do dự. Bé chị khóc lóc nhào lên cửa nói: “Cầu xin mọi người, chỉ cần một phát súng thôi! Cái gì em cũng có thể làm!”

“Kiều Yến.” Vũ Bằng Siêu dựa vào cửa kính xe, thì thầm bàn bạc với Kiều Yến, đáng tiếc anh ta lại chẳng biết bản cương thì cũng đang hóng chuyện: “Giờ sao? Chúng ta giúp cô ấy, có thể mang cô chị đi?”

“Chị?” Kiều Yến không đồng ý: “Anh ngại sống khỏe quá rồi hả?”

“Ờ kìa...chị nhóc cũng không tệ, nhưng anh đây là một người đàn ông, muốn có thêm đồng bọn, nhóc cũng phải tính tới chứ ~ có đúng không?”

A...cửa kính xe bị đóng lại.

Kiều Yến lạnh lùng nói: “Vưu Bằng Siêu, em mà nghe anh nói câu đằng trước một lần nữa thì anh một mình một đường đi.”

Vưu Bằng Siêu ngượng ngùng hỏi: “Vậy giờ phải làm sao đây? Chúng ta có giúp hay không? Đây là chuyện một viên đạn đó.”

Kiều Yến mở cửa xe, tui cũng xuống theo.

Nhận được sự đồng ý trong im lặng, Vưu Bằng Siêu đưa súng ra.

“Vậy...tôi bắn đây, hai người nghĩ kĩ chưa?” Vưu Bằng Siêu giơ súng lên, mất 5, 6 giây rồi vẫn còn chưa nổ súng.

“Em nghĩ kĩ rồi! Xin anh bắn nhanh đi!” Em gái hét lên.

“Được rồi...anh nổ súng đây.”

Ngón tay trên cò súng từ từ dùng lực, đến lúc sắp bóp được cò, cô chị tóc uốn lại kêu lên: “Đợi chút!”

Vưu Bằng Siêu ra vẻ hừ thoát, đặt súng xuống: “Đây là lần đầu tiên anh làm với người sống...Thôi, nhóc làm đi...” Anh ta đưa khẩu súng cho Kiều Yến.

“Em đừng sợ, em đi trước đi, ba mẹ đang ở đó chờ em. Nhớ nói với ba mẹ là chị cũng sắp đến rồi, kiếp sau chúng ta lại làm người một nhà nhé.” Cô chị vuốt lại mái tóc rối cho đứa em, nước mắt tuôn như suối.

“Chị ơi...” Em gái nhào vào lòng chị, hai chị em không ngừng khóc.

Cảnh tượng cảm động trời đất này khiến một người đàn ông đã lăn lộn trong mạt thế mấy năm như Vưu Bằng Siêu cũng phải đỏ mắt.

Sau khi hai chị em tạm biệt nhau xong, người chị lau nước mắt rồi lui

sang một bên: “Được rồi, anh đừng để em ấy cảm thấy đau...”

“Bốp” Cô em khiếp sợ trừng to mắt rồi ngã xuống.

Vưu Bằng Siêu bị hành động ném súng của Kiều Yến dọa cho há to mồm.

“Anh...!” Cô chị tóc lượn sóng phục hồi lại tinh thần, gương mặt đầy nước mắt bỗng chuyển thành vẻ hung ác, ả móc dao gọt trái cây ra xông về phía Kiều Yến.

Kiều Yến nghiêng người, dễ dàng bắt lấy tay ả sau đó trở tay đâm ngược lại cô ta.

“A...” Cô gái tóc uốn rên lên một tiếng, run rẩy muốn nắm lấy cậu nhưng lại bị Kiều Yến chẳng chút nào thương tiếc đẩy ngã.

“Sao... sao lại thế này?” Vưu Bằng Siêu bị diễn biến này làm cho sợ ngây người, hoàn toàn không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Kiều Yến ném con dao xuống, ghét bỏ nói: “Hai người bọn họ vẫn thường dùng kỹ xảo này để lừa gạt những người sống sót qua đường khác. Họ không bị cảm nhiễm, chỉ lừa gạt những người tốt hoặc để lừa như anh. Sau khi đắc thủ thì ăn người ta luôn, sau đó lại chiếm lấy vật tư của người ta.”

Vưu Bằng Siêu bị cái từ ăn luôn kia làm cho sợ hãi, hiển nhiên tiếp xúc với mấy việc thế này thì chẳng ai cảm thấy dễ chịu cả.

“Sao nhóc lại phát hiện?”

“Trên người hai chị em có mùi thịt. Còn nữa, lúc này chúng ta vừa đi qua một nơi, chỗ rạch thoát nước toàn là di hài của con người, không phải xương bình thường, họ đã bị người ta cạo mất thịt và...”

“Thôi coi như quên đi, đừng nói nữa...” Vưu Bằng Siêu không chịu nổi

nữa, vội vàng hô dừng, anh ta không dám nhìn quanh nữa, trốn nhanh lên xe.

Không ngờ gan người này lại nhỏ như vậy.

Kiều Yến nắm lấy tay tui, hơi cong môi với tui một cái rồi dẫn tui lên xe.

Những chi tiết kiểu giống mùi thịt người này đương nhiên là tui nói cho nhóc nghe. Hẳn là hai chị em này không xử lý gì, ăn xong thì ném xương ra xa một tí mà thôi. Nếu không thì sớm muộn gì cũng bại lộ--- nhưng mà cũng có thể là hai người không dám đi xa, bị zombie ở chỗ xa bức ép nên chỉ có thể quăng ở gần đây.

Không ngờ vừa ra khỏi thành phố lại gặp một sự kiện không tốt như vậy. Sau đó dọc đường Vuur Bằng Siêu chẳng dám cười đùa nữa, vừa nhìn bản đồ vừa lái xe với vẻ cứng đờ, chuyên tâm lái xe.

Lục Bàn Thủy, tạm biệt.

G- 1, tạm biệt nhé.

-----oOo-----

Chương 14: Trường An

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vì đồng hồ tốc độ của xe việt đã không bao giờ dưới mức 200 nên chỉ bảy giờ sau bọn tui đã đến Tây An, được vậy cũng nhờ trên đường không gặp phải chướng ngại gì lớn, cả đường thông suốt.

Nhưng mà nói thật, làm gì có tràng cảnh nào mà bản cương thi chưa từng thấy. Thế mà tên Vuur Bằng Siêu này lại phóng xe như bay, làm cho bản cương thi cảm giác như cái xe không còn chạy trên mặt đất nữa, chẳng có chút cảm giác an toàn nào.

Trước sự khiển trách của bản cương thi, Vuư Bằng Siêu mất đi tư cách lái xe, rớt xuống làm phụ lái.

Nhóc con thì càng khỏi phải nói, lúc xuống xe mặt nó xanh mét luôn.

Ăn xong bữa tối ở trên xe, bọn tui bắt đầu thảo luận vấn đề có nên dừng chân trong thành phố hay không. Trước giờ tui vẫn luôn kiên định với phe vào thành, Kiều Yến ở phe trung lập, Vuư Bằng Siêu mới gia nhập không cần nghĩ cũng biết anh ta cật lực phản đối việc vào thành phố, anh ta cho rằng mức độ nguy hiểm bên trong thành phố sẽ tăng gấp bội, nhưng mà...

Cách nghĩ của anh ta thì liên quan gì đến bản cương thi?

Vì thế, phản đối vô hiệu.

Mọi người cùng vào thành phố.

Tây An, một thành phố lớn đó nha~ khiến cho con cương thi đến từ nông thôn như tui phải ngạc nhiên, các loại nhà cao ốc, các loại xe đẹp...

Dừng dừng dừng---

Tui đập mạnh lên cửa kính xe, nhưng xe vẫn không chịu dừng, tui mở cửa xe nhảy xuống.

“Hách Hách—“ Kiều Yến gọi theo rồi cũng nhảy xuống.

“Ôi...hai người...”Vuư Bằng Siêu cũng xuống xe, rút súng ra, cảnh giác theo sau.

Chị muốn cái xe này!

Tui chỉ vào một chiếc xe thể thao đồ thảm với những đường cong đầy dã tính trên hai cánh cửa rồi nhìn Kiều Yến.

“Trời ơi...tinh mắt ghê vậy, đây không phải chiếc Ferrari F12berlinetta sao?” Vuur Bằng Siêu cũng không nhận được mà nhào tới sờ soạng thân xe. “Nhưng mà nếu ba chúng ta ngồi vào đó thì đồng hành lý...

Tui và Kiều Yến nhất trí quay đầu lại, im lặng nhìn thẳng vào anh ta.

“Sao...sao vậy?”

Đội ngũ phát triển thành đội xe chỉ có 3 người nhưng lại có đến 2 chiếc xe. Tui và Kiều Yến ngồi trên chiếc xe thể thao phong cách, Vuur Bằng Siêu khóc không ra nước mắt lái chiếc xe việt dã rách nát chứa vật tư theo sau.

Từ khi vào thành phố, tui đã cảm thấy rõ ràng trong chỗ tối có những ánh mắt không tốt, may là đám người còn sống không có thiện ý này chỉ nhìn trộm đội ngũ của bọn tui, mãi đến khi đoàn xe xâm nhập dần vào trung tâm thành phố mới từ bỏ.

“Tây An là thành phố lớn, người sống sót nhiều hơn nơi nhỏ bé mà chúng ta từng ở cũng phải.” Kiều Yến nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thào.

Thiết bị vô tuyến điện trong vang lên, trong đó truyền ra tiếng của Vuur Bằng Siêu: “Anh thấy có người đang quơ cờ, làm sao giờ?”

“Coi như không thấy đi.” Kiều Yến trả lời.

Bỏ lái, bên đường có một cái biển đứng có ghi: khu Trường An.

Chạy một đoạn, Kiều Yến cho xe tiến vào một tiểu khu xa hoa.

Đại Đường Mỹ Cảnh.

Tui nhìn tấm biển phía trên.

Xuống xe, có một đám zombie lớn chào đón bọn tui. Kiều Yến dựa vào xe, bắt đầu dùng dao nhỏ để ném phi tiêu một cách thông thạo. Vuur

Bằng Siêu xuống xe sau đó cũng tự giác gánh vác nhiệm vụ chủ công bằng hỏa lực (bắn súng), một phát một con.

Trong tiểu khu có rất nhiều zombie, đủ để tạo thành một sự kiện ngược đãi, giết hại zombie. Rốt cuộc Kiều Yến cũng đổi thành bắn súng bằng hai tay, Vu Bằng Siêu thì đổi sang dùng súng máy bán tự động, máu thịt zombie quay cuồng trên không trung, tiếng kêu rên của chúng khiến người ta phải sởn gai ốc. Tui cầm cây dù đen đứng dưới ánh mặt trời đầu xuân, bỗng cảm thấy có một chút xúc động.

Ngẩng đầu nhìn lên khu nhà ở cao tầng chỉ còn tấm màn phất phơ bay ngoài cửa sổ.

Sau khi rửa sạch đám zombie trong tiểu khu, bọn tui chọn ở một căn phòng sạch sẽ ở lầu hai, vật tư trong xe đều được chuyển xuống, bao lớn bao nhỏ khiêng vào chất trong căn phòng kia.

“Ở trên xe một đêm có phải tốt hơn không...” Vương Bằng Siêu ai oán.

Lúc đi ngủ, tui và Kiều Yến chiếm lấy phòng ngủ chính, có lẽ Vua Bằng Siêu sợ lúc ngủ sẽ bị zombie tha đi nên lười hết mền gối đã đóng gói ra, ngủ trong phòng khách kế bên, cửa phòng ngủ chính không đóng, như vậy tương đương với việc bọn tui ngủ cùng một phòng.

Trước giờ tui vẫn ngủ rất nhanh nhưng lần này vì tầng cao nhất có khách đến nên tui không ngủ, chỉ nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Kiều Yến nằm bên cạnh hô hấp nhẹ nhàng, không biết nó có ngủ hay không nữa.

Một lát sau tui nghe thấy tiếng tiếng tháo dây nịch, sau đó có tiếng thở trầm thấp như đang phải chịu loại áp lực nào đó vang lên.

Tên gấu con Vưu Bằng Siêu đang làm gì thế?

Tui muốn ra ngoài phòng khách cho Vưu Bằng Siêu một cước, bắt anh ta lên tầng cao nhất bắt mấy con chuột trộm gạo, nhưng vừa mới ngồi dậy tui đã bị Kiều Yến dùng một tay ấn xuống. $\partial_i(\otimes \square \otimes)$ ễn $\partial A \otimes \square_n L\epsilon$

□□□Quý don^

Sao?

Kiều Yến ra hiệu cho tui đừng lên tiếng, lỗ tai nhóc hồng hồng, đôi mắt đen láy ướt át nhìn tui.

Đừng động, ngủ đi.

Nó dùng khẩu hình miệng nói với tui sau đó dùng tay che mắt tui lại.

Qua 15 phút gian khổ, cuối cùng Vưu Bằng Siêu cũng an tĩnh.

Lần này đến lượt Kiều Yến lăn tới lăn lui không chịu ngủ.

Tui cẩn thận nghe động tĩnh ngoài cửa, cảm thấy có người cứ bồi hồi ngoài đó nhưng trước bình minh thì lại đi mất, tui có hơi thất vọng.

Sáng sớm hôm sau, Vưu Bằng Siêu tinh thần hăng hái, vành mắt Kiều Yến lại thâm đen, mệt mỏi nhìn vào bản đồ. Chờ họ ăn sáng xong, tui nói với bọn họ tầng cao nhất còn có nhà khác ở, Vưu Bằng Siêu hoảng sợ, Kiều Yến bắt đầu lắp đặt, “cạch” một tiếng (có lẽ tác giả nói về tiếng đóng chốt an toàn) rồi cất kỹ, sau đó hỏi tui: “Đi không?”

Nói nhảm, đương nhiên là đi rồi.

Tui mang theo hai người võ trang đầy đủ bước lên cầu thang, lầu 34, hai người sống bò ra thở hổn hển, chỉ có tui là tinh thần sảng khoái.

Khi còn một tầng nữa là đến tầng cao nhất, tui phát hiện cầu thang đã bị chặn bởi một đồng ghế sofa, những chỗ có khe hở lại được nhét rất nhiều quần áo. Loại phòng ngự đơn sơ này đúng là có thể ngăn được chút zombie cấp thấp, nhưng với bọn tui thì giống như không có.

Vưu Bằng Siêu bắt đầu cẩn thận phá “tường”, khi một lỗ hồng to cỡ cái chậu rửa mặt được mở ra, phía sau “bức tường” xuất hiện một gương

mặt hoảng sợ: “Đừng phá! Đừng phá! Chúng tôi là người sống!”

Vưu Bằng Siêu ngừng động tác, nhún vai nói: “Đừng sợ, chúng tôi không có địch ý, chỉ muốn xem ai đang ở trên lầu thôi.”

“Chúng tôi không cần trợ giúp, cảm ơn! Xin anh không cần lo cho chúng tôi!”

Gạt người, hôm qua còn lượn qua lượn lại trước cửa phòng bọn tui cả đêm.

“Nếu không cần trợ giúp sao nửa đêm hôm qua anh còn ở ngoài cửa phòng đợi chúng tôi làm gì?” Kiều Yến thuật lại lời của tui.

“Hả? Tối qua có người ở trước cửa nhà?” Vưu Bằng Siêu ngạc nhiên.

“Thật có lỗi quá, tôi chỉ...”

Tui kéo tay Kiều Yến, giết hấn đi—

Kiều Yến không do dự dù chỉ 1 giây, nam nhân cách bức tường lập tức gục xuống.

“Này! Các người...!”

Tui không để ý gã, đẩy chướng ngại vật trước mặt đi, bước vào phòng của người đàn ông còn chưa kịp tắt thở.

Có tiếng xiềng xích leng keng, trong căn phòng nhỏ, có một đứa bé đã bị biến thành zombie đang bị xích sắt trói lại. Sau khi Kiều Yến bước vào, zombie nhỏ vùng vẫy kịch liệt, muốn nhào về phía Kiều Yến. Cứ mỗi lần nó vùng vẫy là những miếng thịt hư thối trên người lại một lần nữa rơi xuống, trong một góc còn có một đồng xương trắng hỗn độn.

“...” Vưu Bằng Siêu bước vào sau cùng, lời chất vấn đến miệng còn chưa kịp thốt ra anh ta đã nhìn thấy màn này, anh ta trầm mặc một lúc rồi

nổ súng giải thoát cho zombie nọ.

Tình cảm của con người ấy mà---

Dù đối phương có biến thành một cái xác xấu xí thì vẫn cứ muốn níu kéo ư?

-----oOo-----

Chương 15: Nhân dân thủ đô ơi ~ bản cương thi đến đây!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chạy từ Tây An đến Bắc Kinh ước chừng mất hai tháng.

Việc mở rộng hai bên đường quốc lộ đã bị ngưng lại, trên đường cao tốc đi Bắc Kinh có đủ loại xe hơi cũ nát. Có xe vẫn còn cái xác có thể nhận ra được chút dáng vẻ con người, cũng có một số xe chỉ còn lại một bộ xương phủ đầy bụi.

Ngày hôm đó khi bọn tui đến được thủ đô thì trời đã về chiều, bầu trời xám mờ như lúc nào cũng có thể mưa.

Bên ngoài trạm phụ phí cũ kĩ có một tầng lưới sắt kín không một kẽ hở. Sau lưới sắt là một bức tường cao chẳng biết được xây từ bao giờ. Trên tường có một dãy những thiết bị tự động phát ra ánh sáng đỏ, với tình hình này, đến con ruồi cũng khó lọt qua.

“Xin hãy tự giác dừng chân ở ngoài để chúng tôi quan sát trong 24 giờ.”

Trên tường có một tấm biểu ngữ được viết bằng chữ đỏ.

“Các người sẽ ở tạm khu trong khu D.” Sau lưới sắt có một người đàn ông mặc quân trang đưa ba tấm thẻ bài ra.

ID: 47844, là ý gì đây?

Tui nghiêng đầu nhìn thẻ bài của Kiều Yến, trên tay nhóc là số 47845.

“Lái xe qua kia đi, để ý đến vật tư.” Kiều Yến nói với Vuư Bằng Siêu.

Vuư Bằng Siêu lái chiếc xe việt dã rách nát chở vật tư thì không nói, chiếc xe Ferrari màu đỏ vô cùng phong cách của bản cương thì lái vào thì rất được chú ý.

Trước kia Vuư Bằng Siêu đã nhắc nhở hai đứa tui là hãy bỏ cái xe thể thao gây vạ này đi, ngồi xe việt dã vào thành. Nhưng bản cương thì không chịu, không phục thì lại đây cần tui đi nè!

Hai chiếc xe dừng ở khu D mà người lính kia đã chỉ định.

Ở điểm D đã có hai đội xe khác, khi bọn tui lái vào, họ tỏ vẻ ghét bọn tui ra mặt.

“Khó ưa...”

“Hừ, đừng động vào bọn họ, người như thế sớm muộn gì cũng sẽ chết thôi.”

“Đúng vậy, thời nào rồi còn đi cái loại xe này, sợ mình chết không thoải mái à?”

“Ha ha ha, người thì xấu mà còn tưởng mình rất oai phong đó mà!”

Họ hi hi ha ha đùa giỡn, chẳng coi ai ra gì.

Sắc mặt Vuư Bằng Siêu có chút khí coi, nhưng Kiều Yến lại ra vẻ hờ hững như không có gì, ngồi trên chiếc ghế đệm mềm mại của xe Ferrari ăn thức ăn đóng hộp.

Tui đến gần thì thấy...

Ồ...là cái ngừ đóng đóng hộp, đổi khẩu vị rồi hả?

Không nghe thấy những tiếng ồn ào kể bên nữa, nhưng mọi ánh mắt đều tập trung về phía này...Không bằng nói....tập trung nhìn cái hộp đồ ăn.

Ừng ực.

Tui nhậỵ cảm nghe được tiếng nuốt nước miếng.

He he...Tui quay đầu lại nhìn, người nuốt nước miếng là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi trong đám người ở kể bên, mặc quần áo màu xanh, gương mặt tiêu tụy. Ông ta còn dẫn theo một cô bé, im lặng ngồi một góc, là một người không có chút cảm giác tồn tại nào.

Dáng vẻ của cô bé kia cũng chẳng khá hơn là bao, đầu tóc lộn xộn như ổ gà, đôi mắt to đen tuyền nhìn chằm chằm vào hộp thức ăn trên tay Kiều Yến.

Vưu Bằng Siêu nâng trán, đến gần Kiều Yến và thấp giọng nói với vẻ mặt uẩn bách: “Đại ca ơi! Anh xin em đó, khiêm tốn một chút không được sao? Chẳng lẽ em có người ở thủ đô?”

“Không có.” Kiều Yến trả lời ngắn gọn.

“VẬY em ngại sống quá thoải mái à?! Ôi...Có Hách Hách em sống thoải mái thật...” Nói tới khúc sau Vưu Bằng Siêu tự thấy mình thua rồi: “VẬY nên...anh nghĩ hai đứa ở thủ đô xa lạ này cũng sẽ không bị khi dễ...Hãy thương xót người anh đáng thương, cô đơn, không ai bảo vệ...”

“Tui...”

“Thiệt hả?! Hách Hách sẵn lòng thuận tay bảo vệ cho anh?!”

“Giả.” Gần đây tui đã có thể nói càng lúc càng trôi chảy, cũng có thể thuần thục trao đổi một cách ngắn gọn.

Vưu Bằng Siêu bị đả kích.

dienanlequydonnnnnnn

Đêm đến, Vưu bằng Siêu kêu hai đứa tui đừng ngủ, phòng có chuyện phát sinh ngoài ý muốn.

Vì thế lúc người đàn ông kia lén lút lên đến chỗ xe bọn tui đã bị phát hiện ngay lập tức.

“Ai đó?!” Vưu Bằng Siêu kêu to, tắt cả đèn pin xung quanh lập tức chiếu về phía này.

Có đèn pin chiếu lên người đàn ông đang khom xuống kia.

Chính là người đàn ông trung niên dắt theo cô bé ban sáng.

“Xin lỗi...tôi...” Gã đàn ông dùng tay che đi ánh sáng chói mắt, lấp bấp.

“Xảy ra chuyện gì?” Những người ở hai đoàn xe cùng ở khu D lục tục bước ra, có một người phụ nữ trong nhóm đó xoa mắt bước đến, thấy gã đàn ông kia thì kinh ngạc kêu lên: “A! Trần tổng?”

“Cô nhận ra ông ta?” Vưu Bằng Siêu nói rồi soi đèn pin lên mặt người phụ nữ.

Lúc này đã có một đám người vây quanh, xem náo nhiệt vẫn luôn là hoạt động mà người dân cả nước yêu thích.

“Chói quá! Soi đèn pin ra chỗ khác đi!” Người phụ nữ kia bực mình gào lên.

“Ồi...xin lỗi nha.” Vưu Bằng Siêu tắt đèn pin đi.

“Trời ạ, Trần tổng, sao anh ông lại đi trộm đồ chứ?! Xấu hổ chết đi được, sau này ông và đội xe chúng tôi không còn liên quan gì đến nhau

nữa nhá!” Người phụ nữ trừng mắt, ra vẻ ghét bỏ.

“Trần Bội Tư? Cô làm cái gì vậy hả?” Có một gã đàn ông trung niên bước ra từ phía sau người phụ nữ vừa rồi.

“Anh Dương! Lão già kia trộm đồ của người ta bị bắt quả tang đó— xấu hổ chết đi được!” Người phụ nữ cũng đi theo.

“Không phải...tôi....” Gã đàn ông nhanh chóng phủ nhận, vẻ mặt vô cùng quẫn bách, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn xung quanh nhưng không ai đứng ra nói chuyện giúp ông ta cả.

“Ông đang cầm cái gì?” Kiều Yến bước tới trước mặt ông ta, lôi cái tay đang giấu sau lưng của ông ta ra.

Một cái hộp đựng thức ăn.

Xung quanh vang lên tiếng hít khí.

“Không phải đâu! Đây là đồ họ không cần nữa! Đã bị vứt đi rồi!” Người đàn ông vội vàng thanh minh.

“Ba ba...?” Cô bé chui ra khỏi đám người, nhào về phía gã đàn ông kia, nắm lấy góc áo ông ta, nước mắt lưng tròng nhìn mọi người: “Mọi người định làm gì ba con vậy? Đừng đánh ông ấy mà...Đừng đánh ba con...”

“Tôi không có trộm! Thật đấy! Mọi người xem! Đây là thứ bọn họ đã ăn rồi, không cần nữa nên tôi mới nhặt lên....” Gã đàn ông vội vàng kéo nắp hộp ra cho mọi người xem.

“Ai biết có phải ông đã ăn hết hay không...” Những người vây xem không ngừng xì xào bàn tán, ánh mắt hèn mọn vẫn không thay đổi, dù sao trong thời kì này, trộm vật tư được xem là hành vi hèn mọn nhất.

“Đây đúng là hộp tôi đã ném đi.” Kiều Yến lên tiếng trả lại trong sạch cho người đàn ông kia, còn nhận được ánh mắt cảm kích của ông ta và cô

gái nhỏ.

“Tính dẫn zombie đến hay sao? Tắt tất cả đèn pin đi! Hãy quay về nơi mình ở!” Binh lính trên tường thành quát ầm lên.

Đám người giải tán ngay lập tức, đèn pin cũng lần lượt tắt đi.

“Thật mất mặt.” Người phụ nữ kéo gã đàn ông trung niên hùng hù quay về chỗ của mình.

“Xin lỗi, tôi thật lòng xin lỗi.” Người đàn ông đứng trong bóng tối liên tục cúi đầu xin lỗi bọn tui.

“Thôi.” Vuur Bằng Siêu khoát tay.

“Cái này...tôi có thể cầm đi không?” Người đàn ông cầu xin, tuy ông ta đứng trong bóng tối khiến bọn Kiều Yến không nhìn rõ, nhưng tui thì không ngại tối, động tác cầm lấy cái hộp đồ ăn rỗng của người đàn ông kia trong mắt tui vô cùng rõ ràng.

Sao lại chấp nhất với một cái hộp đồ ăn rỗng như vậy chứ, chẳng lẽ rãnh quá muốn chơi đá lon à? A~ tui cũng muốn chơi—

“Về thôi về thôi...” Vuur Bằng Siêu ngáp một cái rồi về xe.

Từ đầu đến cuối tui vẫn nằm dán lên cửa kính xe để quan sát, Kiều Yến đóng cửa xe, ân cần hỏi: “Sao vậy Hách Hách?”

Tui lắc đầu, một lần nữa dời mắt lên người đàn ông kia.

Người đàn ông nắm tay cô bé, vẻ mặt vui sướng, hai người lại trở về một góc sáng sửa trong đội xe kế bên, người đàn ông cố gắng dùng dao nhỏ cắt vỏ hộp, sau đó cẩn thận dùng tay quét lên mặt trong rồi đưa đến miệng cô bé.

-----oOo-----

Chương 16: Vào trong

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đoàn xe nào ở khu D vào trước?”

Quan sát không lâu thì binh lính sau lưới sắt hô.

“Chúng tôi.” Kế bên truyền đến tiếng người gấp gáp, là gã đàn ông hôm qua người phụ nữ kia kéo đi, cái người là “Anh Dương” ấy, xem ra ông ta là chủ đoàn xe kế bên.

“Vào đi.”

Tui nhìn bọn họ tiến vào sau lưới sắt, sau đó xuống xe theo chỉ thị của binh lính, xếp hàng đi vào một căn nhà được cải tạo thành trạm nghỉ.

20 phút sau, binh lính lại hô “Đội tiếp theo khu D!”

“Đi thôi.” Vưu Bằng Siêu ưỡn cái lưng mỗi, chui vào xe việt dã.

Từ từ lái xe đến gần lưới sắt, những binh lính vũ trang hạng nặng có vắc súng máy ở bên trong kéo lưới sắt ra cho bọn tui vào.

Dừng xe ở nơi được chỉ định xong, ba người bọn tui theo mấy anh lính vào trong tòa nhà màu trắng.

Không gian bên trong tòa nhà này bị chia thành rất nhiều căn phòng nhỏ, trên cửa mỗi phòng có treo một cái thẻ bài, có cái màu đỏ, có cái màu xanh lá.

“Chọn những phòng màu xanh lá vào đi, mỗi phòng một người thôi. Người lính phụ trách dẫn đường cho bọn tui nói.

“Hai người không được ư? Xin hỏi vào đó làm gì?” Kiều Yến hỏi.

“Nhóc ời, điền thông tin thôi mà, đừng sợ, xem chị nhóc có sợ đâu kìa.”
Người lính kia cười.

“Chị em không thích nói khi ở một mình, em phải ở bên cạnh chị...”

Anh lính kia rất dễ tính, xoắn xuýt một hồi rồi khua tay nói: “Thôi, hai đứa vào đi, chỉ hai đứa thôi nha, không được nhiều hơn.”

“Cảm ơn anh.”

“Anh vào đây, gặp lại sau.” Vưu Bằng Siêu dẫn đầu vào đại một căn phòng nhỏ.

Kiều Yến kéo tui vào một căn phòng có thể bài màu xanh lá.

Căn phòng nhỏ được ngăn ra làm đôi, có cửa thủy tinh để cách ly, trên đó có mấy cái lỗ nhỏ nên hai bên vẫn có thể trao đổi với nhau.

“Sao lại thế này? Xin hãy tiến vào từng người một.” Người đàn ông mặc quân trang phía sau cửa kính nói.

“Xin lỗi anh, chị em không thích nói lúc ở một mình, xin anh hãy sắp xếp cho bọn em, anh lính dẫn bọn em vào cũng đồng ý rồi.” Kiều Yến đáp.

“Thôi được, mời ngồi.” Người đàn ông mặc quân trang gật đầu, ý bảo bọn tui ngồi xuống.

“Chúc mừng hai người đã thông qua vòng quan sát, mời hai người hãy điền vào tờ khai trước mặt tình huống của bản thân, xin hãy tự lấy tờ khai phía trên bàn dài bên phải.”

“...Hách Hách, chị có viết chữ được không?” Kiều Yến nhìn tui.

Tui tui chưa từng viết...Nhưng mà hình như có chút ấn tượng.

Tui cầm lấy giấy và viết, viết lên hàng đầu tiên chỗ để điền tên: Hách Hách.

Kiều Yến ra về vô cùng bất ngờ.

Điền điền điền, người đàn ông mặc quân trang phía sau kính thủy tinh nói thêm: “Xin hãy điền vào đó tư liệu chi tiết, chúng tôi sẽ có kiểm tra, nếu phát hiện ra có người nói dối sẽ bị phạt nặng, nếu có câu hỏi gì xin hãy hỏi tôi.”

Hai người bọn tui điền xong rất nhanh.

“Xin hãy đưa qua khe hở phía dưới kính thủy tinh.”

Người đàn ông mặc quân trang kéo tờ khai trên bàn ra đọc, lúc nhìn đến tờ thứ hai, lông mày của anh ta nhíu chặt lại như cái bánh quai chèo: “Hách Hách, số tuổi....bốn tuổi rưỡi?”

“...Xin lỗi, có lỗi quá.” Mặt Kiều Yến đen thui, liên tục xin lỗi: “17 ạ, là 17 tuổi.”

“Cô bé, đùa dai ở những nơi như thế này không phải là hành động sáng suốt đâu.” Người đàn ông mặc quân trang nhìn tui đầy bất mãn.

Hừ, rõ ràng anh kêu tui điền “chi tiết” mà.

“Có thông thạo loại kỹ thuật nào không?” Người đàn ông mặc quân trang hỏi.

“Không có.”

“Không thông thạo kỹ thuật...” Nói rồi người đàn ông mặc quân trang dùng bút đánh dấu lên giấy.

“Cầm thẻ bài thân phận tạm thời của hai người ra ngoài bằng cửa sau đi,

hai người sẽ được thu xếp vào ở khu J, đây là địa chỉ.”

“Những thứ chúng tôi để trên xe...?”

“Sau khi kiểm tra sẽ có người đưa tới tận nơi của các người.”

Ra khỏi trạm nghỉ bằng cửa sau, Vũ Bằng Siêu đã chờ sẵn ở ngoài.

“Hãy tới đây đăng kí, vật tư của các người sẽ đưa tới chỗ ai?” Có binh lính cầm một cuốn sổ tới.

“Khu E số 3912.”

“Khu J số 4744.”

Kiều Yến và Vũ Bằng Siêu nhìn nhau.

“Anh không ở cùng bọn em à?”

“Hai người không vào đội vật tư đặc biệt hả?”

Hai người hỏi cùng lúc.

“Đội vật tư đặc biệt? Em không biết.” Kiều Yến trả lời.

“Cái gì? Anh còn tưởng hai đứa nhất định sẽ vào đó!” Vũ Bằng Siêu gào thét. “Bọn họ không hỏi hai đứa...? A....chắc chắn là do vẻ ngoài của hai đứa! Hay là anh quay lại nói với họ?” Xem ra Vũ Bằng Siêu muốn lôi kéo bọn tui vào cái đội vật tư đặc biệt gì gì kia.

“Thôi, quan sát kỹ rồi hẳn nói.”

“Cũng đúng...”

“Mấy người thảo luận xong chưa?” Binh sĩ cầm sổ không kiên nhẫn hỏi.

Kiều Yến không nghĩ nhiều đã trả lời: “...Đưa đến khu E số 3912 đi.”

“Này...hay là đưa đến chỗ hai đứa đi, nghe nói khu J không ổn lắm...”
Vưu Bằng Siêu do dự.

“Anh nghĩ hai đứa em sẽ bị đói chết ở đây à?” Kiều Yến dứt khoát từ chối.

“Thì cũng đúng...nhưng mà...”

Từ sau khi Vưu Bằng Siêu thay Kiều Yến chặn súng, hai người cứ nhất quyết không thừa nhận nhưng thật ra tình cảm giữa cả hai đã tốt lên rất nhiều.

“Các người thật kỳ lạ, tôi làm người đăng kí ở đây lâu rồi. Đây là lần đầu tiên tui thấy vụ đùn đẩy kiểu này đó.” Binh sĩ phụ trách đăng kí nở nụ cười, vẻ không kiên nhẫn cũng không còn nữa.

“Chỗ anh đi.” Kiều Yến quyết định.

“Được rồi, đồ tới tay anh sẽ đưa phần của nhóc qua chỗ nhóc.” Vưu Bằng Siêu vẫn còn do dự lên tiếng đồng ý.

Bọn tui vừa qua cửa đã có một đồng người quần áo rách nát xông tới như ong vỡ tổ.

“Xin hãy ngồi xe của tôi đi, chỉ một miếng bánh quy một người thôi!”

“Ngồi xe của tôi đi! Của tôi! Rất thoải mái!”

“Xin các vị ngồi xe của tôi đi...”

“Chỗ này lạ nước lạ cái, anh sẽ không đi đường để tránh đụng phải những việc phiền toái, ngồi xe đi...Hai đứa muốn sao?” Vưu Bằng Siêu hỏi hai đứa tui.

“Trên người em còn chút đồ ăn.” Kiều Yến đáp.

Vưu Bằng Siêu cò kè mặc cả với một người trong đó, sau đó giảm đến mức còn nửa miếng bánh quy mới định giá.

Anh ta vẫy tay với hai đứa tui, ngồi một chiếc “xe” làm từ mấy khối sắt vụn ghép lại run run đi từ từ.

“Chúng ta cũng đi thôi.”

Tiện tay chọn một người lái xe, bọn tui ngồi trên chiếc xe lúc nào cũng có thể xe một nơi bánh một chốn, lảo đảo tiến vào thủ đô của bọn tui.

-----oOo-----

Chương 17: Khu J

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cái gọi là căn cứ trong căn cứ... giống như ý trên mặt chữ, thủ đô được bao quanh bởi một căn cứ siêu lớn.

Căn cứ bên ngoài này cũng chỉ có những dãy nhà cũ nát mà thôi.

Trong những căn phòng làm bằng mấy tấm ván gỗ chứa đầy người, già có, trẻ có, ánh mắt họ đờ đẫn, vẻ mặt vô cảm, ngơ ngác nhìn chiếc xe ba bánh đi ngang qua cửa nhà mình.

Bầu không khí ở đây khiến người ta cảm thấy thật khó chịu.

Ông lão tài xế xe ba bánh đã đạp rất lâu cuối cùng cũng ngừng lại.

Trên cửa của một căn phòng bằng ván gỗ ghép lại vô cùng tồi tàn, có vẻ như sắp sập có treo số của bọn tui.

Trước khi đi, bọn tui cho ông lão hai miếng bánh quy, không mặc cả tí

nào. Sau khi bọn tui xuống xe, ông lão lại đạp cái xe ba bánh lão đảo rồi khỏi như lúc ông ấy đến.

Căn phòng bằng mấy miếng gỗ ghép lại này hiển nhiên kém xa khách sạn cấp sao mà bọn tui từng ở, nhưng bản cương thì dù nằm chỗ cứng hay chỗ mềm thì cũng không sợ bị đau lưng.

“Em sẽ dọn dẹp, Hách Hách đứng nhìn là được rồi.” Bạn Kiều Yến yêu lao động xoắn tay áo.

Đêm đầu tiên hai đứa tui không thể ngủ được, cả hai đều cảm thấy những ánh mắt dò xét đầy ác ý từ bốn phương tám hướng tụ lại.

Thức tới sáng, có người tới gõ cửa.

“Mở cửa, tổ thống kê đây!”

Kiều Yến rời khỏi cái giường kêo kêo cà kẽo kẹt, mở cửa.

Có hai quân nhân bước vào, gương mặt ra vẻ đi làm việc công, một người ngồi trên cái ghế gỗ duy nhất, một người coi như tui không có mặt mà đặt mông ngồi xuống giường.

Kiều Yến nhú mày.

“Chúng tôi đến để phỏng vấn theo thông lệ để làm thẻ thân phận dựa trên nghề nghiệp của các bạn, xin hãy trả lời đúng sự thật.”

“Hiện nay, thủ đô dành cho dân chúng bình thường 3 việc làm. Một, đội vật tư đặc biệt chủ yếu dành cho những người đàn ông trưởng thành, có mức nguy hiểm cao nhất nhưng đãi ngộ cũng cao nhất; Hai, báo cáo chuyên ngành của mình và trở thành nhân viên kỹ thuật, sẽ được đãi ngộ tùy theo trình độ, công việc này sẽ nhận được đãi ngộ tốt, độ nguy hiểm thấp; Ba, lao động chân tay cho căn cứ, việc này hỗn tạp, phù hợp với người bình thường, đãi ngộ tuy thấp nhưng lại an toàn. Xin hãy chọn một trong ba công việc này, nếu không muốn tham gia cũng được, nhưng vật

tư của các vị sẽ bị giảm xuống mức thấp nhất.”

“Mọi người đã nghĩ kĩ chưa?”

“Số 3.” Kiều Yến nói.

“Sau khi thẻ làm xong sẽ có người đưa đến chỗ các vị, chúc mọi người vui vẻ.” Anh lính ngồi trên ghế có vẻ đứng ngồi không yên, vừa đi vừa kêu đồng chí của mình rời khỏi.

Anh lính ngồi trên giường nhìn tui một cái đầy ẩn ý.

Trước khi có thẻ chính thức, bọn tui không có đồ ăn.

May mà trên người Kiều Yến có mang theo một gói bánh quy, một mình nhóc ăn cũng có thể qua hai ngày. Tui vốn cho rằng nhóc con ăn vậy đã rất ít rồi, không ngờ khi nhìn thấy mấy món mà hàng xóm ăn, tui mới nhận ra thú cưng nhà tui lúc chịu đói cũng xa xỉ hơn người ta ~

Mọi người trong căn cứ trung tâm một ngày chỉ có hai bữa cơm, khu A –E có làm thì có ăn, F –Z đồ ăn quý hiếm, hiếm đến nỗi không có gạo cháo gì luôn.

Nếu chỉ dựa vào sự cứu tế của chính phủ, những người dân ở đây đã sớm chết đói hết rồi.

Ba ngày sau, Vuur Bằng Siêu chẳng thấy tăm hơi, thẻ cũng không có tin gì, bánh quy cũng Kiều Yến cũng hết.

Tầng tầng lưới sắt của thủ đô khiến bản cương thi có ra thì không có vào, nếu tui muốn ra ngoài tìm cho nhóc con tý thức ăn thì cũng lực bất tòng tâm.

Một ngày nọ vẫn không có gì ăn, Kiều Yến đột nhiên lại hứng thú với cuộc sống của tui.

“Chị tự học viết chữ hả?” điedanlequydon.////

Cung hỏi vấn đề này là làm khó chị đấy.

Vì trong trí nhớ suốt bốn năm lẻ sáu tháng của tui không hề có ký ức về vụ học hành này.

Bất kể là máy tính hay xe hơi, tui có thể nhận ra chúng từ trong trí nhớ của mình, đọc sách viết chữ giống như kỹ năng có sẵn.

Tui nghĩ...mấy thứ này có lẽ là trước khi tui chết đã chi tiền để học.

Đến khi tui chết ngắc, trí nhớ hồi còn sống bay mất nhưng kỹ năng vẫn còn.

Tui đoán vậy á.

Dù là từ lúc tui sinh ra đến khi chết hay là từ khi chết đi sống lại thì mấy cái lý luận triết học cao siêu gì đó không thích hợp với tui.

Khi tui viết xuống tờ giấy hai chữ cương thi, Kiều Yến lại hỏi: “Tại sao cương thi lại không phải là.....một loại hình thái cao cấp nào đó?”

Thừa lời, cung có từng thấy con cương thi nào đẹp như vậy không? Cung từng thấy qua thế giới hài hước của zombie rồi à?

“Biết đâu chừng.”

Kiều Yến đánh giá lời phản bác của tui.

Được thôi, dù sao bản cương thi cũng không biết mình là “thứ gì”.

Tui cho rằng Kiều Yến chỉ ngẫu hứng muốn nghiên cứu nguồn gốc của bản cương thi, nào ngờ nhóc con vẫn luôn cố chấp với vấn đề này.

Hôm sau, Kiều Yến mang vẻ mặt căng thẳng, một tay giấu sau lưng,

đứng ngoài cánh cửa gỗ của căn phòng, không chịu bước vào.

“Hách Hách, chị đừng sợ, trong tay em có một thứ, chị thả lỏng, đừng qua đây...!”

Tui dùng bước, đứng trong phòng nghiêng đầu nhìn nhóc.

“Chị lui lại, lui xa nhất có thể.”

Sau đó tay nhóc con hướng về phía tui từ từ mở ra.

Ặc...

Một tép...tỏi?

“Hách Hách—chị...có cảm giác gì không? Có sợ không? Hay là cảm thấy ghét nó?”

Là một “người” trong giới tri thức, thứ này tạo ra áp lực rất lớn đối với bản cương thi.

Tui đi đến trước mặt nhóc, chụp lấy tép tỏi kia, nuốt luôn.

Thấy chưa? Nhóc con, mê tín là phản khoa học---

Kiều Yến đơ ra vài giây sau đó nhảy dựng lên: “Nhanh nhả ra, nhả ra!!!!”

Em gái cưng, có thấy tởm không?

Tui gạt tay nhóc con ra.

“Chị có đau bụng không? Có cảm thấy không thoải mái không?” Kiều Yến sắp dính lên người tui luôn rồi.

Bản cương thi thật sự rất khỏe.

Kiều Yến ngây người nhìn tui một lúc, sau đó cắn môi đánh tui một cái.

?!

Cái thằng nhóc ranh này ngon, muốn vươn lên làm chủ nhân à ~? Tui chuẩn bị đập cho nhóc con một trận nên thân.

“Hách Hách – đừng làm em sợ.”

Nhóc con nhào vào lòng tui rồi dụi dụi, nói đến đáng thương.

Tui nha....cái tay đã giơ lên lại sấm to mưa nhỏ (*), nhẹ nhàng đặt lên lưng Kiều Yến.

(*) Sấm to mưa nhỏ: tức là ra vẻ rất ghê gớm nhưng sự thật lại không ghê gớm như vậy.

Gần đây---

Tui có chút ngờ vực.

Sao tui lại có cảm giác bị thú cưng “ăn”?

-----oOo-----

Chương 18: Trao đổi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hiệu suất của Chính phủ trước giờ vẫn luôn thấp, thể thân phận mãi không thấy đâu, bọn tui không thể nhận việc nên không kiếm cơm.

Sau hai ngày đói mót đói meo, cuối cùng nhóc con hạ quyết tâm dùng chín cây dao nhỏ nhóc luôn mang theo bên người để đổi chút đồ ăn.

Người làng hoàng có ai lại mang nhiều dao bên người như vậy không?

Hiển nhiên Kiều Yến không phải người bình thường, chín con dao nhóc mang theo đó là dụng cụ để lúc nào cũng có thể chơi phóng phi tiêu với tui.

Mấy cây dao nhỏ kia là lấy từ chỗ cửa hàng bán dao cao cấp, vấn đề nguồn tiêu thụ không đáng lo.

Sáng sớm tinh mơ, tui và Kiều Yến tới giành chỗ ở chợ trong căn cứ phía trong, đặt dao trên một tấm vải rách, hai đứa tui ngồi trên chiếu bắt đầu buôn bán.

Bản cương thi chắc là con cương thi tài hoa nhất từ khi khai thiên lập địa đến nay, cái chuyện mất mặt nào cũng làm hết rồi.

Sau khi mặt trời lên, dân chúng dần nhiều hơn, bắt đầu có người vì tranh đoạt quầy hàng mà xung đột với nhau. Nhưng người mua thì rất ít, người thật sự có rủng rỉnh tiền để dạo chợ trong căn cứ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Cút ngay! Cái thứ như mày, mày cho rằng mày là đại tiểu thư đó hả? Còn che dù! Đáng đánh...” Quầy hàng bên cạnh có một gã thô bỉ mặt mày hung dữ ra sức đập lên cây dù của tui.

Ngộ thiệt nha, tui ngồi mà cũng dính đạn nữa hả?

“Chúng tôi bung dù thì liên quan quái gì đến ông? Nếu ông còn động vào cô ấy một lần nữa tôi chặt tay ông đấy.” Kiều Yến sầm mặt đứng lên, trong lúc tui không để ý vậy mà nhóc con này đã cao gần bằng người đàn ông trung niên rồi.

Tui mệt nha, hỏi sao gần đây tui nói chuyện với nhóc con lại thấy mỗi cổ, thì ra là do nguyên nhân này!

Đây còn là trẻ con nữa sao? Bé bự thì đúng hơn đó.

“Lão HỒ, thôi đi, ông so đo với cô bé làm gì.” Người đàn ông Ồm nhòm Ồm nhách phía đối diện lên tiếng khuyên can, chỗ của ông ta có một cái lều che, không biết bán cái gì nữa.

“Hừ! Tao thấy thật chướng mắt! Làm bộ làm tịch, lúc nào rồi mà còn ngơ ngẩn ngẩn! Tính chờ zombie che dù giúp à?”

Chà...biện pháp này cũng không tệ, bản cương thi cao quý biết bao, sao lại phải tự che dù cho mình?

Gã đàn ông thô lỗ hùng hù hỏ hỏ quay về chỗ của mình, Kiều Yến cũng âm trầm ngồi xuống.

Có khách đến quầy hàng của người đàn ông gầy, ông ta vôi vàng trưng ra vẻ mặt tươi cười của thương nhân.

Trong hai vị khách có một người to như trâu, không thể không nói, đầu năm nay thấy người có dáng người này không dễ đâu nha, cho thấy cuộc sống của người này rất thoải mái. Người đàn ông gầy cười với họ bằng một nụ cười lên tới tận mang tai.

Vị khách còn lại có dáng người cao gầy, vẻ mặt vô cùng cứng nhắc, không hề bị những lời nói khéo của người đàn ông gầy làm cho dao động, vẫn cứ lắc đầu.

Người đàn ông gầy kia bán cái gì vậy? Bản cương thi chỉ nghe thấy mấy từ gì mà “Thiên đường”, “Thoải mái”, “Đủ mạnh”.

Xem ra đã thỏa thuận xong giá cả, người đàn ông gầy đón vị khách thứ nhất, thanh niên to lớn khom lưng chui vào lều, vị khách gầy không vào mà đứng canh bên ngoài quầy hàng.

Một lúc sau, tui nghe thấy tiếng rên cao vút của phụ nữ phát ra từ trong lều của người đàn ông gầy.

Giết người hay là gây rối người ta đây?

Kiều Yến nắm lấy tay tui: “Kệ họ đi.”

Tuy mọi người xung quanh ai cũng bình tĩnh giống Kiều Yến, nhưng vị khách gầy có vẻ không chịu nổi sự chiêu đãi nhiệt tình như vậy nên đã nhanh như chớp đi tới quầy hàng ở chỗ khuất nhất con đường của hai đứa tui.

“Chà...đây là MARTTIINI...” Lúc vị khách cao gầy mắt lấp lánh nhìn mấy con dao nhỏ, lỗ tai ông ta còn đỏ lên. _Dien<>dan<> Le/quy.don

“Chín thanh này tôi đổi hết, phải đổi như thế nào?” Anh ta nhìn Kiều Yến.

“Chỉ đổi thức ăn, anh có gì?” Kiều Yến hỏi.

“Ờ ....đồ hộp, bánh quy,...” Người khách cao gầy đáp.

“Một cây một hộp thức ăn.”

“Được! Không thành vấn đề!” Vị khách cao gầy vui vẻ đồng ý, ánh mắt lại trùng hợp nhìn vào mắt tui.

Tui ngồi dưới chiếc dù đen theo dõi nhất cử nhất động của anh ta.

“...” Lại đỏ mặt kìa.

“Hai hộp.” Kiều Yến kéo cây dù xuống, che tầm mắt của tui đi, không vui nói.

“Hả? Gì cơ?”

“Lên giá, một cây hai hộp, không chịu thì thôi.”

“Trời?! Tại sao?” Thanh niên kia kêu lên đầy ngạc nhiên.

“Tôi thích.”

“VẬY...hai hộp thì hai hộp! Hai người dọn hàng theo tôi đi lấy đi!” Thanh niên cao gầy tỏ vẻ cam chịu.

“Bạn anh còn chưa ra.” Kiều Yến lườm cái lều phía đối diện.

“Kê, không đợi hần, hai người theo tôi đi!” Tai anh ta lại đỏ lên.

Chọc người này vui thật ---

“Không cần, mấy cây này cho anh, đưa thức ăn đến địa chỉ này.” Kiều Yến khoát tay, bắt đầu dọn hàng.

Giàu dữ nha, vừa giàu vừa đẹp trai.

“Này...cậu không sợ tôi chạy à?”

“Trông anh không giống vậy.” Đây là lời khen mà, sao trong mắt Kiều Yến lại có vẻ xem thường nhỉ?

Nhét luôn miếng vải rách đựng mấy cây dao vào ngực thanh niên cao gầy kia xong, Kiều Yến kéo tui đi, còn không quên quay đầu dặn: “Tốt nhất tối nay anh nên đưa đồ tới.”

Tui lắc lắc tay Kiều Yến, nói với nhóc người này thú vị ghê, nhìn một chút là đỏ mặt, liếc một cái cũng đỏ mặt.

Kiều Yến cười nói: “Nếu chị muốn em cũng có thể làm được.”

Chà chà, bởi vậy tui mới thích người sống đó, vui phải biết.

Mấy con zombie xấu xí sao mà so được với người sống cơ chứ.

Quả nhiên ~ tui nên tìm một người sống cầm dùi cho mình.

Đến tối, thanh niên nọ thật sự giữ chữ tín đưa tới một thùng thức ăn đóng hộp, nhưng không phải chính anh ta đưa tới, nghe nói là phải đi công tác nên nhờ người ta mang đến đây giùm.

18 hộp, có thể ăn sáu ngày, chờ tới ngày thẻ thân phận được phát xuống chắc cũng đủ.

Lúc người kia vận chuyển thùng thức ăn cho bọn tui, tui và Kiều Yển rõ ràng cảm nhận được một đồng ánh mắt dòm ngó.

“Hai người sẽ không sao chứ?” Người thay thế cho thanh niên cao gầy hơi lo lắng.

“Không sao. Bọn họ đi tới nhưng sẽ bò về.” Kiều Yển không có dao nhỏ nhưng dao phay và súng lục vẫn còn, dư sức đối phó với zombie cấp thấp hay du côn lưu manh gì đó.

Lại nói, còn có bản cương thi đây, nếu bản cương thi mà còn đánh không lại, cái căn cứ này cũng thất thủ luôn rồi.

Kết quả là tối đến, Kiều Yển bắt được bốn tên trộm, có kẻ bị phát hiện liền xoay lưng bỏ chạy, Kiều Yển bỏ qua cho những người đó, còn những kẻ bị phát hiện liền nhào lên định đánh người thì bị Kiều Yển cho bò về.

Chờ rồi lại chờ, cuối cùng cũng chờ được thẻ thân phận chính thức cho Chính Phủ phát.

Trên mặt thẻ có số, tên, loại công dân và địa chỉ.

Cảm giác như...thẻ treo cổ cho chó.

Lại nhìn giấy thông báo tuyển dụng công việc của bọn tui được đính kèm theo cái thẻ, điều kiện đãi ngộ này....Kiều Yển vò nát tờ giấy rồi ném luôn ra ngoài cửa sổ.

Làm một chết cũng chưa chắc có thể ăn no, đó là cuộc sống hằng ngày của công dân hạng ba.

-----oOo-----

Chương 19: Ra tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vào căn cứ còn chưa được một tháng, tui, à không, nói đúng hơn là Kiều Yến đã biến con đường bọn tui ở trong khu J thành đường đỏ.

Nguyên nhân là trong một tháng này, trước sau có hơn mười gã muốn “chơi đùa” với tui, bị Kiều Yến đánh cho răng rơi đầy đất, tới bằng chân, lúc về lại bị người khiêng.

Việc này trực tiếp dẫn tới việc dù ban ngày ban mặt tui đi tới đi lui trên con đường này thì cũng không có giống đực nào dám nhìn thẳng vào mắt tui.

Trước khi tui ra tay thì Kiều Yến đã dọn sạch cả rồi, điều này khiến tui cảm thấy thật vô vị.

Đến thủ đô không có máu uống cũng không có người để đánh, bản cương thi chán ới là chán.

Còn nữa, ghét nhấy là tần suất đái dầm của Kiều Yến càng ngày càng nhiều.

Mọi người nói xem, đái dầm một vài lần thì thôi, ngày nào cũng vậy là thế quái nào? Nhóc con không phiền nhưng bản cương thi phiền!

Nhưng mà bây giờ thì hay rồi, trước kia bản cương thi bắt lấy nhóc con, không cho chạy. Giờ có đá đi thì thằng nhóc này cũng không chịu đi. Trước sau khác biệt quá lớn khiến tui thổn thức không thôi, cũng đã

quen với việc nuôi sống vật như không nuôi rồi.

Kiều Yến không thích làm việc của bình dân, theo cách nói của nhóc, đó là những việc mà chưa ăn được cơm đã chết đói..di..enda..nL.eQ..uyDon..

Vì thế, nơi cửa phòng nho nhỏ, ngày nào cũng thấy hai người rảnh rỗi nhìn trời.

Cưng nói bản cương thì nhìn trời để hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, một người sống như cưng bắt chước chị nhìn trời để làm gì? Muốn bắn rơi mặt trời hả?

“Em đang nhìn chị.” Kiều Yến nhìn tui, cười.

Chị sẽ dùng một câu để nói riêng về nhóc.

“Câu gì?”

Bụng dạ đen tối.

Khi hai đứa tui đang nói chuyện cái kiểu thiếu dinh dưỡng như mọi ngày, đột nhiên ở nơi xa bỗng náo nhiệt hẳn lên.

“Bắt nó! Chặn hai tên trộm kia lại!”

Người đàn ông mặc quần áo màu lam kéo theo một cô bé bắn đến nỗi không nhìn ra diện mạo đang cắm đầu chạy về phía trước, sau lưng họ có hai người khác cầm côn sắt đuổi theo.

Có duyên ghê, sao lại gặp nhau nữa rồi.

Người đàn ông và cô bé kia chính là hai cha con bọn tui gặp trước khi vào thủ đô.

Chạy một lúc cô bé đột nhiên lão đảo ngã xuống đấy, người đàn ông vội vàng đỡ cô bé lên, chỉ chậm một chút vậy thôi mà đã bị hai người cầm

côn sắt phía sau đuổi kịp.

“Dám trộm đồ của bọn tao! Xem lần sau mày còn dám trộm nữa hay không!” Hai tên cầm côn sắt xông lên đánh.

Người đàn ông dùng cơ thể mình để bảo vệ cô con gái nhỏ, ngăn phần lớn những lần côn sắt kia vung xuống: “Xin các anh...tha cho chúng tôi...xin hãy tha cho chúng tôi...”

“Giao cái kia ra đây!”

“Xin lỗi, tôi rất xin lỗi, tôi chỉ lấy một cái thôi, xin các anh thương xót cho chúng tôi...”

“Ông mày không phải nhà từ thiện! Đánh chết mày đồ không biết xấu hổ! Cả con nhóc không biết xấu hổ này nữa!”

“Các người đừng đánh ba ba mà... hu hu hu... ba ba...!”

Tui nhìn bọn họ, cảm thấy rất khó chịu, trong lòng giống như có thứ gì đó muốn bùng nổ nhưng lại không tìm được chỗ để phát tiết.

“Xin lỗi....Chú ơi...con xin lỗi mà...đừng đánh ba ba...Hu hu hu!!”

Đừng nói nữa, bực quá nha—

“Hách Hách, sao vậy? Bọn họ làm chị thấy ổn hả? Có muốn em đuổi họ đi không?” Kiều Yến quan tâm hỏi.

“Hu hu hu hu...ba ba...”

Trong lúc mọi người còn rúc dưới mái hiên thờ ơ lạnh nhạt, tui đã bước nhanh tới.

“Trả lại cho hai người kia đi.” Tui há miệng nói vô cùng rõ ràng.

Người đàn ông đau đến nỗi cả người phát run ngẩng đầu lên nhìn tui, không thấy rõ gương mặt nhưng ánh mắt lại rưng rưng nước: “Van xin mọi người...cho chúng tôi một ít thôi, con gái tôi sắp chết đói rồi....Van xin mọi người mà...”

Tui dẫm lên cổ tay của người đàn ông kia, ông ta đau quá nên thả lỏng tay ra, một cái bánh bao lớn rơi ra từ lòng bàn tay.

“Đừng mà...! Xin các người...!” Người đàn ông khủng hoảng, muốn nhào lên cướp lại nhưng một gã cầm côn sắt đã chặn được trước.

“Hừ! Lão già không biết xấu hổ, lần sau mày mà còn dám trộm đồ của anh em bọn tao thì mày không gánh nổi hậu quả đâu!” Gã nói câu này hung tợn vung côn lên định cho thêm một gậy.

Tui bắt lấy côn sắt, dõng mắt nhìn họ.

“Mày...Mày là ai? Cô bé, tao khuyên mày đừng...”

“Này, đi mau, không dễ chọc đâu!” Gã em kéo gã anh. “Là người của tên kia!”

“A?” Gã anh nhìn thoáng qua Kiều Yến đang dựa vào cửa phòng, a một tiếng rồi hốt hoảng rời đi cùng gã em.

“Hu hu hu, ba ba, ba có đau không? Con xin lỗi...Hân Hân không đói nữa...Không đói nữa...Hu hu...” Cô con gái bỏ nhào lên người của người đàn ông kia, khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem.

Phiền quá đi.

Tui nhấc chân vào trong phòng.

Thức ăn đóng hộp của Kiều Yến tui nhớ là đặt dưới gầm giường...Mò dưới gầm giường một phen, quả nhiên lôi ra được một cái thùng.

Tui ném cho hai người kia hai hộp.

Kiều Yến dựa vào cửa mặt không đổi sắc cũng không lên tiếng, chỉ tui chăm chú.

“Cho...cho chúng tôi?” Người đàn ông ngạc nhiên.

Thấy tui gật đầu, người đàn ông mừng như điên mở nắp hộp thức ăn ra, sau đó đưa cho cô con gái.

Lúc chuẩn bị mở hộp thứ hai ra, tuy có do dự đôi chút nhưng ông ta vẫn trả cái hộp còn nguyên kia lại.

“...Hai người cũng khó khăn, tôi không thể lấy quá nhiều, nhiều đây là đủ rồi. Cảm ơn hai người, hai người ở hiền sẽ gặp lành...”

“Ba ba cũng ăn đi.” Cô bé con đưa hộp thức ăn nàng vừa ăn vài miếng cho ba. “Ba chưa có ăn gì đâu.”

“Hân Hân phải phát triển cơ thể, ba không cần, cho Hân Hân ăn đó.” Người đàn ông lại đẩy về.

Trời ơi....có thấy chán hay không, đáng ghét = =

Kiều Yến đột nhiên bước tới, kéo ống quần bên đùi phải của người đàn ông lên.

“A...”

Dưới ống quần, mắt cá của ông ta đã huyết nhục mơ hồ, xương cũng lộ ra ngoài, da xung quanh cũng gần như biến thành màu xanh đen.

Kiều Yến nhú mày, sau đó bỏ ống quần của người đàn ông ra.

Cái chân kia cứ như cú ngã trên đường chạy của Lưu Tường (*), khiến cho người ta phải kinh ngạc.

(*) Lưu Tường là tên một vận động viên.

“Anh ơi, anh giúp ba của em đi, em đã giúp ba thối thối rồi mà cũng không hết....” Cô bé không vội ăn hộp thức ăn mà nhìn Kiều Yến, trông rất đáng thương.

Kiều Yến hừ lạnh một tiếng, không nói câu nào.

“Chị ơi, chị giúp ba của em đi, Hân Hân không ăn nữa đâu...” Cô bé thấy Kiều Yến không để ý mình, đành nước mắt lưng trong nhìn về phía tui, còn vừa nhìn vào mắt tui vừa cẩn thận đẩy nửa hộp thức ăn bị cô bé ăn dở đi.

Kiều Yến lại hừ mạnh một tiếng, lại ngồi xuống kiểm tra mắt cá chân của người đàn ông.

Tui đá cái hộp thức ăn lại chỗ cô bé.

“Tại sao lại bị thương?” Kiều Yến tức giận hỏi.

“Có hai kẻ lưu manh muốn ăn hiếp Hân Hân, tôi liều cái mạng này mới đuổi được chúng đi.” Người đàn ông lại than một câu. “Bây giờ người tốt như các cậu không còn nhiều nữa rồi...”

Sờ đầu cô con gái, người đàn ông lại ngẩng đầu nhìn về phía bọn tui: “Trước khi vào thủ đô chúng ta đã gặp nhau một lần, không biết hai người có còn nhớ hay không? Tôi là người đã nhặt hộp thức ăn của mọi người...”

“Là ông?” Kiều Yến có chút ngạc nhiên, nhóc con nhìn người đàn ông và cô bé vài lần mới nhớ lại: “Tôi còn nhớ, các người là những người đem đó Hách Hách để ý.”

“Hách Hách?”

Kiều Yến nhìn về phía tui: “Cô ấy là Hách Hách, tôi là Kiều Yến. Cô ấy không thích nói chuyện, xin đừng quấy rầy, có chuyện gì thì nói với tôi.”

Tui không thích nói chuyện, nhưng nội tâm lại vô cùng phong phú. Ngủ chung với tui sẽ có được thành tựu dùng mắt để truyền đạt tâm ý, có muốn thử một chút hay không?

“Xin lỗi...” Người đàn ông cười áy náy: “Tôi là Trần Bội Tư, đây là con gái tôi Trần Hân, năm nay mười bốn tuổi.”

“...?” Kiều Yến trừng to mắt nhìn cô bé.

“Trí lực của nó hơi kém chút.” Trần Bội Tư yêu thương nhìn con gái ăn ngón ngấu hộp thức ăn.

“Nhưng nó là viên bảo thạch sáng nhất trong đời tôi.”

-----oOo-----

Chương 20: Gây rối

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Ông định làm gì với cái chân này?” Kiều Yến chuyển đề tài về vết thương của Trần Bội Tư.

Không biết tại sao tui cảm thấy khẩu khí của nhóc con nhẹ nhàng đi không ít.

“Có cách nào đâu, cứ như vậy thôi, nếu không ổn thì đành tìm người chữa đi.” Trần Bội Tư cười tự giễu, buồn bã đáp lời.

“Chưa rồi ông sẽ thành một người què, nhìn con gái mình bị người ta ức hiếp.” Kiều Yến lạnh lùng nói.

“...”

“Tôi chỉ hỏi một lần, ông nghĩ cho kĩ rồi hãy trả lời.”

“....Chuyện gì?” Trần Bội Tư nghi hoặc hỏi.

“Ông có muốn cứu cái chân của mình không? Ông nghĩ xem chữa lành chân hay là làm người tàn tật cái nào tốt hơn? Nghĩ kĩ rồi hãy nói.” Lúc Kiều Yến nói câu này, ánh mắt lạnh băng.

Trần Bội Tư sửng sờ nhìn Kiều Yến hồi lâu, nước mắt đọng đầy khóe mắt: “Tôi không muốn mất đi chân của mình, tôi phải bảo vệ con gái tôi.”

“Được.” Kiều Yến nói rồi lôi từ dưới giường ra một cái túi vải, bỏ hết mấy hộp thức ăn đóng hộp trong thùng vào đó rồi vác trên vai, sau đó bước hai bước tới trước mặt Trần Bội Tư, nâng ông ấy lên.

“Em dẫn ông ấy đi tìm bác sĩ, Hách Hách, chị ở nhà đợi em nhé.” Kiều Yến quay đầu lại nói với tui.

“Em cũng đi tìm bác sĩ với ba ba nữa!” Hân Hân vội vàng đứng lên.

“Em không được theo, ở chỗ này, qua đây, anh có việc cho em làm.” Kiều Yến nghiêm mặt nói.

“Anh đừng đánh chết em nha...” Hân Hân sợ hãi nhìn nhóc.

“Anh sẽ không đánh em....Qua đây.”

Tui dựng thẳng lỗ tai, chuẩn bị nghe lén thì Kiều Yến đáng giận lại kéo cô bé ra ngoài thì thầm.

Hừ!

Không lâu sau, Hân Hân cười hì hì chạy vào: “Chị ơi, anh kêu em đến chơi với chị á.”

Nói vậy, bản cương thi không tin đâu.

“Chị ơi, anh đưa ba đi tìm bác sĩ rồi, để Hân Hân nói chuyện phiếm với chị nha?” Hân Hân rất tự nhiên leo lên giường, ngồi bên cạnh tui.

Nói đi.

“Chị tốt ghê, còn lấy thức ăn cho Hân Hân ăn. Sau khi ba dắt Hân Hân về nhà, Hân Hân sẽ đem tất cả đồ chơi của em ra cho chị. Chị với anh đến nhà em ở đi, nhà em lớn lắm đó...Chị đến ngủ chung với Hân Hân, dì và quần gia của Hân Hân cũng cho chị dùng chung luôn!”

Có cho chị ăn không?

“Cho cho! Nếu chị ăn rồi Hân Hân sẽ để ba ba tìm dì và quần gia mới! Hân Hân ghét họ! Bọn họ lúc nào cũng ăn hiếp Hân Hân! Hân Hân không có ngu! Hân Hân không phải đồ ngốc!”

Woa~ tui đột nhiên phát hiện, đứa bé này không cần huấn luyện cũng có thể trực tiếp dùng mắt trao đổi với tui nha.

Khi tui và Hân Hân đang nói tới không biết trời trăng gì nữa thì cửa phòng đột nhiên bị người ta thô bạo đá văng ra.

“Ê! Hai đứa bây chơi đùa vui quá ha! Cho tao chơi với?”

Một gã đàn ông dựa vào cửa phòng, cây gậy thép trong tay đập liên tục lên ván cửa, cười nhả nhổ. Sau lưng gã còn có một đồng đàn ông cầm các loại gậy thép.

Không thềm để ý đám người tới tiếp cận này.

Đây không phải lần đầu tiên, tui quen rồi.

“Lần trước em mày đánh gãy tay thẳng em tao, mày muốn bồi thường tao

kiểu gì đây?” Người đàn ông cầm đầu cười âm trầm.

Ăn luôn mấy người? Dien!dan!Le!Quy!Don

Tâm trạng của bản cương thi bây giờ không được tốt đâu nha.

Vấn đề này quá chuyên sâu, rốt cuộc là tại sao? Bản cương thi có cần tự giải phẫu để xem cấu tạo của bản thân sau đó tìm ra đáp án không?

“Nói chuyện coi! Mẹ nó mà bị câm điếc à?”

Không đợi bản cương thi giận tím mặt, Hân Hân bên cạnh cả người co rúm lại, run rẩy đứng dậy, vừa run vừa nói: “Không cho mấy người nói chuyện với chị!”

Bởi gì giọng nói cao chót vót này xuất hiện quá đột ngột khiến mấy người ở đây kể cả bản cương thi giật mình.

“Mày là ai? Không muốn sống nữa hả?”

“Hu hu hu...tôi...tôi...” Hân Hân nấc vài cái mới nói một câu đầy đủ: “Tôi không nói cho mấy người biết tôi là ai...”

“Đại ca, đó là con ngốc ở đường số ba, tuy đầu óc có vấn đề nhưng về ngoài cũng không tệ lắm, anh có muốn...?”

“Ồ...được nha, nhất tiễn hạ song điêu (*), xem ra đêm tay tao sẽ cùng hai vị mỹ nhân song phi rồi...”

Nhất tiễn hạ song điêu (*): Một mũi tên trúng hai đích.

Bay cái ông nội mi, mi mua vé máy bay chưa?

Tui đứng dậy, chuẩn bị quét mấy con sâu đáng ghét này ra khỏi nhà, Hân Hân nước mắt nước mũi tèm lem kéo tui lại.

“Hu hu hu... hức hức... chị ơi...đừng nói chuyện với họ....hu hu...đừng nói chuyện với họ...”

Đứng qua một bên.

“Oa oa....chị ơi đừng mà.. hức...anh dặn Hân Hân coi chừng chị, không được cho chị nói chuyện với những người con trai khác...hu hu...”

“Ha ha ha ha...” Đám đàn ông ngoài cửa cười ầm lên.

Tui cho phép mấy người cười thú cưng của tui hồi nào hử?

Trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, tui đá một cước về phía cửa.

“Á...!!”

Ba người đàn ông ở cửa bị một cước của tui đá bay.

“Thỏa mãn, nguyện vọng của mấy người, tam phi luôn.”

Tui vung chân, tiếp tục lại gần mấy người vẫn còn trong trạng thái ngu ngơ, há hốc mồm đứng ngoài cửa.

Trong phòng không để động tay chân, tui bước ra ngoài...ờ...bắt đầu tiếp tục làm mấy người kia lăn lộn trên mặt đất, tổng cộng 13 tên.

“Tôi đã từng nói là để tôi gặp lại mấy người thì tôi sẽ không thủ hạ lưu tình chưa?”

Một giọng nói trầm thấp lạnh như băng dày ba thước từ phía xa vang lên.

Tốc độ làm việc của Kiều Yến rất nhanh, nhóc còn đỡ Trần Bội Tư theo. Lúc này chân của Trần Bội Tư đã được nẹp lại, chỉ có thể đi đường bằng cách nhảy cà nhấc.

“Hu hu hu... ba ba... bọn họ ăn hiếp chị...” Hân Hân oa một tiếng rồi xông ngay ra ngoài.

Kiều Yến buông tay để Trần Bội Tư đứng dựa vào tường, sau đó mặt lạnh bước về phía này. Vừa đi nhóc còn lấy cây dao phay lấp lánh ánh bạc treo bên hông ra.

“Mày mày mày mày mày sao mày lại quay lại -- ” Người đàn ông dẫn đầu không còn vẻ cà lơ phất phơ nữa mà hoảng sợ liên tục lùi về phía sau.

Lão đại còn vậy thì tiểu đệ cũng chẳng khá hơn.

Gã chưa mua vé máy bay đã đòi lên máy bay!

Tui dùng ánh mắt tố cáo với Kiều Yến.

Ánh mắt ai đó lại càng thêm lạnh lùng hung ác.

13 người, không có phi tiêu nên Kiều Yến nhất thời ứng phó không nổi, khả năng có cá lọt lưới rất cao. Khi tui thấy Kiều Yến đánh một người gần đó, tui cũng rút hai cây loan đao Kiều Yến cho tui vọt về phía đám người.

Bữa tiệc máu -lâu lắm rồi mới có.

-----oOo-----

Chương 21: Càn ô-liu của đội sưu tầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tui là một con cương thi biết tiết chế, tui thích bản năng đối kháng của mình.

Cho nên Kiều Yến chưa bao giờ lo lắng tui sẽ làm ra mấy hành động đáng sợ như liếm máu trước công chúng. Mỗi lần giết người xong, tui vô

cùng bình tĩnh lau khô đao rồi cất đi, các loại cảnh tượng tà mị lôi cuốn như liếm máu trên lưỡi đao gù đó, tui sẽ không làm.

Khi tui rút đao từ ngực một người ra mới phát hiện ở phía xa có tầng tầng lớp lớp người vây xem, có mấy gương mặt quen thuộc, có mấy gương mặt lạ hoắc, nhưng họ đều có cùng vẻ mặt khiếp sợ và e ngại, vì thế nên mới sợ bị vạ lây mà đứng thành một vòng ở rất xa.

Thảm, đừng nói là muốn nhốt bản cương thi vào phòng tối, đừng nha – tui sẽ cuốn gói chạy ngay đây.

“Tôi đếm đến ba, ai về nhà nấy, ai tìm mẹ người đó.” Kiều Yến lạnh lùng quét mắt nhìn những người đang vây xem.

Dư âm còn chưa dứt đám người đã nhanh chóng tản đi.

“Nếu đám người đó là bình dân thì vẫn ổn nhưng lại có ba người trong đội thu thập vật tư đặc biệt. Hách Hách, chúng ta nên rời thủ đô đi thôi, ở đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Kiều Yến bình tĩnh đá văng thi thể dưới chân, nói.

Bản cương thi đang có ý đó đó.

“VẬY...” Người què dựa tường đã sớm bị quên lãng lên tiếng, cả quá trình ông ấy luôn bịt mắt Hân Hân, tự buộc mình chứng kiến tất cả.

“Nếu hai người tin tôi...hãy ở lại đây đi.” Ông ta nhìn bọn tui rồi nói.

“Lý do?” Kiều Yến dùng quần áo của một người trên mặt đất lau vết máu trên cây đao phay, sau đó lại treo bên hông.

“Hai người không bị thương mà có thể đánh bại 13 người. Chiến lực của hai người, đối với Chính phủ đang cực kỳ khuyết thiếu sức chiến đấu, họ sẽ biết phải lựa chọn thế nào.”

“Ông nói lời này là có ý gì? Ông không sợ à?”

“Tôi sợ...nhưng mà...” Chân Trần Bội Tư không tiện nhưng ông ta vẫn nhích từng chút, gian nan đi về phía chúng tôi, quỳ xuống: “Trên đường về tôi đã quyết định, quãng đời còn lại, chỉ cần hai người thấy Trần Bội Tư tôi có chỗ nào hữu dụng thì dù lên núi đao xuống biển lửa tôi cũng sẽ không chối từ.”

Hân Hân nhìn hành động của Trần Bội Tư, cũng mơ mơ hồ hồ học theo, quỳ xuống trước hai đứa tui.

Đây là đang khoe khoang với bản cương thi bọn họ có thể làm ra cái động với độ khó cao như vậy á?

Hừ, bản cương thi cũng có thể quỳ nhá.

Tui vừa cong đầu gối đã bị Kiều Yến đen mặt kéo dậy.

“Hai người về đi, nếu có người ăn hiếp mấy người nữa thì có thể nói hai người là người của Kiều Yến ở đường số 4.”

Tui kéo ống tay của Kiều Yến, ngửa đầu nhìn nhóc.

“...” Kiều Yến thấp giọng bất mãn mắng một tiếng, sau đó nói với Trần Bội Tư: “Khoan đã, từ hôm nay hai người ở căn nhà kế bên, trên đường số 4 với bọn tôi đi.”

Nói xong, Kiều Yến đến căn phòng cách vách, bắt đầu gõ cửa bùm bụp.:3dien:)dan,le:)quy;don:3

“Này, các người, từ hôm nay đổi chỗ với người ở đường số 3, các người lên đường số 3 ở đi...”

“Oa~ chị ơi, Hân Hân ngủ chung với chị nha!” Không để ý ba ba vẫn còn che mắt mình, Hân Hân đã nhảy tưng tưng.

“...” Kiều Yến phát ra một tiếng hừ lạnh, dọa Trần Hân sợ hãi, dùng náo

loạn.

“Hai người...không sợ chúng tôi sẽ thành gánh nặng?” Hốc mắt Trần Bội Tư hồng hồng, ngón tay không thể ức chế được cứ run rẩy.

Kiều Yến lại hừ lạnh, sải chân về phòng mình.

Chủ nhân của căn phòng cách vách sau khi chứng kiến bữa tiệc kia xong, vừa nghe Kiều Yến kêu họ lên đường số 3 thì mặt cười như hoa, liên tục khom lưng vâng dạ, lập tức dọn đồ cuốn gói chuyển đi.

“Hân Hân, ba che mắt con, mình chơi trò chơi nhé, bước sang trái....bước...” Trần Bội Tư che mắt Trần Hân, nhảy cò cò về nhà mới của ông ta.

Hai người sống ai cũng có vẻ không muốn dọn dẹp hiện trường, người chết như tui lo làm quái gì? Thôi coi như quên đi.

Tui thông dong về căn phòng gỗ.

Mới vừa đóng cửa lại, Kiều Yến ở sau cánh cửa ôm lấy tui.

“Hách Hách, sao chị muốn giữ họ lại?” Kiều Yến ủ rũ hỏi.

Chị sợ bọn họ lại bị người ta ăn hiếp.

“Bọn họ có bị ăn hiếp hay không đâu liên quan gì đến chị đâu?” cọ cọ, dụi dụi.

Ồ...đúng ha, đâu liên quan gì tới tui.

Nói đi nói lại, cảm thấy trong lòng thật phiền, để tìm kiếm chút an tĩnh, tui phải bỏ ra tỷ công sức vậy.

Đáng tiếc cảm giác này tui cũng không hiểu nên không thể nào bày tỏ với Kiều Yến, chỉ có thể trừng mắt nhìn vào đôi mắt đen đầy vẻ uất ức của

thằng nhóc nào đó.

Đừng có giả vờ đáng yêu, lớn vậy rồi còn dùng chiêu này.

Tui đẩy nhóc con ra sau đó lại ôm lấy.

“Lớn chút vẫn đáng yêu.”

— Vô nghĩa.

Đôi khi....bản cương thi cảm thấy thật áp lực.

Hiệu suất làm thể thân phận của Chính Phủ chậm tới mức khiến tui muốn xâm lược luôn cái chỗ này, nhưng đột nhiên bây giờ hiệu suất lại nhanh như ngồi máy bay, buổi chiều tui với Kiều Yến vừa gây chuyện, lúc chạng vạng đã có người tới cửa.

Đã có Trần Bội Tư “cố vấn”, bọn tui không hoảng sợ, chỉ cảm thấy ngạc nhiên, người tới là chàng thanh niên nhìn cái là đỏ mặt khiến tui khó quên kia.

Đương nhiên không chỉ có anh ta, còn ba người đàn ông khác mặc quân trang, tuổi tác không đồng nhất.

Thanh niên hay đỏ mặt mặc quân trang vào, dùng ánh mắt của người sống mà nhìn thì rất dễ nhìn.

Từ lúc anh ta bước vào cửa, tui lập tức nhìn chằm chằm. Quả nhiên không làm tui thất vọng, mặt người nọ đã hồng tới tận lỗ tai.

“Hai người biết chúng tôi tìm hai người vì việc gì rồi chứ?” Ông lão mặc quân trang lớn tuổi nhất lên tiếng: “13 người chết rất thảm, hai người...”

“Nói tiếng người.” Tui nói ngắn gọn ba chữ.

Kiều Yến bật cười.

Ông lão mặc quân trang tức đến đỏ mặt, thanh niên hay đỏ mặt ở phía sau vội vàng bước ra hòa giải: “Nghiêm túc chút đi! Hai người đừng xem pháp luật như trò đùa!”

“Chị nói rồi đó, nói thẳng ra đi.” Kiều Yến nhàn nhạt đáp.

Câu trả lời này nằm trong dự kiến của ông lão kia, ông ta bình tĩnh lại liền hầm hừ phất tay áo bỏ đi: “Hừ! Nếu không phải Trương liên trưởng coi trọng mấy người, tôi không hề muốn nhận cái cục diện rối rắm này đâu!”

Thanh niên hay đỏ mặt nhìn bọn tui, cười cười, vội vàng đuổi theo những quân nhân khác.

Rất nhanh, đồng thi thể ngoài cửa biến mất không thấy tăm hơi. Thế đạo này, người chết vì đánh nhau nhiều lắm, có rất nhiều cơ hội để làm quân chúng quên đi những chuyện đó.

Sáng sớm hôm nay, thể thân phận mới của tui và Kiều Yến đã được đưa tới.

Loại công dân: Đội thu thập vật tư đặc biệt.

-----oOo-----

Chương 22: Tổ 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày hôm sau, lúc hai đứa tui đến chỗ Chính phủ báo danh, thanh niên hay đỏ mặt đã ra đón.

“Hai người được phân vào tổ 7, trong tổ có tổng cộng 10 người. Tôi là trung đội trưởng phụ trách đội của hai người, tên tôi là Hạ Du Sâm...”

“Trung đội trưởng Hạ.” Tui nhìn anh ta, nói.

Không phụ sự mong đợi của mọi người, trung đội trưởng Hạ ngượng ngùng sờ ót, thẹn thùng đáp: “Nghiêm túc quá, kêu tên tôi là được rồi, hai người thì sao?”

“Kiều Yến, cô ấy là Hách Hách.” Kiều Yến kéo tui ra phía sau.

Bây giờ mỗi khi thằng nhóc này giới thiệu tui với người khác sẽ không gọi tui là chị nữa, chẳng lẽ đợi nhóc con lớn thêm một chút, tui sẽ thành em gái à?

Hạ Du Sâm dẫn bọn tui đến một cái đại sảnh, có 8 người đang ở đó, toàn là phái nam có tuổi không đồng nhất, Hạ Du Sâm nói: “Đây là thành viên mới của tổ 7, Trương Đăng, anh là tổ trưởng tổ 7, hi vọng anh có thể chiếu cố tổ viên mới của mình.”

“Trung đội trưởng, cậu định đem tính mạng của anh em ra giỡn hay sao? Hai đứa nhóc này? Còn có một cô bé, Chính phủ dù thiếu người cỡ nào cũng không thể làm như vậy chứ? Còn không bằng cứ để 8 anh em chúng tôi đi được rồi!” Trương Đăng nói.

Phản ứng của những người khác cũng không khác lắm.

“Trương Đăng, anh còn chưa hiểu tôi sao? Anh cho rằng tôi sẽ dẫn người đến hại anh em à? Hai người này tuy rằng tuổi không lớn nhưng họ có thực lực, có bản lĩnh..”

“Bản lĩnh gì chứ?” Trương Đăng nhất quyết không chịu.

“Chà...cái này...” Lúc Hạ Du Sâm còn đang gãi đầu gãi tai, có anh lính qua đây truyền lời.

“Ừ, tôi hiểu rồi...Xin lỗi mọi người, tôi có việc phải đi trước. Hôm nay nhiệm vụ của tổ 7 chủ yếu là đến cửa hàng ở ngoại ô Thành Tây để tìm lương thực, tôi sẽ giao bản đồ cho tổ trưởng.” Hạ Du Sâm nhìn bọn tui

rồi nói tiếp: “Liên trưởng cho hai người cơ hội, đừng làm ông ấy thất vọng.”

Ngay sau khi Hạ Du Sâm vội vã rời đi, Trương Đăng khinh thường hừ một tiếng: “Tổng gì...ra là lính nhả dừ.” (ý là đi cửa sau.)

Vẻ mặt của những người còn lại cũng không mấy thân thiện.

Trương Đăng cầm bản đồ nhìn vài lần, sau đó đứng lên đi ra ngoài, những tổ viên khác lục tục theo sau.

“Hách Hách, đến lúc đó chị đừng nên động thủ.” Kiều Yến nắm tay tui, đi sau lưng bọn họ, nói với tui. “Một mình em là đủ rồi.”

Trong bãi đỗ xe mở rộng của Chính phủ có đủ loại xe việt dã, nhóm người tổ 7 dừng trước chỗ có đỗ hai chiếc xe việt dã màu lục.

Kiều Yến chờ tất cả mọi người lên xe, lúc nhóc chuẩn bị leo lên xe, một gã đàn ông xấu xí ngồi trong xe lại chặn nhóc:

“Ê không thấy trên xe đầy người rồi sao? Hai đứa mày lên chiếc phía sau đi.”

Trương Đăng ngồi trên xe nhếch môi cười.

Kiều Yến nhìn anh ta một cái, không trả lời, đi đến trước chiếc xe phía sau, nhưng cũng không khác gì, có một thanh niên gầy nhom lại cười hì hì chặn nhóc:

“Xe này cũng ngồi đầy rồi, hai đứa ngồi mui xe được không? A, đúng rồi, cô bé có thể ngồi chen chúc với mấy anh trai đây...”

Người trên hai chiếc xe cười vang.

Kiều Yến níu lấy cổ áo gã thanh niên trước mặt, kéo xuống xe rồi “chát, chát” cho hai cái bạt tai: “Anh nói cái gì tôi nghe không rõ?”

“Đồ ranh con! Mẹ nó, đủ cuồng!” Lần này mọi người trong xe xuống gần hết, chỉ có ba bốn người không muốn gây chuyện, ngồi yên trên xe, không lên tiếng.

Gã thanh niên trên tay Kiều Yến muốn đâm nhóc một quyền, bị Kiều Yến dùng một tay bắt lấy, sau đó trở tay bẻ ngược lại—

“A...a a!!”

Gã thanh niên gào lên đau đớn, Kiều Yến đá anh ta ra xa: “Chúc mừng, hôm nay anh không cần đi làm.”.dien.dan,L3 Quy”

“Còn ai muốn thử không?” Kiều Yến liếc nhìn xung quanh một vòng.

“Ui, giỡn tý thôi mà. Tiểu huynh đệ không biết giỡn gì cả, mọi người ở chung một tổ, sao lại nghiêm túc thế.” Gã đàn ông xấu xí đứng bên cạnh Trương Đăng cười gượng, nói.

Kiều Yến nhìn bọn họ một cái, không nói thêm lời nào, kéo tui lên chiếc xe phía trước.

Lúc xuống xe, bọn tui đã ở cách cửa hàng thực phẩm- địa điểm nhiệm vụ lần này 100 mét.

Có mấy con zombie đang bồi hồi quanh đó, đều là loại zombie cấp thấp nhất. Kiều Yến và tui thoải mái như ra ngoài tản bộ, những tổ viên khác lại không dám thử mạnh, thần kinh căng thẳng tột độ.

Rương phía sau có khá nhiều súng ống, tất cả mọi người đều có, chỉ không có phần của tui và Kiều Yến.

Súng lục của Kiều Yến cũng đã hết đạn, bị nhóc đặt trong căn phòng gỗ kia, không có mang theo. Gặp phải tình huống này, Kiều Yến cũng không nói gì, tỉnh bơ rút dao phay ở bên hông ra.

Nhìn hai người mới người thì tay không kẻ thì cầm dao, không biết ai trong đám tổ viên lại cất tiếng cười khó coi.

“Có mấy con?” Kiều Yến thấp giọng hỏi tui.

Không biết, lúc này ngay cả số lượng zombie tui cũng đếm không rõ nữa.

“Có Biến Dịch Thể không?”

Không có, nên...?

Kiều Yến ngạc nhiên, cho là tui muốn rèn luyện nhóc con nên nhóc không nói cũng không để ý.

“Nhóc con, một hồi không ai bảo vệ hai đứa bây đâu, nếu tự bọn bây bị zombie giết thì cũng đừng trách người khác.” Trương Đăng giơ cây súng lục cực tốt lên, là người đầu tiên bước vào.

Đã gần 9 giờ sáng, tui mở cây dù màu đen vẫn luôn mang theo ra, bắt đầu ngáp.

Pằng--- tiếng súng đầu tiếng đã vang lên.

Tui bung dù, nhàn nhã, chậm chạp, lững thững đi theo sau bọn họ trên sân vắng.

“Bắn đi! Nổ súng!”

Đạn dày đặc tập trung bắn lên người hai con zombie đang tập tễnh bước tới.

Giải quyết xong hai con zombie kia, toàn bộ thành viên tổ 7 tập trung trước cửa tiệm.

“Chuẩn bị, tôi đá cửa đây.” Trương Đăng lên nòng, trầm giọng nói.

Sau khi mạnh mẽ đá văng cửa, mọi người ăn ý lùi về phía sau, sau cánh cửa có một con zombie da thịt thối rửa gào khóc nhào tới.

Pằng pằng pằng pằng---

Chưa tới 2 giây, con zombie đã bị bắn thành cái sàng.

Đến tận lúc này, Kiều Yến vẫn chưa có cơ hội lên sân khấu, nhóc con đang nhàm chán xoay xoay cây dao phay của mình.

“Cô khùng à? Bung dù làm gì?!” Một anh bạn đứng trước mặt tui ngẫu nhiên quay đầu lại, bị tui dọa sợ.

Anh bệnh thần kinh à! Tui bung dù thì liên quan quái gì đến anh?!

Những con zombie từ mỗi góc sau cánh cửa không ngừng găm gù đánh tới.

Hỗn chiến, đạn bay loạn.

Kiều Yến đẩy tui ra ngoài cửa: “Đừng vào.”

Tui cũng hiểu được.

Nếu Kiều Yến bị thương, tui đoán chắc 10 phần không phải do zombie mà là do bị tổ viên khác ngộ thương.

-----oOo-----

Chương 23: Tổ 7 (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Mẹ nó, hai đứa bây đứng đó làm gì? Lên coi!” Trương Đăng vừa nổ súng vừa gào.

“Không có súng.” Kiều Yến tiếc chữ như vàng.

“Mẹ mày, không phải mày đang cầm dao à?” Gã xấu xí cũng học theo, quát.

“Tao sẽ về báo cáo với cấp trên, đem hai đứa phế vật chúng mày đá ra khỏi đội!” Trương Đăng nổi giận gầm lên, một cước đá văng con zombie vừa vọt tới trong gang tấc, sau đó lại bắn liên mấy phát về bên phải, bắn bể đầu một con zombie. “Bà mẹ nó, nếu ông bị thương vì hai đứa phế vật chúng mày thì ông sẽ bỏ hai đứa mày lại đây!”

Kiều Yến thở dài một hơi, kéo cổ áo một người gần đó, cướp lấy súng của anh ta.

“Mày làm cái gì---“

Pằng pằng pằng ba tiếng, ba con zombie nát đầu, ngã xuống đất.

Kiều Yến lại nhắm sang hướng khác nữa súng, lần này tất cả zombie xung quanh Trương Đăng ngã xuống hết, Trương Đăng bị vây ở giữa còn chưa kịp phản ứng.

Cầm súng bước vào trong, phát nào ra phát đó, bách phát bách trúng, Kiều Yến lên đài như một anh hùng trong phim, bình thản từng bước hoàn thành công việc.

Zombie trong tiệm đã được xử lý sạch sẽ, Kiều Yến bắt đầu xâm nhập vào phòng trưng bày.

“Đuổi theo!” Trương Đăng phản ứng lại, cắn răng nói.

Vì bảo hộ thú cưng của tui, tui cũng xoay xoay chiếc dù đen, bước vào.

“Thức ăn ở đây nè! Thức ăn đóng hộp, bánh quy, còn có thịt khô--!” Một người trong tổ kêu lên, ngồi chồm hổm trước giá hàng.

Có người lập tức lôi ra một cái túi to, bắt đầu ầm ỉ.

“Cứu tôi! Có ai đó cứu tôi tới!” Có người gào lên kinh hoàng, một loạt tiếng súng lộn xộn vang lên.

“Đừng hoảng hốt!” Trương Đăng cau mày, cùng những tổ viên trẻ tuổi khác nhanh chóng vọt tới. >den dan" L3 Quy" |Don

Ở giá hàng trong cùng, có một con zombie vô cùng mập, thân hình to bằng ba người trưởng thành cộng lại, chất lỏng sền sệt che kín làn da đã thối rữa. Thế mà nó còn có trang bị vũ trang, trên người mặc quần áo leo núi, đầu đội một cái mũ sắt.

Dù bắn loạn có trúng mục tiêu đi nữa thì cũng không thể bắn trúng những chỗ yếu hại. Zombie mập vốn ở phía sau giá hàng nhưng chỉ trong vài phút nó đã ra khỏi chỗ đó.

“Cứu tôi với, cứu tôi với...” Người phát hiện ra nó vẫn còn đang xả súng, nhưng súng lục đã không còn đạn. Zombie mập đang chậm chạp đến gần anh ta, khoảng cách đã rất gần, chất lỏng thối rữa trên người zombie mập nhỏ giọt lên người tổ viên nọ.

“Á!!! Á!!! CỨU MẠNG!!”

“Đáng giận! Bắn nhanh lên! Nhắm cho chuẩn!” Trương Đăng gào lên.

Đối với mấy tổ viên đến bắn bể đầu zombie còn không làm được thì khỏi nói đến động tác đòi hỏi độ khó cao này.

Cái mũ sắt đã bị bắn nát, không còn dáng vẻ ban đầu, giống như một thứ gì đó bao lấy đầu zombie mập, nhưng bởi vì cái mũ đã chặn lại một phần xung lực nên nhóm tổ viên không ai có thể bắn xuyên đầu nó, không thể tạo thành tổn thương mang tính hủy diệt khiến tổ viên vẫn luôn miệt mài cứu kia bị zombie mập bắt được, chuẩn bị “tiếp xúc thân mật”.

“Dừng! Dừng lại! Đừng bắn!” Trương Đăng vội hàng hô.

dien!dan!le!qudon

Kiều Yến níu chặt đầu zombie mập, kéo tổ viên trong miệng nó ra, tay phải lưu loát đâm vào mặt nó.

Chất lỏng hư thối trào ra xung quanh miệng vết thương, trên mặt Kiều Yến cũng dính không ít, nhưng dường như nhóc lại không cảm thấy gì.

Zombie mập phần nộ gào thét, xoay người định xé xác Kiều Yến. Kiều Yến lại một dao đâm sâu vào hốc mắt của nó, vừa đâm sâu vào vừa xoay tròn.

Tiếp đó là “nước ép” văng tung tóe, tiếng rên vang trời.

Cuối cùng, con zombie mập đã ngừng động đậy.

Kiều Yến cố gắng rút cây dao phay ra nhưng hình như đâm sâu quá, mắc kẹt trong khớp xương luôn rồi.

Dứt khoát vứt bỏ cây dao đó, Kiều Yến đá văng xác con zombie đi, đứng lên như chưa có chuyện gì xảy ra, dùng bộ quần áo leo núi gần đó lau mặt.

Những người khác vẫn còn đang trong trạng thái kinh hoàng.

“Ngỡ ra đó làm gì, các anh thu thập vật tư, tôi dọn sạch chỗ này.” Kiều Yến nói.

“....Tiếp tục thu gom vật tư!” Trương Đăng lên tiếng, dẫn các tổ viên khác đến chỗ có thức ăn chồng chất.

Kiều Yến đá văng thi thể của con zombie mập, ra sau quây, bắt đầu chọn dao.

Sau khi chọn được cây dao vừa ý, Kiều Yến mở cánh cửa trong góc, cẩn thận kiểm tra một vòng.

“Kêu vài người tới đây, trong kho hàng có rất nhiều đồ.” Kiều Yến bước ra, nói với Trương Đăng.

“Hoành Minh Chí, Trình Trạch, Đào Thủ Cường, các cậu qua đó, cẩn thận zombie.” Trương Đăng gọi tên ba người.

“Không có, tôi dọn hết rồi.” Kiều Yến nói.

Trương Đăng ngạc nhiên, sau đó gật đầu nói: “Đi thôi.”

Sau khi cùng nhóm tổ viên “cướp sạch”, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Chuyển hết vật tư lên xe xong, cả nhóm lên xe.

Lúc này không có ai không cho hai đứa tui lên xe nữa. Trên đường về, hai chiếc xe còn tranh nhau chở, muốn cùng xe với Kiều Yến. Cuối cùng theo sự sắp xếp của tổ trưởng Trương Đăng, tui và Kiều Yến ngồi chung xe với anh ta.

“Kiều Yến, cậu từng học bắn súng à?” Trương Đăng hỏi. (chỗ này sau khi qua trận sinh tử mình nghĩ là mọi người đã thay đổi suy nghĩ về hai đứa nên đổi xưng hô.)

“Coi như vậy đi, người dạy tôi bắn súng rất giỏi.” Kiều Yến nhắc về Vưu Bằng Siêu.

“Chuyện sáng nay cho anh xin lỗi nhé, cậu đừng để trong lòng, anh chỉ lo lắng cho tính mạng của anh em trong đội thôi.”

“Tôi hiểu.”

“Nếu không có em, hôm nay chắc anh không về được. Chút nữa anh sẽ chia cho em một nửa số vật tư tìm được hôm nay. Em đừng từ chối nha!” Tổ viên được Kiều Yến cứu trong lúc ngàn cân treo sợi tóc nói, anh ta là một trong những người không xuống xe gây sự lúc sáng.

“Không cần đâu.”

“Em đừng ngại! Từ hôm nay mọi người đã là anh em từng vào sinh ra tử, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!”

“Đúng rồi, chuyện trước kia cứ để cho nó qua đi, nhóc đã dùng thực lực để làm mọi người phải kính nể mà!” Một người khác trong xe nói.

Gần đây bản cương thi càng ngày càng giống người qua đường.

Nhiệm vụ hôm nay đương nhiên là hoàn thành mỹ mãn, không có thương vong, mọi người lại có thật nhiều vật tư, đây chính là đãi ngộ đặc biệt của đội thu thập vật tư đặc biệt.

Sau khi có vật tư phong phú, tui chia cho Trần Bội Tư và Hân Hân ở cách vách.

Một thành viên trong đội thu thập vật tư đặc biệt sau khi toàn mạng trở về anh ta có thể dùng vật tư mình kiếm được để nuôi một nhà ba miệng ăn của mình. Sau khi tui và Kiều Yển hai người ra ngoài làm nhiệm vụ, có thể nuôi sống ba người mà vẫn còn dư dả.

Vì hai đứa đã gia nhập đội thu thập vật tư đặc biệt nên dựa theo tiêu chuẩn đãi ngộ, bọn tui được chuyển sang ở khu J, mang theo cả Trần Bội Tư và Hân Hân.

-----oOo-----

Chương 24: Trận chiến ác liệt trong siêu thị

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Lần này tổ 7 và tổ 3 sẽ hợp tác và cùng làm nhiệm vụ. Mục tiêu là siêu thị ở ngoại ô phía Tây, nhiệm vụ chính là thu thập vật tư, nếu có thể thì tiến hành “dọn sạch” chỗ đó, sau khi hoàn thành sẽ có khen thưởng

thêm.” Hạ Du Sâm nói xong lại nhìn tổ trưởng Trương Đăng, khen: “Gần đây tổ các anh luôn dẫn đầu trong việc hoàn thành tốt nhiệm vụ, đáng quý hơn hết là không có thương vong, hy vọng các anh có thể tiếp tục giữ vững phong độ.”

“Nào có, cũng nhờ trung đội trưởng mang bảo bối đến cho chúng tôi.”

“Sao? Lần này không nói tôi hại nhóm các anh nữa hả?” Hạ Du Sâm cười, đóng cuốn sổ ghi nhiệm vụ lại.

“Là do mắt anh đây kém.” Trương Đăng xua tay.

“Tôi đi đây, chúc các anh có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.”

Trương Đăng duỗi lưng, ngồi trên cái sofa ở đại sảnh, hỏi: “Sao người tổ 3 còn chưa tới?”

“Hình như độ khó của nhiệm vụ lần này rất cao, phải ra tận hai tổ.” Một thành viên trong tổ nói.

“Sợ cái quái gì, chúng ta có tiểu Kiều mà.” Một tổ viên khác cười nói.

“Tôi không phải tiểu Kiều gì đâu nhé.” Kiều Yến bỗng bất ngờ lên tiếng.

“Vậy bọn anh gọi cậu là Kiều Phong được không?” Trần Vĩ xấu xí vội vàng hòa giải, cười ha ha nói.

Tui nghiêng đầu nhìn Kiều Yến bỗng nhiên tỏ vẻ khó chịu, không biết tại sao nhóc con này lại bực nữa.

“Anh hùng Kiều Phong hả?” Trương Đăng cười ha ha, muốn tránh đi cảnh xấu hổ này.

“Đâu được đâu được, Kiều tiểu ca còn trẻ lắm, vẻ mặt đâu giống người từng trải như ông chú Kiều Phong. Đúng rồi, Kiều tiểu ca năm nay bao

nhieu tuổi? Chắc là nhỏ tuổi nhất đội nhỉ?” Một tổ viên trẻ tuổi hỏi.

“...18.” Kiều Yến đã khôi phục thái độ bình thường, lạnh lùng đáp.

“Hách Hách thì sao?”

“16...?” Cuối câu còn lên giọng.

“Wow, ra Kiều tiểu ca cũng không biết nha. Tôi tưởng hai người cả ngày ở chung với nhau thì chắc chắn phải biết chứ.”

“Người tổ 3 tới rồi.” Di\$en\$danl\$equydon\$ Trương Đăng đứng lên, nói.

Những thành viên khác trong tổ cũng lục tục đứng lên.

“Xin chào, tôi là Trương Đăng, tổ trưởng tổ 7.” Trương Đăng vươn tay ra với người có vẻ là tổ trưởng tổ đó.

Người kia cũng giơ một tay ra: “Tổ trưởng tổ 3, Lưu Quần.”

Tổ viên tổ 3 bỗng tỏ vẻ kinh ngạc, có người thì thậm to nhỏ bên tai Lưu Quần, Lưu Quần liếc mắt nhìn một cái đầy thâm ý: “A...oan gia ngỏ hẹp...”

“Gì cơ?” Trương Đăng hỏi.

“Không có gì đâu, mọi người cùng xuất phát thôi.” Lưu Quần phất tay rồi dẫn tổ viên ra ngoài.

“Tổ trưởng, em thấy hình như bọn họ có thành kiến với chúng ta.” Trần Vĩ nói.

“Xem coi sao đã, chúng ta đi.” Trương Đăng cũng theo ra ngoài.

Đã vào đầu hạ, hôm nay trời rất đẹp.

Tui che dù đi bên cạnh Kiều Yến, người tổ 3 lại lên tiếng than vãn: “Tổ 7 à, tổ viên mấy người che dù mấy người cũng không quản, không sợ đụng trúng người khác à?”

Sao ngày nào cũng có người để ý chuyện bản cương thi che dù nhỉ?

Đáng tiếc, không ai thềm quan tâm đến anh ta, Kiều Yến đỡ tui lên xe, giúp tui thu dù lại, còn cười nhẹ với tui.

Xe lăn bánh, ra khỏi bãi đỗ xe, dần dần chạy về hướng ngoại ô phía Tây.

Sau khi đến nơi, tất cả mọi người lục tục xuống xe. Lúc mở rương vũ khí phía sau ra, Trương Đằng đứng một bên điều phối: “Chút nữa vào trong mọi người đừng cách xa nhau quá, tận lực theo sau Kiều Yến. Kiều Yến mở đường, những người còn lại để ý trên đầu và sau lưng.”

Tổ 3 bên kia cũng vây thành một vòng thấp giọng bàn bạc gì đó, chỉ là thi thoảng bọn họ cứ nhìn sang đây khiến cho người ta cảm giác cực kỳ khó chịu.

“Tổ trưởng, tổ 3...”

Trương Đằng cân nhắc một phen, sau đó dùng liếc mắt nhìn Trần Vĩ, ý bảo anh ta đi hỏi. Trần Vĩ gật đầu sau đó sang bên tổ 3: “Các anh em, chúng ta có cần trao đổi cách hành động không?”

“Không cần, mạnh ai nấy làm đi.” Lưu Quân không kiên nhẫn khoát tay.

Trần Vĩ bị xua đuổi, quay về tổ.

“.....Mọi người tự bảo trọng.” Trương Đằng dặn dò.

Khi bọn tui đến gần siêu thị, thành viên tổ 3 bỗng dừng nổ súng mở màn.

Tổ viên tổ 7 tuy bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng tham gia vào cuộc

chiến.

Kiều Yến đứng trước đội ngũ, giơ hai tay, mỗi tay một súng, bóp cò liên tục.

Lúc con zombie cuối cùng ở cửa lớn ngã xuống, một viên đạn đột nhiên bắn về phía sau lưng Kiều Yến..dien da.n le qy d on Trương Đăng trùng hợp thấy được, anh ta vội cảnh báo: “Kiều Yến! Cẩn thận!”

Lời còn chưa dứt, tui đã đứng sau lưng Kiều Yến, bung dù chặn hướng đi của viên đạn.

Viên đạn màu đen xuyên thẳng qua, chiếc dù nổ tung như hoa tuyết bay lượn trong không khí.

“Hách Hách!” Kiều Yến hoảng sợ quay lưng lại, nắm lấy vai tui.

Tui buông tay ra, viên đạn rơi xuống.

“Các người, lần thứ hai, chết.” Không phải chỉ một người, tui nhìn tất cả thành viên tổ 3, cảnh cáo.

Thành viên tổ 7 ngạc nhiên không kém gì thành viên tổ 3.

Bởi vì trong ấn tượng của bọn họ, tui là kẻ theo sau Kiều Yến ăn cơm miễn.

“Ý cô là gì? Chẳng lẽ hỗn chiến không thể xuất hiện tình huống ngoài ý muốn?” Có người trong tổ 3 tỉnh táo lại, nói rất đúng lý hợp tình.

“Cho dù ngoài ý muốn mấy người cũng không xin lỗi à?” Trương Đăng xem ra cũng đã giận rồi.

“Sao anh dám chắc là do lỗi của chúng tôi? Phạm lỗi cũng là do thành viên tổ anh sai chứ!” Thành viên tổ 3 cãi lại.

Trương Đằng bước tới phía trước một bước nhưng bị Trần Vĩ kéo lại, nháy mắt với anh ta: “Tổ trưởng, làm xong nhiệm vụ trong siêu thị rồi tính sổ với họ cũng không muộn.”

Lưu Quần nhìn bọn tui, cười lạnh một tiếng rồi dẫn đầu bước vào trong siêu thị.

“Bọn họ nhằm vào tôi, các anh đừng đến gần tôi, tự lo cho mình đi.” Kiều Yến nói xong tự mình thoát khỏi đội, đi một hướng khác.

“Kiều Yến! Quay lại! Cậu định làm gì?!” Trương Đằng quát.

“Đúng vậy, Kiều Yến, bây giờ tách ra nguy hiểm lắm, mau về đây!” Những người khác cũng lên tiếng.

Không có đủ, tui nhú mày nhìn mặt trời trên đầu rồi mặc kệ lời của những tổ viên kia, cũng một mình đi vào siêu thị.

-----oOo-----

Chương 25: Trận chiến ác liệt trong siêu thị (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Để giảm bớt gánh nặng cho Kiều Yến, phàm là zombie nào xuất hiện trong tầm mắt tui đều sẽ bị tui chém bay đầu như chém dưa hấu.

Sau cánh cửa, trong thang máy, trong phòng thử đồ, sau giá hàng, bảy tổ viên sau lưng tui gần như trở thành vật trang trí, bọn họ chỉ có một tác dụng duy nhất là đúng ánh mắt súng bái đứng sau lưng nhìn tui rồi xì xào bàn tán một cách đầy thán phục.

Hai thanh đao khí phách bay lượn, zombie bị tui tiếp cận sẽ có cùng một kết cục là một đao mất mạng. Tui như một người nông dân đang trong mùa gặt, thu hoạch một ruộng lúa mì đỏ tươi.

Phía sau không có người nổ súng, cũng không cần bắn súng.

Không một góc chết, công kích 360 độ khắp các phương vị.

“Hoàn tất rửa sạch lầu 1!” Trương Đăng thông báo, chỉ huy nhóm tổ viên: “Vào trong! Vương Hoa Đào! Hồ Lập Văn! Bắt đầu thu thập vật tư! Những tổ viên còn lại theo tôi lên lầu 2!”

Vừa bước lên lầu 2 như chọc phải tổ ong, chi chít zombie vọt về phía bọn tui.

“Đáng chết! Tổ 3 không hề tiến hành tiêu diệt! Bọn họ lên thẳng lầu 3 để cướp đoạt vật tư rồi!” Một người trong tổ mắng, ghì súng bắt đầu bắn phá điên cuồng.

“Mấy thằng khốn...” Trương Đăng khạc ra một câu,DDLQD vừa nổ súng vừa đứng ở tuyến trên.

Không biết dùng súng, tui đành đứng bên cạnh nhìn họ.

“Kiều Yến đang ở lầu 3! Nơi này giao cho chúng tôi! Hách Hách, cô lên nhanh đi! Một mình Kiều Yến không xong đâu!” Nhân lúc được thở ra, Trương Đăng đã quay đầu nói với tui.

“Đừng lo cho bọn tôi! Nhanh đi giúp Kiều tiểu ca!” Người trẻ tuổi thích cười nhất trong tổ cũng lên tiếng.

Nhìn đồng zombie đen kịt, tui do dự một lúc rồi vọt vào.

“A--!” Sau lưng có một loạt tiếng kêu sợ hãi.

Hai cây đao thay đổi trên dưới, nghiêng chéo, ra một chiêu Thập Tự Trảm xong, tui giết đồng zombie ra một mảnh đất trống rồi mới xoay người phóng lên lầu 3.

“Cẩn thận đó!” Có người nhắc nhở.

Lên tới lầu 3, tui lập tức nghe thấy tiếng đấu súng liên tiếp.

“Ở đây! Thằng nhóc đó ở đây nè!”

Ba người đàn ông lớn tiếng gọi đồng bọn, Kiều Yến chuyển mình ẩn nấp, một tay giơ ra bắn ngay trán hai người trong đó.

“Ghe gớm thật! Người đâu mau tới đây!” Người sống sót khàn giọng gào lên.

Tui tiếp cận từ phía sau, ôm lấy cổ gã cửa một phát.

“Khụ...” Người đàn ông chậm rãi nằm xuống đấy, thân thể vẫn còn co giật, tròng tui bằng đôi mắt đầy oán hận.

:3dien:3dani:3qui:dOn Máu trào ra từ miệng vết thương, dưới chân có một vũng máu lan ra.

“Hách Hách.” Kiều Yến đi tới bên cạnh tui.

Tui cầm hai cây đao, băng về phía cuối giá hàng, một đao đâm vào ngực một thành viên tổ 3.

“Cô...”

Dùng lực đâm sâu một chút, gã chưa kịp nói hết câu đã tắt thở.

Kiều Yến trở tay bắn về phía lối đi nhỏ hai phát, hai tổ viên tổ 3 vừa tới ngã xuống.

“Còn 5 người nữa.” Kiều Yến nắm chặt hai cây súng sau đó hít sâu một hơi, nhanh chóng lăn một vòng trên đất.

Làn đạn dày đặc bám theo những nơi Kiều Yến lăn qua.

Bắn hai phát phản kích, trúng hai người đã xả súng.

“Mẹ nó! Cần thận! Chú ý phòng ngự! Tiểu tử này bắn súng rất chuẩn!”
Lưu Quân giậm dũ hét lên.

Chỉ còn 3 người, cũng không cần né làm gì nữa.

Tui cầm hai cây đao đứng dậy từ trong góc tối sau đó mạnh mẽ phóng đi.

Đạn bay đến như mưa, tui xoay vòng tại chỗ, quỳ một gối xuống rồi đứng lên đâm một đao vào bụng Lưu Quân.

“Chờ! Chờ chút! Hiểu lầm! Chỉ là hiểu lầm thôi!”

Người đứng đầu đã chết, 10 người chỉ còn hai người họ, ngoài ra còn hai yêu nghiệt đang kích động.

“Hiểu lầm? Được, tôi hiểu.” Kiều Yến bỗng dừng bước, nhếch môi cười.

“Cảm ơn đại ca, cảm ơn...” Lời còn chưa dứt, hai người đã trừng mắt kinh ngạc rồi nằm xuống.

Từ trong đôi mắt kinh ngạc của họ, tui nhìn thấy ảnh ngược của gương mặt mình.

“....Vậy thì sao?” Kiều Yến nói với thi thể xong, thu lại nụ cười.

Lúc này dưới cầu thang vang lên những tiếng bước chân dồn dập.

“Kiều Yến! Hách Hách!” di.en.d.an.L3.quy.don Trương Đăng vọt lên đầu tiên.

“Không sao chứ? Bọn họ...” Nhìn thi thể dưới đất, Trương Đăng ngậm miệng lại.

Những tổ viên phía sau cũng dừng bước, sự yên tĩnh kì dị bao trùm cả không gian.

“Đừng đơ ra đó! Nhanh tay nhanh chân gom vật tư đi!” Trương Đăng là người đầu tiên phá tan sự yên tĩnh.

“Dạ!” Các tổ viên khác như vừa tỉnh mộng, vội vàng làm nhiệm vụ của mình.

“Có bị thương không?” Trương Đăng bước tới, đó là câu đầu tiên anh ta hỏi.

“Kiều Yến ngẩn ra, đáp lời: “...Không có.”

“Còn Hách Hách?” Anh ta nhìn tui.

Tui lắc đầu.

“VẬY là được rồi.” Anh ta chỉ nói ba chữ đó rồi cùng các tổ viên khác làm việc.

Tui nhìn bóng lưng anh ta, dường như hiểu ra cái gì đó.

Giống như trải qua nghi thức thanh tẩy, đầu óc tui đột nhiên thông suốt, tui nói với Kiều Yến.

Ban đầu chị cảm thấy Vuư Bằng Siêu là người xấu, nhưng sau này chị lại cảm thấy anh ta không tệ lắm. Lúc trước chị nghĩ Trương Bằng là người xấu, bây giờ chị lại hiểu ra hình như anh ta không phải vậy.

Có phải trên đời này vốn không tồn tại tốt xấu thuần túy, mà tất cả mọi sự vật đều là hỗn độn, tương sinh?

Nói cách khác thật ra thế giới này không có người tốt cũng không có người xấu?

Kiều Yến nhìn tui thật lâu, vẻ mặt rất phức tạp, có kinh ngạc cũng có bi thương. Sau đó, nhóc nắm lấy tay tui, nhỏ giọng thì thầm:

“Hách Hách, bọn họ tốt hay xấu không liên quan gì đến chị. Những người này chỉ cần phát hiện chị khác họ, kết cục của chị sẽ không tốt hơn zombie là bao. Con người là loài vật xấu xí, là sinh vật vì sự sống của mình mà có thể vứt bỏ tất cả. Chỉ có em mới hoàn toàn thuộc về chị, mới có thể tiếp nhận bản thân chị, tất cả của chị. Cho nên dù bọn họ có ra sao cũng không liên quan gì đến chị, chị chỉ cần nhìn em, đi theo em là được.”

Chỉ có....em ư?

Tui nhìn Kiều Yến.

“Kiều Yến, qua đây hỗ trợ!” Tổ viên bên kia gọi.

“Tôi đến đây.” Kiều Yến trả lời, nhẹ nhàng cười với tui rồi đi sang phía bên đó.

Tui nhìn bóng lưng nhóc, vẫn còn đang suy nghĩ về những lời nói kia.

Cổ họng có chút ẩm ướt, đây không phải phản ứng sinh lý mà người chết nên có.

Tui đưa tay lên sờ, vừa sờ, trên mu bàn tay trắng xanh đã có một chất lỏng màu tím bầm.

Đây chẳng lẽ...là máu của tui?

-----oOo-----

Chương 26: IQ cao, EQ thấp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thương vong lúc làm nhiệm vụ vượt qua bốn người phải tiếp nhận sự điều tra của chính phủ. Lần này hai tổ kết hợp, một tổ bị diệt cũng không ngoại lệ.

Miệng đời khó giữ, dù có người muốn giúp bọn tui che giấu cũng không được.

Chờ Trương Đăng là người cuối cùng ra khỏi phòng thẩm vấn, anh ta vỗ vai Kiều Yến.

“Yên tâm, anh đã nói là do họ gây sự trước.”

“Kiều Yến, Hách Hách, hai người vào đây.” Trong phòng thẩm vấn có người gọi.

Kiều Yến gật đầu với Trương Đăng, dẫn tui vào phòng thẩm vấn.

“Mời ngồi.” Có người ngồi sau tấm kính lễ phép gật đầu chào bọn tui.

Kiều Yến cũng chào rồi cùng tui ngồi xuống.

Sau tấm kính có tổng cộng 4 người, 2 người mặc tây trang và 2 người mặc quân phục, trước mặt mỗi người có một cái máy tính.

“Chúng tôi đã nắm rõ tình hình, nguyên nhân sự việc là do mấy tháng trước hai người đã giết 3 người của đội thu thập, đều là tổ viên tổ 3. Lần này ma xui quỷ khiến thế nào các người lại làm chung một cái nhiệm vụ mới dẫn tới sự kiện lần này. Hành vi phản kích của hai người được xem là hành vi tự vệ, tuy cách xử lý quá khích nhưng chúng tôi quyết định sẽ không truy cứu trách nhiệm của hai người.” Người nam mặc tây trang bên trái nói.

“Nhưng chúng tôi muốn hỏi hai người vài vấn đề, hi vọng cả hai có thể trả lời thành thật.” Người đàn ông thứ 3 mặc quân trang lớn tuổi nói.

“Được.” Kiều Yến đồng ý.

“Lúc ấy thành viên tổ 3 có 10 người, khi 10 người này tranh đấu với 2 người, bọn họ có bị thương hay không? Ý tôi là họ có bị giảm sức chiến đấu hay chưa?”

“Không có. Bọn họ làm trái quy tắc, chạy thẳng vào siêu thị cướp đoạt tài nguyên, khi tôi gặp họ, họ còn chưa chiến đấu với zombie.”

“Nói vậy là 2 người đã đánh thẳng 10 người đàn ông trưởng thành có súng?”

“Đúng vậy.”

“Trước đó vụ đánh 13 người cũng chỉ có 2 người làm?”

“Đúng.”

“Nghe người trong tổ cậu nói cậu biết dùng súng bằng hai tay, bách phát bách trúng. Còn cô gái này am hiểu cận chiến bằng hai thanh đao, đúng không?”

“Có vấn đề gì ư?” Kiều Yến bực mình, cau mày hỏi.

“Không có vấn đề gì, chúng tôi chỉ tiến hành xác nhận lần cuối mà thôi.” Người đàn ông lớn tuổi cười nói: “Tiện đây xin giới thiệu, tôi là Trương Thanh Thịnh, là liên trưởng của hai người.”

Nghe người kia nói là liên trưởng của bọn tui, sắc mặt Kiều Yến cũng dịu đi.

“Xác nhận lần cuối cái gì?”

“Hai vị...” Trương Thanh Thịnh cười, đề nghị: “Có muốn gia nhập quân đội hay không?”

Im lặng một lúc lâu, >diễn đàn, Lê? quý đôn Kiều Yến hỏi lại: “Quân đội?”

“Đúng, quân đội.” Trương Thanh Thịnh nói tiếp: “Chúng tôi nhất trí thừa nhận hai vị có tài năng trác tuyệt, nơi có thể phát huy năng lực của hai vị, là quân đội.”

“Cũng được.”

“Nếu không ngại, chúng ta sẽ tiến hành thi vấn đáp. Nếu không hiểu, không thể trả lời cũng không sao, không cần lo lắng vì chúng tôi đều hiểu đây là thời kì đặc biệt, chỉ có rất ít người đã được trang bị đầy đủ kiến thức. Nhưng không sao, quân đội xem trọng hai vị. Quan trọng là...xem hai người có khả năng chỉ huy hay không, trả lời theo suy nghĩ của mình là được rồi.”

3 giờ sau.

“Trời ơi, thật khó tin, cô là người sinh ra để nghiên cứu khoa học! Những tri thức này là do cha mẹ cô dạy sao? Hay là cô từng theo học ngôi sao sáng nào đó của giới học thuật?”

“Logic và trình độ chỉ huy của cậu có thể nói là đứng hàng đầu! Thêm thực lực xuất sắc của cậu, tôi nghĩ quân đội sẽ vô cùng hoan nghênh cậu!”

Cái sau là đánh giá Kiều Yến, cái trước là đánh giá về tui.

Vẻ mặt Kiều Yến vô cùng nặng nề, ánh mắt nhóc nhìn tui không biết là giận hay là vui.

Tại sao vậy? Chẳng lẽ muốn tui cố ý trả lời sai?

“Đồng chí Hách Hách, xin hỏi làm thế nào mà ngài có thể biết rõ cách sắp xếp phân tử của bệnh độc X? Chẳng hay trước kia có phải ngài đã

từng tiến hành nghiên cứu về nó?” Hai người đàn ông mặc tây trang phía sau tấm kính kích động như thể muốn ra khỏi đó nói chuyện với tui.

“Vừa rồi ngài có nhắc đến kiến giải mới về cách trị liệu cho người thực vật, không biết ngài có thể nói rõ hơn được không?”

Trương Thanh Thịnh đứng sau tấm kính khẽ ho một tiếng đ đàn lquysdon, hai người mặc tây trang vội vàng ngồi ngay ngắn lại.

“Đồng chí Hách Hách, căn cứ vào kết quả thi vấn đáp, ngài rất có tài về tâm lý học và bệnh độc học, hơn nữa còn có khả năng nhớ rất tốt, ngành nghiên cứu khoa học của chúng tôi rất cần nhân tài như ngài. Chúng tôi sẵn lòng dùng điều kiện tốt nhất xem như thành ý để mời ngài.” Người đàn ông đeo kính mặc tây trang vội vàng mời, mặt sắp dán lên tấm kính luôn rồi.

“Kiều Yến, điều kiện của cậu rất phù hợp với yêu cầu của quân đội, đương nhiên, đồng chí Hách Hách bên cạnh cậu cũng rất phù hợp, hai người nghĩ như thế nào?” Trương Thanh Thịnh hỏi.

Kiều Yến trầm tư một lúc rồi lại khe khẽ hỏi tui: “Chị muốn đi không?”

Rõ ràng nó nhóc chủ động hỏi tui, nhưng lúc đang chờ tui trả lời về mặt thẳng nhóc này cứ như thể tui mà nói là tui muốn vào ngành nghiên cứu khoa học, nhóc sẽ bóp chết tui sau đó tự sát vậy.

“Quân đội.” Tui nói.

Kiều Yến bên cạnh khẽ thở phào.

“Thật sao? Tiếc quá đi! Ngành nghiên cứu khoa học mới là nơi ngài có thể phát huy hết tài năng của mình!” Người đàn ông đeo kính tiếc nuối.

“Ngành nghiên cứu khoa học có rất nhiều người chỉ nghiên cứu học thuật như ngài, ngài nên đến ngành nghiên cứu khoa học mới đúng!” Người mặc tây trang còn lại cũng tiếc hận.

“Không, chúng tôi đã quyết định, quân đội.” Kiều Yến thay tui trả lời.

“Được, hai bạn trẻ, quân đội hoan nghênh các bạn.” Trương Thanh Thịnh cười lớn, cùng một người khác cũng mặc quân phục ra khỏi tấm kính bắt tay với bọn tui.

“Hai người sẽ học nền tảng trước, từ mai sẽ được gửi đến trường quân đội để huấn luyện, có vấn đề gì không?”

“Không có.”

“Tốt, tốt. Tôi rất mong đợi vào biểu hiện của các bạn, hi vọng hai người đừng làm tôi thất vọng.”

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Kiều Yến hỏi tại sao tui lại biết những lý luận cao thâm khó hiểu đó, tui cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Những thứ đó giống như vốn đã có sẵn trong đầu, không thể nào giải thích được.

Kiều Yến biết tui không lừa nhóc, nhưng vẻ mặt cũng chẳng khá hơn.

Những chuyện này không phải chuyện tốt sao?

“....Em không yên tâm.” Kiều Yến nói, nhóc nắm lấy tay tui rồi đặt lên ngực mình, tui cảm thấy được nhịp tim đập mạnh mẽ, cũng nghe nhóc nói: “Giống như...như em không có cách nào để giữ chị lại.”

Nhóc mỉm cười nhưng ánh mắt lại rất bi ai.

Tui không thể hiểu nổi những biểu hiện tình cảm phức tạp của con người. Tại sao lúc vui lại ra vẻ buồn như vậy? Tại sao lúc buồn lại có thể làm như không sao cả?

Tui đột nhiên cảm thấy, tui nuôi Kiều Yến từ lúc 11 tuổi đến lúc 18 tuổi nhưng hình như tui cũng không hiểu nhóc.

-----oOo-----

Chương 27: Huấn luyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Khéo quá, hai người lại vào đội của tôi.” Hạ Du Sâm thấy tui và Kiều Yến được anh lính dẫn tới, cười nói.

“Mọi người ơi, từ hôm nay hai vị này sẽ vào đội của chúng ta, tiểu đội nào còn thiếu người có thể cho họ vào không?” Hạ Du Sâm nói với ba đội ngũ đứng chỉnh tề trên sân thể dục.

Có rất nhiều tiếng nghị luận vang lên, không ai đứng ra hết.

Những ánh mắt nghi ngờ kiểu này tui cũng quen rồi.

“Không sao, chúng ta tiến hành huấn luyện như thường lệ trước, sau đó hãy tiếp tục chia đội.” Hạ Du Sâm không hề lo lắng, cười đầy thâm ý.

“Tạm thời hai người coi như một tiểu đội đi, ở đây có 3 tiểu đội, tiểu đội 3, 4 và 5. Vậy hai người là đội 3.5 đi, các vị hãy thể hiện thực lực của mình cho 3 tiểu đội này thấy.” Ánh mắt Hạ Vu Sâm vô tình chạm phải ánh mắt của tui, anh ta không được tự nhiên dời tầm mắt: “Huấn luyện rất đơn giản...Đừng lo lắng.”

Hạng mục thứ 1, chạy 8000 mét.

Chạy bộ....bản cương thi mà chạy nhanh được không phải tui đã sớm xưng bá Địa Cầu rồi hay sao?

Không cho người ta có thời gian để than trời trách đất, Hạ Du Sâm đã hít

thật sâu rồi hét lên: “Chấn bị! Vào vị trí....chạy!”

Tui nhìn thoáng qua ánh mặt trời chói chang ngoài kia, bỏ cuộc.

Kiều Yến cũng đứng yên bất động.

“Hai người đang làm cái gì vậy? Tổ chất đầu tiên một quân nhân phải có là phục tùng mệnh lệnh! Chạy mau!” Hạ Du Sâm nhíu mày quát lên.

Đáng tiếc chẳng ai bị anh ta dọa.

“Nếu hai người còn muốn ở trong quân đội thì chạy nhanh lên cho tôi!” Đây là vấn đề nguyên tắc, Hạ Du Sâm nhất quyết không bỏ qua.

Kiều Yến “hừ” một tiếng, liếc nhìn Hạ Du Sâm nhưng vẫn không chạy.

“Cậu! Tại sao cậu lại không chạy! Cậu....”

Tui đứng ở một chỗ thoáng mát trên sân thể dục nhìn anh ta.

“Cô....” Đỏ, mặt anh ta đỏ dần lên: “Cô...cô...dù cô là con gái, nhưng vào quân đội thì phải nghe lệnh của tôi, mệnh lệnh đó....”

dien,dan, le,quy,don

Thôi, tui là một cương thi tốt bụng, tui không làm người khác phải khó xử.

Tui lười biếng bung dù rồi chạy đi.

“Cô cô cô còn bung dù...”

Nghe giọng là biết Hạ Du Sâm muốn phát điên rồi.

Chạy xong 8000 mét, tui và Kiều Yến chầm chậm chạy sau cùng, đến lúc đám người tập hợp, mọi người lại xì xào bàn tán.

“Lại là quen biết chỗ đơn vị nào đó chứ gì?”

“Càng lúc càng có nhiều người như vậy vào quân đội...”

“Vu Chí ở tiểu đội 3 hạng nhất, Trịnh Hoa ở tiểu đội 3 hạng nhì, Chu Hóa ở tiểu đội 5 hạng 3.” Hạ Du Sâm tuyên bố kết quả.

Hạng mục huấn luyện thứ hai.

Xạ kích.

Ba tiểu đội lần lượt tiến hành, sau cùng mới đến cái tiểu đội “3.5” của bọn tui.

Súng à....bắn cương thì không có cách nào rửa sạch nổi nhục hồi này rồi.

Tui tiện tay “Pằng pằng” hai phát rồi quăng súng đi.

“Không biết đại tiểu thư ở đâu ra, cậu xem dáng vẻ yếu ớt của cô ta xem, bắn súng cũng không chịu nổi dù xuống.”

“Nhưng mà...Hạ trưởng đâu có nói đùa...”

“Người ta có quan hệ, cậu nghĩ người ta là cỏ cây như chúng ta sao?”

“Nhưng mà cậu xem, như vậy cũng thật mất mặt, mười phát không trúng phát nào, vòng ngoài cũng không...”

Đến phiên Kiều Yến, ai đó xem như không nghe thấy những tiếng xì xào xung quanh, bình tĩnh giơ súng lên, chỉ ngắm chuẩn vào tâm một lần đầu tiên, chín lần sau liên tục bắn không chớp mắt.

“Trúng hết! 10.9! Tất cả đều trúng hồng tâm!”

Trả súng lại, Hạ Du Sâm vỗ vai Kiều Yến: “Cừ thật!”

“Hạng nhất Kiều Yến của tiểu đội 3.5! Hạng nhì Chiêm Nghi Quý của tiểu đội 5! Hạng ba La Khang Đông của tiểu đội 3!”

Kế đó là hạng mục thứ 3 của buổi huấn luyện.

Đọ sức.

Chuyện này rất dễ xảy ra tiếp xúc cơ thể, Kiều Yến đứng ra từ chối đầu tiên: “Hách Hách không thể tham gia.”

Tui biết nhóc con sợ tui sẽ bị người ta phát hiện tui không có nhịp tim và nhiệt độ cơ thể.

Chắc tui trong mắt Hạ Du Sâm sắp thành đồ chơi được tặng kèm khi mua đồ ăn vặt rồi, vì thế anh ta không hề do dự mà đồng ý ngay, còn nói: “Nhưng cậu phải tham gia.”

Hạng mục thứ 3, đọ sức.

“Hạng nhất Kiều Yến của tiểu đội 3.5, hạng nhì Viên Kiên Lạc của tiểu đội 3, hạng ba Liên Hữu Kiện của tiểu đội 5!”

Ba hạng mục liên tiếp, tất cả mọi người ai cũng mệt đến thở hồng hộc, cả người đầy mồ hôi.

Hạ Du Sâm đứng trước tất cả các đội, lớn tiếng hỏi: “Bây giờ tôi xin hỏi các bạn, tiểu đội nào có thể nhận bạn mới của chúng ta?”

“Tôi!”

“Tôi!”

Ba tiểu đội đều có người lên tiếng.

“Tự cậu chọn đi.” Hạ Du Sâm nói với Kiều Yến.

Do dự một lúc, Kiều Yến nói: “Tiểu đội 4.”

Với đáp án này, Hạ Du Sâm cảm thấy hơi ngoài ý muốn, anh ta chần chừ hỏi lại: “Tiểu đội 4?”

“Đúng.”

“Được, từ hôm nay hai người là người của tiểu đội 4!”

Chờ bọn tui đứng vào hàng ngũ của tiểu đội 4, người của tiểu đội 4 hơi loạn lên, ai cũng châu lại hỏi.

“Người anh em, kỹ thuật bắn súng của cậu tốt thật!”

“Sao cậu không chọn tiểu đội 3 và tiểu đội 5 vậy?”

“Cậu tên Kiều Yến à? Năm nay bao nhiêu tuổi?”

Một đồng câu hỏi đổ về phía Kiều Yến, Hạ Du Sâm phải lên tiếng cứu vớt: “Tiểu đội 4 im lặng! Cả đội!”

-----oOo-----

Chương 28: Tuần tra khu chợ trong căn cứ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm nay tiểu đội 4 sẽ tuần tra ở chợ, 12 người chia làm 3 tổ nhỏ, 4 người một tổ.

Ngoài tui và Kiều Yến còn 2 người khác, người trẻ tuổi hoạt bát tên là Khương Kiến. Người trầm tính hơn là Lã Bang Hào, cũng là tiểu đội trưởng tiểu đội 4.

Tui và Kiều Yến đã thay quân phục, tui cảm thấy không quen cho lắm

nhưng Kiều Yến mặc quân phục trông vô cùng dễ nhìn.

Tuần tra chợ nghe qua thì rất nghiêm túc, kỳ thật cũng chỉ là nhiệm vụ trong thành thôi.

Nhìn xem có quầy hàng nào không đúng quy định hay không, những người bán hàng có cãi cọ với nhau không, có phát sinh xung đột hay không, toàn là mấy chuyện nho nhỏ.

“Cậu có để ý thấy không? Khi cậu nói muốn vào tiểu đội 4, mặt mày thằng kia đen thui hết luôn!” Khương Kiến kích động miêu tả cảnh tượng đó cho Kiều Yến nghe đến mức nước miếng tung bay.

“Tiểu đội của chúng ta tuy không nổi bật, nhưng được cái ai cũng hiền. Cậu đã vào tiểu đội 4, bọn tôi sẽ coi cậu như người một nhà, cậu đừng khách sáo, có gì thì cứ nói ra, tiểu đội trưởng tôi đây sẽ làm chủ cho cậu.” Lã Bang Hào cười nói.

“Đúng vậy, tiểu đội chúng ta rất tốt, không ra dáng như những tiểu đội khác. Nhưng mà Kiều Yến đã đến tiểu đội của chúng ta, sau này chúng ta không còn bị khinh thường nữa rồi! Để xem còn ai dám bắt chúng ta ngồi cuối xe!”

“Nói bậy! Không tự cố gắng mà lại đặt tất cả hy vọng vào một đứa trẻ, cậu không sợ mất mặt à?” Lã Bang Hào mắng.

“Ồ...tiểu đội trưởng, nhưng mà em cũng là trẻ con, anh bắt công!” Khương Kiến cười ha ha.

“Hách Hách, em cũng vậy, có chuyện gì cũng có thể nói với tiểu đội trưởng, đừng xem anh như người lạ!” Lã Bang Hào thân thiết dõng dạc về phía tui.

Tui nghiêng đầu.

“Đúng đúng, Hách Hách, em là đóa hoa duy nhất trong tiểu tổ của chúng ta, bọn anh sẽ bảo vệ cho em!” Khương Kiến cười hì hì tiếp lời.

Kiều Yến nhú mày đẩy mặt anh ta đi.

“Cậu thiếu suy nghĩ quá, nói cũng không cho người ta nói, cả đội ai cũng biết “thiện xạ” nhà ta là “thê khổng” giai đoạn cuối đó.”

Kiều Yến đỏ mặt một cách hiếm thấy, sau đó nói: “Không có.”

“Ngây thơ quá đê, tiểu đội trưởng, làm sao bây giờ? Em sắp chết vì ghen tỵ rồi!” Khương Kiến dựa vào người Lã Bang Hào giả vờ ai oán.

“Nghiêm túc đi!” Lã Bang Hào cười đánh anh ta một cái.

“Cậu đừng bắt chước như tiểu đội trưởng của chúng ta! Nghiêm túc!”

Khương Kiến cũng nói.

“Ôi, đây chẳng phải là người anh em lúc trước à? Sao hai tháng không gặp đã mặc quân phục rồi?”

Một tiếng kêu hấp dẫn sự chú ý của mọi người, tui quay đầu nhìn người phát ra âm thanh, phát hiện đó chính là cái người ốm nhom mà hai đứa tui đã gặp lúc Kiều Yến bán dao để kiếm ăn.

Anh ta vẫn đứng bên cái lều kia, xem ra cuộc mua bán thần bí vẫn còn tiếp tục.

“Người quen hả?” Khương Kiến hỏi.

“Không biết.” Kiều Yến nhú mày, đi tiếp.

“Đừng đi! Người anh em giàu rồi không nhận người quen cũ nữa à? Nói thế nào thì đợt trước tôi cũng giúp cậu giải nguy mà? Có rãnh không? Chúng ta nói chuyện chơi?” Gã đàn ông đuổi theo, chào hỏi như thể trước giờ thân quen lắm, đến phiên tui, anh còn ra vẻ ngạc nhiên nói: “Ui, còn nói không biết, đây chẳng phải là tiểu thư xinh đẹp che dù lần trước ư? Sao lại đổi dù rồi? Không thích cái dù màu đen lúc trước nữa hả?”

“Anh có chuyện gì không? Chúng tôi đang đi tuần, xin đừng cản trở công vụ.” Kiều Yến bực mình chặn trước mặt tui, nói.

“Tôi nào dám cản trở người thi hành công vụ chứ! Tôi chỉ muốn chào hỏi người anh em tý thôi mà! Sau này còn phải dựa vào người anh em đây chiếu cố cho! Đúng rồi, để mụ vợ tôi ra gặp mấy cậu tý, ngày sau nếu được thì ghé ủng hộ.”

Không chờ người ta khác từ chối, gã đàn ông đã nhanh chóng rống lên: “Bà đâu! Ra gặp khách quý!”

“Làm ăn gì vậy?” Khương Kiến ngơ ngàng hỏi.

“Thôi, nhìn cái rồi đi.” dien|dan|le|quy|don Lã Bang Hào xoa dịu Kiều Yến.

“Khách quý? Đâu? Nếu ông dám lừa lão nương bồi ngủ miễn phí, lão nương một dao lấy mạng chó của ông...” có một người phụ nữ chui đầu ra khỏi lều, tuy không còn trẻ nhưng thật lòng mà nói, so với những người phụ nữ cùng độ tuổi trong khu E này thì đỡ hơn nhiều, gương mặt thanh thoát, có thể thấy người này từng là mỹ nhân.

Cả người Kiều Yến run dữ dội, tui biết nhóc đang run, dù nhóc con đã cố gắng kiềm chế nhưng vẻ mặt lại vô cảm, lạnh lùng hơn mọi khi cho biết nhóc con đang run, run rẩy như thể cả thế giới sắp tan vỡ.

Tui nắm lấy tay nhóc, lo lắng nhìn.

Kiều Yển dùng sức nắm chặt lấy tay tui, sau đó kéo tui đi.

“Úi, người anh em gấp cái gì, nhìn kỹ rồi đi. Ôi chao, mấy vị khác cũng đừng vội, mọi người xem, tuy bà ấy hơi lớn tuổi nhưng kỹ thuật hạng nhất...”

Không đợi gã nói xong, phía sau bỗng có tiếng hét chói tai:

“Đại Kiều?!”

“...”

Kiều Yển run dữ dội hơn, tui không thích như vậy.

Nhóc con là của mình tui, không ai được phép làm cho cảm xúc của nó dao động lớn đến vậy.

Tui buông tay nhóc định quay lại nhưng bả vai lại bị Kiều Yển nắm chặt.

“Đại Kiều? Là con à? Kiều Yển?” Người đàn bà hét chói tai rồi vọt lên giữ lấy Kiều Yển, bàn tay dơ dáy bẩn thỉu định sờ lên mặt Kiều Yển.

“Bà nhận sai người rồi.” Kiều Yển đánh “bốp” vào tay người đàn bà kia, lui về sau một bước, không muốn chạm vào bà ta.

“Rầm chó! Bà đây có thể nhận sai con trai của mình sao? Bảy năm rồi! Con và tiểu Kiều giống y như đúc, sao mẹ có thể nhầm được.” Người đàn bà kia vươn tay định bắt lấy Kiều Yển.

“Đừng tới đây, cút đi.” Kiều Yển dường như đang cố gắng áp chế thứ gì đó.

“Đại Kiều, nhanh nói cho mẹ biết, bảy năm qua con sống thế nào? Sao lại trở thành quân nhân rồi? Con tôi có tiền đồ rồi!”

“Bà đừng có tới đây! Tôi không phải Đại Kiều! Tôi không quen bà!” Kiều Yển đã không thể nhịn nổi nữa, nó giậm dữ gào lên.

Tiếng gào này dọa tui sợ ngây người.

Bảy năm nay, tui chưa bao giờ thấy Kiều Yển giận.

Tui lập tức nổi sát tâm với người đàn bà này.

“Được được được, mẹ không gọi con là Đại Kiều nữa. Kiều Yển à, nhiều năm qua rồi mà con còn hận mẹ sao? Mẹ cũng đâu còn cách nào khác, mẹ chỉ là một người phụ nữ yếu đuối...”

Lần thứ n Kiều Yển đẩy người đàn bà đang muốn nhào về phía mình ra.

Tui nhìn quanh, những người bán hàng đang vây lại xem náo nhiệt, xì xầm bàn tán.

“Cái gì? Cái con mụ lẳng lơ này mà có con trai trong quân đội á?”

“Thì người ta đang nhận mặt đấy thôi!”

“Xem ra về sau con mụ lẳng lơ này được sống dễ chịu rồi.”

“Nói sai rồi! Các người xem, con trai bà ta không muốn nhận bà ta kia kìa!”

“Cũng đúng, mẹ tao mà vậy tao cũng không muốn nhận, khà khà, hôm trước tao vừa ngủ với bà.”

“Ông ngủ với bà thì hay à? Con mụ này một ngày có thể tiếp tới 40 khách, cả căn cứ đều ngủ với bà hết rồi, ha ha ha!”

Khương Kiến bị chuyện xảy ra khiến cho luống cuống tay chân, lúc này anh ta mới tỉnh táo lại, bắt đầu lớn tiếng bắt mọi người tản ra. Lã Bang Hào cũng gia nhập đội ngũ giữ gìn trị an.

Kiều Yến lại đẩy người đàn bà kia ra, gần từng chữ: “Bà, nhận, sai, người, rồi.”

-----oOo-----

Chương 29: Không thể tha thứ, tại sao phải tha thứ?

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Lại đây lại đây! Kiều Yến, để mẹ nói vài lời với con.” Người đàn bà không quan tâm, giữ chặt lấy Kiều Yến, muốn kéo nhóc vào lều của bà ta.

Tui bước tới, gỡ tay người đàn bà lôi kéo Kiều Yến ra, nhìn bà ta bằng ánh mắt không chút thân thiện.

“Cô...Kiều Yến, cô gái này là ai?” lqđ Người đàn bà ngạc nhiên, nhìn tui từ trên xuống dưới.

Kiều Yến không nói lời nào, nắm lấy tay tui, đi ra ngoài.

“Trời ơi! Kiều Yến, từ từ thôi. Đừng đi, vào đây nói chuyện với mẹ, mẹ muốn nhìn con cho rõ!”

Dường như người đàn bà không nhìn thấy sự chống cự của Kiều Yến, lại bổ nhào tới.

“Khụ, anh với Khương Kiến qua bên kia tuần tra.” Lã Bang Hào ngượng ngùng ho khan một tiếng, kéo Khương Kiến đi.

“Đi thông thả! Nhớ ghé thăm tôi đó!” Người đàn bà to tiếng chào khiến bóng lưng của Lã Bang Hào lảo đảo theo.

“Lại đây lại đây! Mau vào trong!” Người đàn bà kéo Kiều Yến vào lều.

Tui biết Kiều Yến không muốn tui ra tay với người đàn bà đó nên bản cương thi vẫn luôn nhịn, nhịn.

“Nhanh ngồi đi, nhanh ngồi đi!” Người đàn bà lôi ra một cái đệm rách nát đen thui như được bôi tám lớp sơn đen, nhiệt tình mời Kiều Yến.

Kiều Yến đã tỉnh táo lại, nhóc mặt không đổi sắc đứng yên một chỗ, dùng giọng nói lạnh như băng dày ba thước nói: “Nói đi, tôi rất bận.”

“Con nói gì vậy chứ! Mẹ chỉ muốn ôn chuyện với con thôi! Cũng đã bảy năm rồi còn gì? Mẹ đã bảy năm rồi không gặp con, chẳng lẽ mẹ con ta không nên vui vẻ nói chuyện ư?”

“....”

“Giờ con có tương lai rồi, còn là quân nhân, mẹ không cần phải chịu khổ nữa rồi. Hừ, cái lũ mắt chó nhìn người thấp kia (*), lão nương đã nói rồi có ngày cả lũ chúng nó sẽ hối hận mà. Đúng rồi, mấy đứa tham gia quân ngũ có nhiều thức ăn không? Chút nữa con chuyển cho mẹ mấy rương đồ ăn nhé...Ôi....lão nương mấy năm rồi chưa được ăn cơm no. Phải ha, có thịt không? Mang chút thịt tới cho em trai con, nó còn đang tuổi lớn, cần phải bồi bổ. À...còn nữa, Tiểu Kiều đang ở trong đội thu thập vật tư đặc biệt, con đã về thì mẹ cũng nên kêu nó về. Nguy hiểm quá, tiểu Kiều còn nhỏ, sao có thể làm việc ở nơi như vậy. Phải rồi, con đang làm trong quân đội, vậy con làm cho em con vào theo được không? Vậy thì chẳng phải chúng ta sẽ có thêm nhiều đồ ăn rồi sao?” Người đàn bà thao thao bất tuyệt, không để ý đến ánh mắt Kiều Yến càng lúc càng lạnh, càng

lúc càng trầm.

(*) Mắt chó nhìn người thấp: dùng ánh mắt nông cạn để đánh giá người khác.

Tui nhìn ánh mắt tuyệt vọng của Kiều Yến, trái tim đã lâu chưa từng đập không biết tại sao lại cảm thấy nhói đau. lqd

Cảm nhận sâu sắc này gần như khiến tui phát điên. Tại sao? Tại sao vậy?

“Tôi sẽ không đưa cho bà bất cứ thứ gì.” Rốt cuộc Kiều Yến đã mở miệng, giọng nói kia không có một tia nhiệt độ, khiến người ta liên tưởng tới một hồ nước đọng dưới Tuyết Sơn.

“Tại sao?!” Người đàn bà không ngờ mình sẽ nghe được câu trả lời như vậy, lập tức cao giọng đầy kinh ngạc: “Con có nhiều đồ ăn như vậy tại sao lại không chia cho mẹ và em con?!”

“Tại sao tôi phải chia cho các người?” Kiều Yến cười tươi, hỏi ngược lại.

“Bởi vì mẹ là mẹ của con! Tiểu Kiều là em ruột của con mà!”

“...Con bà đã chết từ bảy năm trước rồi.”

“Đại Kiều, sao con lại không biết thông cảm cho mẹ? Mẹ sống dễ dàng ư? Lúc đó mẹ bị ép, đâu phải con không biết? Bây giờ con đã không sao rồi, sao lại không tha thứ cho mẹ? lqd Con đã trở lại thì một nhà ba người chúng ta vẫn sẽ như trước kia, vậy không tốt hay sao?”

“Không tốt.” Kiều Yến lạnh lùng cười đáp.

“Đại Kiều à...”

“Lúc trước, cái lúc mà bà giao tôi cho bọn họ--- đưa con trai Kiều Yến

của bà đã chết rồi. Bây giờ Kiều Yến trước mặt bà không còn liên quan gì đến bà nữa.”

“Nhưng mà....mẹ đâu còn cách nào khác! Bọn họ bắt mẹ phải giao ra một đứa trẻ, Tiểu Kiều còn nhỏ, con là anh...”

“Nhỏ hơn nửa giờ... nên tôi phải chết đúng không?”

“VẬY con muốn sao? Để Tiểu Kiều thay con chẳng lẽ con sẽ vui à?”
Người đàn bà hét to lên.

“Không, tôi hiểu quyết định của bà. Tôi hiểu, nhưng tôi không thể tha thứ.” Kiều Yến nắm tay tui, kéo tui đến trước mặt bà ta: “Bảy năm trước bà lựa chọn vứt bỏ tôi, đứa con trai Đại Kiều của bà đã chết lâu rồi. Chính người này đã ban cho tôi cuộc sống mới. Bảy năm, tôi luôn là gánh nặng, nhưng cô ấy chưa từng nghĩ đến chuyện vứt bỏ một gánh nặng như tôi. Tôi đã thề sẽ nắm chặt tay cô ấy, không bao giờ buông. Tôi hiểu quyết định của bà, xin bà cũng hiểu cho rằng tôi không thể nào tha thứ cho bà, tôi xin bà đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa. Tôi cầu xin bà.”

Người đàn bà ngơ ngác đứng đó, mãi đến khi Kiều Yến xốc mạnh vài lều lên mới kịp phản ứng, lại nhào lên nắm lấy quần áo của Kiều Yến, nói: “Sơ mi trong quần phục của con rất đẹp, Tiểu Kiều không có quần áo, con giàu rồi, cởi ra cho Tiểu Kiều mặc đi! Còn những đồ khác, lần sau đến nhớ mang theo một ít, quần áo của Tiểu Kiều đã vá quá nhiều rồi...”

Ngực Kiều Yến phập phồng kịch liệt vài cái mới xẹp xuống, nhóc không nói hai lời, cởi luôn cái sơ mi ném cho người đàn bà rồi quay đầu kéo tui đi: “...Xin bà đừng đến tìm tôi nữa.”

Không về quân đội, Kiều Yến kéo tui về phòng gỗ của bọn tui.

Vừa vào căn phòng gỗ nhỏ, lqd Kiều Yến giống như mất hết sức lực, ngồi dựa vào tường, nước mắt nóng bỏng từ từ tuôn ra.

“Mẹ” rốt cuộc là thứ gì mà lại chiếm vị trí quan trọng trong lòng Kiều Yến đến vậy?

Kiều Yến là của một mình tui, không cho ai hết.

Tui ngồi trước mặt Kiều Yến, bắt chước người sống dùng tay lau nước mắt cho nhóc.

Nước mắt...

Tui đưa ngón trỏ lên miệng, tui không có vị giác nên đương nhiên không cảm nhận được nước mắt có vị gì, nhưng tui nghĩ là nó không ngon.

“Hách Hách, em nghĩ nếu em không gặp bà ấy, cứ cho rằng bà ấy đã chết trong căn cứ thì tốt rồi...vậy là tốt rồi...”

Bây giờ chị giết bà ta nhé?

Em không muốn.

Kiều Yến dựa đầu lên vai tui, nức nở nói: “...Đừng động vào bà ấy, dù sao bà ấy cũng là người đã sinh ra em.”

Sinh ra em... nên gọi là “mẹ”? Tui bỗng nghĩ...vậy “mẹ” tui là ai?

“Chị biết ba nhưng lại không biết mẹ à?” Kiều Yến ngẩng đầu, cười nhẹ, hình như muốn nói chuyện với tui để giải sầu.

Tui không để nhóc con này lái sang chuyện khác đâu.

Tui vẫn muốn giết người đàn bà kia.

“Hách Hách, bảy năm trước, chúng ta gặp nhau vì đoàn xe của em gặp phải bầy zombie.” Kiều Yến dựa vào vách tường, chậm rãi kể. Ánh mắt nhóc mơ hồ như đang nhớ về một ngày rất đáng sợ.

“Thủ lĩnh đoàn xe quyết định sẽ đuổi 5 người sống xuống xe để làm mối cho chúng nó. Gã bắt bà ta chọn vứt bỏ một trong hai đứa trẻ song sinh. Em vĩnh viễn không bao giờ quên giây phút đó...Đó luôn là cơn ác mộng của em...Ánh mắt bà ấy lướt qua rồi chọn vứt bỏ em.”

“Lúc đó...em đã chết. Kiều Yến đã chết, bị chính mẹ của nó giết chết.”

Giọng Kiều Yến trầm thấp, khàn khàn.

-----oOo-----

Chương 30: Con tôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày hôm sau, khi cả đội tập trung, tuy mọi người cứ liếc trộm Kiều Yến nhưng không ai dám đến hỏi.

Kiều Yến ra vẻ như bình thường, giống như không có gì xảy ra. Đến cả tui cũng không nhìn ra ngày hôm qua đã xảy ra chuyện nữa.

Sau cả ngày huấn luyện, lúc đang chuẩn bị về khu J thì một chiếc xe hơi màu đen dừng trước mặt bọn tui. Kính xe hạ xuống, Hạ Du Sâm thò đầu ra, cười nói: “Lên đi, tôi chở hai người về.”

Nhìn chiếc xe hơi khiêm tốn của anh ta, d.d leqd tui đột nhiên nhớ ra cái xe thể thao màu đỏ của tui đâu mất rồi?

Không khách sáo, Kiều yến chỉ do dự một lát rồi leo lên xe.

Sau khi tui đóng cửa xe lại, Kiều Yến cẩn thận giúp tui thắt dây an toàn.

Xe chạy.

“Hách Hách, người của bên nghiên cứu khoa học có đến tìm em không?”

Qua mấy ngày tiếp xúc, Hạ Du Sâm đã có thể nói chuyện bình thường với tui, nhưng anh ta vẫn tránh nhìn thẳng vào mắt tui.

Tui lắc đầu.

“Bọn họ nói nếu em có rãnh thì hoan nghênh em qua đó nghe giảng, em rất có thiên phú, hay có những cách giải thích độc đáo về những vấn đề của bên đó.”

Tui lắc đầu.

Với tui thì mấy thứ đó nghe qua chưa chắc đã hiểu hết.

“Không đi thì thôi, ký túc xá của quân đội còn trống, hai đứa có muốn vào ở không? Ký túc xá của quân đội nói thế nào thì cũng tốt hơn khu E, cũng an toàn hơn.”

“Ký túc xá gì?” Kiều Yến hỏi.

“Bốn người một phòng, nếu sau này em lên chức sẽ có phòng ở tốt hơn nữa.”

“Không đi.”

“Anh đã nghĩ em sẽ trả lời như vậy.” Hạ Du Sâm cười nói.

Nói một hồi, xe đã chạy đến trước căn phòng gỗ nhỏ của bọn tui. Hai đứa tui cảm ơn rồi xuống xe, Hạ Du Sâm vẫy tay, thông thả rời đi.

“Hách Hách, sau này nếu có nơi tốt hơn chúng ta hãy chuyển đi, một mình chị không an toàn.”

Tui thấy không sao cả, gật đầu.

Kiều Yến vừa quay người lại đã bị một người đàn bà nhảy từ đâu ra ôm lấy.

“Con của mẹ à...”

Tui nhúu mày, phát hiện người đàn bà này là mẹ của Kiều Yến.

“Làm sao bây giờ...con của mẹ...Tiểu Kiều à ...!” Mẹ Kiều khóc như mưa, nín chặt áo Kiều Yến mà gào.

Hàng xóm xung quanh nghe tiếng, dùng ánh mắt xem náo nhiệt nhìn qua khe cửa sổ.

Ngực Kiều Yến phập phồng vài cái, sau đó mở miệng: “Bà tìm tới chỗ này làm gì?”

“Tiểu Kiều...Mẹ đi tìm Tiểu Kiều...Nhưng người ở đó nói với mẹ... hai ngày rồi Tiểu Kiều nó không tới đó, phải làm sao đây?! Làm sao bây giờ?!”

“VẬY bà tới tìm tôi làm gì?”

“Con tìm Tiểu Kiều đi! Em trai của con mất tích chẳng lẽ con không muốn nghĩ cách tìm nó sao?! Con là anh nó mà?! Một người đàn bà như mẹ thì biết làm sao đây?!” Mẹ Kiều vừa nghe Kiều Yến hỏi thì vừa gào khóc vừa đánh nhóc.

Kiều Yến có thể nhịn nhưng d.d leqđ bản cương thì không thể nhẫn, tui nổi điên rồi hung dữ dùng một tay kéo mẹ Kiều ra.

Mẹ Kiều lão đảo lui về sau mấy bước mới đứng vững được, thấy là tui thì lập tức dờn hỏa lực, gào to: “Tao nói chuyện với con trai tao thì liên quan gì đến mày? Cái con nhỏ đê tiện kia mày muốn làm gì?!”

Kiều Yến bước ra, chắn trước mặt tui, sự tức giận đong đầy nơi đáy mắt: “Bà còn mắng cô ấy một tiếng nữa thì cúT ngay cho tôi!”

“Được, mẹ không mắng nó, con tìm Tiểu Kiều đi mà.”

“Tôi sẽ không đi.” Kiều Yến cười lạnh, nói.

“Tại sao...?!” Tiểu Kiều là em trai của con! Chẳng lẽ con không lo cho nó?! Con còn có máu người không vậy?!”

Máu người thì có, điều này tui có thể chứng minh.

“Tôi nói rồi, tôi không còn liên quan gì đến bà, tôi không có nghĩa vụ phải tìm một người tôi không quen biết.”

“Mày là cái thứ ma quỷ!” Mẹ Kiều nhào tới nhưng bị Kiều Yến chặn lại, bà ta ngồi bệt xuống đất rồi gào góc om sòm: “Con của mẹ...con trai đáng thương của mẹ! Tiểu Kiều ơi! Nếu con có mệnh hệ gì sao mẹ sống nổi...! Trời ơi...con tôi...con tôi...!”

Từ trong những góc tối có rất nhiều ánh mắt tò mò, vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Tui nhìn Kiều Yến đứng một mình lẻ loi trước mặt, ánh trời chiều chiếu thẳng lên bóng dáng cô độc.

Tui nhìn không thấy vẻ mặt nhóc, nhưng tui có thể đoán được. Chắc là nhóc đang mím môi, kiềm chế.

Nước mắt nhóc chắc đang hòa với máu nơi trái tim, vận chuyển chục lần, trăm lần, ngàn lần trong cơ thể rồi.

“Mày thật độc ác! Tiểu Kiều ở bên tao mười tám năm, nó là con trai tao! Nếu nó có mệnh hệ gì tao cũng không muốn sống nữa! Tại sao mày lại đối xử với tao như vậy? Tao cũng đâu còn cách nào...Tao đâu thể làm gì khác chứ...Mày hận tao cũng được...tại sao lại liên lụy Tiểu Kiều chứ? Nó là em trai song sinh của mày mà...sớm biết tao sẽ sinh ra thứ nghiệp chướng như mày, tao đã bóp chết mày từ trong trứng rồi...” d/d lequydon

Những lời đó như đã phá vỡ bức tường phòng ngự trong lòng Kiều Yến.

Mắt nhóc đỏ hoe, nhấn rồi lại nhấn, cuối cùng hung hăng đâm mạnh vào tường, dọa mẹ Kiều sợ đến nỗi tiếng khóc như nghẹn lại trong cổ, sau đó vọt vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Đậu xanh...còn bản cương thi...

Tui vội vàng vọt vào phòng, tông cửa thêm một lần.

....Thông xong, dùng quá sức, hư cửa luôn rồi.

Tui vừa vào đã bị Kiều Yến ôm chặt lấy như hận không thể khảm tui vào thân thể nhóc.

Mái tóc đen mềm rơi trên vai tui, Kiều Yến ôm rất chặt, cúi đầu thấp giọng khóc nức nở: “Em muốn giết bà ta...Em rất muốn giết bà ta...”

Muốn giết lại không cho tui giết, không phải là mâu thuẫn à?

Tui đặt tay lên lưng Kiều Yến, cảm thấy nhóc đang khẽ run lên, nước mắt nóng bỏng lướt qua vai tui rồi biến mất. Tui bỗng cảm nhận được tâm trạng của Kiều Yến. Hay là nói....tui nghĩ là tui cảm nhận được rồi.

Đó là cảm giác...

Đau khổ đến mức phẫn nộ.

“Con cũng...”

“Con cũng là con của mẹ mà...”

Đó là...sự tuyệt vọng đang gào thét trong lòng...không thể cho người khác biết.

Lòng tui lại bắt đầu thấy đau.

Tại sao tim tui không biết đập nhưng lại cảm thấy “đau lòng”?

Mặc kệ ra sao, tui sẽ không để người đàn bà đó cướp đi Kiều Yến.

Ai cũng không thể...

Tui lạnh lùng đẩy mạnh Kiều Yến ra, đặng đặng sát khí bước ra ngoài.

Phải tiêu diệt người đàn bà này...

Để có những ngày như trước kia...

Phải làm người đàn bà này biến mất...

Tui rất muốn...

Giết bà ta.

-----oOo-----

Chương 31: Bỏ nhà đi bụi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tui đá văng cái cửa đã hư, sau đó rút hai cây loan đao ra đi về hướng mẹ Kiều.

Sát khí không thể giả, mẹ Kiều thấy tui rút đao thì lập tức nhảy căng lên: “Mày muốn làm gì? Kiều Yến! Mày có thấy không?! Con nhỏ mất dạy này tính giết tao!”

Kiều Yến đuổi theo sau đó giữ lấy hai tay tui từ phía sau: “Hách Hách, đừng mà...”

Không thể nghe theo nhóc con.

Chú có thể nhịn nhưng thím thì không thể nhẫn, hôm nay tui muốn siêu

độ cho bà già này lên Tây Thiên.

Tui mà đã muốn thì Kiều Yến không thể nào chống lại tui được, mặc kệ thằng nhóc này có muốn hay không.

“Hách Hách! Chị không được giết bà ấy!”

Cưng dám ăn cây táo rào cây sung à! Lại còn chắn trước mặt bà già kia, chống đối tui.

Tui nhìn những giọt nước mắt vương trên khóe mi nhóc mà tức anh ách. Người đàn bà này tổn thương nhóc, Lquyd gặp một lần thì lại làm tổn thương nhóc một lần, không bằng giết quách cho xong! Đạo lý đơn giản thế mà sao Kiều Yến lại không hiểu?!

“Bà ta! Hay chị?!”

“Mày! Đương nhiên là mày!” Hai thanh đao quơ qua quơ lại, chọc cho người đàn bà sau lưng Kiều Yến la ầm ĩ.

Tui muốn giết bà ta!

“Không được, chị không được giết bà ta. Em hận bà ta, nhưng em không thể giết bà ta được.” Kiều Yến nhìn thẳng vào tui, trong đôi mắt đen chứa đầy đau đớn như sắp khóc.

Đồ lừa đảo! Đối trá!

Chó cắn Lã Đồng Tân! (*)

(*) Có cắn Lã Đồng Tân: có nghĩa là không biết/ hiểu lầm lòng tốt của người ta.

Tui tức điên, Kiều Yến muốn cướp hai thanh đao này chứ gì? Bản cương thi cho đó!

Tui ném hai thanh đao Kiều Yến tử mả lựa chọn cho tui xuống đất, đoạn tuyệt quan hệ.

“Hách Hách--!!”

Tui không để ý đến thằng nhóc này nữa đâu.

Bản cương thi muốn BỎ! NHÀ! ĐI! BỤI!

Tuy tốc độ của bản cương thi không bằng Truy Tung Giả gì đó nhưng nếu tui thật sự muốn thoát khỏi một con người thì rất dễ dàng.

Tui cảm thấy vấn đề về mẹ Kiều này, có lẽ là do sự khác biệt giữa quan điểm của người sống và người chết. Sao cứ phải phức tạp hóa một vấn đề? Thích thì giữ, ghét thì giết, không đúng à? Đó không phải là phương pháp vừa hợp lý vừa đơn giản nhất ư? Trước kia bọn tui cũng giết nhiều người, mắc mớ gì đến bà già này thì Kiều Yến lại không chịu?

Chẳng lẽ một cương thi tuyệt thế vô song, thiên hạ vô địch như tui lại phải nghe theo quan điểm của một con thú cưng? Không thể nào!!!

Chộc bản cương thi tức chết rồi, tui đổi sang nuôi một con thú cưng khác biết nghe lời vậy, đâu phải không có thằng nhóc này thì không được?

Nếu như người sống nào cũng chọc tui điên lên, thì tui lại nuôi zombie thôi!

Trời đất bao la, bản cương thi tha hồ mà lựa!

Tui vừa ngẫm nghĩ về vấn đề triết học cao cả đó vừa đi loạn trong vô thức, chờ tui hoàn hồn thì phát hiện mình đã chạy tới một chỗ phế tích không một bóng người rồi.

Bảng hiệu đã rớt, tòa nhà sụp sập, không có dấu vết của zombie, xem ra tui đã vô ý đi vào khu vực đã dừng xây dựng.

Khu vực dừng xây dựng này đã được dọn dẹp, những chỗ đã diệt zombie nhưng vẫn chưa xây dựng lại nhiều lắm, ngoại ô thủ đô chỗ nào cũng có.

Chán ngắt, mấy chỗ kiểu này bình thường đã không có zombie rồi, người sống càng không. Tui định bỏ đi thì lại nhạy cảm bắt được một chút tạp âm.

Xem ra là ở trên lầu. Lquyd

Trên lầu hai cửa tòa nhà, tui tìm được nguyên nhân phát ra âm thanh.

Tui đứng dưới bóng của một cây cột xi măng, phát hiện trên nền nhà có một đám người khỏa thân. Ở giữa một đám thân thể màu nâu ẩn hiện một “vùng đất” tuyết trắng, vô cùng chói mắt.

“Ha ha ha....Thằng này không tệ...Ừm...Chúng ta bắn nhiều lắm rồi...mà còn...A....Khít quá...”

“...Không...Đau...Đau quá...”

“Ê! Động đậy lưỡii cho tao coi!”

“...Cứu...tôi...”

“Nhanh lên đi, tới tao!”

“Mày biến, tới tao mới đúng! Mày bắn mấy lần rồi!”

“Tao...”

“Hay chúng ta cùng nhau?”

“A? Được không mậy?”

“Ha ha, sợ cái gì, lần sau kiếm đứa khác.”

“... Đau... Cứu...”

“Tụi bây cần thận chút! Thằng này còn tốt, tao muốn dùng thêm mấy lần....A...đáng giận....siết tao chặt quá....tao...”

Họ đang chơi trò gì thế? Sắp chơi chết người rồi.

Thân thể màu trắng dưới đồng cơ thể màu nâu nhẹ nhàng run rẩy.

“Thật là dâm dăng...Miệng nói không cần nhưng phía sau lại hút chặt tao...Hự...Nói xem?” Gã đàn ông phủ trên thân thể màu trắng hung hăng nắm lấy tóc của người dưới thân, vừa thở hỗn hển vừa tát người nọ một cái.

Cái tát đó làm tóc của thiếu niên lệch đi, nên tui thấy....

Gương mặt y Lquyd hệt Kiều Yến, so với Kiều Yến thường mặc sơ mi, có đôi mắt lạnh lùng thì người này thiên về loại tinh xảo, dịu dàng đáng yêu.

Tui *****__

Tui sắp bị tức chết rồi.

“Kiều Yến” mà mấy người cũng dám sờ? Bản cương thi còn chưa sờ hết như vậy đâu! Dù chỉ có gương mặt giống Kiều Yến, không phải “hàng thật” nhưng cũng không thể tha thứ!

Tui không nói câu nào lao ra từ trong bóng râm, đánh một quyền vào đầu kẻ đã cho “Kiều Yến” một cái tát, dịch não của gã từ trong hộp sọ văng ra, bắn tung tóe đầy đất.

Tiếp theo, đến gã đàn ông thứ hai- kẻ bắt “Kiều Yến” ăn “chuối” của gã, tui giẫm một cước xuyên bụng gã, sau đó thu chân đá xoáy về phía gã đàn ông thứ ba đang giở trò bên cạnh “Kiều Yến” đang quỳ gối.

Sau khi tui làm xong tất cả với khí thế sét đánh không kịp bưng tai, bốn tên đang khỏa thân đứng bên cạnh mới nhớ tới việc tìm súng.

Bốn tên lỏa thể còn chưa tìm được súng đã bị tui cho “lên đường” đi cùng các bạn.

Chờ tui “xử lý” hết bọn chúng, đến gần “Kiều Yến” mới phát hiện trên người anh ta dính đầy chất lỏng lạ màu trắng ngà, thân dưới còn có vết máu và chất lỏng cực kì khó coi.

Chảy máu rồi...Chỗ nào bị chảy máu?

Tui xoắn xuýt nhìn gương mặt cực kì giống Kiều Yến, đột nhiên hiểu ra: Chẳng lẽ đây là Tiểu Kiều?

Nếu đây là Tiểu Kiều thì người đàn bà kia đúng là nói dối không biết ngượng mồm, “giống nhau như đúc” cái chỗ nào?

Rõ ràng là song sinh nhưng thân hình Tiểu Kiều mảnh mai hơn Kiều Yến không ít. Mà nghĩ cũng đúng, tui nuôi Kiều Yến có bao giờ để nhóc thiếu thịt cá đâu? Tiểu Kiều chưa chắc đã có.

Như vậy tính ra tui là một chủ nhân đức hạnh biết bao~

Do không biết chỗ nào chảy máu nên để tránh làm vết thương nặng hơn, tui áp dụng hình thức an toàn nhất là....bế công chúa.

“...Không...” Lúc bị tui nhấc lên, Tiểu Kiều còn vô thức kháng cự, thần chí của anh ta đã không còn rõ ràng nhưng cơ thể vẫn chống cự theo bản năng.

“...Đừng mà...” Đau đớn nỉ non, từ đôi mắt đang nhắm chặt của Tiểu Kiều rơi xuống hai hàng nước mắt.

Nơi này không thích hợp ở lâu, nếu bị bắt thì gay, tui ôm chàng trai “nude” nhanh chóng rời khỏi đó.

-----oOo-----

Chương 32: Rốt cuộc là chảy máu ở đâu?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đi đâu đây? Đó là một vấn đề nghiêm túc.

Không thể về phòng gỗ nhỏ, chỗ của Trần Bội Tư cũng không thể tới—nói đến Trần Bội Tư tui càng tức, rõ ràng là bản cương thi đã cứu ông ta, cho ông ta sống cuộc sống tốt đẹp, nào ngờ ông ta lại thân thiết với Kiều Yến! Đủ loại chuyện gì mà Hách Hách không thể...Kiều Yến nói...Kiều Yến dặn....

Phản đồ! Hừ!

Tui ôm Tiểu Kiều đã không còn tỉnh táo vừa đi vừa tìm nơi có thể nghỉ ngơi.

Những tòa kiến trúc tả tơi và vật trang trí duy nhất ở chỗ này, đi lại trong khu này giống như đi dạo Địa Cầu sau Ngày Tận Thế vậy.

Lúc này tui đột nhiên bắt đầu cảm thích thích nơi yên tĩnh như vậy.

Cả thế giới chỉ có tiếng bước chân tui, trái tim tui bỗng cảm thấy bình yên đến lạ.

Vì thế tui lại bắt đầu hối hận vì hành động vứt Kiều Yến lại đó.

Ừm...Hay lần sau bắt cóc Kiều Yến cùng đi bụi nhỉ?

Tui tìm một chỗ giống như chỗ bán đồ gia dụng trước kia, dùng chân đẩy cánh cửa lớn đã phủ đầy tơ nhện ra, ôm Tiểu Kiều vào trong.

Trong cửa hàng này có rất nhiều mẫu giường cỡ lớn, tấm nền bằng

gầm phía trên đã tích không ít tro bụi, tui đá cái mền đi, đặt Tiểu Kiều nằm thẳng trên chiếc giường sạch sẽ.

“A...” Vừa chạm đến giường, Tiểu Kiều đã rên một tiếng đầy đau đớn.

Toàn thân đều đau?

Xem ra phải kiểm tra xem ở đâu chảy máu trước đã, tui nhớ là...ở phía dưới?

Chà...tui tiện tay cầm một tấm mền, Lquyd phẩy hết tro bụi trên đó đi, bắt đầu lau vết bẩn trên người cho Tiểu Kiều.

Lau chất lỏng dính dính, lau vết máu, không lau hết được mấy vết bầm tím trên người. Tui tìm một vòng nhưng vẫn không tìm được chỗ nào chảy máu.

Kỳ quái, rốt cuộc là chảy máu ở đâu?

Mà nói đi cũng phải nói lại, sao bọn họ lại có nhiều hơn một “quả chuối”?

Chẳng lẽ Kiều Yến cũng có “chuối”?

Nếu hái xuống có thể dài ra lại không?

May là tui quan sát “chuối” của Tiểu Kiều với tinh thần nghiên cứu khoa học nên đã vô tình phát hiện ra chỗ bị chảy máu.

Chỗ bị chảy máu này....cực kì xấu hổ....bị táo bón à?

Chắc bản cương thi không cần cho anh ta nước miếng đặc hiệu đâu, chờ anh ta tự lành đi...

Quyết định xong, tui nằm kế bên Tiểu Kiều, trước khi chuẩn bị ngủ còn suy nghĩ đến sự yếu ớt của người sống nên cố ý đắp mền cho anh ta.

Trên đời này có con cương thi nào tốt như bản cương thi đâu? Đến chính tui còn bị tui làm cho cảm động nữa mà.

Ngủ một lúc tui bị làm cho giật mình tỉnh dậy. Tiểu Kiều bên cạnh hình như bị bóng đè, đang vô thức run rẩy, miệng còn phát ra tiếng rên rĩ khàn khàn đứt quãng, tui áp tới gần mặt anh ta mới nghe rõ được: “Cứu... tôi...” Lquyd

Quả nhiên là hai anh em, thích mơ thấy ác mộng à?

Tui lay anh ta, không tỉnh, lại dùng nhiều sức hơn để lay, lần này Tiểu Kiều đã tỉnh, cả người đầy mồ hôi lạnh.

Anh ta đờ đẫn nhìn lên trần nhà một lúc rồi mới dờ mắt nhìn lên mặt tui.

“Tui, cứu, anh, không, sợ.”

Không biết qua bao lâu, đôi mắt đờ đẫn của anh ta mới có lại chút linh quang: “Cứu...tôi?”

Tui gật đầu đồng ý: “Tui, cứu, anh.”

Kiều Yến nhìn một vòng, hỏi tiếp: “...Bọn họ?”

“Chết rồi.” Tui tiếp tục đặc ý, còn bổ sung thêm: “Tui giết.”

Dường như nhất thời không thể tiêu hóa được tin tức này. Phải qua rất lâu Tiểu Kiều mới mở miệng, trước khi nói nước mắt còn dâng đầy trong hốc mắt.

“...Chết rồi? Tôi...Được cứu rồi ư? Tôi...”

“Tôi...”

Không biết anh ta muốn nói gì, một câu không thành, chỉ có nước mắt rơi như mưa trên mặt.

“Tôi muốn giết bọn họ...Giết bọn họ...Nhưng mà...chết rồi...”

“Tôi đã....”

Nhìn phản ứng của Tiểu Kiều, tui cảm thấy tam quan của mình đúng rồi. Đây mới là phản ứng nên có chứ, hận thì giết, yêu thích thì giữ lại.

Thế lực của Tiểu Kiều không tốt, chưa nói được mấy câu đã mê man, không ai nói chuyện với tui, tui cũng ngủ thôi. Tui ngã người xuống rồi ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, chờ tui tỉnh lại thì bên ngoài trời đã tối. Tui ngồi dậy, phát hiện Tiểu Kiều bên cạnh đã mở mắt ra, đang ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà.

Tui cũng bắt chước anh ta Lquyd ngẩng đầu nhìn trần nhà chăm chú.

Nhìn hết hai tiếng, tui thua, tui không thấy hứng thú.

Tui rời mắt khỏi trần nhà, vậy mà phát hiện Tiểu Kiều bên cạnh đã sớm dừng cuộc chơi, không biết nhìn tui bao lâu rồi.

Mẹ nó! Anh không chơi nữa thì nói sớm một chút! Giỡn mặt đó hả!

“Cảm ơn...” Tiếng cảm ơn lẫn trong tiếng khóc nước mắt.

Nhìn gương mặt tương tự như Kiều Yến, tui dùng tay lau nước mắt trên mặt anh ta theo thói quen.

“Có thể nhờ cô...giữ bí mật được không?” Một gương mặt buồn thảm tới cùng cực nhìn tui cầu xin.

Vụ táo bón hả? Được thôi, chuyện nhỏ.

Tui gật đầu.

“....Tôi có thể...uống nước không?” Tiểu Kiều khàn cổ, sợ hãi hỏi.

Nước? Phiền phức rồi, tui lấy đâu ra nước cho anh ta?

Tuy có hơi phiền nhưng tui vẫn đi tìm, may là cách đó không xa tui phát hiện có một hồ suối phun, dường như là suối phun của thành phố trước kia.

Tìm được nước tui lại phát hiện tui không có cái gì để đựng!

Vì thế tui lại tìm vật chứa ở gần đấy rồi lại quay về đó lấy đầy nước, sau đó mới về cửa hàng đó.

Tiểu Kiều tham lam uống hết nửa nồi nước suối. Không còn cách nào khác, ai bảo bên cạnh suối phun nước là cửa hàng bán dụng cụ làm bếp chứ, tui đã dùng một cái nồi sắt để đựng nước.

Uống nước rồi xem ra Tiểu Kiều cũng không có gì muốn nói, anh ta nằm xuống thì ngủ luôn. Tuy tui biết anh ta thật ra không hề ngủ, dù cho có ngủ thiếp đi cũng sẽ bị ác mộng làm cho tỉnh nhanh thôi.

“Hách Hách..” Thân thể cuộn tròn đưa lưng về phía tui đột nhiên mở miệng.

Thánh luôn rồi! Sao anh ta lại biết tui tên Hách Hách?

“Sao biết?”

“Bảng tên...”

Nhờ anh ta nhắc tui mới phát hiện trên người tui không chỉ có mặc quần trang mà trên ngực còn dán bảng tên, phía trên viết hai chữ thật to: “Hách Hách”.

“Cảm ơn cô... Tôi... Tôi tên là Kiều Úc.”

A... Kiều Úc. Đúng là Tiểu Kiều rồi.

“Tiểu Kiều.” Tui tự tin gật đầu nói.

“--- Đại Kiều, của tui.”

Kiều Úc kinh ngạc đến run người, sau đó anh ta ngạc nhiên quay đầu hỏi tui: “Cô nói...Anh tôi?”

Tui lại gật đầu đầy đắc ý.

“Anh tôi còn sống?!” Kiều Yến bật dậy, mền rơi khỏi vai anh ta, thân thể mảnh khảnh trắng nõn có rất nhiều vết tím bầm chói mắt lộ ra.

Gật đầu.

“Tôi...” Kiều Úc xốc mền lên định bước xuống giường nhưng chưa gì đã mềm nhũn ngã xuống.

Thật là phiền, tui nhắc anh ta, đặt lên giường lại, đắp mền cho anh ta.

“Xin lỗi...Xin lỗi...” Kiều Úc mím môi, dường như lại muốn khóc.

Tui muốn dùng Tiểu Kiều để trao đổi với mẹ Kiều cho bà ta từ nay về sau đừng tới tìm Kiều Yến nữa?

Tui nghĩ cách này có thể dùng được.

“Nghĩ ngơi.”

Tui nghiêm túc nói rồi lại nằm xuống.

-----oOo-----

Chương 33: Anh em gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng sớm hôm sau, tui quay lại chỗ tòa nhà nơi tui đã phát hiện ra Kiều Úc. Bầy thi thể tử trạng thê thảm vẫn nằm tại chỗ, tui tìm đến chỗ họ ném quần áo, tìm ra bộ quần áo phù hợp nhất với Kiều Úc trong đồng quần áo đó rồi mang về.

Một cái áo sơ mi không LequyDon biết đã bao lâu không giặt và một cái quần jean, bộ quần áo rộng thùng thình bao lấy thân hình nhỏ bé, yếu ớt của Kiều Úc. Tuy không vừa lắm nhưng cũng đỡ hơn là không mặc gì.

Tui không vội rời khỏi đó, Kiều Úc cũng không nói muốn đi, bây giờ hai đứa tui vẫn ở trong cửa hàng đồ gia dụng đó. Tui đã cướp thức ăn đóng hộp của người đang trên đường về khu J, trước khi đi còn vô cùng tốt bụng nói với người đàn ông cường tráng bị tui đánh cho nằm rạp trên đất: “Mượn, tìm Kiều Yến, trả.”

Lúc tui đưa một túi thức ăn đóng hộp lớn cho Kiều Úc, anh ta vô cùng ngạc nhiên. Kiều Úc bối rối, đôi mắt tựa nai con ngơ ngác.

“Tại sao...?”

Tại sao? Còn có thể tại sao ư? Chẳng lẽ anh có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, không cần ăn cơm giống tui?

Kiều Yến cầm chặt hộp thức ăn, lúc tui cho rằng anh ta sẽ cúi đầu ăn thì nước mắt anh ta lại từng giọt từng giọt rơi trên vỏ hộp thức ăn màu bạc.

“Cảm ơn... Cảm ơn...” Nước mắt long lanh không ngừng rơi xuống hàng lông mi như cánh quạt của Kiều Úc.

“....Thật ra.... Tôi không muốn, không muốn sống nữa... Nhưng tôi không thể chết được, tôi còn chưa thể chết được...”

Tiếng nước nở dần trở thành tiếng khóc rống, hôm nay Kiều Yến rốt cuộc cũng nằm trên đất khóc như mưa tuôn vì táo bón.

Tuy cùng tuổi với nhau nhưng khi so sánh Kiều Úc và Kiều Yến, anh ta vẫn còn là một con thú non, đột nhiên tui cảm thấy vậy đó...

Tui vươn tay, cố ra vẻ dịu dàng vuốt mái tóc đen của Kiều Úc.

Buổi sáng đó, Kiều Úc khóc suốt, như muốn khóc cho vơi hết những áp lực và đau đớn tích tụ mấy ngày nay. Sau lần vỡ òa này, trạng thái tinh thần của Kiều Úc tốt hơn hôm trước nhiều, không còn ngẩn người suốt mấy tiếng đồng hồ nữa, anh ta càng lúc càng quấn tui, muốn tui nói chuyện về Kiều Yến.

Tui nói với anh ta, Kiều Yến đã gặp mẹ Kiều, hơn nữa còn không nề mặt mà đánh giá mẹ Kiều: “Thấy ghét, khó ưa, rất rất ghét.”

Lần đầu tiên Kiều Úc nghe thấy tui nói vậy anh ta đã trừng to đôi mắt đen và hỏi: “Tại sao?”

“Cướp Kiều Yến, thấy ghét.”

Nghe câu trả lời đó, Kiều Úc vậy mà lại cười: “...Ra là vậy à.”

“Tui nuôi lớn, của tui!” Tui tức giận nhấn mạnh điều đó.

“Hách Hách... Cô rất mạnh à?”

“Thiên hạ đệ nhất.”

“.... Tôi cũng muốn trở nên mạnh mẽ...” Kiều Yến lại sững sốt, nỉ non.

Đơn giản thôi, tui dạy anh chém đá. LequyDon

Hai ngày sau, lúc Kiều Yến đã có thể xuống giường, anh ta liền muốn tui nhanh chóng mang anh ta đi gặp Kiều Yến.

“Hách Hách—chúng ta đã hứa rồi nhé, không được nói cho người khác biết chuyện này...” Trước khi đi Kiều Úc còn cầu xin tui.

Biết rồi biết rồi, tui bực mình gật đầu.

Bởi vì miệng vết thương do táo bón của Kiều Yến còn chưa khép lại nên anh ta đi rất chậm, ra khỏi cửa mới nửa tiếng đồng hồ mà đã mồ hôi đầy người, anh ta đã thành công chọc giận tui rồi đó.

Tui khom lưng bế anh ta lên.

“A... Sao, sao lại...” Kiều Úc giật mình, vùng vẫy trong lòng tui, gương mặt đỏ bừng.

“Tôi có thể đi... Tôi có thể đi mà, Hách Hách...”

Đúng là có thể đi, nhưng đi quá chậm, bản cương thi chịu không nổi.

“Chậm.”

Tự hỏi bản thân một phen, Kiều Úc quẫn bách im lặng không đáp, sau đó anh ta dịch người ra, cầu xin: “Lưng... dùng lưng được không?”

Tư thế kia tui sợ làm miệng vết thương bị táo bón của anh không chịu nổi.

Kết quả là, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của khổ chủ, tui đổi thành công anh ta. Nhưng vụ công này cũng bị Kiều Úc liên tục phản đối.

Dù vậy nhưng lúc đến gần căn cứ, anh ta vẫn kiên quyết muốn tự mình đi vào đó.

Kệ đi, dù sao cũng không còn xa nữa.

Trở lại khu J, tui là người đầu tiên đẩy cửa phòng gỗ nhỏ, vừa tiến vào

đã bị ôm chặt lấy.

“Hách Hách, Hách Hách...” Kiều Yến ghen ngào gọi đi gọi lại tên tui.

Tui ngửi thấy mùi vị nhớ nhung trên người Kiều Yến, thỏa mãn cọ cọ.

“Anh hai...”

Kiều Úc ở phía sau cất tiếng gọi run rẩy.

Kiều Yến như bị sét đánh, LequyDon cả người run lên, sau đó ngẩng đầu lên nhìn qua vai tui.

“Kiều... Úc?”

“Anh hai!” Nước mắt của Kiều Úc lại tuôn ra.

“Đúng là... em rồi...” Kiều Yến cười khổ.

“Anh hai... em xin lỗi, em rất xin lỗi...”

“Không cần nói nữa, anh không muốn nói đến chuyện đó.” Kiều Yến ngắt lời anh ta. “Vì không thấy em mà ngày nào bà ta cũng đến nơi này làm loạn.”

“...Em xin lỗi...”

“Em...Không có việc gì thì về đi, anh không muốn bà ta lại đến đây quấy rầy cuộc sống của anh nữa.”

“Anh hai...”

“...Cứ vậy đi.” Kiều Yến nói xong, đóng cửa lại.

Sau khi đóng cửa lại, nhóc vẫn giữ tư thế đó thật lâu, không động đậy.

“Cưng đang vui, hay là không?”

Vì nhóc không nhìn vào mắt tui nên tui chỉ có thể lên tiếng hỏi.

“Hách Hách...” Nhóc xoay người, vươn tay xoa mặt tui, vẽ mặt phức tạp: “Trên đời này không có loại tình cảm nào đơn thuần.”

Vậy cảm giác của cưng dành cho “mẹ” là gì?

Kiều Yến nhất thời không nói gì, sau đó nhóc dặt tui đến bên giường, ngồi xuống hỏi: “.....Ai là người quan trọng nhất với chị?”

Đương nhiên là cưng rồi, tui không chút do dự chớp mắt đáp.

“Hách Hách...!” Kiều Yến ôm lấy cổ tui.

Kích động qua đi, Kiều Yến quay về vấn đề chính: “Nếu có một ngày em phản bội chị, chị sẽ làm sao?”

Đậu xanh?! Tui nhảy phắt dậy từ trên giường.

“Hách Hách, em chỉ giả thiết như vậy thôi. Giả thuyết này vĩnh viễn không thể nào xảy ra, chị yên tâm đi.” Kiều Yến vội vàng đề tui xuống, trấn an.

Được rồi, giả thuyết à? Tui nghĩ về giả thuyết đó, từ đầu tiên xuất hiện trong đầu là.... Giết.

Nhưng khi tui nghĩ đến từ đó, nghĩ đến chuyện giết Kiều Yến, thú cưng mà tui dành biết bao thời gian để chăm sóc, trái tim bỗng cảm thấy đau, không chỉ đau mà còn hận, tại sao lại muốn phản bội tui? Tại sao?

Nhóc phản bội tui, tui giết nhóc, nhưng sao vẫn đau lòng?

Nhìn ánh mắt mờ mịt của tui, Kiều Yến nói: “Hiểu chưa?... Đôi khi tình cảm chúng ta dành cho một người lại là thứ pha trộn từ nhiều cảm xúc

khác.”

“Hách Hách, bà ấy là mẹ em. Bà ấy sinh ra em, cho em sinh mệnh, bà ấy có thể vứt bỏ em, nhìn em chết đi. Nhưng mà... Em không thể.”

“Em không phải bà ta, em không muốn biến thành người như vậy.”

Hình như tui hiểu được một chút rồi.

Kiều Yến nắm lấy tay tui, khẩn cầu: “Hách Hách, đừng bỏ em lại một mình. Hứa với em, đừng bỏ em đi nữa, em thề em sẽ vĩnh viễn là của chị, xin chị đừng bỏ lại em mà đi...”

-----oOo-----

Chương 34: Đội cứu viện đặc biệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm sau đến quân bộ bọn tui bị Hạ Du Sâm trách cứ: “Hách Hách, mặc dù ai cũng biết phần lớn công tác của em Kiều Yến sẽ làm, nhưng em làm ơn đừng trắng trợn khiêu chiến sự nhẫn nại của mọi người nữa, anh hi vọng đây sẽ là lần cuối, em hiểu chưa?”

Tui chán muốn chết đứng xoay xoay chiếc dù trên đầu, không thể không nghe anh ta thao thao bất tuyệt.

“Kiều Yến, còn cậu nữa, cậu cũng chiều cô ấy quá rồi. Coi như cấp trên coi trọng cậu, cậu cũng phải chừa cho chúng tôi tý mặt mũi, phối hợp tý được không?” Hạ Du Sâm vừa bày ra vẻ mặt van nài đầy đau khổ vừa trách cứ chỗ sai của bọn tui. d.dLEQd

“Còn cậu nữa! Cậu thân là tiểu đội trưởng đó! Chẳng lẽ cậu cũng theo bọn họ hồ háo à?”

Tiếp đó, Lã Bang Hào nằm cũng trúng đạn.

“Là tôi không dạy bảo họ đảng hoàng, đây là trách nhiệm của tiểu đội trưởng.” Lã Bang Hào đứng thẳng lưng, không thể không thay thủ phạm chính là tui tự kiêu điếm lại mình.

“Hách Hách, em có nghe anh nói gì không?” Lửa đạn lại dờ về phía tui.

Có. Tui thành thật gật đầu.

“Anh nói có gì sai không? Em nói ra xem?”

Không có không có...

“Vậy tại sao em lại trưng ra cái vẻ mặt không phục đó hả? Có gì ẩn tình, bất mãn thì mọi người cứ nói ra, chúng ta sẽ thảo luận!”

... Vẻ mặt gì cơ?

Tui sờ sờ mặt mình, vẻ mặt tui lúc nào cũng như vậy mà!

Tui dùng đôi mắt mở to vô tội nhìn Hạ Du Sâm.

“...”

“...”

“...Khụ! Tôi chỉ nói đến đây thôi, tự mình kiêu điếm lại đi!” Hạ Du Sâm nghiêng đầu ho một tiếng, cuối cùng cũng kết thúc cái “đại hội” kiêu điếm bản thân đáng ghét này.

“... Đúng là muốn cái mạng già của anh đây.” Nhìn Hạ Du Sâm ra khỏi phòng, Lã Bang Hào tháo mũ xuống, vừa lau mồ hôi vừa cảm thán.

“Tiểu đội trưởng, rất xin lỗi.” Kiều Yến thấp giọng nói.

“Có gì đâu, không phải chỉ bị mắng một trận thôi sao! Vinh quang cậu mang đến cho tiểu đội 4 còn nhiều hơn mấy cái này mà!” Lã Bang Hào cười ha ha nói.

“Hách Hách, mấy hôm nay em đi chỗ nào chơi vậy? Em không biết đó chứ, không có em, Kiều Yến cứ như hồn ma vất vưởng, các chiến hữu trong đội còn chọc thẳng nhóc này là hòn vọng phu đấy.”

Hòn, vọng, phu?

“Khương Kiến chỉ d.dLEQd toàn nói bậy nói bạ thì có!” Kiều Yến phản bác.

“Nói bậy gì chứ? Chính cậu nói thử xem, hai ngày trước cậu như thế nào? Khương Kiến cũng có thể đánh lén được cậu—Tôi thấy tốt nhất là cậu nên cột Hách Hách lên lưng luôn cho rồi.” Lã Bang Hào cười ha ha.

Cột lên lưng? Tui cột Kiều Yến lên lưng cũng được nha.

“Đừng chọc em nữa.” Kiều Yến cúi đầu cười.

Cửa đột nhiên lại bị đẩy ra, Hạ Du Sâm quay lại, lần này trên tay anh ta còn có một chồng giấy, vừa xem vừa bước vào: “Lã Bang Hào, bây giờ anh lập tức tập hợp thành viên của bốn tiểu đội ở phòng họp số 3 đi, tôi cần tuyên bố việc quan trọng.”

Lã Bang Hào ngạc nhiên, sau đó lập tức cúi chào, chạy ra ngoài theo mệnh lệnh: “Dạ, trung đội trưởng!”

“Liên hoan, hả?” Tui hỏi Hạ Du Sâm.

“Đi theo tôi.” Anh ta nói với Kiều Yến.

Trước kia dù tui hỏi gì Hạ Du Sâm cũng kiên nhẫn trả lời tui, còn bây giờ anh ta đã học được cách bơ tui luôn, hừ!

Đi theo Hạ Du Sâm, bọn tui đến phòng họp số 3 do căn cứ trung tâm thiết lập. Vừa vào cửa, ngoài hành lang đã lục tục vang lên tiếng chạy bộ dồn dập, tất cả thành viên của bốn tiểu đội nhanh chóng đẩy cửa vào.

“Trung đội trưởng, tất cả thành viên đã đến đông đủ!” Lã Bang Vào là người cuối cùng, sau khi điểm danh, anh ta lớn tiếng báo cáo.

“Được, mời mọi người vào chỗ.” Hạ Du Sâm gật đầu.

Sau một loạt tiếng động, mọi người đã vào chỗ, Hạ Du Sâm lên tiếng: “Thông qua sự xét duyệt của quân bộ cấp cao, tiểu đội 4 có thành tích trong chiến đấu cao nhất trong danh sách của quân doanh....”

“Bọn họ xét như thế nào?” Kiều Yến nhỏ giọng hỏi.

“Trên tay mỗi tiểu đội trưởng có đeo đồng hồ, đó là dụng cụ ghi hình cỡ nhỏ mà tiểu đội nào cũng có. Nó sẽ ghi lại tình hình chiến đấu, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nộp lại lên trên, khi nào cậu nhậm chức sẽ giao cho cậu, dùng ghi công.” Khương Kiến ngồi bên cạnh Kiều Yến thấp giọng trả lời.

“Quân khu quyết định sẽ rút ra hai tổ để thành lập đội cứu viện đặt biệt, trong đó có tiểu đội 4 và một tiểu đội khác là 12 của trung đội 6. Đội cứu viện đặc biệt tổng cộng có 34 người, nhiệm vụ chủ yếu là cứu viện những nhân viên trọng yếu có liên quan đến sự tồn vong của quốc gia. Đội cứu viện đặc biệt được thành lập sẽ độc lập, nằm ngoài sự kiểm soát của tôi và do liên trưởng trực tiếp phụ trách. Có ai có ý kiến gì về những điều này không?”

d.dLEQd

“Báo cáo trung đội trưởng, xin hỏi có nguy hiểm gì không?”

“Tôi xin thẳng thắn với mọi người về vấn đề này. Nhiệm vụ của đội cứu viện đặc biệt chủ yếu sẽ là ở những khu đã bị zombie chiếm đóng ngoài thủ đô chứ không phải những vùng lộn xộn ngoài ô thủ đô. Nếu không muốn, các bạn có thể xuất ngũ, quân đội sẽ không bắt buộc.”

Đương nhiên là không bắt buộc, người bên ngoài gào khóc đòi bán mạng cho quân đội còn nhiều, đâu có thiếu người.

Người đặt câu hỏi mặt mày trắng bệch ngồi xuống.

“Còn câu hỏi nào nữa không?” Hạ Du Sâm liếc nhìn những người đang ngồi trong phòng họp.

“Báo cáo trung đội trưởng, xin hỏi, đội trưởng là ai?”

“Được, mời ngồi.” Hạ Du Sâm cho người hỏi ngồi xuống, mở tài liệu, đọc từng chữ: “Bắt đầu vào ngày 1 tháng 4 năm 2019, kết thúc vào ngày 1 tháng 7 năm 2019, 12 thành viên của tiểu đội 4 đã có số lần tiêu diệt zombie là:

Kiều Yến, 71.

Trang Quốc Tiến, 31.

Trương Bảo, 28.

Tiền Tuấn, 26.

Ngô Thiên Thành, 22.

Lã Bang Hào, 21.

Tướng Hoàng Dĩ, 18.

....

Hách Hách, 2.

Đàm Thuận, 2.”

Đọc xong, Hạ Du Sâm bỏ tài liệu xuống, trịnh trọng gọi lớn: “Kiều Yến!”

“Có!” Kiều Yến đứng dậy, chào.

“Cậu sẽ chính thức nhậm chức đội trưởng của đội cứu viện đặc biệt, đồng thời tôi sẽ tiến hành trao cho cậu quân hàm thiếu úy!” Hạ Du Sâm nghiêm túc thực hiện lễ nghi với Kiều Yến.

Tui phát hiện ngoại trừ một nửa người đang nhìn Kiều Yến, nửa còn lại nhìn Lã Bang Hào, nhưng bản thân anh ta lại không có vẻ gì lạ.

“Chúc mừng! Từ hôm nay cậu có cùng bậc quân hàm với anh rồi!” Nghiêm túc nói xong, Hạ Du Sâm vỗ lưng Kiều Yến, cười cổ vũ.

“Chúc mừng” Tiểu đội trưởng trước kia cũng đứng lên, ôm lấy Kiều Yến sau đó cười mắng: “Mấy thằng nhóc con chúng bây nhìn anh đây làm gì, anh cũng không có ý kiến, Kiều Yến làm đội trưởng anh vui còn không kịp, dù sao anh đây cũng không muốn làm.”

“Hách Hách, sao em có vẻ không vui vậy, em xem, Kiều Yến nhảy liên mấy cấp, thăng quan rồi nha!” Khương Kiến chạy tới bên cạnh tui, hào hứng nói.

Tui khó hiểu liếc nhìn anh ta, thần kinh, thăng quan có máu uống không?

Editor: Mình thấy là đã qua 1 thời gian ở chung với nhau, có chuyển biến mới nên mình đã thay đổi 1 số xưng hô cho mọi người có vẻ thân thiết với nhau hơn.

-----oOo-----

Chương 35: Thích cướp bóc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bởi vì hôm đó là ngày phát vật tư, ngày nhận tiền lương nên Hạ Du Sâm cố ý chờ Kiều Yến và tui, muốn đưa hai đứa về nhà.

Thăng quan, phần được nhận cũng khác trước, việc này có thể thấy được vì trong đồng vật tư của Kiều Yến thậm chí còn có cả những loại vật tư đặc biệt như rượu và thuốc lá. Tuy nhìn qua đã biết là hàng rẻ tiền nhưng vẫn không thể ngăn được những ánh mắt phát sáng thật nóng bỏng của những chiến hữu khác cùng đến nhận vật tư.

Sau khi mọi người đã ngồi vào xe, Hạ Du Sâm khởi động xe hơi.

Chiếc xe hơi màu đen chạy trong căn cứ, từ từ rời khỏi căn cứ trung tâm.

“Đội trưởng có quyền thay đổi đội viên không?” Kiều Yến bỗng hỏi.

“Thay đổi đội viên à?” Hạ Du Sâm nhất thời không phản ứng kịp, sau đó anh ta liếc mắt nhìn Kiều Yến qua kính chiếu hậu, hỏi: “Tại sao?”

“Thành tích của tập thể tốt không có nghĩa là bất cứ ai trong đội cũng thích hợp với công việc có độ khó này, thay đổi những người trong đội là cách lựa chọn tốt nhất.”

“Cấp trên đã định thì phải tuân theo, nhưng nếu em muốn đổi, em có quyền lợi này. Em có thể quan sát rồi lập một danh sách những người không hợp cách và những người muốn thay vào, giao cho Liên Trưởng Trương quyết định. Những người được thay vào chỉ cần là người thuộc liên đội của chúng ta là được, nhưng em cũng không thể rút đi hết tinh anh trong liên đội của chúng ta, khéo quá hóa vụn đấy. Ngày mai em có thể nói trực tiếp chuyện này một cách chi tiết với Liên Trưởng Trương.”

Đến cửa phòng quen thuộc, tui lại nghe được tiếng ồn ào chói tai.

“Ai cho hai người ăn không uống không của con tôi?! Không thân cũng chẳng quen, mấy người không biết xấu hổ à?! Da mặt dùng làm bánh canh hết rồi hả?”

Mặt Kiều Yến lập tức đen thui.

Tui và Kiều Yến xuống xe, nhóc vừa định lấy vật tư ở cốp xe đã bị mẹ Kiều bắt được: “Kiều Yến! Mẹ nghe nói con dùng vật tư mình bán mạng tìm được nuôi sống hai người không thân cũng chẳng quen?”

“Không liên quan tới bà.” Kiều Yến bực mình tránh khỏi mẹ Kiều.

Hạ Du Sâm lúng túng vội mở cốp xe, chuyển vật tư của hai đứa tui xuống: “Kiều Yến, mọi thứ ở đây hết rồi, cậu kiểm tra đi.”

“Kiểm cái gì chứ, không cần đâu. Cảm ơn anh.” Kiều Yến nhận lấy túi vật tư, nói cảm ơn.

“Trời ạ, nhiều vậy sao!” Mẹ Kiều bổ nhào tới đóng vật tư, giống như hận không thể nhập vào trong đó.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy... Không phải mẹ nói tới nhìn anh hai thôi sao...” Kiều Úc đứng một bên miễn cưỡng cười với bọn tui, kéo mẹ Kiều lại.

Tháng 7 trời rất nóng, Kiều Úc lại mặc áo dài quần dài, quần áo phía trong cũng kéo đến nút trên cùng, bao kín mình đến gió thổi không lọt.

“Gì chứ! Con không nghe thấy à?! Hai chúng ta ăn còn không đủ no, vậy mà Đại Kiều nó lại đi nuôi mấy cái thứ không biết xấu hổ!”

Trần Bội Tư đứng ở cửa với gương mặt đầy bất an, Hân Hân trốn sau cửa, chỉ chừa đôi mắt lén nhìn ra ngoài.

“Mẹ, mẹ nhỏ tiếng chút đi, đừng làm anh hai khó xử...”

“Khụ...Kiều Yến, anh về đây, mai gặp lại...” Hạ Du Sâm thấy tình huống không đúng, vừa định chuồn đã bị mẹ Kiều gọi lại: “Vị sĩ quan này, ngài là cấp trên của Đại Kiều nhà tôi sao?”

“Không phải... Chúng tôi đã cùng cấp bậc rồi...”

Mẹ Kiều cũng không qua tâm lời Hạ Du Sâm, lại nói: “Nhờ ngài chiếu cố Đại Kiều nhà tôi, ôi dào, bình thường nó là một đứa trẻ không làm người ta bớt lo...”

“Bà bớt giả dối đi...” Kiều Yến giận dữ kéo mẹ Kiều ra khỏi Hạ Du Sâm, quát.

“VẬY...Kiều Yến, anh đi trước đi, hẹn gặp lại các vị, đã quấy rầy rồi.” Hạ Du Sâm chui vào xe hơi của mình nhanh như một làn khói, sợ bị mẹ Kiều bắt lại lần nữa.

Kiều Yến không thềm nói tiếng nào, vận chuyển từng túi vật tư vào phòng.

Để giúp nhóc, tui cũng một tay hai túi, đem hết vật tư vào phòng một lượt.

Nhìn tư thế oai hùng của tui, mắt của mẹ Kiều và Kiều Úc trừng lên thật to.

Cùng chuyển vật tư vào phòng xong, Kiều Yến mới đến trước mặt mẹ Kiều, nói: “Tôi đã nói rồi, đừng đến tìm tôi nữa.”

“Con là con của mẹ, mẹ mang thai con 9 tháng 10 ngày, tại sao lại không thể tới tìm con?” Mẹ Kiều đáp lại rất đúng tình hợp lý.

Kiều Yến im lặng một lúc lâu, mặt không đổi sắc: “Tùy bà.”

Sau đó nhóc kéo tui vào phòng, đóng cửa lại.

“Hách Hách, chị có muốn ở ký túc xá không?” Kiều Yến ngồi trên giường, kéo tui ngồi lên đùi nhóc, dịu dàng hỏi.

“Em đã hỏi rồi, nếu chúng ta muốn chuyển đi, nhà số 17 vẫn còn trống, vì bảo an kém nên không ai vào ở, chúng ta muốn vào đó cực kỳ dễ dàng.

Nhưng nếu chị muốn mang Trần Bội Tư và Hân Hân thì có hơi khó, vì theo quy định chỉ có thể mang ít hơn 3 người cùng huyết thống vào ở thôi.”

Tui không rõ tại sao Kiều Yến lại nghĩ tui muốn dẫn theo Trần Bội Tư và Hân Hân cùng đi nữa. Bọn họ đâu có liên quan gì đến tui, tại sao tui phải công theo họ đi khắp nơi chứ?

Kiều Yến thật sự cho rằng bản cương thi có tình yêu vô bờ bến, ai cũng bắt lại làm thú cưng chắc?

“Em đã xem qua chỗ đó, là dạng nhà cổ kiểu tứ hợp viện Bắc Kinh (*), không có kiến trúc phòng ngự lại còn tiếp giáp bên ngoài căn cứ nên mới bị vứt bỏ. Nhưng đối với chúng ta 2 điều này không thành vấn đề, chị cảm thấy thế nào?”

(*) Tứ hợp viện Bắc Kinh: Một phần nổi bật trong văn hóa Bắc Kinh chính là ở những căn Tứ Hợp Viện – những căn nhà được tạo bởi bốn gian nhà chữ nhật, bố trí thành hình vuông tạo thành các sân trong. Theo truyền thống, Tứ Hợp Viện được thiết kế theo một trật tự sắp xếp nghiêm ngặt, sử dụng cho một gia đình với nhiều thế hệ cùng chung sống. Gian nhà chính là của người đứng đầu gia đình, các gian nhỏ hơn hai bên là nơi ở của các thành viên còn lại, con gái của chủ nhà – những người vốn không được tự ý ra ngoài – sẽ được bố trí ở trong những gian cách xa mặt phố nhất. Lấy bóng mát từ những hàng mái hiên, sân trong là nơi có chức năng tương tự như phòng sinh hoạt chung ngày nay, là không gian ngoài trời dành riêng cho cả gia đình. (Mọi người nếu có hứng thú thì có thể tìm thêm trên google nhé).

Tùy ý, bản cương thi ngủ ở đâu cũng là ngủ.

Kiều Yến ôm tui một lúc rồi để tui đứng lên, tự cầm một túi vật tư: “Em mang sang cho Trần Bội Tư, chị ở đây chờ em nhé.”

Sau khi vết thương của Trần Bội Tư khá hơn ông ta vẫn một mực cố gắng làm tất cả những công việc có thể làm, nhưng vẫn không thể nuôi

sống được hai người, chủ yếu vật tư họ dùng đều là do hai đứa tui cho.

Tui gật đầu, nhìn Kiều Yến đẩy cửa ra, sau đó thấy sát phòng gỗ cách vách đột nhiên xuất hiện một cái lều nhỏ.

Mẹ Kiều chui từ trong lều ra: “A, Đại Kiều, đúng lúc quá, mang chút thức ăn lại đây.”

Kiều Yến lơ mẹ Kiều đi, mang vật tư sang phòng cách vách.

“Này, này, Đại Kiều! Chẳng lẽ con định cho không họ sao?! Sao thẳng nhóc này lại không nghe lời gì cả?! Mẹ ruột mà còn không đủ no! Mà lại tặng đồ cho người dưng!”

Tui ra cửa nhìn, mẹ Kiều vẫn còn vừa đuổi theo sau Kiều Yến vừa thét chói tai. Kiều Yến quay phắt người lại, mẹ Kiều tông trúng nhóc sau đó lùi lại vài bước: “Vớ với, bà cũng là người dưng, mời bà dời lều của mình đi, nếu không tôi sẽ nhờ người giúp bà làm.”

Tui cúi đầu, nhìn thấy người đang đứng trước lều nhỏ.

“Rất xin lỗi.” Kiều Úc miễn cưỡng cười với tui.

Tại sao lại nói xin lỗi? Tui không hiểu.

Tui nhìn thấy trong lều có nấu một nồi canh sương, đang sôi ùng ục ùng ục, ngoài bột và những thứ cần gì đó không rõ thì không nhìn thấy gì nữa cả.

-----oOo-----

Chương 36: Nhiệm vụ đầu tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hiệu suất làm việc của Kiều Yến thật kinh người, đã nói là làm. Sau khi tay không trở về từ phòng bên, nhóc trực tiếp xông về phía cái lều nhỏ.

“Kiều Yến! Hách Hách!” Lúc tui đang ngồi xem Kiều Yến tháo gỡ cái lều kia thì chiếc xe hơi màu đen đã quay về đây như gió táp mưa sa, Hạ Du Sâm ngồi trong xe với gương mặt đầy lo lắng, anh ta gọi to về phía Kiều Yến: “Nhanh! Nhanh lên xe! Đội cứu viện đặc biệt có nhiệm vụ khẩn cấp!” diển.dan.lequydon

Kiều Yến không hề do dự vút cái lều xuống, từng bước chạy về phía chiếc xe hơi màu đen.

Chờ bọn tui lên xe, Hạ Du Sâm lập tức khởi động xe, chạy như bay trong khu J.

Không bao lâu sau bọn tui đã về tới căn cứ trung tâm. Xem ra Hạ Du Sâm đã sớm gọi điện cho những người khác, trên bãi xe lộ thiên của căn cứ trung tâm đã tụ tập một đám người. Ngoại trừ thành viên vốn có của tiểu đội 4, những gương mặt lạ còn lại hẳn là thành viên của tiểu đội 12.

“Anh xin lỗi, đề xuất đổi đội viên của em chỉ có thể bàn lại sau nhiệm vụ này rồi.” Hạ Du Sâm vội vàng nói với Kiều Yến, nhanh chóng bẻ tay lái, mạo hiểm dừng ở một chỗ đậu xe.

Vài tiếng đóng cửa vang dội, ba người xuống xe, nhanh chóng chạy về hướng đám người.

“Kiều Yến.” Liên Trưởng Trương Thanh Thịnh, người đã mời bọn tui vào quân đội cũng ở đó, thấy hai đứa, ông bước tới vỗ vỗ lên bả vai Kiều Yến, dặn dò: “Nhiệm vụ lần này rất quan trọng, là đón một người rất quan trọng của một quốc gia. Hi vọng cậu sẽ không làm tôi thất vọng, lên xe đi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.”

Đội cứu viện đặc biệt tổng cộng có 34 người, tất cả lên một chiếc xe quân dụng, Liên Trưởng Trương cũng lên xe chung với bọn tui.

“Ý kiến của cậu tôi đã nghe Hạ Du Sâm nói qua, có thể thực hiện, trước đây cậu đã từng ở đội sưu tầm vật tư đặc biệt, nếu thấy nhân tài không tệ có thể giới thiệu vào đội, nhưng chỉ có thể đợi sau nhiệm vụ lần này. Chuyện này là do nhân vật quan trọng đến biên giới thủ đô sớm hơn dự liệu nhưng bị zombie truy kích ở bên ngoài. Mọi người phải đến biên giới để tiếp ứng cho nhân vật này, đưa người đó về đây bình an vô sự.”

“Đây là dụng cụ ghi hình, cậu đeo vào, thuận tiện ghi nhớ quân công.” Liên Trưởng Trương giao cho Kiều Yến một cái đồng hồ.

“Tôi biết muốn một đội ngũ hòa hợp là một việc cực kỳ khó khăn, diễm.dan.lequydon vì an toàn của nhân vật quan trọng, cậu được quyền hành quyết phần tử phản loạn ngay tại chỗ. Đó là sự tin tưởng mà tôi dành cho cậu, mong cậu đừng phụ tấm lòng của tôi.” Liên Trưởng Trương công khai nói điều đó trước mặt mọi người, người của tiểu đội 12 trên xe lập tức biến sắc.

“Dạ, Liên Trưởng.”

Xe chạy tới vòng ngoài căn cứ, Liên Trưởng Trương tiến đến đây thì xuống xe, sau đó chiếc xe quân dụng lại tiếp tục chạy ra ngoài thành với tốc độ cao.

Người trên xe không ai nói chuyện, một sự yên tĩnh quý dị, không ai ngờ vừa nhận được tin tức đã phải đánh một trận ác liệt, không tình nguyện cũng là điều hiển nhiên.

Chiếc xe này ngập tràn sự không tin tưởng.

“Trước khi chân chính bước vào chiến trường, tôi có lời muốn nói cho rõ.” Kiều Yến đứng lên, mở lời.

Tầm mắt của 32 người sống và 1 người chết tập trung hết về phía nhóc.

“Tôi biết ở đây có người không phục, tôi có thể hiểu. Nếu có thời gian tôi sẽ cho các anh cơ hội để chịu phục tùng, nhưng không kịp rồi. Nên tôi

chỉ muốn nói, vì an toàn và mạng sống của từng người các anh, xin hãy làm việc theo mệnh lệnh. [diễn.dan.lequydon](#) Nếu không nghe theo, hành động một mình, tôi sẽ không cần, coi như người đó đã chết. Nhưng chỉ cần có người làm ảnh hưởng đến việc thi hành nhiệm vụ, như các anh đã nghe được, tôi có quyền hành quyết.”

Mặt không biến sắc nói hết những điều trên, Kiều Yến không thèm nhìn về mặt của những người khác, ngồi xuống.

Tui loáng thoáng nghe thấy vài tiếng hừ lạnh tỏ vẻ không phục.

Nửa giờ sau, để ra ngoài thủ đô, chiếc xe quân dụng phải chạy qua phòng tuyến biên giới. Lúc trước bọn tui đã đi qua trạm quan sát này lúc mới đến thủ đô, phòng thẩm vấn được cải trang thành trạm nghỉ vẫn như trước, ngoại trừ phần lưới thép bao quanh đã có nhiều chỗ bị tổn hại, tất cả mọi thứ không hề khác lúc bọn tui mới đến đây.

Sau khi đưa thẻ thân phận ra, người lính canh gác kéo cửa sắt ra cho bọn tui.

Xe quân dụng chậm rãi chạy ra ngoài khu quan sát, hai bên đường chật ních những đoàn xe chạy đến thủ đô đang chờ được xem xét, họ nhìn bọn tui ở trên xe, vẻ mặt có hâm mộ, có vô cảm, có e ngại...

Tui nhìn những đoàn xe này, phát hiện đa số là đàn ông đã trưởng thành, phụ nữ chỉ chiếm số ít, trẻ sơ sinh hoặc trẻ em lại càng ít hơn nữa, người già... đi lâu vậy rồi tui cũng chỉ thấy có hai người.

Xe quân dụng rời khỏi khu quan sát, bắt đầu nhìn thấy zombie bình thường bồi hồi trong rừng cây, ven đường, trong hồ.

Địa điểm hẹn gặp là một nơi cách khu quan sát 1 giờ đi xe. Khi bọn tui đến nơi, xung quanh ngoại trừ tiếng zombie thì không có gì cả.

Không biết tiếng thở của ai đó trên xe có vẻ dồn dập và nặng nề hơn.

Kiều Yến là người đầu tiên đứng lên, nhóc hờ hững nói: “Tự lấy vũ khí, kiểm tra chốt an toàn và đạn một lần nữa. Đừng hoảng.”

Nói xong, nhóc lấy hai cây súng lục trên eo xuống, kéo miếng vải che nơi cửa xe ra rồi nhảy xuống.

Tui chọc chọc cái dù xuống đất, phẩy hết bùn đất dính trên đó, là người thứ hai nhảy xuống.

Kiều Yến đã giải quyết 3 con zombie bình thường bu lại đây, tui vững vàng đứng trên mặt đất, sau đó, bung dù.[diễn.dan.lequydon](#)

Tiếp đó, những người còn lại trên xe cũng cầm vũ khí của mình, lục tục nhảy xuống.

Bởi vì không biết phải ở lại đây bao lâu, tất cả mọi người tự giác dùng ống giảm thanh, trước mắt không có tình huống ngoài ý muốn nào phát sinh.

Cùng nhau dọn dẹp sạch sẽ zombie ở gần xe quân dụng xong đã là chuyện của nửa tiếng sau.

Nờ kỹ năng bắn súng của Kiều Yến, lần làm nóng thân thể này tiến hành vô cùng thuận lợi.

“...Đội trưởng, tại sao cô ta không cần làm việc mà lại có thể hưởng thụ đãi ngộ giống như những người phải bán mạng như chúng ta?!!” Sau cuộc chiến khởi động, có một người lạ đã khơi mào “khói lửa” về phía tui.

“Đúng đó!” Lại thêm mấy người hòa theo, thì ra đều là thành viên trước kia của tiểu đội 12. (Vì lúc này họ vào đội cứu viện đặc biệt rồi nên mới có chữ “trước kia”)

“Hách Hách không ra trận thì mắc mớ gì tới mấy người? Đội trưởng của chúng tôi để mấy người bị thương à? Bản thân vô dụng còn xía xói con

gái nhà người ta là sao?” Thành viên trước kia của tiểu đội 4 là những người đầu tiên thẳng thừng phản bác.

“Anh có ý gì đây? Chẳng lẽ đội trưởng lấy việc công làm việc tư còn không để người ta nói?!” Người hỏi kia nổi giận, cãi lại không hề khoan nhượng.

“Khương Kiến, còn anh...” Kiều Yến gọi.

“Hồ Tân.” Tui nhắc nhở.

Tui đã xem qua danh sách đội viên đội cứu viện đặc biệt một lần, bản cương đã thấy thì sẽ không quên, nhớ rất kỹ đó nha.

“Các anh đừng cãi nữa.” Kiều Yến dừng một chút rồi nói tiếp: “... Hồ Tân, chuyện này tôi không có gì để nói, nếu anh thấy bất mãn thì lúc về hãy báo cáo với Liên Trưởng đi.”

Hồ Tân không phục, hừ lạnh một tiếng nhưng cũng không nói gì thêm.

Zombie xung quanh chiếc xe quân dụng đã được dọn sạch, mọi người lại ngồi vào xe. Sau khi hạ màn che xuống, không ai nói gì hết, chỉ có hai người ở khoang điều khiển canh gác, cách nửa tiếng lại đổi người.

Từ lúc xế chiều 5 giờ đợi đến khi 8 giờ sao lên, người trong xe bắt đầu ngủ gà ngủ gật, tui thì ngược lại càng tối càng tỉnh táo.

Để bản cương thi ra ngoài hấp thu tinh hoa nhật nguyệt đi...

Kiều Yến không thể cản nổi sự kháng nghị của tui đành cho tui ra khoang điều khiển thay ca.

-----oOo-----

Chương 37: Ăn cơm

Mãi khi trời đã tối đen, “người quan trọng” vẫn không có dấu hiệu sẽ xuất hiện.

Kiều Yến cho một nửa người trong xe nghỉ ngơi, một nửa kia ra ngoài tuần tra đêm, thay phiên nhau. Đương nhiên tui sẽ không nằm trong nhóm người đi ngủ kia. Đêm tối là thiên hạ của bản cương thi, Kiều Yến dặn tui không được đi quá xa sau đó mặc tui chơi bởi khắp nơi.

Đêm hè, ánh trăng sáng trong. Một đêm trăng yên tĩnh đến mức không có tiếng ve kêu.

Tui rời khỏi xe quân dụng, một mình đi trong rừng cây yên tĩnh, không có ánh mặt trời nhưng tui vẫn cầm dù trên tay múa may theo thói quen.

Đang lúc tui một mình chơi đùa hăng say, đột nhiên bị một cái bóng đen nhào tới, bùm miệng...

Nếu tui bị dọa, tui đã cho hấn một cước xuyên tim rồi, nhưng bản cương thi có bị dọa đâu?

Thật ra thì lúc hấn tiếp cận đã bị tui phát hiện, nhưng hấn quá yếu ớt, không đáng chú ý nên tui coi như không thấy.

Bóng đen đè tui ngã ra đất, tui vô cảm nhìn gương mặt đang vô cùng kích động gần ngay trước mắt.

Chẳng phải là Hồ Tân sao?

“Không được kêu... Nếu không tôi giết cô...” Hồ Tân bịt kín miệng tui.

Đùa à, ngay cả nói tui cũng không muốn, kêu la cái gì?

Xem ra Hồ Tân không để ý lắm đến chuyện tui có muốn hay không, hỏi

cũng không hỏi đã bắt đầu xé quần áo tui.

Đang chơi trò chơi à?

Một bàn tay luồn vào trong áo, chạm vào da thịt tui.

Dù cửa tui rớt một bên, lăn tròn dưới ánh trăng.

“Rất lạnh...” Hồ Tân lăm bắm một câu, tay kia còn tiếp tục hướng lên trên, bị tui bực mình nắm lấy.

Sau đó tui xoay người, Hồ Tân thành người bị đè. Tui áp hai tay Hồ Tân xuống, trong lúc hắn còn đang trợn mắt há mồm, chưa kịp phản ứng liền hỏi: “Chơi trò... gì đó?”

“Hả...?”

“Chơi, trò chơi gì?” Tui lặp lại, nghiêng đầu hỏi.

“...Đúng, đây là trò chơi! Tôi muốn ăn cô...” Hồ Tân vội vàng gật đầu.

“Ăn tôi?”

“Đúng... Tôi sẽ ôm cô... Nghe lời, đừng kêu, sẽ vô cùng thoải mái...” Hồ Tân vừa dứt lời, tui cảm giác Hồ Tân dưới người tui có một nơi nào đó nóng lên.

“Không.” Tui lắc đầu, sau đó nói: “Tui, ăn anh.”

“Được chứ, được chứ... Không quan trọng, cô ăn tôi, tôi ăn cô...” Hồ hấp của hắn ta dồn dập hơn, còn không nghe lời dùng thứ trên người đè vào tui vài cái.

“Cô buông ra trước đi, tôi cởi quần...”

Quần? Không cần đâu.

Tui áp chế HỒ Tân, cúi đầu và cả người xuống, mái tóc dài đen bóng chảy xuống vai, uốn lượn trên mặt đất...

Kề sát vào gáy anh ta.... Há mồm táp tới.

“A...” Cả người HỒ Tân bật lên ngay lập tức.

Tui ngốn từng ngụm máu tươi, khóe mắt liếc nhìn gương mặt anh ta đang ngửa lên trời, đôi mắt trũng to đầy sợ hãi, có kinh ngạc, không thể hiểu và cả hối hận...

Dòng máu nóng bỗng chảy vào cơ thể lạnh băng của tui sau khi tui hút từng hơi từng hơi, cơ thể HỒ Tân bắt đầu co giật.

Thủ đô tốt quá đi, có cả hiến máu miễn phí.

Cơ thể HỒ Tân dần trở nên khô quắt, ngay cả sức để lên cơn co giật cũng không còn nữa. Cuối cùng, anh ta giật giật liên tiếp mấy cái rồi nằm im.

Tui ngồi trên người HỒ Tân thỏa mãn ngẩng đầu, dùng tay lau đi vết máu trên miệng sau đó lại thè lưỡi liếm sạch.

Người đàn ông mấy phút trước vẫn còn khỏe như vâm lúc này một đôi mắt trợn trừng đến mức lồi ra, không nhắm lại, cơ thể khô quắt giống hệt như một ông lão ốm yếu bệnh lâu năm.

Ăn xong phải ném xác đi thôi.

Tui nhẹ nhàng nhấc cái “túi da” hình người lên, đi vào trong rừng sâu. Vì đoàn người Kiều Yến dọn dẹp xung quanh quá triệt để nên tui đi 20 phút mới gặp được con zombie thứ nhất.

Chào người anh em.

Tui cất lời chào, ném cái “túi da” hình người cho người anh em zombie không biết tên này.

Zombie nọ liếc nhìn cái “túi da” sau đó không thèm đếm xỉa mà bỏ đi luôn.

...

Tui bước nhanh tới nắm lấy tóc người anh em zombie kia, kéo anh ta lại.

Ăn hăn đi cái tên này!

Đã nói bao nhiêu lần rồi, ăn kiêng không tốt đâu. Không chỉ có ăn sống mà chết cũng phải ăn cho bà!

Zombie bị tui ấn vào cái “túi da” hình người gào thét tỏ vẻ bất mãn.
ddanLquydon

Được rồi, dù sao thì trên thi thể đã có dấu vết bị gặm cắn, đã hoàn thành việc hủy thi diệt tích.

Anh vất vả rồi. Tui vỗ vỗ lên cái đầu dinh dính của anh ta, khích lệ.

Sau đó, việc làm đầu tiên --- rửa tay.

Chờ tui rửa tay xong sau đó trở lại bên cạnh Kiều Yến thì trời đã tờ mờ sáng. Kiều Yến đang đứng bên cạnh chiếc xe quân dụng đợi tui. Nhìn thấy tui, nhóc không vui kéo tui lại: “Em đã dặn không được đi xa mà.”

Vén tóc tui ra sau tai, Kiều Yến nói nhỏ: “Em vừa nhận được thông báo, người mà quân đội muốn đón sẽ đến đây nhanh thôi. Cứ như lúc trước, chị không cần tham chiến, tự bảo vệ mình là được rồi.”

Ăn uống no say nên có chút buồn ngủ, tui cọ cọ vào lòng Kiều Yến, sau đó cứ đứng như vậy rồi nhắm hai mắt lại.

Tui lơ mờ cảm giác được Kiều Yến dịu dàng sờ lên mái tóc tui.

Đến khi có người hô to: “Đến rồi! Đến rồi!” Tui tự động mở mắt ra.

Ngủ hai tiếng làm cho tinh thần tui tốt hơn một chút. Sau khi mở mắt ra chuyện đầu tiên tui làm là bung dù theo thói quen nhưng không tìm được dù, sau đó mới phát hiện dù đã che trên đầu tui rồi. Kiều Yến đưa dù cho tui, dặn: “Chú ý nhé.” Sau đó theo những đội viên khác đi về hướng chiếc xe buýt đang chạy tới.

“Nhìn đi! Nhìn đi! Mấy thằng khốn! Ông có lừa các người đâu?! Ông đã sớm nói rồi mà các người không tin!” Một người tóc vàng vừa chửi mắng vừa nhảy xuống xe buýt.

“Đàm Tân Nam là ai?” Kiều Yến hỏi

“Tôi! Là tôi!” Người tóc vàng kia trả lời ngay lập tức: “Các anh là do ông nội tôi phái tới đón tôi à? Nhanh nhanh có đồ ăn đồ uống thì mang ra đây! Ông sắp đói chết rồi!”

Đây là người quan trọng của quốc gia?

Kiều Yến cho người mang chút bánh quy và nước tới, tóc vàng cướp hết, ôm vào lòng ăn như hổ đói.

Mấy chục người từ trên xe buýt bước xuống, trông mong nhìn nhóc.

“Đồng chí, xin hỏi anh có phải người do thủ đô phái đến tiếp ứng chúng tôi không?” Người bị mọi người trên xe buýt đẩy ra bất an hỏi Kiều Yến.

“Cút đi! Mày nghĩ gì vậy! Bọn họ là do ông nội tao phái tới đón tao! Bây giờ chúng mày tin chưa?! Chúng mày mắng ông, còn không cho ông ăn cơm, bọn bây đừng hòng đi chung với ông đây!”

Ăn xong hết những thứ trên tay, tóc vàng khôi phục lại sức lực, quay lại cho vài người trong đám người kia mỗi người một cước: “Mẹ nó, lúc

trước bọn bây còn đánh ông! Cho bọn mày đánh ông nè!”

Đội cứu viện không ai lên tiếng, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt như nhìn quen rồi, chỉ có mấy người thấp giọng bàn tán: “Không ngờ lại phải bán mạng cho người như thế...”

“Người quan trọng liên quan đến sự tồn vong của quốc gia à...” Có người cười lạnh.

“Đừng trì hoãn nữa, lên xe đi.” Kiều Yến lạnh lùng, mặt không biểu cảm lên tiếng.

“Hừ! Mắt chó nhìn người thấp! Xem lần sau mấy người còn dám nữa hay không!” Tóc vàng bồi thêm một cước, hùng hùng hổ hổ quay lại đây.

“Đồng chí! Đồng chí! ddanLquydon Anh không thể bỏ mặc chúng tôi ở đây được! Chúng tôi đã hao tổn hết phân nửa chiến lực ở trận đánh đầu tiên, anh không thể bỏ chúng tôi lại đây được!” Mọi người trên xe buýt kinh sợ, đồng loạt lên tiếng.

“Mấy người lên xe, đi theo sau xe chúng tôi.” Kiều Yến nói.

“Không được! Không thể để đám người đó đi chung với chúng ta!” Tóc vàng bất mãn, cả giận rống.

“Đâu liên quan gì đến anh.” Kiều Yến đáp.

“Chú mày tỏ thái độ gì đó? Có tin lúc về tao cho mày uống canh sông không?!”

“Anh...” Người gần bằng tuổi với Kiều Yến trong đội cứu viện-Khương Kiến nổi giận dùng dùng bước về phía tóc vàng nhưng bị Kiều Yến giữ lại.

“Nhịn.” Kiều Yến chỉ nói một chữ với Khương Kiến.

“Hừ, coi như chú mày thức thời.” Tóc vàng lăm bằm, chuẩn bị lên xe quân dụng thì đột nhiên thấy tui đứng cạnh cửa: “Chà ~ cô nàng này thật xinh đẹp! Em ở đây làm gì vậy? Cần gì vất vả thế, lại đây lại đây, hầu hạ anh thật tốt rồi anh cho em ăn ngon...”

Tay tóc vàng còn chưa kịp chạm đến cánh tay tui đã bị người ta đập lên hông, ném lên xe quân dụng.

“A! Ấy da! Bà mẹ nó, không muốn sống nữa hả? Tao sẽ méc ông nội của tao...” Tóc vàng ôm hông rống lên.

“Đội trưởng... Không phải cậu kêu tôi nhịn ư?” Khương Kiến ghen hòng nhìn trân trân.

Nhưng lúc này, đột nhiên tui lại nghe thấy một “hơi thở” mỏng manh.

“Truy Tung Giả!”

Tui đột nhiên hô to khiến mọi người bất ngờ, trong nháy mắt Kiều Yến nắm lấy người đang ngơ ngẩn bên cạnh quăng lên xe.

“Lên xe! Mọi người lên xe!!” Kiều Yến là người đầu tiên phản ứng kịp, hét lớn.

-----oOo-----

Chương 38: Truy Tung Giả

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đám người lập tức trở nên hoảng loạn, ai cũng chen chúc muốn lên xe.

Cùng mọi người lên xe xong, Kiều Yến kéo tui lên xe, hét lớn: “Lái xe! Ngay!”

Chiếc xe quân dụng bắt đầu âm âm khởi động, lắc mình vọt đi, xe buýt

theo sát phía sau xe quân dụng. Đội viên của đội cứu viện vẫn còn bối rối đã nhanh chóng tỉnh táo lại.

Tuy không ai hỏi nhưng ánh mắt của mọi người đã tập trung về phía tui. Tui biết bọn họ muốn hỏi điều gì nhưng không ai mở miệng. Qua cuộc chiến khởi động Kiều Yến ít nhiều đã xây dựng được uy tín của nhóc.
ddanLquydon

“Truy Tung Giả?! Ở đâu? Làm sao cô biết được?” Tóc vàng đã nhận nhiệm vụ làm rõ thắc mắc của quần chúng, bán tín bán nghi hỏi.

Đúng vậy, theo bọn họ thì con đường này ngoại trừ hai chiếc xe điên chạy như bị người ta rượt thì không có bất cứ thứ gì khác.

Tuy tóc vàng trừng to đôi mắt ham học hỏi nhưng tui không nghĩ đến chuyện giải thích cho cậu ta.

Gió thổi màn xe bay vù vù như tiếng ma kêu quỷ khóc.

“Bỏ rơi nó chưa?” Kiều Yến bình tĩnh hỏi tui.

“... Vẫn còn theo.” Vì Kiều Yến đứng đón gió trong toa xe, đưa lưng về phía tui nên nhóc không nhìn thấy ánh mắt tui được, tui dùng miệng nói.

“Má... Mấy người đừng dọa ông mà, tao nói cho mà biết, ông nội của tao...” Tóc vàng rất sợ hãi, bất giác thu mình vào trong góc.

“Liên hệ với căn cứ trung tâm!” Kiều Yến quyết định thật nhanh, nói với Khương Kiến.

“Dạ! Đội trưởng!” Khương Kiến lúc nào cũng cọt nhả lúc này lại vô cùng nghiêm nghị, anh ta lập tức leo lên nóc xe, vươn nửa người ra nói với người trong phòng điều khiển.

Một lát sau, anh ta truyền lời của người bên phòng điều khiển về đây. Mặt Khương Kiến xanh mét, báo cáo với Kiều Yến: “Báo cáo đội

trưởng, trung tâm yêu cầu chúng ta giải quyết Truy Tung Giả ngoài khu quan sát.”

“Cái gì?! Có nhầm không vậy! Mà lấy ra đây, để tao nói, ông nội của tao là...”

Tiếng tóc vàng ồn ào khiến Kiều Yến mất kiên nhẫn, nhóc đẩy cậu ta ra một bên: “Tránh ra, đồ đáng ghét.”

“Hu hu hu.... Tao sẽ tố cáo chúng mày, ông nội của tao...” Tóc vàng rưng rưng sắp khóc, ngồi trong góc vẽ vòng tròn.

“Đội trưởng, làm sao bây giờ? Chúng ta thật sự phải liều mạng với Truy Tung Giả à? Hay cứ để anh ta nói chuyện với cấp trên, dù sao cũng là người quan trọng...” Lã Bang Hào có vẻ rất căng thẳng.

“Khỏi đi, trung tâm trả lời như vậy nghĩa là sẽ không vì dđanLquydon “người quan trọng” này mà đặt cả thủ đô vào vòng nguy hiểm, chúng ta chỉ có thể dựa vào bản thân thôi.”

Trong xe im phăng phắc, chỉ có tóc vàng còn gào thét: “Mày nói bậy!”

“Còn bao lâu nữa đến khu quan sát?” Kiều Yến mở miệng một lần nữa.

“Còn chưa tới nửa giờ đi xe.” Khương Kiến trả lời.

“...” Kiều Yến im lặng chớp mắt, sau đó rút súng lục ra, “rắc” một tiếng mở chốt bảo hiểm ra: “... Dừng xe! Chuẩn bị chiến đấu!”

Thắng gấp, chiếc xe quân dụng vung đuôi dừng lại, xe buýt phía sau cũng dừng theo, có người đưa đầu ra khỏi cửa kính hét to đầy sợ hãi về phía xe quân dụng: “Nhanh lên! Nhanh chạy đi!”

“Những người có thể chiến đấu tiến hành trợ giúp theo mệnh lệnh, những người khác trốn dưới chỗ ngồi, đóng kỹ kính xe! Đừng thò đầu ra!” Khương Kiến nhảy xuống xe quân dụng, đi đến chỗ chiếc xe buýt

tuyên bố mệnh lệnh của Kiều Yến.

“Mọi người rút súng ra, chuẩn bị chiến đấu!” Kiều Yến trầm giọng ra lệnh rồi nhảy xuống xe quân dụng.

“Hả? Mọi người? Tính luôn tao hả?” Tóc vàng sống lại, gào lớn.

Tui đá lên người cậu ta: “Không tính.”

Sau đó theo Kiều Yến nhảy xuống xe, không ngờ tui bị Lã Bang Hào sợ hãi kéo lại: “Hách Hách, đừng thể hiện! Giao cho bọn anh!”

“Đúng rồi, Hách Hách, em đừng đi cho thêm phiền, giao cho bọn anh đi!”
Mấy người thường ở chung vui vẻ với Kiều Yến trong đội cũng lên tiếng khuyên can.

“Ừa? Hồ Tân! Hồ Tân không có trên xe!” Đột nhiên có người kêu lên.

... À... Tui đi trước một bước.

Tui đẩy Lã Bang Hào vào xe, xoay người nhảy xuống.

“Wow... Đây mới là tình yêu chân chính...” Tiếng tóc vàng ngu ngơ truyền đến từ phía sau.

Tui đến bên cạnh Kiều Yến, không nói một lời đẩy nhóc về bên cạnh chiếc xe quân dụng, muốn cho nhóc lên xe.

“Không được! Chị không thể...”

Không đợi Kiều Yến nói hết, tui ôm Kiều Yến đến chỗ ngồi cuối xe trước ánh mắt ngây ngốc của mọi người—ném lên xe. ddanLquydon

“Đội... Đội...” Khương Kiến vừa chạy tới đúng lúc bắt gặp cảnh này.

Tui bước tới hai bước, nhắc Khương Kiến ném luôn lên xe quân dụng.

Ba đội viên trên xe vội vàng phản ứng kịp, chìa tay ra đỡ, kết quả là cả bốn người cùng ngã vào trong xe.

“Mẹ ơi! Mông của tôi!” Sau một giây im lặng, Khương Kiến gào lên như tiếng quỷ khóc sói tru.

“Hách Hách!” Kiều Yến trừng to mắt nhìn tui, vừa định nhảy xuống xe.

“... Cút!” Tui hét một tiếng, mạnh mẽ chặn bước chân của Kiều Yến.

Đây không phải trò chơi!

“... Đáng giận, chuẩn bị bắn yểm trợ!” Kiều Yến bại lui sau khi hai đứa tui trừng nhau, nghiêng răng nghiêng lợi quát.

“Cái gì? Đội trưởng, Hách Hách...”

“Câm mồm!” Kiều Yến giận không nén được, quát to.

Lúc này, trên khu đất bằng phẳng rớt cuộc đã xuất hiện một bóng dáng dị dạng màu đen.

“Người” khổng lồ đứng thẳng bước tới, lớp da màu đen nát tươm, mạch máu màu tím thô to dữ tợn lộ ra ngoài da thịt, phần miệng đã hoàn toàn thối rữa, răng nanh biến dạng, lại thêm tiếng bước chân nặng nề khiêu chiến sự nhẫn nại của con người, trên xe buýt đã có tiếng người khóc òa.

Truy Tung Giả xuất hiện nơi đường chân trời ngừng một lát sau đó hạ thấp người xuống.

Đáng chết đáng chết đáng chết...

“Nổ súng!” Tay trái vung về nơi xa, Kiều Yến khàn giọng ra lệnh khai chiến.

Truy Tung Giả hành động... cơ thể to lớn không chút nào cản trở tốc độ kinh người của nó, dưới cơn mưa đạn, cái bóng đen khiến người ta sợ hãi di chuyển và thay đổi phương hướng thần tốc, né được phần lớn đạn bắn tới, thành công đến gần nơi này.

“Á...! Á...!!!!” Có những tiếng thét chói tai vang ra từ trên xe buýt, đã có người không nghe lệnh tự ý mở cửa xe hòng chạy thoát.

Tui lôi hai thanh loan đao ra theo thói quen mới nhớ tới hai thanh đao Kiều Yến cho tui đã bị tui làm gãy.

“Hách Hách! Chụp nè!”

Kiều Yến đoạt lấy súng trường quân dụng của một đội viên, tháo lưỡi lê trên đó xuống, ném cho tui.

Lúc này, Truy Tung Giả đã dừng ngay trước mắt.

“Ngừng bắn! Chuẩn bị chặn đánh!” Một tiếng hô to, tất cả hỏa lực đều ngừng.

Tui tiếp được lưỡi lê, vừa nghiêng người đã bị Truy Tung Giả đang phản nộ gào thét tiếp cận, bắt lấy, nâng lên cao.

“Hách Hách...!!”

Một loạt tiếng kêu sợ hãi, ngoại trừ giọng nói quen thuộc của Kiều Yến còn có nhiều giọng khác cũng rất quen.... Cả không quen nữa... Thật ngoài dự đoán của mọi người.

Khi bầu trời trong suốt như đã trải qua lễ rửa tội ánh vào mắt tui, tui đột nhiên nhớ đến một câu nói của Kiều Yến.

“Chỉ có em mới có thể hoàn toàn chấp nhận chị.”

Là như vậy ư?

-----oOo-----

Chương 39: Truy Tung Giả (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một tiếng va chạm vang lên, tui bị Truy Tung Giả đập mạnh xuống đất.

Một đồng bụi khiến tui mất tầm nhìn.

Va chạm dữ dội làm suy nghĩ của tui chậm đi 2 giây, chỉ nghe thấy tiếng kêu tê tâm liệt phế của Kiều Yến và tạp âm không rõ ở xung quanh.

Tiếng súng, lại vang lên.

Nhưng lần này rất rối loạn, không có trật tự.

“Nhanh bắn! Nhanh!”

“Dừng tay! Tôi ra lệnh cho các anh dừng tay! Ngừng bắn! Có nghe không?! Mọi người ngừng bắn cho tôi!! Ngừng bắn!!”

“Đội trưởng! Xin hãy bình tĩnh! Chúng ta phải nổ súng!”

“Còn bắn nữa tôi giết anh, có nghe không?!”

Bên tai vang vọng tiếng hét rõ ràng của Kiều Yến, tui ho một tiếng, dùng ống tay áo lau đi vết máu bên miệng, từ từ bò dậy.

Tầm nhìn mơ hồ dần đưa rớt cuộc đã rõ ràng trở lại.

Truy Tung Giả quật ngã tui rồi dời mục tiêu công kích về phía người bình thường rồi khỏi xe buýt.

Lúc tui đứng lên, xung quanh đã có 4 thi thể nằm đó, đều là những người

không nghe chỉ huy, những người bình thường bị khủng hoảng trốn khỏi xe buýt.

“Hách Hách!” Kiều Yến ném súng xuống, chạy về phía tui.

“Ngăn thẳng nhóc lại!” Tui rống về phía Khương Kiến đang ở trên xe, nắm chặt lưỡi lê, xông về hướng Truy Tung Giả đang già từng đâm từng đâm xuống chiếc xe buýt.

“Đáng chết... Tôi kêu các người ngừng bắn, ngừng bắn!!” Kiều Yến gào.

Tui vọt tới sau lưng Truy Tung Giả, cổ tay chuyển lưỡi dao trên lưỡi lê sang ngang, đâm mạnh vào bụng nó. dien dan LQD

Lưỡi dao đâm hết vào trong, sau đó tui dùng sức kéo, lưỡi lê dính máu đầm đìa và nội tạng của Truy Tung Giả ra theo.

Truy Tung Giả ngửa đầu cất tiếng hét giận dữ, buông xe buýt ra, quay người nhắm ngay tui.

Tốc độ quá nhanh, không thể để nó tách ra xa.

Bàn tay khổng lồ của Truy Tung Giả lại chộp về phía tui. Lần này này tui nhắm chuẩn, thân thể cứng đờ lập tức hạ thấp trọng tâm, khó khăn tránh được đôi tay nó.

Sau đó tui nâng đùi phải hung hăng đá vào đầu gối Truy Tung Giả.

Cái bóng đen khổng lồ quỳ xuống trong tiếng rống đinh tai nhức óc.

Một phát bắn chuẩn vào đầu Truy Tung Giả khiến nó lại gằm thêm một trận.

“Tại sao bắn trúng đầu mà vẫn không chết?!” Tiếng Kiều Yến sợ hãi vang lên từ chiếc xe quân dụng.

Thừa dịp Truy Tung Giả đang có cùng chiều cao với tui, tui nắm lấy vai nó, dùng tất cả sức lực vật nó qua vai, ném đi.

Động tĩnh lần này còn lớn hơn lúc nó đập tui.

“Lái xe! Chạy, ra sau!” Tui kêu người trên xe buýt.

Người ngồi ở vị trí lái xe luống cuống tay chân phản ứng thật nhanh.

Xe buýt “brừm” một tiếng, bắt đầu di chuyển, chạy như bay ra phía sau chiếc xe quân dụng.

Tui xoay người, nhìn Truy Tung Giả cách đó vài bước đã đứng lên, cái bóng mờ mờ khổng lồ mang đến cho người ta một loại cảm giác áp bách nặng nề.

Máu trong cổ họng cuồn trào muốn ào ra ngoài bị tui dùng lực nuốt nuốt. Sau đó tui cắn chặt răng lại vọt về phía Truy Tung Giả.

Giẫm lên đầu gối Truy Tung Giả, tui mượn lực chuyển mình, treo chặt trên lưng nó.

Chết đi chết đi chết đi.

Tui điên cuồng thọc từng nhát từng nhát đâm vào cái cổ thô chắc của Truy Tung Giả.

Máu tuôn như suối, phun ra từng đợt từng đợt, trên người tui không có lấy một chỗ sạch sẽ.

Truy Tung Giả khàn giọng gào thét muốn thoát khỏi tui, diện đan LQD tui lại treo trên người nó như bạch tuột, trong đầu chỉ còn lại một việc...

Đi chết đi...

Đi chết đi, đi chết đi...

Chẳng biết tiếng súng đã ngừng lại từ lúc nào.

Tiếng khóc đã không còn, tiếng hét chói tai cũng không.

Một dao cuối cùng, tui cắt đứt đầu của Truy Tung Giả, máu thịt vấy đầy trên không trung, thời gian như chột ngừng lại sau đó thân thể khổng lồ đó ầm ầm ngã xuống.

Tui nôn ra một họng máu tím, hòa vào đồng máu đỏ ngầu của Truy Tung Giả, từ từ không còn nhận ra nữa.

Khi tui lung lay đứng dậy đã lập tức được một vòng tay ấm áp ôm lấy.

Cơ thể Kiều Yến còn run hơn cả tui, nhóc ôm chặt lấy, không nói gì cả.

“Đội trưởng! Hách Hách!” Khương Kiến là người đầu tiên nhảy từ trên xe xuống.

“Má! Cô ngầu quá! Tôi về chắc chắn sẽ kêu ông nội thăng quan cho cô!” Tóc vàng cũng vừa khóc vừa cười chạy xuống xe.

Những người còn lại, người trên xe buýt, người trên xe quân dụng, ai cũng dùng một loại ánh mắt xa lạ khiến người ta khó chịu nhìn tui chằm chằm.

Đó là... sợ hãi.

Khương Kiến chạy đến trước mặt tui mới phát hiện ra tình cảnh quỷ dị này, anh ta giật tím mặt, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin, mắng: “Hách Hách đã cứu tất cả chúng ta! Con mẹ nó các người có ý gì đây?!”

“Mẹ bà nó! Cái đám cặn bã! Đối xử với ân nhân cứu mạng như thế à?! Ông phải về kêu ông nội đuổi cổ bọn bây!” Tóc vàng cũng học theo hét lớn.

Kiều Yến không lên tiếng, im lặng buông tui ra.

dien dan LQD

“Lã Bang Hào! Anh làm tôi quá thất vọng!” Thấy mọi người không ai lên tiếng, Khương Kiến bắt đầu chỉ đích danh mà mắng: “Chúng ta là những người quen biết đội trưởng và Hách Hách sớm nhất, sợ cái con mẹ gì?!”

“Anh...”

“Đừng lý luận với họ.” Kiều Yến cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói khàn khàn đầy mệt mỏi: “Cho những người sống sót lên xe, chúng ta tiếp tục chạy.”

“Đội trưởng! Bọn họ...!”

“Im đi... Tôi nói là IM!” Kiều Yến lạnh lùng quát một tiếng.

Khương Kiến tức giận ngậm miệng lại.

“Fu*k! Mày không cần được tao! Ông mắng bọn nó đấy! Sớm biết vậy để chúng bị Truy Tung Giả ăn cho rồi! Cứu cái gì mà cứu!” Tóc vàng vuốt râu cộp.

“...” Ánh mắt lạnh băng của Kiều Yến đảo qua, tiếng của tóc vàng đến cuối câu đã không thấy đâu nữa.

“Lên xe.” Đội trưởng đội cứu viện đặc biệt ra lệnh, ai dám không nghe?

Tui mới bước về phía trước một bước, dưới chân đã mềm nhũn,... Kiều Yến đỡ tui, sau khi dừng một chút, tui đã bị nhóc bế lên.

“A... Phản công, phản công!” Tóc vàng lại kích động không thôi.

Trên mặt, trên tóc, trên người tui không chỗ nào không dính huyết dịch tanh tưởi của Truy Tung Giả nhưng Kiều Yến giống như không ngửi

được gì cả.

Tiếng tim Kiều Yến đập mạnh mẽ bên tai tui.

Tui có thể nghe thấy... sự buồn bã trong lòng nhóc.

Tại sao lại buồn như vậy?

Truy Tung Giả... đã bị đánh bại rồi.

Tui...

Đã bảo vệ được Kiều Yến...

Cảm giác uể oải càng lúc càng tăng, cuối cùng tui không chịu được nữa, nhắm mắt lại.

Chìm vào trong bóng tối vô biên vô hạn.

-----oOo-----

Chương 40: Hoài nghi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tui mơ một giấc mơ.

Là giọng của ai... tuyệt vọng... sụp đổ...

Cảnh trong mơ màu đen...

Không chỉ có màu đen, còn có thứ tình cảm đè nặng lên người.

Trong thế giới tối đen, ai đó, nói đứt quãng... Thật phiền, phiền quá.

“... Con nhìn nè, con búp bê này có đáng yêu không? Chơi với nó nha?”

“... Lại đây... Con nói được không? Con xem, quà của con hôm nay nè. Thích không?”

“.... Cậu xin con,... nói chuyện đi? Nhìn đi... có được không?”

“Đừng nói chuyện với nó nữa!! Nó chết rồi... chết rồi!!”

“... Xin con đó... nhìn nè... đẹp không?... Con yêu à..?”

(Tui chém đó chứ tui không biết ai là người nói nữa , tui đọc bằng với mấy bạn á nên nếu có phát hiện tui sẽ sửa lại sau nha)

Chết đi...

Chết đi chết đi chết đi chết đi chết đi...

“Không có mày thì tốt rồi!! Không có mày thì tốt rồi!!”

Tui mở bừng mắt ra.

“... Dậy rồi à?” Giọng nói khàn khàn, Kiều Yến vén những sợi tóc đen trên mặt tui. “Ngủ tiếp đi, còn sớm mà.”

D.D.lequydon Tui nhìn quanh một vòng mới phát hiện mình vẫn còn trên xe.

“Chúng ta đang ở khu quan sát, phải đợi qua thời hạn quan sát mới có thể vào.” Kiều Yến giải thích.

“Hách Hách dậy rồi? Em thấy sao rồi?” Khương Kiến nhích lại, ân cần hỏi.

“Khỏe.” Tui trả lời ngắn gọn.

Người trên xe bị thiếu, tui nhìn Kiều Yến.

“Đàm Tân Nam bị đón đi rồi, Hồ Tân rời đội, không có trên xe.” Kiều Yến nói.

Trong thùng xe phân hóa thành hai cực. Kiều Yến, Khương Kiến và tui, ba người chiếm một mảng lớn, những người còn lại chen chúc ở phía xa.

“Đội trưởng... Hồ Tân anh ta...” Có người ở bên kia bất an hỏi.

“Không nghe chỉ huy rời đội, xem như anh ta đã chết, tôi đã nói từ sớm rồi.” Kiều Yến thờ ơ liếc nhìn người kia.

Trên người tui vẫn không có chút sức lực nào, nghe Kiều Yến nói rõ lại nhắm mắt lại lần nữa.

Kiều yến khẽ vuốt tóc tui, tui lại ngủ, lần này tui ngủ một giấc vô cùng an ổn.

Cảm giác ngủ một giấc đến thiên hôn địa ám, lúc tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau.

“Đến phiên chúng ta, chị đứng lên được không?” Kiều Yến vươn tay về phía tui.

Tui nắm tay nhóc, đứng lên.

Kéo tấm màn lên, đón gió sớm, bọn tui chậm rãi tiến vào cửa sắt của khu quan sát trong ánh mắt hâm mộ của những đoàn xe xung quanh.

Ngay khi chiếc xe quân dụng chạy vào khu quan sát, đột nhiên có mười người lính chặn đường.

“Chúng tôi là đội cứu viện đặc biệt.” Kiều Yến cau mày đưa thẻ thân phận cho những người lính kia xem.

“Tôi biết.” Người kia gật đầu: “Hách Hách là ai?”

“... Tìm cô ấy có việc gì?” Kiều Yến lập tức cảnh giác.

“Chúng tôi nhận được mệnh lệnh, cấp trên hoài nghi cô ấy là người miễn dịch với bệnh độc X, yêu cầu cô ấy nhận sự điều tra ở khu quan sát, hi vọng các anh có thể phối hợp với chúng tôi.”

“Người miễn dịch với bệnh độc X?!” Khương Kiến kêu to ra tiếng, trừng mắt nhìn tui.

“... Không, tôi từ chối.” Kiều Yến thấp giọng nói.

“Xin lỗi, anh không có quyền từ chối, xin hãy mời cô ấy nói chuyện với chúng tôi.”

“... Điều tra, cái gì?” Tui dựa vào Kiều Yến, đứng ra.

“Là cô sao?”

Đúng.

“Cũng không quá phức tạp, chỉ là kiểm tra máu đơn giản thôi...”

Kiểm tra máu à...

Tui cắn vào tay...

D.D.lequydon

“Không...” Kiều Yến hét lên muốn giấu tay tui đi.

Máu, từng giọt từng giọt trào ra khỏi đầu ngón tay trắng xanh, rơi xuống đất rồi tan vào cát bụi.

Màu đỏ.

“Còn không lấy?” Tui mệt mỏi nhìn về phía người lính đang trợn mắt há

mồm.

“Nhanh nhanh nhanh!” Người nọ đột nhiên tỉnh táo lại, hô lớn.

“Một ống thủy tinh đưa đến dưới ngón tay tui.

Tay Kiều Yến dừng giữa không trung, ngơ ngác nhìn máu màu đỏ không hề có gì đặc biệt chảy vào ống nghiệm.

Ống nghiệm thủy tinh đầy nửa bình, tui đưa ngón tay lên miệng liếm.

“Cảm ơn đã phối hợp! Xin hãy chờ một giờ ở khu quan sát!” Người lính chào tui, dẫn theo những người khác đi mất.

“Người miễn dịch?! Như vậy không phải có thể chế ra vắc- xin phòng bệnh độc X sao?!” Trên xe có người lên tiếng.

“Đừng hoảng hốt, còn chưa xác định được.”

“Nhưng mà.... Anh ta vừa mới nói... Người miễn dịch với bệnh độc X đó!!”

“Chỉ nói là nghi ngờ thôi...”

“Không thể nào! Cô ấy mạnh mẽ vượt khỏi phạm vi của con người rồi! Không phải người miễn dịch thì là gì?! Đúng vậy, chắc chắn cô ấy là người miễn dịch nên mới có thể đối đầu với Truy Tung Giả!”

“Anh bình tĩnh chút đi...”

Một giờ sau, người lính dẫn đội quay lại, lần này chỉ có mình anh ta.

“Đã có kết quả kiểm tra máu. Trong DNA của đồng chí Hách Hách không có gì bất thường. Cảm ơn mọi người đã phối hợp, mời vào.”

Kiều Yến kinh ngạc nhìn tui.

Chiếc xe quân dụng lại chạy đi, trên xe mây mù giăng lối, ánh mắt bọn họ như thể đang nói:

Tại sao cô lại không phải người miễn dịch?!

Tui tin nếu lấy tui để chế tạo thuốc miễn dịch bệnh độc X, bọn họ sẽ không chút do dự làm vậy.

Xe quân dụng quanh co trong căn cứ rồi dừng ở căn cứ trung tâm, Liên Trưởng Trương dẫn đầu đoàn người đang đứng trước cửa nghênh đón bọn tui.

Từng người trên chiếc xe quân dụng bước xuống, tất cả mọi người giống như vừa dạo một vòng Địa Ngục về, có vẻ mới sống sót qua tai nạn.

Tóc vàng nóng nảy đứng bên cạnh Liên Trưởng Trương là người đầu tiên vọt tới: “Chị hai...!!”

“Chị hai!! Chị có bị thương ở đâu không? Thuốc nhà em cho chị dùng hết! Ông nội em nói chị là đại công thần của chúng em, chị hai cứ đợi thăng quan đi!”

Chị hai...Kêu ai vậy? Tui mơ hồ nhìn quanh.

“Chị hai! Em đang nói chuyện với chị đó! Chị hai có nghe em nói không?” Như sợ tui không nghe rõ, tóc vàng rống lên trước mặt tui.

“Tránh ra.” Kiều Yến nghiêm mặt, đẩy cậu ta ra khỏi mặt tui: “Âm ỉ chết đi được.”

“A...Đúng, ngại quá, chị hai! Em sẽ nhỏ tiếng chút!” D.D.lequydon Tóc vàng như con nít bị mắng, lui lại.

“Hoan nghênh mọi người đã về, nhiệm vụ thành công rực rỡ, chúc mừng cậu.” Liên Trưởng Trương bước tới, nói với Kiều Yến.

Kiều Yến kính chào ông ấy.

“Thương vong ra sao?”

“Ngoại trừ Hồ Tân tự tiện rời đội bị lạc, trong đội không có thương vong,” Kiều Yến báo cáo.

“Thật không?” Liên Trưởng Trưởng vỗ vai Kiều Yến. “Bạn đã làm rất tốt, tất cả đã trở về căn cứ. Gặp phải Truy Tung Giả mà vẫn có thể bảo đảm số người sống cao như vậy, bạn là người đầu tiên.”

“Còn một chuyện khiến tôi càng vui hơn.” Liên Trưởng Trưởng dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn tui: “Tôi không hề biết trong liên đội của tôi còn ẩn giấu một bảo bối như vậy nha. Hách Hách, biểu hiện của cô khiến tôi rất kinh ngạc, đối kháng trực tiếp với Truy Tung Giả cô không phải người đầu tiên; Đối kháng trực tiếp với Truy Tung Giả mà vẫn còn sống sót trở về cô cũng không phải người đầu tiên; Nhưng cô là người đầu tiên trong tất cả căn cứ, cả thủ đô, cả Trung Quốc đối kháng trực tiếp với Truy Tung Giả, đánh bại nó rồi sống sót trở về...”

-----oOo-----

Chương 41: Không còn cơ hội gỡ bỏ khúc mắc.

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Xin lỗi, Liên Trưởng, tôi có thể mang Hách Hách về nghỉ ngơi được không? Cô ấy rất mệt.” Kiều Yến xin phép.

“Chỉ cần nghỉ ngơi thôi sao? Nếu cần gì cứ nói nhé! Nghe nói cô đã bị kiểm tra ở khu quan sát? Có bị thương nhiều không? Nếu cô cần tôi có thể sắp xếp cho cô vào bệnh viện thủ đô để trị liệu.”

“Không cần đâu, tôi mang cô ấy về nghỉ là được rồi.” Kiều Yến nhú

mày.

“Kiều Yến, tôi không nói với cậu, tôi nói với đồng chí Hách Hách mà. Sao lúc nào cậu cũng cướp lời thế? Biệt danh của cậu quả nhiên không sai chút nào, ha ha ha... Tôi không chọc nữa, cậu đưa đồng chí Hách Hách về nhà nghỉ ngơi nhanh đi, có gì cứ nói, đừng để đồng chí Hách Hách của chúng ta chịu thiệt.” Liên Trưởng Trưởng cười ha ha, nói.

“Tôi đi trước.” Kiều Yến nắm tay tui, gật đầu với Khương Kiến.

“Đội trưởng nghỉ ngơi cho khỏe nha! Hách Hách cũng vậy!” Khương Kiến nói.

“Chị hai! Chị hai! Em muốn qua nhà chị chơi!” Tóc vàng đuổi theo nhưng bị Liên Trưởng Trưởng nắm cổ áo kéo lại.

“Người ta về nhà nghỉ ngơi cậu theo xem náo nhiệt cái gì?”

“A... ây da... Chị hai!!!” Tóc vàng ở phía sau không ngừng kêu lên thảm thiết.

Tui bỗng nhớ đến cái gì đó, rút khỏi tay Kiều Yến, đến trước mặt Liên Trưởng Trưởng.

“Quên việc gì sao?” Liên Trưởng Trưởng ngờ vực hỏi.

“...Dù...”

“Hả?”

“... Không có... dù...” Tui nói nhỏ.

Dù Kiều Yến tìm cho tui đã bị tui ném đi lúc chiến đấu với Truy Tung Giả rồi.

“Báo cáo Liên Trưởng! Chuyện là đồng chí Hách Hách lúc nào cũng mang

theo một cây dù. Ngài biết mà, con gái thích đẹp, không muốn bị nám đen! Đồng chí Hách Hách đang trả lời vấn đề lúc này Liên Trưởng nói, là nếu cô ấy cần gì thì cứ nói, cô ấy muốn một cây dù. Bởi vì dù của cô ấy đã mất lúc chiến đấu rồi. Đúng không? Hách Hách?” Khương Kiến vô cùng hiểu lòng người đứng ra giải đáp thắc mắc cho Liên Trưởng Trương.

Tui gật gật đầu.

“A... Ra vậy! Không thành vấn đề! Cô nghỉ ngơi cho khỏe, lúc trở về quân đội tôi nhất định sẽ tặng cô cây dù đẹp nhất!” Trương Thanh Thịnh cười ha ha, lên tiếng đồng ý.

Sau khi có được đáp án, tui trở lại bên cạnh Kiều Yến. Hạ Du Sâm lái xe đến trước mặt để đón bọn tui, cười nói: “Anh tối đưa công thần về nhà!”

Cùng trở về căn phòng gỗ nhỏ, Hạ Du Sâm ngồi trên xe tạm biệt bọn tui. Trước khi đi còn không quên nhắc nhở: “Liên Trưởng nói cô cứ nghỉ ngơi thoải mái, chừng nào cơ thể khỏe lại thì báo cáo, không vội!”

diễn đàn le <3 quy <3 don

Sau khi Hạ Du Sâm lái xe hơi đi, Kiều Yến vội vàng hỏi tui: “Sao chị qua được vụ kiểm tra máu? Chẳng lẽ... máu chị thật sự không khác bọn em?”

Đương nhiên là không khác rồi, vì... Đó là máu của Hồ Tân.

Không tiêu hóa hết mà để lại một ít, không ngờ có thể lợi dụng được. Nhân viên nghiên cứu chỉ lo so sánh những vấn đề chủ yếu liên quan đến ghen nên không phát hiện ra sơ hở. Cho dù có sơ hở, vậy cũng suy ra “Hách Hách là nhân yêu (*)” các kiểu thôi.

(*) Nhân yêu: nam giả nữ.

“Máu của Hồ Tân... Tại sao chị lại có máu của Hồ Tân? Chị...”

Anh ta tự nguyện, anh ta mời chị ăn, người dân thủ đô thật nhiệt tình.

“Chị ăn...” Kiều Yến muốn nói lại thôi, nhóc nhìn tui thật lâu sau đó thấp giọng nói: “Cũng đúng... chị cũng cần ăn... Em xin lỗi.”

Kiều Yến kết thúc đề tài này, lấy ra chìa khóa chuẩn bị mở cửa, không ngờ cửa lại bị đẩy ra.

Trong căn phòng gỗ không lớn liếc mắt một cái đã nhìn thấy hết sạch. Bọn tui đứng ngoài cửa có thể thấy Kiều Úc đang ngồi chồm hổm lau sàn, mẹ Kiều thì nằm trên giường gỗ ngáy o o, trên bàn còn vương vài mấy hộp thức ăn rỗng vừa bị ăn hết.

Kiều Úc không phát hiện bọn tui tới, đang vô cùng tập trung lau chỗ bẩn trên mặt đất.

Tui phát hiện Kiều Yến đang run lên.

Tui khó hiểu ngẩng đầu nhìn nhóc, Kiều Yến lại bước dài tới, trực tiếp lướt qua Kiều Úc đang ngồi trên đất, đi về phía mẹ Kiều.

“Anh hai...” Kiều Úc vui vẻ đứng lên, trên tay còn cầm khăn lau.

Kiều Yến tóm lấy mẹ Kiều đang ở trên giường gỗ, nín chặt áo bà ta, kéo nửa người trên của mẹ Kiều lên khỏi giường như xách một con gà.

“Gì.... A... Đại Kiều...” Mẹ Kiều bất mãn mở mắt ra.

“Bà...” Cả người Kiều Yến không ngừng run lên, ngay cả giọng nói cũng không khống chế được mà run rẩy: “Bà đang muốn xem thử... trái tim tôi có thể bị bà giẫm đạp đến mức nào đúng không?” diển đàn le <3 quy <3 don

“Con đang nói gì vậy...”

“Lần nào tôi nhìn thấy bà... Lần nào cũng vậy! Lúc nào tôi cũng nhớ đến sự thật là tôi đã bị bà vứt bỏ! Lần nào tôi cũng nhớ đến tôi có thể đã

chết! Tôi không cần ai nhắc nhở tôi về sự thật đó!! Bà đừng hành hạ tôi nữa được không... Buông tha cho tôi đi!!”

“Anh hai... Em xin lỗi... Em rất xin lỗi anh... Anh buông mẹ ra đi, em xin lỗi, em xin lỗi mà...” Kiều Úc nhào lên kéo Kiều Yến đang mất khống chế lại, vành mắt anh ta lại đỏ lên.

“Tao đã nói xin lỗi rồi mày còn muốn sao nữa?!!” Mẹ Kiều thét chói tai, tránh khỏi sự trói buộc của Kiều Yến, đẩy mạnh Kiều Yến một cái: “Mày hận tao chọn mày mà không chọn Tiểu Kiều chứ gì! Tao biết mà, Tiểu Kiều chết thay mày thì mày mới vui đúng không!!”

“Thay?! Thay à?! Vậy còn tôi? Tôi đáng chết ư?” Kiều Yến gần như súp đổ, gầm thét.

“Đúng! Đúng vậy đó! Mày đáng chết... Từ trước đến nay tao chưa từng thích mày, mày giống y chang thằng cha khốn nạn của mày vậy...”

Mẹ Kiều đang thét chói tai bỗng ngừng bật, vì tui đã bước tới cho bà ta một cái bạt tai.

Thời gian của Kiều Yến giống như bị ấn nút “tạm dừng”, nhóc ngơ ngác đứng đó, ngay cả vẻ mặt giận dữ cũng dần biến mất.

“...Biến, giường của tui.” Tui nói.

“Em xin lỗi, em xin lỗi anh mà... Mẹ không phải nói thật lòng đâu... Mẹ chỉ nói nhảm thôi...” Kiều Úc khóc lóc che trước mẹ Kiều.

“... Đủ rồi, ra ngoài đi.” Kiều Yến lẳng lẳng lên tiếng.

“...?” Tui quay đầu nhìn nhóc, diễn đàn le <3 quy <3 don phát hiện trên mặt nhóc không có chút biểu cảm gì hết, nhưng vẻ mặt này cũng không phải bình tĩnh hoặc cũng không có cảm xúc nào lộ ra, đó là... vẻ tĩnh mịch.

“Con mẹ nó, ai thèm! Sai lầm lớn nhất trong đời tao là sinh ra mày đó!”

Mẹ Kiều hét lên rồi đầu tóc bù xù xông ra ngoài.

“Mẹ... Mẹ ơi...” Kiều Úc đuổi theo sau.

Kiều Yến im lặng trải khăn trải giường lên, sau đó dịu dàng nói: “... Được rồi, ngủ đi.”

Tui rất mệt nhưng tui lo lắng cho Kiều Yến.

“... Không sao đâu, ngủ đi.” Kiều Yến sờ đầu tui, kéo tui đến gần giường, ấn tui ngồi xuống.

“... Em sẽ không rời xa chị, đừng sợ...” Dừng một chút, nhóc giúp tui cởi giày, nâng chân của tui lên giường.

Chị không sợ.

Người sợ chính là cưng đó.

Nhưng Kiều Yến không nghe thấy tiếng của tui.

“Không sao đâu... Ngủ đi... Em ngủ bên cạnh chị...” Nhóc vuốt ve mái tóc dài của tui từng cái từng cái.

Cưng nói trên đời này ngoài cưng ra không ai có thể chấp nhận chị...

Đó là cưng cố ý đúng không...?

Cưng đang sợ.

Cưng rất sợ...

Kiều Yến không ngại phiền cứ lặp lại câu nói kia bên tai tui, lúc này đột nhiên tui đã hiểu.

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng thảng xe chói tai và tiếng hét the thé vang lên.

Cả người Kiều Yến cứng đờ.

“... Mẹ... Mẹ ơi...!!” Tiếng Kiều Úc la khóc.

Loại chuyện này... Có một danh từ chuyên dụng gọi là gì nhỉ... À... cầu huyết (*).

Cầu huyết (*):Chỉ sự chịu đựng hành hạ, đau đớn, dày vò, về thể xác hoặc tinh thần (ngược tâm). Thường dùng để nói những truyện, những tình huống được lặp đi lặp lại đến nhàm chán, không có gì mới mẻ.

Chắc là không cầu huyết vậy chứ...

Cả căn cứ mới có mấy trăm chiếc xe, phải “may mắn” đến mức nào mới bị đụng trúng?

Tui thật sự rất muốn nghỉ ngơi... nhưng tại sao lại không làm được chứ?

Kiều Yến bước ra cửa, tui xuống giường, theo ra ngoài.

Cách phòng gỗ của bọn tui vài chục mét, mẹ Kiều nằm trên mặt đất, xi-măng phía dưới cơ thể bà ta đang từ từ nhuộm đỏ, chiếc xe gây chuyện đã không còn bóng dáng.

Mặt Kiều Yến đầy hoảng hốt.

Xương cốt của tui bỗng cảm thấy đau đớn kịch liệt. Mỗi đốt ngón tay, mỗi đốt xương đều truyền đến tim cảm nhận sâu sắc đó, tui suýt nữa đứng không vững.

Kiều Yến bước ra một bước, sau khi tạm ngừng một lúc lâu, nhóc vội vàng chạy ra ngoài.

Tui dùng sức cắn răng, từng bước di chuyển về phía giường, mất sức ngã xuống.

Tui bất chợt ngã xuống nên đã bỏ lỡ một vở kịch rồi. Lúc tui tỉnh lại đã là một tháng sau.

Cảm giác xương cốt cả người đau đớn còn chưa mất hết, mà Kiều Úc đã vào ở trong căn phòng gỗ nhỏ.

Vì... mẹ Kiều chết rồi.

So với việc mẹ Kiều chết là việc tốt như thế nào, tui càng quan tâm tại sao xương cốt của tui lại đau đớn kịch liệt như vậy. Loại cảm giác đau đớn như thể xương lúc nào cũng có thể đâm toạc ra khỏi thân thể này tui không muốn chịu lần thứ hai đâu.

Tui vô cùng đau khổ.

Bởi vì tui cảm thấy...

Bản cương thi sắp chết rồi.

Tui chết cũng không sao, Kiều Yến thì phải làm sao đây?

Tui nghĩ vậy.

Sau khi mẹ Kiều mất, tui không còn thấy biểu cảm nào trên mặt Kiều Yến, Kiều Úc thì thường xuyên hoảng hốt ngẩn ngơ, ngồi xuống một cái là ngồi rất lâu.

Điều này khiến tui nhớ đến biểu hiện lúc anh ta bị táo bón trước đó không lâu.

Tui không hỏi Kiều Yến tại sao lại nhận Kiều Úc, tui không hứng thú với chuyện này. Chuyện chuyển nhà Kiều Yến nói với tui đợt trước đã định, bọn tui sẽ dọn đến căn tứ hợp viện cạnh căn cứ kia nhanh thôi.

-----oOo-----

Chương 42: Ôm nhau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tui cứ tưởng sau khi tui tỉnh lại thì sẽ được chuyển nhà vì giường ở đây không đủ chỗ ngủ.

Nhưng khi tui tỉnh thì Kiều Yến lại ngã xuống.

Lúc Kiều Yến ngất đã dọa cho tui nhảy dựng, bản cương thì còn chưa kịp bàn giao hậu sự, cứng đờng có chết nha...

Với cơ thể của người sống, tui thật sự không biết làm sao. Sau khi Kiều Úc xem qua: "... Không sao đâu, chỉ là ngủ thiếp đi thôi."

Nhưng tại sao Kiều Yến lại ngất? Điều này không bình thường.

"... Tại sao?"

"Hách Hách, anh hai trông chừng cô một tháng rồi." Kiều Úc cười với tui, nhưng nụ cười kia chứa đầy khổ sở: "Sau khi phát hiện cô bị ngất, anh hai không cho ai đến gần, canh giữ bên cạnh cô suốt cả ngày lẫn đêm, ai cũng không được phép đến gần cô. Người trong quân đội đã phái bác sĩ đến nhưng bị anh đuổi đi hết...."

Anh ta cúi đầu nhìn Kiều Yến đang nằm trên giường, bóng hàng mi dài phủ xuống.

"Một tháng... Giữa mẹ và cô, anh ấy đã chọn cô, cô hiểu chưa?"

Tui cái hiểu cái không. dien||dan||Lequydon

Kiều Úc cười chua xót, như đang tự giễu: "... Anh ấy thật sự không nhận chúng tôi, tôi... không còn gì nữa rồi."

Kiều Úc bước ra cửa.

Tui bò lên giường gỗ, ngủ bên cạnh Kiều Yến.

Gương mặt mệt mỏi của Kiều Yến gần ngay trước mắt, tui sờ lên lông mi của nhóc.

Con người, là loại sinh vật yếu ớt biết bao, trông chừng tui một tháng sẽ gục ngã ư? Bản cương thi canh nhóc bảy năm rồi...

Hàng mi dưới tay tui khẽ run sau đó từ từ mở ra.

"Hách Hách..." Giọng nhóc rất khàn và trầm: "Em lại nằm mơ rồi..."

Mơ cái gì cơ?

"Đến cả trong mơ chị cũng không tỉnh lại... Em rất sợ..."

?

"Chị không có hô hấp... Không có nhịp tim... Lúc chị ngủ say... Không khác gì người chết cả... Chị cứ nằm im một chỗ... Mấy chục ngày không hề mở mắt... Chị đang ngủ... hay là..."

Nhóc run rẩy vươn tay ra, kéo tui vào lòng: "Em nghĩ đến đó... Rất sợ..."

"Nếu chị không còn... Nếu chị mất đi... Em..."

Câu nói kế tiếp của nhóc nghẹn trong họng, không nói ra được.

Nếu hôm nay tui không nghe thấy những lời này, tui không thể nào tưởng tượng được Kiều Yến sẽ nghĩ tới những thứ này.

Tui còn nhớ ngày hôm qua, vào khoảng khắc tui vừa mở mắt ra đã bị nhóc ôm chặt vào lòng, nhưng việc này rất là bình thường mà... Lúc Kiều Yến còn là một đứa bé, tui cũng hay ôm nhóc, sau này bé con biến thành “bé bự” thì đổi thành Kiều Yến luôn ôm tui.

Không ngờ hành động bình thường này lại là biểu hiện sợ hãi của Kiều Yến?

Nhưng mà....Tui sắp chết... Bản cương thi sắp chết rồi, Kiều Yến phải học được cách sống một mình mới được...

“Hách Hách... Hứa với em, đừng không nói tiếng nào mà ngủ như vậy nữa... Em sẽ sợ... Em rất rất sợ...”

Một nụ hôn run rẩy, nhẹ nhàng đặt lên tóc mái kiểu Lưu Hải của tui.

Ơ, cái này tui cũng biết nè.

Tui ngẩng đầu lên, trước khi Kiều Yến kịp phản ứng đã hôn lên môi nhóc.

“...”

Tui nghiêng đầu nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Kiều Yến.

Một giây sau, Kiều Yến bật lên khỏi giường, đầu đụng phải trần nhà vốn đã không cao một cái “cốp” sau đó ngã xuống giường rồi lăn luôn xuống đất.

Mặt nhóc hồng như đầu diêm.

“Không... Không được làm vậy với người khác!” dien||dan||Lequydon
Kết quả, hành động bắt chước của tui đổi lấy một tiếng hét.

Được thôi.

“Chỉ... Chỉ được làm vậy... với em....”

Hả? Chị nghe không rõ?

Kiều Yến nghỉ ngơi ở nhà một ngày, sau đó bắt đầu việc chuyển nhà như một con thoi.

Bọn tui cũng không mang theo nhiều nhặn gì, chỉ toàn là vật tư, không có đồ gia dụng. Vốn chỉ có Hạ Du Sâm đến giúp hai đứa tui chuyển nhà, không biết tên tóc vàng nghe được từ đâu, sáng sớm đã thấy tóc vàng đã mang chiếc xe Limousine cao cấp của cậu ta tới đánh thức mọi người, người phụ chuyển nhà còn hưng phấn hơn cả người chuyển nhà.

Trước khi đi tui còn đến chơi với Hân Hân lần cuối, Kiều Yến bàn giao chuyện sau này với Trần Bội Tư, sau đó bọn tui mới khởi hành. Vì bọn tui đã đi nên cha con Hân Hân phải quay về ở khu E theo quy định. Bây giờ tui không còn lo lắng nếu họ trở về khu E sẽ bị ăn hiếp nữa, vì những kẻ có gan nhổ tăng cạp của Kiều Yến ở đó không nhiều lắm.

Kiều Úc cũng chuyển đến căn Tứ Hợp Viện bên cạnh căn cứ với bọn tui, tinh thần anh ta đã khá hơn rất nhiều.

Trên xe, tóc vàng vẫn luôn liếc mắt nhìn trộm Kiều Yến và Kiều Úc.

Cuối cùng Kiều Yến cũng mở miệng giới thiệu: “... Đây là em trai song sinh của tôi.”

“Xin chào, tôi là Kiều Úc.” Kiều Úc cười nhẹ.

“Hèn gì, thì ra là vậy! À, tôi tên là Đàm Tân Nam! Anh em song sinh... Chẳng lẽ cậu cũng có thể mạnh như anh hai của cậu? Wow, kỹ thuật bắn súng của anh cậu rất tốt, bách phát bách trúng đó, lợi hại lắm nha...” Tóc vàng đột nhiên hào hứng, quay đầu lại hỏi.

“... Lo lái xe đi.” Kiều Yến cau mày đẩy đầu tóc vàng lại.

“... Không, tôi rất yếu...”

“À... vậy cũng không sao, vậy mới bình thường chứ! Có rất ít người mạnh được như Kiều Yến... Đương nhiên, chị hại là tuyệt thế vô song trên cả nước rồi... Chị hai, nghe nói chị ngủ suốt 1 tháng hả? Chị làm Liên Trưởng Trương lo muốn chết, ông ấy đã đích thân dẫn bác sĩ đến đây nhiều lần nhưng lần nào cũng bị Kiều Yến đuổi về, ha ha ha ha... Chị hai không được thấy mặt Liên Trưởng Trương lúc đó, em muốn chụp một tấm làm kỷ niệm...” dien||dan||Lequydon Nói rồi anh ta lại quay đầu về phía tui, bắt chước giọng điệu của Liên Trưởng Trương, nhún mặt nhú mày, nói: “Kiều Yến! Cậu đang làm hại nhân tài của quốc gia đó!”

“Xấu chết được.” Tui ra vẻ ghét bỏ.

“Gì chứ?! Chị hai à!! Em có xấu đâu!!” Tóc vàng rên lên thảm thiết, tay lái cũng lệch đi.

“Cậu muốn bị đuổi xuống xe à?” Kiều Yến đen mặt, đẩy đầu tóc vàng về.

“Đương nhiên là... Í, nhưng mà đây là xe của ông chứ bộ? Mặc mớ gì...”

Kiều Yến tung tuyệt chiêu ánh sáng đóng băng, chiu chiu chiu chiu....

“... Em sẽ ngoan ngoãn lái mà...” Tóc vàng rụt vai lại.

Chiếc Limousine đã đến đích, tui vừa xuống xe, tóc vàng lại nhào về phía tui: “Chị hai... Em có xấu miến nào đâu!!”

... Không nói cho cậu biết.

Tiếp tục ra vẻ ghét bỏ.

“Hu hu hu... Chị hai chê em xấu...”

“Hách Hách chọc cậu thôi.” Kiều Úc cười.

“Thật không?! Thật hả?! Kiểu Úc, cậu anh tốt hơn anh trai của cậu nhiều! Cậu sẽ là bạn tốt của ông đây!” Tóc vàng đảo mắt, đầy máu sống lại.

Tui nhìn căn Tủ Hộp Viện trước mắt, dù tích đầy bụi nhưng nếu quét dọn sạch sẽ, 3 người ở vẫn rất rộng rãi.

“Đợi chút nha, em gọi người đến giúp mọi người dọn dẹp, nhiều bụi như vậy chỉ hai ở sao được chứ!” Tóc vàng bắt đầu gào thét, gọi điện thoại.

“Căn nhà này như thế nào?” Kiểu Yến hỏi tui.

Thích hay không à.... Tui vẫn thích đào hầm ngủ dưới đất hơn.

-----oOo-----

Chương 43: Ôm nhau (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi chuyển sang nhà mới, chuyện tốt nhất là... có điện.

Điều này có nghĩa là bản cương thi có thể tiếp tục xem phim hoạt hình rồi.

Kiểu Yến là nhóc con đáng ghét, không bao giờ xem chung với tui. Lần nào thằng nhóc này cũng ngồi cạnh tui, nhưng lúc nào cũng cầm một tờ báo trên tay chứ không phải là xem TV.

Thế là trọng trách cùng tui xem TV thành việc của Kiểu Úc.

Không ngờ hai đứa tui lại rất hợp nhau.

“Thích quá, vệt Kouta (*)...”

(*) Vịt Kouta: đây là con vịt ngáo của Kasumi trong phim hoạt hình Pokemon, bạn nào không nhớ mặt nó và muốn xem thì search gg nha, mình lười .

“Uhm... Đáng yêu nhỉ?”

“Đáng yêu lắm...”

Tui thích con “hành tây” (*) nữa...

(*) Hành tây: con này là con Farfetch'd, với Farfetch'd là cách chơi chữ từ Far-fetched (không thể tin nổi!), tên tiếng Nhật là Kamonegi (Vịt trời – hành lá). Pokemon Farfetch'd thường sống tập trung ở những nơi hẻo lánh có cây hành mọc hoang. Cây hành của Farfetch'd có thể được sử dụng như một thanh kiếm khi chiến đấu. Pokemon Farfetch'd là chủng Pokemon vịt mỏ dẹt và có 2 hệ Normal: trung bình và Flying: bay. (copy trên nghe nhìn Việt Nam chứ tui không có coi hết Pokemon mà có gặp thì cũng lâu lắm rồi nên không nhớ con này :v)

“Hách Hách, chị thấy danh sách này như thế nào?” Kiều Yến ngồi bên cạnh đưa quyển sổ trên tay cho tui.

Tui vừa nhìn đã thấy trên đó viết tên của những đội viên trong đội cứu viện đặc biệt, có mấy tên bị gạch bỏ, bên cạnh có bổ sung một cái tên khác.

Trong những cái tên được bổ sung có người tui quen biết sớm nhất... Vuur Bằng Siêu, sau đó là người trong tổ 7 thuộc đội sưu tầm vật tư đặc biệt- hai người Trương Đăng và Trần Vĩ, còn lại mấy người tui không biết, phía sau tên của họ có đánh dấu sao.

“Người có dấu sao là những người em đã quan sát trong quân đội, họ là những người có thành tích không tệ.”

Tui nhìn nhìn, sau đó trả sổ lại cho nhóc, gọi Kiều Úc: “Tập tiếp theo.”

“Uhm.” Kiều Úc ngồi phía trước cầm lấy điều khiển từ xa.

“Vậy là được rồi hả?” Kiều Yến hỏi. die^n da n LQD

Sao cũng được.

Buổi chiều, tui đi theo Kiều Yến đi trình danh sách kia, đây là lần đầu tiên tui trở lại căn cứ trung tâm sau cuộc chiến.

Liên Trưởng Trương thấy tui thì vô cùng vui vẻ, gương mặt già nua cười như nở hoa: “Ái chà, đồng chí Hách Hách đến rồi. Thương thế của cô sao rồi? Cô xem, tôi vẫn luôn nhớ đến cô đấy nhé. Tôi đã sớm chuẩn bị dù cho cô rồi, cô xem này, thấy thích không?”

Ông ấy rút một cây dù cán dài màu trắng sữa từ dưới gầm bàn lên đưa cho tui.

Tui nhận lấy, bung nó ra trong văn phòng.

Ren trắng như nhụy hoa lan khắp mặt dù, vô cùng đẹp... Nhưng mà... nếu bị nhuộm máu thì sẽ rất bất tiện.

“Tôi cũng không biết cô bé sẽ thích kiểu dù gì nên đã kêu con gái của tôi chọn giúp, nếu thích thì tốt rồi.” Liên Trưởng Trương cười ha ha nói.

“Cảm ơn tấm lòng của Liên Trưởng.” Kiều Yến thay tui nói cảm ơn.

“Đừng khách sáo!” Liên Trưởng Trương khoác tay nói.

“Danh sách chính thức của đội cứu viện tôi đã nghĩ kỹ, mời Liên Trưởng xem qua.” Kiều Yến nộp đơn xin lên.

Liên Trưởng Trương nhìn qua, gật đầu nói: “Có thể, không vượt quá khả năng của tôi, người của đội sưu tầm đặc biệt là người quen của cậu sao?”

“Dạ đúng, người tên Vuư Bằng Siêu bắn súng rất chuẩn, là người dạy tôi dùng súng. Anh ấy là một người gan dạ, thô trung hữu tế (*), có thể đảm nhiệm làm quân tiên phong hoặc bọc hậu đều được; Trương Đăng là tổ trưởng của đội sưu tầm đặc biệt của tôi lúc trước, tính tình anh ta một người rất táo bạo, nhưng dù không giúp được gì cũng sẽ không gây cản trở, thân pháp cũng khá, can đảm bạo dạn, thích hợp làm quân tiên phong; Trần Vĩ là phụ tá của Trương Đăng, tuy không có vũ lực đáng kêu ngạo gì nhưng là người khéo léo, biết thuận theo chiều gió, thích hợp làm người hòa giải trong đội, gia tăng sự đoàn kết.”

(*) Thô trung hữu tế: Chỉ một người ăn nói, làm việc mặt ngoài có vẻ như thô lỗ nhưng thật ra lại rất cẩn thận, tỉ mỉ.

“Không cần nói tường tận với tôi, tôi tin cậu. Tôi cho cậu sự tự do lớn nhất, đây là đội của cậu, cậu cứ xem mà làm.” Liên Trưởng Trương cười ha ha, lấy bút máy ra ào ào ký lên tờ đơn xin. “Một tháng này hai người chưa đến trung tâm, có nghe chuyện hội trao đổi giữa ba nước chưa?”

“Hội trao đổi giữa ba nước?”

“Đúng vậy, tên đầy đủ là Hội chống bệnh độc của ba nước Đông Á. Ba nước gồm Trung Quốc, Nhật Bản và Hàn Quốc. Lần trước hội trao đổi do Hàn Quốc cử hành, lần này đến Trung Quốc chúng ta, địa điểm là ngay thủ đô, tôi còn tưởng hai người nghe rồi chứ.”

“Không, chúng tôi chưa từng nghe. Việc này có liên quan gì đến chúng tôi à?”

“Đương nhiên là có liên quan. Hội trao đổi giữa ba nước hai năm trước không có các cậu nên chúng ta bị chèn ép. Lần này cấp trên muốn nhờ cơ hội này rửa sạch sỉ nhục trước kia, “hồi báo” Hàn Quốc một lần. Trước đó không lâu chúng tôi còn đang buồn phiền phải “hồi báo” Hàn Quốc như thế nào. Sau đó đồng chí Hách Hách xuất hiện, đây chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Chúng tôi đã quyết định sẽ cử hành nghi thức trao huân chương cho đồng chí Hách Hách ngay trong hội trao đổi

lần này. Cô ấy là vị anh hùng đầu tiên một mình đánh thắng Truy Tung Giả mà vẫn còn sống ở châu Á! Không phải lỗi mũi Hàn Quốc sắp đưa lên tới trời à? Chờ chúng ta làm nghi thức trao huân chương cho đồng chí Hách Hách, để xem cả đám bọn họ ganh tỵ ra sao... die^n da n LQD Đương nhiên còn có các trận đấu hữu nghị, hai người là những người ưu tú nhất trong liên của chúng ta, đương nhiên cũng phải tham gia.”

“Đó là lúc nào?”

“Tôi cũng không rõ lắm, nhưng ngày hôm qua tôi vừa nhận được tin đoàn trao đổi của hai nước kia đã xuất phát, nếu nhanh thì đêm nay có thể họ sẽ đến thủ đô.”

“...”

“Đêm nay hẳn sẽ có một buổi tiệc mời khách, quyền hạn của hai người không đủ để tham gia, hãy ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai có thể gặp mặt chính thức rồi.”

Ra khỏi văn phòng của Liên Trưởng, tình cờ gặp phải Khương Kiến.

“Chào đội trưởng! Chào Hách Hách!” Khương Kiến cười hì hì trang trọng chào hai đứa tui.

“Anh vất vả rồi.”

“Sao cậu lại đi ra từ phòng Liên Trưởng? Chẳng lẽ là nói về chuyện hội trao đổi giữa ba nước à?”

“... Anh cũng biết?” Kiều Yến nhướn mày hỏi.

“Đương nhiên là biết rồi, đó là chuyện lớn mà, đội trưởng không biết ư?!” Nhìn tui một cái, Khương Kiến lại bổ sung: “Đội trưởng không biết, Hách Hách chắc chắn là càng không biết luôn! Liên Trưởng gọi hai người tới có phải để cho hai người thấy vẻ mặt phồng lên như bắp rang bơ không? Tôi rất ủng hộ! Tôi có tham gia hội trao đổi giữa ba nước vào

hai năm trước ở Hàn Quốc, bà nội cha nó, bây giờ nhớ lại còn thấy tức...”

Phải là chuyện bí hiểm tới mức nào mới có thể khiến người người oán trách vậy chứ...

“Tôi sẽ không tiết lộ với hai người đâu, đến lúc nhìn thấy bọn họ hai người sẽ hiểu ý tôi nói! Đội trưởng! Hách Hách! Phải nhờ hai người biểu đạt sự giận dữ giúp tôi rồi!!” Khương Kiến vừa vẫy tay chào vừa chạy biến đi như một làn khói.

“Đi thôi.” Kiều Yến cười, dắt tay tui.

Bọn tui vừa trở về Tứ Hợp Viện không lâu, thủ đô đã bắt đầu giới nghiêm toàn thành phố, xem ra tin tức đoàn trao đổi đến vào buổi tối cũng đúng tám chín phần rồi.

“Hách Hách, tôi tắt TV cho cô rồi, đợi tý tôi bật lại cho.” Trong phòng có tiếng của Kiều Úc.

Tui “à” một tiếng.

Không biết có phải do tui bị ảo giác hay không, sau khi tui tỉnh lại, tần suất nói chuyện của hai anh em này gần như bằng không.

Chuyện này là sao? Tới tuổi dậy thì?

Ngày hôm sau bọn tui canh giờ lên tàu điện ngầm đến căn cứ trung tâm, đâu đâu cũng có thể nghe thấy tiếng bàn tán về hội trao đổi giữa ba nước.

Một hội nghị thôi mà, quan trọng đến vậy sao?

Thôi kệ, nói sao thì bây giờ còn chưa phải chuyện của bọn tui.

Tất cả thành viên của đội cứu viện đặc biệt sau khi sửa đổi của Kiều Yến đã chờ trên sân thể dục, thấy bóng dáng Kiều Yến, đội ngũ đang xao động, bất an phát ra những âm thanh kinh ngạc.

Không phải ai cũng biết người lãnh đạo trực tiếp của họ là một thiếu niên vừa mới tròn mười tám tuổi.

die^n da n LQD Tui nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc, Vuư Bằng Siêu, Trương Đăng, Trần Vĩ, bọn họ trông lớn mắt thể hiện rõ cảm xúc lúc này.

Vuư Bằng Siêu là người thay đổi rõ rệt nhất, không biết tại sao, lúc chia tay tinh thần anh ta vô cùng hưng phấn mà lúc này mặt mày lại rất tiêu tụy.

Còn Trương Đăng và Trần Vĩ thì không có khác biệt gì mấy từ lúc chia tay.

Đội ngũ mới tuy mới thành lập nhưng tố chất hiển nhiên cao hơn đội cũ rất nhiều. Dù thấy Kiều Yến trẻ tuổi cũng chỉ ồn ào tỏ vẻ nhạo nhien một chút sau đó lập tức im lặng.

Trong mắt Kiều Yến hiện lên một tia vừa lòng.

“Chúc mừng các anh đã vào đội cứu viện đặc biệt, từ nay tôi sẽ là đội trưởng của các anh, Kiều Yến.” Kiều Yến đứng thẳng trước đội ngũ, thản nhiên nói: “Tôi cho các anh 10 phút để đặt câu hỏi.”

Mọi người trong đội đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng.

“Không có câu hỏi nào sao? Được, vậy tôi sẽ nói tiếp. Trong đội của tôi, các anh có thể không nghe lệnh, nhưng chỉ cần ảnh hưởng đến nhiệm vụ của tôi, tôi sẽ không do dự giết anh, bất kể anh là ai.” Kiều Yến thờ ơ quét mắt nhìn đội ngũ một lần. “Đối với người kháng lệnh, tôi sẽ không chịu trách nhiệm về sự sống của anh ta, có chết cũng đáng, cho nên đừng ôm tâm lý may mắn trong đội của tôi, tôi sẽ không vì một người cho mình là giỏi mà đặt cả đội vào vòng nguy hiểm.”

-----oOo-----

Chương 44: Ôm nhau (3)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hiếm thấy, hôm nay trên bàn có rau xanh.

Chuyện nhà bếp do Kiều Úc quản lý, thấy tui nhìn chăm chăm rau xanh trên bàn, Kiều Úc khéo hiểu lòng người lên tiếng giải thích: “Hôm qua xe bên quân đội đưa đến, họ nói chuyển số rau này cho hai người theo quy định, còn có chút dưa hấu, nếu cô muốn ăn tôi cắt ra cho nhé.” d!d!le!qd

“Ghét...rau xanh.” Trong ấn tượng của tui, tui chưa từng ăn cái thứ này, nhưng vẫn cảm thấy ghét một cách kì lạ.

“Chị cũng không thích thịt.” Kiều Úc cười.

Tui ngồi trước bàn, cắn dưa, vờ vặt ăn hai hạt cơm, lần nào sau bữa cơm tui cũng chừa lại cả chén cơm trắng như không ăn miếng nào sau đó Kiều Yến sẽ vô cùng tự nhiên ăn hết giùm tui.

Dù tui đã tỏ vẻ hai hạt cơm tui vờ ăn đó có thể nhả ra cho nhóc con ăn luôn, đáng tiếc Kiều Yến im lặng một lát sau đó vô tình từ chối.

Thật lãng phí, dù sao nhóc không ăn, tui ăn vào cũng phải nôn ra thôi, đồ không tiêu hóa được cứ để trong bụng cảm thấy khó chịu lắm.

Nhà có thêm một người bất tiện ở chỗ đó, tui vốn không cần ăn cơm mà vẫn phải ăn hai hạt.

Vẫn còn sớm mới đến giờ tập hợp, bọn tui đang thông thả ăn cơm bỗng nghe thấy ngoài cửa có tiếng người gõ vang.

“Quân đội triệu tập à?” Kiều Yến nhìn tui rồi đứng lên, ra mở cửa.

Từ chỗ bàn ăn trong phòng khách nhìn ra là có thể thấy cửa lớn của Tứ Hợp Viện, vì thế Kiều Yến vừa mở cửa ra, tui đã thấy được vị khách đến lúc sáng sớm tinh mơ—Vưu Bằng Siêu.

Hôm qua sau khi kết thúc buổi nói chuyện tập thể, Kiều Yến không hẹn thời gian ôn chuyện với bạn cũ, không ngờ hôm nay mới sáng sớm Vưu Bằng Siêu đã tìm tới cửa.

Anh ta không đến tay không, sau lưng còn có một chiếc xe ba bánh. Chắc là thuê của những người lao động, trên xe chứa một đồng đồ vật được vải đen che lại.

Rốt cuộc cũng có lý do để không phải đóng kịch nữa, tui bỏ đĩa xuống, đi ra ngoài.

“Anh rất xin lỗi! Anh đã đến khu J tìm mấy đứa, nhưng không biết mấy đứa đi đâu mất, anh hỏi rất nhiều người, họ cũng không biết mấy đứa ở đâu...”

“Ăn cơm chưa?” Kiều Yến hỏi không ăn nhập gì.

“Ăn rồi ăn rồi, anh tới đưa vật tư cho hai đứa, không phải lần trước chúng ta đã nói rồi sao, anh nhất định sẽ mang vậy tư tới, nhưng đã lâu lắm rồi, anh xin lỗi!”

“Vào ăn cơm chung đi, anh cứ mang mấy thứ đó về.” Kiều Yến khoác tay, dẫn đầu quay về nhà chính.

“Em đi lấy thêm chén đĩa.” Kiều Úc đứng lên, nói.

“Đây là?” Vưu Bằng Siêu vừa vào liền nhìn thấy Kiều Úc, giật mình.

“Em trai song sinh của em.” Kiều Yến trả lời đơn giản.

“Chào anh, em là Kiều Úc.”

“Xin chào, anh tên là Vũ Bằng Siêu!” Vũ Bằng Siêu đáp lại theo bản năng.

Kiều Úc gật đầu với anh ta rồi đi vào nhà bếp.

“Anh nói nè, Kiều Yến, lúc trước anh không dám nói, chứ bây giờ anh biết em cũng không cần mấy thứ này...”

Kiều Yến không đồng ý, ngẩng đầu ngắt lời anh ta: “Đây là những thứ anh phục vụ quên mình để đổi lấy, không phải của em, em không cần.”

Là sao? Tui nhìn Vũ Bằng Siêu.

Vũ Bằng Siêu nhất thời không kịp phản ứng, sửng sốt một hồi sau đó chậm chạp hỏi lại: “... Có ý gì?”

“Lúc trước tất cả vật tư khi qua cửa quan sát đã bị cướp sạch, những thứ đưa đến tay anh chỉ còn cơm thừa canh cặn không phải sao? Nên thật lâu anh vẫn không đến khu J tìm bọn em. Em đã sớm biết rồi, chỉ có anh đầu đất mới vì lỗi của người khác mà liêu mình nhận nhiệm vụ, ăn uống cần kiệm để tồn trữ lại vật tư cho bọn em.” Kiều Yến cười lạnh nói.

“Anh...” Vũ Bằng Siêu đấu tranh một hồi, sau đó lại ủ rũ đặt mông xuống ghế: “Mấy chuyện đó nói ra ai mà tin.”

“Em tin.” Kiều Yến không ngẩng đầu lên, nói.

Kiều Úc cầm bát đưa ra khỏi phòng bếp. d!d!le!qd

“Này, Kiều Yến, em trai em hình như quần kỹ quá rồi đó, em không quần à? Bị cảm hả?” Vũ Bằng Siêu hỏi.

Kiều Yến khựng lại rồi liếc nhìn Kiều Úc một cái.

Kiều Úc cười nói: “Em không sao.”

“Ấy, sớm biết chú để nói chuyện như vậy anh xoắn xuýt làm cái quỷ gì chứ, thật là... A, từ từ, để anh gọi ông ta chuyển về ký túc xá giữ.”

Đột nhiên Vưu Bằng Siêu buông đũa, chạy vội ra ngoài.

Một lát sau anh ta quay lại, lần này rất thoải mái ngồi xuống bàn, cầm bát đũa lên: “Anh biết em và Hách Hách sống rất tốt, vậy anh không khách sáo!”

Ăn một nửa, đột nhiên Vưu Bằng Siêu ngu ngơ nhìn về phía tui: “Wow từ trước tới giờ anh chưa từng thấy Hách Hách ăn cơm nha.”

Thần kinh, cơm có cái gì ngon, muốn em ới ra cho anh ăn không?

“Mọi người quen nhau ạ?” Kiều Úc hỏi.

“Đúng vậy! Nhớ ngày đó anh còn là lão đại của một đoàn xe, bọn anh gặp nhau ở thành phố Đan Phù. Sau này, cảnh tượng Hách Hách ngược Thiểm Thực Giả đã chinh phục anh, từ đó về sau anh đi theo bọn họ!”

“Nhưng mà nghe nói trong quân đội xuất hiện một siêu nhân một mình đánh chết Truy Tung Giả, không biết Hách Hách gặp chưa? Nếu hai người đánh nhau không biết ai sẽ mạnh hơn nữa.” Vưu Bằng Siêu nghĩ rồi nói.

Tui đánh nhau với tui? Vấn đề này quá thâm ảo rồi... Ai sẽ thắng đây...

Tui bắt đầu suy nghĩ vấn đề đó.

“.... Là cô ấy đó.” Kiều Yến bình tĩnh gấp rau xanh vào chén.

“Là cô ấy...Hả? .... Hả?! Lại là Hách Hách à?!” Vưu Bằng Siêu suýt chút nữa là phun cơm trong miệng ra, anh ta nhanh chóng bịt miệng lại.

“Hách Hách... giết chết Truy Tung Giả?” Ánh mắt Kiều Úc mờ mịt.

“Đến giờ rồi, đi thôi.” Kiều Yến bỏ đĩa xuống, đứng dậy.

“A... được!” Vuư Bằng Siêu vội vàng ăn hết phần cơm còn lại rồi đuổi theo.

Tui cầm lấy chiếc dù ngoài cửa, bung lên rồi theo ra ngoài.

Vừa đến căn cứ trung tâm đã có người đến nói với Kiều Yến rằng Liên Trưởng tìm nhóc có việc.

Vì thế Vuư Bằng Siêu d!d!le!qd đến sân thể dục tập hợp trước, còn tui và Kiều Yến đến văn phòng của Liên Trưởng.

Hôm nay hình như tâm trạng của Liên Trưởng rất vui, bọn tui vừa gõ cửa bước vào đã thấy ông ấy hớn hở nói: “Tin vui! Tin cực vui đây!”

Đổi vợ rồi à?

“Trung Quốc đã phát hiện 13 người tiến hóa một lúc! Trong đó ở thủ đô có 3 người! Mười người khác ở những thành thị khác, tôi muốn đội cứu viện đặc biệt của cậu phân tổ đi tiếp ứng họ đến thủ đô!”

Người tiến hóa? Nào tui nhất thời không theo kịp.

Kiều Yến xem ra cũng không hiểu kịp: “Người tiến hóa...?”

“Đúng vậy! Vì hai năm trước chúng ta không bảo vệ người tiến hóa cho tốt nên mới dẫn đến chuyện bị người Hàn Quốc xem thường. Bây giờ chúng ta cũng có người tiến hóa, còn là 13 người! Nhiệm vụ này quá quan trọng, đội các cậu nhất định phải hoàn thành cho tốt!”

“... Người tiến hóa, có đặc thù gì không?” Kiều Yến hỏi.

“Đặc thù? Cái này thì không giống nhau, có người cường hóa tốc độ, có người thì cường hóa lực công kích, mỗi người tiến hóa đều không giống nhau, được gọi là người tiến hóa. Thật ra cá nhân tôi cảm thấy nên gọi là

“người cường hóa” vì về cơ bản họ cường hóa năng lượng cơ thể của nhân loại mà ra... Ừm...? Những thứ này cậu không biết à?”

“Bọn họ... Có nhịp tim không?”

“Đương nhiên là có, không có chẳng phải là người chết hay sao? Ha ha ha” Liên Trưởng Trương còn tưởng là Kiều Yến đùa ông, cười ha ha.

“Đây là nơi ở của mười người ở các tỉnh, ba chiếc máy bay trực thăng cho các cậu đã được đậu trên sân thượng, tôi cũng đã cung cấp người điều khiển cho các cậu, cứ yên tâm. Nhớ kỹ, nhiệm vụ lần này chỉ được thành công, không được phép thất bại! Tôi phải thấy được người tiến hóa lành lặn trở về thủ đô!” Liên Trưởng Trương nghiêm túc nhắc lại.

Kiều Yến “Dạ” một tiếng rồi cầm lấy tấm bản đồ.

Ra khỏi văn phòng, tui và Kiều Yến đến thẳng sân thể dục.

Ba tấm bản đồ theo thứ tự là Trịnh Châu, Thành Đô và Trường Xuân.

“Bây giờ những tổ trưởng được gọi sẽ chọn hai đội viên, dẫn họ lên sân thượng tập hợp!”

“Dạ!”

“Khương Kiến bước ra khỏi hàng! Dẫn người trong tiểu tổ của cậu lên máy bay số 2, bay đến Trường Xuân.”

“Dạ!”

“Vưu Bằng Siêu bước ra khỏi hàng! Anh lên máy bay số 3, đến Thành Đô.”

“Dạ!”

“Tôi và Hách Hách đến Trịnh Châu, những người còn lại tiến hành huấn

luyện như thường lệ! Dương Nhất Phàm bước ra khỏi hàng!”

“Có mặt!” Dương Nhất Phàm là một nhóc con có mái tóc húi cua sạch sẽ, là người có năng lực khá xuất chúng trong nhóm đội viên.

“Cậu sẽ tiến hành giám sát.”

“Dạ!”

“Xuất phát!” Kiều Yến chia bản đồ cho hai tổ trưởng tiểu tổ lâm thời.

Có phải chết hay không, xương cốt của tui lúc này lại bắt đầu đau âm ỉ rồi.

-----oOo-----

Chương 45: Ôm nhau (4).

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không ổn rồi, không ổn rồi. Tui ngồi trên trực thăng chưa được bao lâu thì cảm thấy dưới quần áo có cảm giác ướt át.

Thật sự đứng ngồi không yên nữa, muốn nhìn thử xem, nhìn thử xem có cái gì đang chảy ra...

“Hách Hách... Chị sao vậy, có chỗ nào không thoải mái à?” Kiều Yến để ý thấy tui cứ cọ qua cọ lại như bị ngứa da, nhóc ân cần hỏi.

Giống như... có thứ gì đó chảy ra rồi.

Ngu ngơ vài giây, hai má Kiều Yến bỗng hồng lên: “Chị chị không phải... sao có thể....”

Cái gì vậy chứ, cuối cùng là cái gì chảy... Tui nghĩ mãi không ra.

“Xuống máy bay rồi nói.” Kiều Yến đỏ mặt nói.

Mục tiêu của bọn tui là căn cứ người sống sót ở Trịnh Châu, cách thủ đô không xa, không đến một giờ, máy bay trực thăng đã đáp xuống cửa căn cứ.

“Hoan nghênh hoan nghênh! Các đồng chí đến từ thủ đô phải không?” Có mấy người đàn ông mang giày tây đứng ở cửa căn cứ chờ máy bay của bọn tui đáp xuống liền ra vẻ tươi cười chào đón.

“Thật xin lỗi, tôi chỉ là phi công, đội trưởng ở đó.” Đồng chí phi công ngại ngùng cười.

“Người tiến hóa ở đâu?” Kiều Yến hỏi thẳng người đàn ông kia.

“...Họ ở trong! Xin mời theo tôi!” Người đàn ông sửng sốt, sau đó lại nở nụ cười ngay lập tức.

Tui rất muốn nhìn xem cái gì đang xảy ra...

Tui đứng ngồi không yên nữa rồi...

Chẳng lẽ là nội tạng rơi ra...

“Đợi chút... Tôi mượn WC một lát, còn có...” Kiều Yến nói khẽ với người đàn ông kia vài câu.

“... Tôi hiểu, xin đợi một chút, tôi sẽ cho người mang đến cho các vị.” Người đàn ông đáp.

Người đàn ông kia thì thầm với cấp dưới vài câu, không lâu sau, có một cô bé nhút nhát bước ra từ trong tòa nhà. dien, dan, Le Quy Don

Cô bé theo bọn tui tới tầng dưới, trước cửa WC, cô ấy đưa cho Kiều Yến một túi khăn giấy, Kiều Yến lại đỏ mặt đưa cho tui.

“Nhìn hướng dẫn sử dụng ở phía sau... Nếu không được... thì kêu em.”

Cô bé bên cạnh không biết tại sao lại mở to mắt liếc nhìn Kiều Yến.

Tui chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc là có gì chảy ra, sao lại phiền phức như vậy chứ?

Tui cầm túi khăn giấy vào trong WC bẩn thỉu, vội vàng kéo áo lên ngay lập tức.

Không phải nội tạng, là máu.

Sương máu tinh mịn giống như mồ hôi đang ứa ra trên làn da không có chút huyết sắc nào.

Mỗi phần xương trong cơ thể còn đang đau âm ỉ.

Tui mở túi khăn giấy kia, vớt bỏ miếng vỏ có in mấy chữ “khăn siêu lớn” phát hiện bên trong là một miếng “băng cá nhân” siêu lớn, quả nhiên là “khăn siêu lớn”!

Tui đang muốn khen Kiều Yến đoán hay lại đột nhiên ý thức được có bao nhiêu cái bẫy nguy hiểm.

Chẳng lẽ Kiều Yến hoài nghi bản cương thi chẳng bao lâu nữa sẽ cao lên nên mới cố ý thử tui?!

Quá gian xảo mà, bản cương thi anh minh một đời, nhém chút nữa đã bị lừa rồi.

Tui cầm “khăn siêu lớn” ra, ánh mắt Kiều Yến liếc nhìn tấm “khăn siêu lớn” rồi dời mắt đi ngay, ho một tiếng rồi hỏi: “... Không có?”

Chị không có chảy máu! Không có chảy máu! Một chút cũng không có! Một xíu cũng không có!

Tui khẳng định như chém đinh chặt sắt với Kiều Yến.

Cho nên chị còn muốn sống thêm năm trăm năm!

Vớ vẩn, muốn qua mặt bản cương thi, học thêm vài trăm năm nữa đi!

“.... Vậy thì thôi.” Ánh mắt Kiều Yến vẫn nhìn lên vách tường, nhóc cầm cái “khăn siêu lớn” rồi nhét lại vào tay cô bé: “Xin lỗi cô, không cần nữa rồi.”

Trở lại cửa lớn của căn cứ, ngoại trừ mấy người đàn ông mặc âu phục ban nãy thì còn có thêm ba người, trong đó vậy mà còn có một thiếu nữ. dien, dan, Le Quy Don

“Anh xem, chính là họ.” Người đàn ông mặc âu phục cười nói với Kiều Yến.

Ba người nhìn bọn tui có chút sợ hãi, trong mấy người đó người lớn nhất phỏng chừng cũng không quá hai mươi tuổi.

“Ông vất vả rồi.” Kiều Yến gật đầu với ông ta.

“Phụng sự quốc gia mà, không vất vả, không vất vả!”

“Mọi người lên máy bay trực thăng đi.”

Sau khi đưa ba người lên máy bay trực thăng ngồi xong, Kiều Yến và tui mới ngồi xuống sau cùng.

May mắn là nhiệm vụ lần này hữu kinh vô hiểm, nếu không với cái xác xương cốt cứ đau thế này mà tui lại phải đánh một trận với các loại biến dị giả như Truy Tung Giả thì tui có thể trực tiếp lấp hố chôn mình luôn cho rồi.

Những bất thường trên cơ thể một lần nữa nhắc nhở tui, phải lập di chúc thôi.

Nghĩ tới bản cương thi hưởng thọ có bảy năm lẻ tám tháng, vậy mà sắp chết non rồi. Mấy cuốn sách kể chuyện xưa nói gì mà cương thi cùng thọ với trời? Đồ lừa đảo!

Tui là con cương thi lỗi rồi! Tui muốn thành đầu đá! Đầu đá đây! (Editor: Tui không theo kịp suy nghĩ của bạn nhỏ này nữa rồi @@)

“Anh ơi... Anh cũng giống bọn em sao?” Đứa bé trai nhỏ nhất rụt rè hỏi.

“Không” Kiều Yến mặt lạnh trả lời.

“Có phải anh rất mạnh không?”

“Không.”

“Hả...? Vậy sao anh lại đến đón bọn em...?”

“Không biết.”

“...”

“...”

Thật là một cuộc đối thoại vừa khô khan vừa nhàm chán.

“Các anh... Có phải định bắt tụi em để làm thí nghiệm không?” Lúc cậu bé nói những lời này, ánh mắt hai người khác cũng tập trung nhìn lên mặt Kiều Yến.

“Không biết.” Lời ít ý nhiều, những rõ là Kiều Yến đã không còn kiên nhẫn nữa.

“Kiều Yến, anh đừng dọa bọn nhỏ mà.” Phi công đại ca thấy không ổn, quay đầu cười hòa nhã với ba người kia: “Các cậu là bảo vật của quốc gia, bảo vệ còn không kịp, đem đi thí nghiệm sao mà được chứ?”

“Nhưng mà... Mấy người lớn nói...”

“Bọn họ lừa cậu đó! Đừng tin mấy người kia nói lung tung!”

Một giờ sau, máy bay trực thăng đã đáp xuống sân thượng trong căn cứ.

“Hai tổ khác có tin tức gì không?” Kiều Yến hỏi người đón máy bay.

“Chuyến Trường Xuân đang trên đường về, chuyến Thành Đô vừa đến căn cứ người sống sót.

“Được rồi, các anh mang người đi đi.”

“Anh ơi... Em là Từ Tĩnh... Có thể cho em biết... tên của anh không?”
Người nữ duy nhất trong ba người, xem ra tầm 17, 18 tuổi đột nhiên đỏ mặt hỏi Kiều Yến.

“Không liên quan gì đến cô.” Kiều Yến lạnh lùng đáp.

“... Em xin lỗi.” Mặt thiếu nữ trắng bệch.

Ba người được người đón máy bay dẫn đi, phi công đại ca ngồi trên ghế lái cười ha ha không ngừng: “Cô bé này lá gan to nhỉ? Hách Hách, cô phải trông kĩ Kiều Yến của mình nha~”

Sao vậy? Có người muốn cướp?

Ai đánh thắng được tui?

Hài cốt của bản cương thi còn chưa lạnh mà đã có người muốn mưu đoạt tài sản rồi hả?

Giận quá đi mà, tui bước tới định “xử lý” cô bé dòm ngó đến tài sản của người khác kia nhưng bị Kiều Yến giữ lại, nhóc không biết làm sao, nói: “... Anh ta nói đùa thôi, chị đừng cho là thật.”

-----oOo-----

Chương 46: Ôm nhau (5).

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc chạng vạng, Kiều Yến nhận được báo cáo hai tổ khác đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

13 người tiến hóa không thiếu một ai, tất cả đã được hộ tống an toàn đến thủ đô.

Đồ ăn còn bốc hơi nóng vừa được dọn lên bàn ăn, cửa lớn của Tứ Hợp Viện đã bị gõ ầm ầm.

Kẻ không muốn ăn cơm nhất, tức bản cương thi, là “người” đầu tiên ném đĩa đứng lên.

Vừa mới mở cửa ra, có một người đã nhào về phía tui.

“Chị hai...Chị hai ơi ~~”

“Pằng” một tiếng, mặt đất dưới chân tóc vàng có thêm một vết đạn.

“Trượt tay.” Kiều Yến đặt cây súng lục còn bốc khói đen lên bàn ăn.

“Hu hu hu....” Tóc vàng uất ức đứng sang một bên.

Tốt xấu gì người ta cũng là người quan trọng của quốc gia mà?

“Ăn cơm?” Tui nghiêng đầu hỏi.

“Oa~ cơm nhà chị hai nhất định phải ăn!” Hai mắt tóc vàng phát sáng, gật

mạnh đầu.

Cùng ngồi xuống bàn ăn, tóc vàng lại gào thét: “Chị hai! Mấy thứ này đủ cho chị ăn sao?! Tới nhà em đi, đảm bảo cho chị ăn no!!”

Kiều Yến “hừ” một tiếng.

“...Rất ngon, rất khỏe...” Tóc vàng rứt vai.

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng tốc độ ăn cơm của tóc vàng là nhanh nhất trong ba người, không bao lâu chén của cậu ta đã thấy đáy.

“Thêm chén nữa không?” Kiều Úc hỏi.

“Được...A không! Em không phải tới đây để ăn cơm!!”

Tóc vàng lại bắt đầu ồn ào. dien~dan~Le~Quy~Don

“Tôi cảm thấy lo lắng cho chỉ số thông minh của cậu.” Kiều Yến bình tĩnh thong thả múc canh.

“Chị hai ơi! Chị hai à! Em tới mời chị tham gia PARTY sinh nhật em vào tối mai!”

“Cái gì...?”

“Là tiệc chúc mừng ngày em được sinh ra! Chị hai cũng đến nha! Đến nha đến nha! Lễ phục gì đó em chuẩn bị hết rồi, chị cứ tới tay không là được! Khăng định là vô cùng thích hợp! Oa, em chờ không nổi nữa rồi...”

Bên miệng tóc vàng đang bị “hoang tưởng” nặng còn có một “giọt nước” lấp lánh.

Vì thế...

“Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu dám để Hách Hách mặc kiểu quần áo kỳ quái gì đó...”

“Không có đâu, không có mà, chắc chắn sẽ vô cùng hợp luôn!”

“Hách Hách, muốn mặc không? Không thích thì chúng ta không cần đổi.”

“Đừng mà, chị hai đổi đi... đừng nghe anh ta nói...”

Cách một tấm màn, tui đứng trong phòng thử đồ nhìn mình trong gương, rất nghi ngờ mặc cái thứ này với không mặc có gì khác nhau?”

Được rồi, đã mặc rồi thì cứ mặc đi, tui kéo rèm bước ra.

“Quá tuyệt vời, quá đẹp... Chị hai, chị có dáng người ma quỷ thiệt mà!!!”

Kiều Yến che mũi, mặt đỏ hồng, liên tục đá lên người tóc vàng: “Đổi ngay! Hách Hách nhanh thay lại đi!”

“Có nhầm không! Ren đang là một bây giờ đó... Ày da.. em sai rồi... em sai rồi... Em xin lỗi, em xin lỗi mà!! Hu hu hu hu hu còn một bộ, em không đùa đâu mà... Hách Hách thay bộ kia đi...”

“Không đổi! Chúng ta đi!”

“Hu hu hu hu, em biết sai thật rồi mà, tin em đi! Bộ này chắc chắn là đẹp hút hồn! Đừng đi... Đừng đi mà...”

Vì thế....

“Cô bé, da của con tốt quá, vừa trắng vừa mịn, người cũng đẹp như vậy, hèn gì thiếu gia lại thích...” Một dì hơn 30 tuổi đang búi tóc cho tui.

“Hách Hách, không sao chứ?” Kiều Yến đi tới đi lui ngoài tấm màn.

“Anh có thôi đi không! dien~dan~Le~Quy~Don Chỉ là làm tóc cho Hách

Hách thôi mà, anh đi tới đi lui làm ông đây chóng mặt quá...” Tóc vàng tức tối.

“Hách Hách, hay em búi tóc cho chị?”

“...Xin anh đó, anh ở yên một chút đi được không?”

Lập trường của Kiều Yến và tóc vàng hoàn toàn đối lập nhau.

“Còn nữa, ông đây đâu có mời anh đâu, anh đi theo làm gì?! Ăn chực hả?!”

“Cậu nghĩ nhiều rồi, tôi không thể để Hách Hách đi một mình.”

“Hách Hách không phải con nít! Anh dựa vào cái gì mà xem chị ấy như thú cưng?”

Thú cưng? Kiều Yến mới là thú cưng của tui mà.

“Không cần cậu lo.” Kiều Yến lạnh giọng.

“Tôi không thêm để ý tới anh, tôi lo cho chị hai thôi...”

“Hách Hách cũng không cần cậu lo.”

“Anh...”

“Đừng cãi nữa mà đừng cãi nữa, cô bé đã chuẩn bị xong rồi.” Dì vừa cười vừa vén màn lên, nắm tay chuẩn bị dắt tui ra ngoài lại “a” một tiếng: “Con bị bệnh à? Sao tay con lạnh vậy cô bé...”

“Để tôi.” Kiều Yến nhanh chóng kéo tay tui lại, dẫn tui ra khỏi phòng thử đồ có ánh sáng mờ ảo.

“Ở đây, ở đây có tường kính nè...” Tóc vàng nói.

Ánh sáng chói mắt ập tới khiến tui phải nhắm mắt lại theo bản năng.

“Chị hai... đêm nay bảo đảm không ai đẹp hơn chị rồi....” Tóc vàng ngoảnh nói.

Tui mở mắt ra, nhìn mình trong gương.

“Lễ phục với những hạt châu màu sâm banh kết hợp với màu da của chị hai đúng là đẹp chết người mà, em còn chọn riêng cho chị kiểu cổ đan chéo này đó nha... Xương quai xanh của chị hai gọi cảm quá đi.... Phạm quy rồi phạm quy rồi, lấp la lấp lánh, trái tim em sắp nổ tung rồi...” Tóc vàng ôm ngực than thở.

“...” Kiều Yến vội ho miêng tiếng, nghiêng mặt đi, nhưng tui vẫn thấy được vành tai nhóc hồng hồng.

Sao vậy?

Tui nhìn mình trong gương, không nói nên lời.

Tại sao... lại cho tui mặc bộ đồ có màu như c*t vậy...

Đây là cái gì... Bản cương thi đặc tội với ai ư...

“Ui chà, chị hai, chị cũng bị mình mê hoặc rồi sao?”

“Ánh mắt của ông đây quả là thiên hạ đệ nhất mà, moa hahahahaah...”

Tóc của tui...bị uốn cong rồi...

Thấy ghét...

Dù sao thì cuối cùng màn đêm cũng buông xuống, buổi party của tóc vàng cũng bắt đầu.

Trong sân lớn lộ thiên, người mặc trang phục rực rỡ ngày càng nhiều,

không biết bình thường mấy người này giấu ở đâu, vừa có dịp là tất cả sáng bừng lên, tui còn tưởng thủ đô chỉ toàn là dân chạy nạn...

“Chị xem, người của quân đội ở chỗ đó, đoàn người trao đổi của hai nước cũng ở bên kia.” Tóc vàng chỉ vào một đám người ở trung tâm, nói với bọn tui.

“Thiếu úy Kiều!”

Trương Thanh Thịnh đang cầm ly rượu đứng trong đám người vẫy tay với bọn tui.

“Em không qua đâu, mắc công lại bị mắng.” Tóc vàng lè lưỡi, chạy nhanh như một làn khói.

“Đoàn trưởng Lý, đây là Thiếu úy Kiều của chúng tôi, là cấp dưới tâm đắc của tôi.” Trương Thanh Thịnh cười nói với người đàn ông trung niên đứng bên cạnh.

“Cậu là Kiều Yến? Còn trẻ mà đã rất nổi tiếng rồi nha.” Đoàn trưởng Lý đánh giá Kiều Yến, cười hài lòng, khen.

“Cô bé bên cạnh cậu ta là đồng chí Hách Hách.”

“Là cô? Cô bé đã đánh bại Truy Tung Giả đây ư?” Ánh mắt đoàn trưởng Lý đầy vẻ ngờ vực. “Tuy tôi đã sớm nghe nói nhưng cô vẫn làm tôi bất ngờ, đúng là không thể đánh giá con người qua vẻ bề ngoài... Những người tuổi trẻ tài cao càng ngày càng nhiều, mấy lão già như chúng ta chuẩn bị thoái ẩn đi thôi.”

“Đoàn trưởng Lý còn có thể cống hiến cho đất nước vài chục năm nữa mà, giờ nhắc đến chuyện thoái ẩn gì chứ!” Trương Thanh Thịnh cười ha ha nói.

“Giữ vũ khí bí mật để dùng lúc cuối cùng, Thiếu úy Kiều, cậu theo tôi trước đi.” Đoàn trưởng Lý cười cười, đi về phía đoàn trao đổi của hai

nước kia.

“Asakura tiên sinh, Park tiên sinh, chào buổi tối.” Đoàn trưởng Lý giơ ly rượu lên, sâm banh màu vàng dập dềnh trong màn đêm.

“Lý tiên sinh, chào buổi tối.” Asakura tiên sinh ăn mặc kỹ lưỡng chào đoàn trưởng Lý.

Ồ, người Nhật Bản ai cũng khiêm tốn vậy sao?

“Ờ.” Park tiên sinh “hừ” một tiếng bằng lỗ mũi, ngoác mồm tỏ vẻ đã chào đoàn trưởng Lý.

“Đây là Thiếu úy Kiều trong đoàn chúng tôi, vừa mới hoàn thành nhiệm vụ đón 13 người tiến hóa về thủ đô, thời gian có hơi cấp bách.”

diendan~Le~Quy~Don Sắc mặt Park tiên sinh lập tức thay đổi, Asakura tiên sinh thì ngược lại, ông ta lập tức lên tiếng chúc mừng: “Chúc mừng quý quốc! Hiện tại quý quốc đã trở thành quốc gia có nhiều người tiến hóa nhất châu Á, tôi xin đại biểu Nhật Bản gửi lời chúc mừng chân thành nhất!”

“Không thể nào! Khẳng định là họ vượt biên từ Đại Hàn Dân Quốc qua...”

“Ngại quá, ngài có thể nói tiếng Trung không?” Đoàn trưởng Lý đen mặt hỏi Park tiên sinh.

Tui nhìn Kiều Yến, nhóc cũng không có phản ứng.

Mọi người nghe không hiểu à?

“Tôi! Tiếng Trung, không tốt!” Miễn cưỡng nói xong nửa câu tiếng Trung, Park tiên sinh lại chuyển sang tiếng mẹ đẻ của ông ta: “Những người Trung Quốc thấp hèn này không thể nào vượt qua Đại Hàn Dân Quốc được, chắc chắn là gạt người rồi.”

“Ông, mới thấp hèn. Cả họ nhà ông, đều thấp hèn.” Tui nói.

Tầm mắt của mấy người bên cạnh tập trung hết về phía tui, mặt Asakura tiên sinh đầy vẻ bất ngờ, vẻ nạt của Park tiên sinh thì như ăn phải phân: “Cô, nói cái gì!”

“Ân cần hỏi thăm tổ tiên nhà ông.” Tui nghiêng đầu nhìn ông ta.

“Cô..!! Hừ! Đây là đạo đãi khách của Trung Quốc mấy người à!” Park tiên sinh mặc kệ đám người vọn tui, hăm hừ quay đầu đi mất.

“Vị tiểu thư đây, hình như cô rất giỏi tiếng Hàn à?” Asakura tiên sinh cười với tui.

Tui lắc đầu.

“Thật là khiêm tốn.” Asakura tiên sinh nói với đoàn trưởng Lý: “Bây giờ không còn nhiều người trẻ tuổi như vậy nữa.”

Đoàn trưởng Lý rõ ràng cũng cảm thấy ngoài ý muốn: “Cô còn có thể nói tiếng Hàn?”

Cái này gọi là tiếng Hàn? Tui biết nha.

Tui còn biết nhiều lắm, vô cùng đặc ý, tui bắt đầu dựa vào trí nhớ của mình mà thao thao bất tuyệt.

“Cô ấy... đã nói bao nhiêu thứ tiếng rồi?” Mặt đoàn trưởng Lý đầy kinh ngạc.

“Amaterasu (*) tôn kính...Tôi đã nghe ít nhất là 13 loại ngôn ngữ khác nhau rồi, vị tiểu thư này là thiên tài ngôn ngữ đó!”

Amaterasu (*) (Thiên Chiếu Đại Thần): là một vị thần quan trọng trong thần thoại và Thần Đạo Nhật Bản. Amaterasu không chỉ được coi là vị

thần của mặt trời, mà còn là vị thần của vũ trụ. Tên gọi Amaterasu có nguồn gốc từ cụm từ amateru, mang ý nghĩa "toả sáng trên thiên đường." Ý nghĩa của toàn bộ tên gọi của nữ thần này, Amaterasu-ōmikami, là "vị kami (thần) vĩ đại uy nghi toả sáng trên thiên đường".[N 1] Theo Kojiki và Nihon Shoki trong thần thoại Nhật Bản, các Thiên hoàng Nhật Bản được coi là hậu duệ trực tiếp của Amaterasu. Bà được sinh ra từ mắt trái của Izanagi khi ông đang tẩy uế trong một dòng sông và tiếp tục trở thành chủ nhân của Cao Thiên Nguyên (Takamagahara). [Theo Wikipedia]

Về mặt đoàn trưởng Lý vô cùng phức tạp, hiển nhiên nhất thời ông ấy không thể liên kết hai vấn đề thiên tài ngôn ngữ và vũ khí bí mật lại với nhau.

Tui đang đặc ý thì chuyển mắt nhìn sắc mặt Kiều Yến, tôi lại thấy mình làm nhóc mất hứng nữa rồi...

-----oOo-----

Chương 47: Ôm nhau (6).

Nguồn: EbookTruyen.VN

Buổi tiệc sinh nhật của tóc vàng kết thúc cũng là lúc đồng hồ chỉ hai giờ.

Quần áo...phải trả lại cho tóc vàng nhỉ?

“Đừng đổi, chị hai cứ mặc đi, đẹp lắm mà!” Tóc vàng uống tới say khướt, còn không quên giúp tui gọi xe.

“Hách Hách...ôm ôm...” Cả người Kiều Yến treo trên người tui, bấu môi lăm bầm.

Tui đẩy mạnh Kiều Yến vào trong chiếc xe hơi màu đen, chính mình cũng ngồi vào trong.

“Hức...khà khà khà...Chị hai...lần tới...lại tới chơi nha!” Tóc vàng như uống nhầm thuốc kích thích lung la lung lay vẫy tay với tui.

“Hách Hách...Ừm...” Kiều Yến lại bò lên người tui, giống như một con chó lớn cọ tới cọ lui.

Sau khi xuống xe, tui đỡ Kiều Yến dậy.

“Tiểu thư, có cần tôi giúp không?” Tài xế nhà tóc vàng ân cần hỏi.

Tui lắc lắc đầu, nhẹ nhàng đỡ Kiều Yến vào Tứ Hợp Viện.

Vút Kiều Yến lên giường lớn giữa phòng ngủ chính, tui đang chuẩn bị nằm xuống đột nhiên lại nghe thấy tiếng bước chân rời đi ngoài cửa.

Tui mở cửa, thấy bóng lưng của Kiều Úc.

Kiều Úc bất ngờ quay đầu nhìn tui, cười xin lỗi: “Tôi đến xem có phải hai người về hay không, dọa cô sợ à? Xin lỗi nhé.”

Trọng điểm không phải cái này...

Hình như... tui ngửi thấy, mùi máu?

Không phải ảo giác.

Có mùi máu nhàn nhạt lan tỏa trong không khí.

Trái tim đã chết của tui hình như lại bắt đầu đập thành thịch.

Ma xui quỷ khiến thế nào, tui đi theo sau lưng Kiều Úc.

Kiều Úc đến cửa phòng mình mới phát hiện bị tui theo dõi, anh ta ngăn người, nói với tui: “Sao vậy?”

Tui chỉ nhìn chằm chằm anh ta, không nói lời nào, Kiều Úc đành cười:

“... Bên ngoài gió lạnh, vào phòng rồi nói.”

Vào phòng Kiều Úc, một chiếc áo len tỏa ra mùi xà phòng thơm ngát được khoác lên vai tui.

Trong căn phòng ánh nến lập lòe, Kiều Úc cười ảm đạm với tui.

“Tìm tôi có chuyện gì không? Cô cãi nhau với anh hai?”

Kiều Úc ngồi bên mép giường, ra vẻ sẽ yên lặng lắng nghe, bóng hàng mi dày như cánh quạt phủ xuống, anh ta đẹp như một con búp bê trong các cửa hàng.

Anh ta nhìn tui chăm chú, tui lại không nói một lời nắm lấy cổ tay anh ta.

“Hách...”

Tay áo dài bị tui kéo lên, phần bị che đậy dưới lớp áo là nơi phát ra mùi máu tươi mỏng manh trong không khí. dienđanLQD

Trên làn da trắng nõn gần như là trắng xanh có những vết sẹo đáng sợ nhỏ nhỏ nằm rải rác, từng cái từng cái, giống như những lỗ đen đột nhiên mở bung ra trong vũ trụ, những lỗ đen này có mới có cũ, cái mới nhất vẫn còn đang rớm máu, cái cũ đã kết vảy, nhưng tất cả những dấu vết chỉ xuất hiện trong tháng này...

“Hách Hách...”

Tui nắm lấy cánh tay còn lại của anh ta rồi kéo tay áo lên.

Cũng giống như vậy.

Miệng vết thương thật dài như một con Hắc Long uốn lượn trên làn da trắng nõn.

Hai cánh tay trắng ngần có vô số con Hắc Long đang bay lượn.

Tại sao, lại muốn tự làm mình bị thương?

“Không muốn...sống ư?” Tui nhìn những vết thương trên hai tay của Kiều Úc, ngẩn ngơ hỏi.

Tại sao lại có người tự làm tổn thương mình? Tại sao lại như vậy?

diendanLQD Tui sắp chết, dù bản cương thì có muốn sống tiếp hay không thì tui cũng sắp chết rồi... Nhưng có người có thể sống tiếp, tại sao lại chọn tìm đến cái chết?

“Hách Hách... Nói cho tôi biết, cô sống vì cái gì?”

Tui sống vì cái gì...? Tui lắc đầu, không biết...

“Trên đời này, cô còn chuyện gì muốn làm không?”

“Tui muốn... nuôi Kiều Yến lớn lên...” Tui nghĩ một lát rồi trả lời.

“Vậy à...Vậy... nếu anh hai của tôi chết? Nếu anh hai tôi chết rồi, cô còn muốn làm gì không?”

Chết rồi...?

Vậy... “Lại...nuôi một người.”

Kiều Úc cười trong ánh nấn: “Vậy... nếu có một ngày, tất cả hi vọng của cô đều tan vỡ... Cô có lựa chọn sống sót không? Sống một mình?”

Sống một mình...? Vĩnh viễn? Ngay cả anh em zombie cũng không còn?

“Con người... sống vì điều gì?”

“Nếu còn sống nhưng chỉ có đau khổ, nếu còn sống nhưng chỉ gánh nặng của người khác... Vậy con người sống để làm gì? Sống đau khổ như

vậy, có sao cứ phải tiếp tục sống?”

Tui ngẩng đầu nhìn, phát hiện trong mắt Kiều Úc đã đầy nước mắt.

“Cảm ơn cô đã cứu tôi, nhưng lần này xin hãy bỏ mặc tôi đi.”

Tui nhìn Kiều Úc một lúc, mãi đến khi nước mắt nóng bỏng trong hốc mắt anh ta rơi trên mu bàn tay lạnh băng của tui.

“Anh...Vứt bỏ thế giới này ư...” Tui thấp giọng nói: “Vậy... cho tôi mạng của anh đi...”

“...” Kiều Úc mở to đôi mắt.

Đôi môi lạnh lẽo đã áp lên chiếc cổ ấm áp của anh ta.

Trái tim yên tĩnh lại khẽ đập, một cảm giác ôn hòa quý dị tràn ngập trong cơ thể tui, cơ thể này giống như không phải của tui, dienxđanxLQD mà tui chân chính đã hóa thành một luồng ý thức thờ ơ, lạnh nhạt ở bên ngoài cơ thể.

Nếu Kiều Úc chết Kiều Yến sẽ đau lòng, nên anh ta không thể chết được...

Thậm chí trong đầu tui còn bình tĩnh suy nghĩ đến chuyện này.

Đừng sợ, đừng sợ, sẽ không đáng sợ chút nào đâu... Tui nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của Kiều Úc.

Máu tươi ngọt ngào từ cổ họng chảy vào cơ thể tui, ấm áp, ngon miệng...

Chẳng biết từ lúc nào, hai đứa tui đã ngã lên giường.

Tui vừa vuốt tóc Kiều Úc, vừa từ từ nhẹ nhàng uống máu tươi ấm áp của anh ta vào cơ thể.

Chẳng biết lúc nào cơ thể hai đứa tui đã quăn lấy nhau, anh ta cũng không vùng vẫy.

“Cô là...thứ gì...”

Giọng Kiều Úc khàn khàn trầm thấp chỉ có tui mới có thể nghe thấy.

Bị zombie cắn sẽ biến thành zombie.

Vậy... bị tui cắn sẽ biến thành cái gì?

Cho nên...

Cho nên...chị không thể làm hại đến em...Kiều Yến.

Em là...

Người nhà quan trọng của chị mà.

Sau khi bình minh lên, tui nhìn Kiều Úc đang mê man, trên mặt không còn chút huyết sắc nào một lần rồi đóng cửa lại.

Anh muốn sức mạnh, cái chết, một trong hai thứ đó, tôi sẽ cho anh.

Đến phòng tắm, tui nhìn mình trong gương.

Trên khuôn mặt trắng xanh, trên ngực, cánh tay, toàn thân...

Đều là máu màu tím nhạt của tui.

Ông trời chưa từng hỏi tâm nguyện của tui, vậy mà lại tự tiện quyết định tui phải chết, tui nên giận, hay là nên buồn?

Tại sao tui... lại đến thế giới này?

Chẳng lẽ là vì...chết...nên tui mới sinh ra?

-----oOo-----

Chương 48: Ôm nhau (7).

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Đội trưởng, khá hơn chưa?”

Trên máy bay, Khương Kiến lo lắng cầm một ly nước trắng đưa cho Kiều Yến.

“Cảm ơn.” Kiều Yến say rượu, sáng sớm lại phải vội vàng đi nhận nhiệm vụ, sắc mặt rất kém.

Hôm nay là ngày hội trao đổi giữa ba nước Đông Á chính thức mời dự họp. Từ sáng, bọn tui đã phải dùng chuyên cơ loại lớn bay nhanh đến hồ Thanh Hải. Trên máy bay này, ngoại trừ đội cứu viện đặc biệt phụ trách bảo vệ những người quan trọng, còn có những nhân vật trọng yếu của quân đội, các đoàn tinh anh của quân đội, đoàn người của hai nước trao đổi và tổ tiên hóa đến để quan sát thi đấu nhằm học hỏi kinh nghiệm.

“Hách Hách, nghi thức trao quân hàm của em sẽ được cử hành sau khi trở về, nghe nói đội trưởng cũng có phần.” Khương Kiến nói.

“Tin vĩa hè ở đâu vậy?”

“Tin vĩa hè gì chứ, anh nghe Liên Trưởng Trương nói mà...”

“Những việc không xác định được thì đừng có rêu rao khắp nơi.” Kiều Yến nhú mày.

“Được rồi...Anh chỉ nói với hai đứa thôi mà...” Khương Kiến ủ rũ nói.

Thông báo về chuyển lữ hành trên không trung đã đưa tui vào cõi thần tiên rất nhanh.

“Máy bay đã hạ cánh tại hồ Thanh Hải. Bây giờ nhiệt độ ở hồ Thanh Hải là 9 độ. Có gió cấp 1, hướng Đông Bắc. Độ ẩm tương đối là 70%. Bức xạ của tia cực tím rất mạnh. Đề nghị mặc trang phục xuân thu và các loại áo giữ ấm, những người sức khỏe yếu xin hãy mặc thêm áo giữ ấm như áo lông cừu. Vì chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm rất lớn nên, xin hãy chú ý việc mặc quần áo nhiều hoặc ít...”

Một giọng nữ dịu dàng vang lên trong radio.

“Hách Hách, mặc cái này vào.” Kiều Yến khoác một chiếc áo da trâu bên ngoài chiếc váy dây của tui.

“Nhìn không ra Hách Hách lại thích loại quần áo dễ thương này nha...” Khương Kiến đứng một bên lên tiếng cảm thán.

Có cần tui nói cho anh ta biết... đồ của tui lớn thì như quần áo, nhỏ thì như quần lót đều do Kiều Yến chọn cho không?

Tui nhìn Kiều Yến, tai nhóc con đỏ ửng, ho một tiếng.

Xem ra Kiều Yến không định sửa cái quan niệm sai lầm của Khương Kiến lại cho đúng, vậy tui cũng không nói.

Hồ Thanh Hải cách đó không xa, có phòng nghiên cứu dưới đất khổng lồ do quốc gia bỏ vốn để xây dựng, chủ yếu nghiên cứu về bệnh độc X và thuốc giải.

Bọn tui vừa xuống máy bay đã được đón vào phòng nghiên cứu dưới đất khổng lồ này.

Loại phòng dưới đất chứa đầy dụng cụ và máy tính này khiến tui nhớ đến nơi tui được sinh ra.

Cảm giác hoài niệm có nói với Kiều Yến cũng vô dụng, vì nhóc chỉ sống trên tầng trên, vẫn không biết dưới tòa nhà cực kỳ bình thường kia lại có cả một phòng thí nghiệm dưới đất.

Phòng thí nghiệm nằm ở tầng 5, đoàn trao đổi của hai nước và tổ tiên hóa ở tầng 3, đội cứu viện và tinh anh của quân đội ở tầng 2.
dien.dan.Le.Quy.Don

Vừa tìm đến phòng, Kiều Yến đã nhanh chóng ngã xuống giường.

Cồn có ghê gớm đến mức đó sao? Thật là khó hiểu.

Sau hai giờ ngủ nghỉ, sắc mặt Kiều Yến khi tỉnh lại vào giờ cơm chiều đã tốt hơn nhiều.

“Chị chờ một chút, em đi lấy đồ ăn, chúng ta ăn ở trong phòng.” Kiều Yến mệt mỏi cầm lấy áo khoác, đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình tui rồi.

Được thôi, lần này có thể yên tĩnh ngẫm lại về vấn đề phân chia tài sản.

Ờ thì...nghe nói là sau khi chết con người phải chia tài sản nên đương nhiên bản cương thi cũng không thể thiếu.

Đầu tiên, nói về hai chữ: tài sản. Cái này rất đơn giản....Tài sản của bản cương thi, thôi nói ra chắc sẽ hù chết người. Tui có cả một phòng đầy tập chí ảnh cho trẻ em, có cả họa báo gấu Đô Đô, tập nói bằng tranh, Đội Thiếu Niên Tiền Phong,...

Còn có đĩa phim Digimon, Pokemon, Đồ Đồ Tai To, Cừu Vui Vẻ,... mà tui rất thích.

Bản cương thi thật là giàu quá mà... Nghĩ tới thôi là đã thấy vô cùng thỏa mãn... Ôi, đáng tiếc... “người” sắp chết rồi, không còn gì nữa, sắp trắng tay mất rồi...

Tiếp theo là từ phân chia, cái này tui không hiểu.... Phân chia, chia cái gì? Phân chia tài sản.... là xé hết toàn bộ sách và đĩa phim yêu quý của bản cương thì ra làm hai ư?

Giận chân giận dữ...!!

Thôi... Mấy thứ quá phiền phức thì để người sống lo đi, bản cương thì sắp chết rồi, còn lo nhiều như vậy làm gì?

Thừa dịp Kiều Yến còn chưa về, tui tìm giấy và bút trong ngăn kéo của bàn trang điểm, lập chí viết ra một bản.... di chúc cảm động trời cao, rung động đất dày, kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, đặc sắc lại tuyệt luân.

Mở đầu phải viết như thế nào? Di chúc phải bắt đầu viết từ cái gì?

Tui cần đầu bút, nghĩ không ra.

Ừm...

Nghĩ rồi lại nghĩ, tui bắt đầu viết.

Chờ tui viết xong, xếp di chúc thành hàng rồi bỏ vào trong túi, cửa đã bị gõ vang.

Kiều Yến có thể, nhóc sẽ không gõ cửa, vậy là ai?

Tui mở cửa.

“Ơ...” Tuy giọng điệu có vẻ kinh ngạc nhưng trên mặt người nọ không lộ ra chút ngạc nhiên nào. dien.dan.Le.Quy.Don

Tui nhớ...hình như người này tên là Từ Tĩnh? À, đúng rồi, là cái người mà bản cương thì còn chưa chết hẳn mà đã bắt đầu rình mò tài sản cá nhân...

“Tôi nghe nói cô... cô tên là Hách Hách phải không?” Từ Tĩnh nghiêng đầu, mở to đôi mắt điềm đăm đăm yêu nhìn tui.

Cô nên kiểm tra xem đầu có bị đứt dây thần kinh nào không mà bắt chước tui?

“Tôi là Từ Tĩnh, sao cô không nói lời nào? Tôi nghe nói đầu cô có chút vấn đề, là vậy thật à?”

Có vấn đề gì? U não? Nước vào? Rớt đỉnh? Hay có thêm miếng tàu hũ?

“Xem ra đúng như lời đồn...” Từ Tĩnh giảm bớt sự đề phòng, dùng ánh mắt khiến người ta chán ghét nhìn tui từ trên cao xuống.

“Từ Tĩnh, cô ở đây làm gì?” Kiều Yến mang thức ăn về, hỏi đầy vẻ bất thiện.

“Em xin lỗi... Em quên số phòng của mình rồi.” Từ Tĩnh ra vẻ đáng yêu nhìn về hướng Kiều Yến.

“Dù sao cũng không phải ở đây.” Kiều Yến nói rồi mặt lạnh bước vào phòng, đóng cửa lại.

Kiều Yến đặt đồ trên tay lên bàn, hỏi tui: “Cô ta nói gì vậy?”

Tui vốn định nói đúng sự thật cho Kiều Yến là người đó khẳng định đầu óc tui có vấn đề, nhưng mà nghĩ lại... lỡ đâu đầu bản cương thi thật sự có vấn đề thì sao?

dien.dan.Le.Quy.Don Tuy bản cương thi biết mình sắp chết, nhưng tại sao lại sắp chết tui còn không biết, ngay cả bản thân người bệnh là tui còn nghĩ không ra một chút nguyên nhân rõ ràng nào mà lại bị một người không quen biết khẳng định như đúng rồi...

Bản cương thi nghĩ đến đây, đột nhiên cả kinh.

Chẳng lẽ Từ Tĩnh là người trong truyền thuyết mà người ta gọi là....

Đại sư tướng số?!

Thôi, vẫn không nên để Kiều Yến sinh ra sự cảnh giác vào lúc này.

Tui nghĩ nữa ngày, sau cùng lắc đầu với Kiều Yến.

“Sau này chị đừng nói chuyện với cô ta.” Kiều Yến tổng kết về việc này.

Sau khi ăn cơm xong, bắt đầu hoạt động thả lỏng lúc trước là thăm phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Người phụ trách dẫn mọi người đi thăm phòng thí nghiệm dưới lòng đất này -- Tiền Đào.

Người đại biểu cho đoàn trao đổi Nhật Bản, ông Asakura, xem ra cảm thấy rất hứng thú với công trình cực kỳ thâm ảo này. Dọc đường ông ấy hết hỏi cái này đến hỏi cái kia, không chỉ có thái độ vô cùng thành khẩn mà còn lấy ra một cuốn sổ thi thoảng ghi ghi chép chép.

Mà Park tiên sinh bên cạnh ông Asakura lần này cũng biết học thông minh, tuy không “phun” tiếng Hàn nhưng chỉ cười không nói, nụ cười kia còn ẩn chứa sự khinh thường không cần nói ra.

“Thái độ của Nhật Bản lúc nào cũng thành khẩn như vậy hả? So sánh với người Nhật, Hàn Quốc đúng là khiến người ta muốn đập cho một trận.” Phía sau có người nhỏ giọng bàn tán.

“Cậu cho là Nhật Bản tốt cái quái gì, không phải vì họ còn chưa có người tiến hóa của riêng mình, chỉ có thể dựa vào chúng ta hay sao. Nếu có một ngày kia họ tự đứng được, ai biết có thể là kẻ đầu tiên cắn chúng ta một cái hay không... Nhưng mà nói về lúc này, quả thật Hàn Quốc đáng ghét hơn...”

“Bởi vì họ là quốc gia đầu tiên của châu Á xuất hiện người tiến hóa?”

“Cũng gần vậy đó, hừ...chó không đổi được thói ăn phân. Tôi còn nghe nói nha, cái đám Đại Hàn ngu muội đó vừa trộm mở một cuộc họp, nói tổ tiên người tiến hóa mới phát hiện của nước ta đều có huyết thống Hàn Quốc bọn họ... Bị người của chúng ta nghe được, truyền cả ra ngoài.”

“Bỉ ối vô địch thiên hạ...” Một tiếng than dở khóc dở cười.

Tui đẩy đẩy Kiều Yến, nói với nhóc tui không muốn đi nữa.

“Chán hả? Em đưa chị về.” Kiều Yến nói.

Tui có thể về một mình, không hiểu nổi tại sao Kiều Yến lại như lúc nhỏ chỉ mong sao dán trên người tui một ngày 24 giờ.

Khuyên can không có hiệu quả, Kiều Yến và tui về phòng.

Tui nắm chặt di chúc trong túi, vừa vào phòng đã vọt vào nhà tắm.

“Muốn tắm à?” Ngoài cửa truyền đến tiếng của Kiều Yến.

Tui “ừ” một tiếng, cởi quần áo ra, mở vòi sen trên đầu.

Dòng nước ấm áp chảy ào ào từ trên đầu tui xuống, dần dần, cạnh chân tui, một dòng suối nhỏ màu tím nhạt xuất hiện.

Thời gian của tui... không còn nhiều nữa rồi.

-----oOo-----

Chương 49: Ôm nhau (8)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quy trình quan trọng nhất của hội trao đổi – thi đua hữu nghị giữa ba nước bắt đầu vào 9 giờ sáng hôm sau.

Bởi vì lúc sáng tui chán quá không có gì chơi nên nghịch “cái lều” của Kiều Yến, thế mà tên keo kiệt nào đó lại giận, từ sáng tới giờ không thèm nói với tui một câu.

Sau này bản cương thi “mọc” thêm chuối cũng không thèm chơi với cưng.

... Tui chỉ dùng một tí, chỉ một tí sức để thử xem có hái xuống được hay không thôi mà, keo kiệt, bủn xỉn.

Tuy đội cứu viện đặc biệt không dự thi nhưng mọi người thậm chí còn dậy sớm hơn so với người dự thi.

Đội cứu viện đặc biệt ở chỗ này y như một đội bảo mẫu, cái gì cũng phải làm, cái gì cũng có thể làm, như vật cần chuẩn bị ở nhà khi đi du lịch vậy.

Trước khi bắt đầu thi đấu 1 giờ, bọn tui đến nơi tập hợp.

10 phút sau, mọi người lục tục đến đông đủ, Tiền Đào ấn chốt mở bằng kim loại: “Xin mời các vị theo tôi.”

Chán quá đi...Sao bản cương thi phải tham gia cái hội chán phèo này?

Tui kéo góc áo Kiều Yến...

Thủ đô chơi không vui, vẫn nên đi thôi.

Kiều Yến ngạc nhiên sau đó bày ra vẻ mặt vô cùng phức tạp: “...Sao vậy?”

Nhóc không nói được, cũng không nói là không được, lại hỏi tui tại sao.

Sức hấp dẫn của thủ đô thật lớn, có thể biến một Kiều Yến lúc đầu cứ động tí là hỏi tui muốn rời khỏi đây không, thành một Kiều Yến hỏi tui “Sao vậy?”.

Sao ấy à, đương nhiên là chẳng sao cả, chỉ là bản cương thì sắp chết, không muốn chết ở đây.

Tui lắc đầu, nói với nhóc: Không có gì.

“... Em xin lỗi, buổi sáng là em không đúng, em không nên giận chị.”
Kiều Yến tưởng tui lại đổi, nắm tay tui nói. dien&danLQD

Thôi, cũng chỉ là một quả chuối thôi, đâu phải chỉ có mình cứng có.

Tui thờ ơ nói, không ngờ lời này vừa ra, Kiều Yến lập tức biến sắc:
“Không được, không được...”

Tại sao lại không được? Tui không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Bởi vì... bọn họ...tất cả đều là...” Kiều Yến kìm nén hồi lâu rốt cuộc bình nút không sợ bể, nói: “Của bọn họ hư hết rồi, hư thối, mục nát hết...”

Trời... tui kinh hãi, hỏi thêm một câu để chứng thực: Giống chuối của zombie á?

“Chị còn xem qua của zombie...” Kiều Yến giận sôi lên, tức đến mức nói không nên lời.

“Đội trưởng, cậu và Kiều Yến nói cái gì thế... Cái gì bị hư?” Khương Kiến đến gần, hỏi.

“Tránh xa ra.” Kiều Yến tức giận trừng mắt nhìn anh ta.

Trong lúc nói mấy câu, bọn tui đã đi qua 7, 8 ngã rẽ trên hành lang kim loại, sau đó đứng trong một cái vòng tròn lớn trong phòng.

“Các vị, bây giờ nơi chúng ta đang đứng là sân huấn luyện mô phỏng sân chính ở phía trên, lát nữa chúng ta sẽ ở phòng này, thông qua 48 màn ảnh

để quan sát toàn bộ quá trình thi đấu giữa các dũng sĩ của ba nước từ xa.”
Tiền Đào nói rồi ấn một cái nút màu đỏ trên tường.

Mặt đất khẽ rung, ở trung tâm vòng tròn lớn có ba cái bục dâng lên, cao khoảng mấy centimet.

“Bây giờ xin mời các dũng sĩ tham gia dự thi của ba nước đứng trên ba chiếc bục này.”

Sau một loạt tiếng bước chân, người dự thi của Nhật Bản, Hàn Quốc và nước ta, tổng cộng 36 người đã đứng trên bục.

“Căn cứ theo nguyên tắc hữu nghị của hội trao đổi giữa ba nước, xin các dũng sĩ dự thi hãy đặt sự an toàn của mình lên hàng đầu. Tiếp theo đây, ba đội của các bạn sẽ được đưa đến ba khu vực khác nhau, mỗi khu vực có số lượng zombie như nhau, địa hình không biết. Đồng thời, tất cả các vị không dự thi đều có thể quan sát quá trình thi đấu trên màn hình lớn, công bằng tuyệt đối.” Tiền Đào tuyên bố.

Tiếng máy móc khởi động, những chiếc bục hạ dần xuống. Phía dưới thi thoảng truyền đến tiếng zombie gào rống.

Ở lại tầng trên ngoại trừ đội cứu viện và nhóm người tiến hóa “gà mờ” vừa vào quân đội không được mấy ngày, đều là nhân viên không chiến đấu, nghe thấy những tiếng gào này không khỏi khiến người ta sợ hãi.

diên&danLQD Khi cửa truyền tống hoàn toàn đóng lại, có vô số màn hình tinh thể lỏng xuất hiện trên tường.

Những người còn lại lần lượt ngồi xuống.

Tui nghe thấy có người nhỏ giọng bàn tán: “Cậu nói xem lần này ai thắng?”

“Chắc chắn là Trung Quốc rồi, không sai đâu,”

“Nhưng lần trước chẳng phải Hàn Quốc hạ nộ nhất ư?”

“Lần trước dù đồ ngốc cũng nhìn ra có ăn gian.”

“Vậy lần này chúng ta mà thắng Hàn Quốc chắc không bị khiếu nại chứ? Bọn họ nói chúng ta ăn gian thì làm sao?”

“Hơ, cậu nên hỏi, lần này Hàn Quốc không khiếu nại thì phải làm sao?”

Thật không còn gì để nói, nếu tình cảm ba nước đã không tốt, sao lại còn làm hội trao đổi làm gì chứ?

Phải tạo ra một hoạt động ngoài cười nhưng trong không cười kiểu này mới vui hả?

Tui chống cằm, nhìn màn hình lớn bằng đôi mắt buồn ngủ.

Đánh zombie làm gì chứ...

Không tới vài phút tui đã thật sự ngủ thiếp đi.

Đang ngủ, tui lại nghe thấy giọng nói kia.

“... Ba xin lỗi... Ba không nên làm hư Gấu Nhỏ... Tha lỗi... nha?”

“Con xem... Khâu lại là được rồi...”

“Hôm nay... Nói chuyện... được không?”

Rốt cuộc là ai vậy.... Khiếm nhã quá, sao lại tự tiện chạy tới chạy lui trong đầu người khác, chọc người ta tức điên thật mà.

“Hách Hách...”

Lại thêm một kẻ khiếm nhã đáng ghét chưa được sự cho phép của chủ nhân đã chạy tới chạy lui trong đầu người ta.

“Hách Hách...”

Tui bị lay tỉnh, vừa mở mắt đã thấy ánh mắt lo lắng của Kiều Yến:
“Hách Hách, chị mệt hả?”

Lắc đầu.

Lắc đầu gần như đã biến thành động tác theo quán tính của tui.

Tui quay đầu nhìn màn hình lớn, phát hiện các bình tình thể lỏng đều đã thu lại.

“Kết thúc rồi.” Kiều Yến nói.

....?

“Chúng ta thắng rồi, số lượng zombie do Trung Quốc giết vượt xa hai nước còn lại.” Kiều Yến tưởng tui thắc mắc nên bổ sung thêm.

Tui không hề quan tâm đến những thứ này, chừng nào mới có thể về ngủ?

Tui còn chưa kịp hỏi, hàng trước có một giọng nói chói tai vang lên: “Tôi không chấp nhận kết quả của trận đấu này! Tôi muốn khiếu nại!!”

Tui tập trung nhìn lại, thì ra là Park tiên sinh. Ông Asakura đại biểu của Nhật Bản ngồi bên cạnh ông ta lại vô cùng bình tĩnh, xem ra ông ấy biết rõ đâu là điều quan trọng đối với đội viên của mình nên cũng không có bất mãn gì với kết quả của cuộc tranh tài này.

“Park tiên sinh, xin hỏi ông có ý kiến gì về cuộc tranh tài này?” Đoàn trưởng Lý đại biểu cho đội Trung Quốc bình tĩnh hỏi.

“Các ông có ưu thế về sân đấu! Chúng tôi không phục! Chúng tôi muốn khiếu nại!” Park hét lớn.

Đoàn trưởng Lý nhú mày, hỏi Tiền Đào: “Video thi đấu đã được gửi chưa?”

“Đã gửi rồi, ba nước, mỗi nước một phần.” Tiền Đào trả lời.

“Gửi thông báo cho Trung Ương, Hàn Quốc muốn khiếu nại.” Đoàn trưởng Lý nói.

“Tôi hiểu rồi.”

Nửa giờ sau, Trung Ương đã gửi phản hồi.

Sau khi kiểm tra video, trận đấu không có bất kì chỗ nào không công bằng, thứ hạng không đổi.

-----oOo-----

Chương 50: Ôm nhau (9).

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đôi khi, mọi việc phát triển còn nhanh hơn tưởng tượng.

Buổi sáng mọi người còn nháo đến mức chia tay trong bực bội, buổi tối đã có người mang đến tin tức mới.

Hội trao đổi lần này sẽ có thêm một cuộc thi dưới nước.

Lúc Kiều Yến cho tui biết tin này, tui đang chơi cờ nhẩy (*) với chính mình.

Cờ nhẩy (*): là bộ cờ có thể chơi từ 2-6 người. Bàn cờ hình lục giác, ở giữa sẽ có những cái lỗ tròn hình thành một hình ngôi sao 6 cánh. Mỗi người chơi sẽ chọn 1 màu ở 1 góc. Trong trò chơi, mỗi lần di chuyển,

quân cờ của bạn có thể nhảy đến 1 ô trong bất kì ô trống xung quanh, trong trường hợp ô bên cạnh là quân cờ của đội bạn mà sau quân cờ đó lại là 1 ô trống, thì quân cờ của bạn có quyền nhảy qua quân cờ đội bạn để chiếm lĩnh ô trống. Nhiệm vụ của bạn là nhảy sang hết bên phần đất của đối phương, và đối phương cũng sẽ nhảy sang phần đất của bạn, bên nào dành được trọn vẹn đất của đối thủ sẽ chiến thắng. []

Chỗ tốt duy nhất của phòng thí nghiệm dưới đất này là cả ngày không thấy ánh mặt trời, trừ điều đó ra thì chán muốn chết. Bây giờ tui đành dùng bộ cờ nhảy tìm được trong đồng rác để giết thời gian.

Thấy tui không phản ứng, Kiều Yến ngồi đối diện tui: “Cần em chơi với chị không?”

Không cần.

Tui thắng thường từ chối nhóc, chơi một mình vui hơn. Một mình tui có thể chơi cả 6 góc, vô cùng hưởng thụ cái cảm giác này. dien!dan!Le!!Quy!Don

Ví dụ nhé, đây là Hồng Châu Tử tiên sinh, là một thanh niên đáng thương vừa bị đuổi việc lại họa vô đơn chí (*) mà bị vợ bỏ, anh ta cảm thấy vô cùng thất vọng với cuộc đời mình. Mỗi ngày anh ta dùng rượu giải sầu, không biết tại sao lại nhận được tin “Chiêu mộ! Trận đấu cờ nhảy Cương Thi”. Thanh niên này đã bị bản cờ nhảy thánh mẫu số lượng có hạn này cảm hóa, một lần nữa có hy vọng với cuộc sống, quyết định tham gia vào trận đấu cờ nhảy thánh mẫu này, lấy giải xuất sắc. Còn vị Lục Châu Tử Sĩ này... [Editor: Chắc bạn nhỏ này đang hoang tưởng mình “tâm thần phân liệt” thành 6 người tượng trưng cho 6 màu cờ xanh lá, xanh dương, đỏ, vàng, đen, trắng rồi.]

Họa vô đơn chí (*): đã khổ càng thêm khổ.

“Lần trước chị có nhắc chuyện rời khỏi thủ đô... Nếu chị còn chưa đổi ý thì bây giờ là cơ hội tốt nhất của chúng ta.”

Nhân lúc đang “đổi người”, tui ngẩng đầu nhìn nhóc.

“Chúng ta đang ở hồ Thanh Hải, không có phong tỏa nghiêm mật, nếu muốn đi thì đây chính là lúc thích hợp nhất.”

Không phải cũng không muốn đi à?

Tui ngờ vực hỏi.

“Em? Em nói không muốn đi hồi nào?” Kiều Yến tỏ vẻ còn ngạc nhiên hơn tui.

“Sau khi rời khỏi đây, chị đã nghĩ tới muốn đi đâu chưa?” Kiều Yến lại hỏi.

Không biết nữa, chị chưa nghĩ tới vấn đề này. Bản cương thi trước nay chưa từng nghĩ về mấy việc như vậy.

Về Đan Phù cũng được, tỉnh lại ở đâu thì ngủ ở đó.

“... Hách Hách.” Đột nhiên Kiều Yến hỏi tui: “Gần đây... Có phải chị đã nghe thấy điều gì hay không?”

Hử? Nghe cái gì?

dien!dan!Le!!Quy!Don Không có giới hạn phạm vi thì tui phải trả lời thế nào? Tui nghe được rất nhiều thứ, chẳng hạn như đội viên A và đội viên B có chung một vợ... Chao ôi, đủ thứ, nhưng mà, chung một vợ là sao?

“Em cảm thấy gần đây chị hay ngẩn người lắm, em cảm thấy bất an.” Đôi mắt đen thâm thúy của Kiều Yến nhìn tui chăm chú: “Em cũng không biết tại sao nữa.”

Sau này tui chết ai sẽ nuôi Kiều Yến đây? Câu hỏi của thú cưng khiến tui bối rối...Nói mới nhớ...

Vấn đề 1: Đĩa phim ở chị ở đâu?

Tui đột nhiên đặt câu hỏi cho Kiều Yến.

“Hả? Không phải là dưới gầm giường ở thành phố Đan Phù hả...” Kiều Yến ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời ngay lập tức theo bản năng.

Trả lời đúng rồi. Vậy...

Vấn đề số 2: Tạp chí ảnh của chị giấu ở đâu?

“Trong ngăn tủ...”

Chính xác. Vấn đề số 3, những mô hình phiên bản kỷ niệm số lượng có hạn yêu quý của chị ở đâu?

“Trong thùng rác bên cạnh bàn học...”

Đúng đúng, tui hài lòng gật đầu.

Những di sản đáng giá của bản cương thi để lại cho cưng nhiều như vậy, sau này cưng không phải lo ăn mặc nữa nha!!

“Đột nhiên chị hỏi mấy cái này làm gì?” Kiều Yến nhú mày.

Chị đang kiểm tra trí nhớ của nhóc thôi. Tui tìm cách giấu sự thật, nói dối nhóc.

“Chị gạt em.” Nhóc lộ ra vẻ mặt như một con thú bị thương.

Không có.

Tui lắc đầu liên tục.

“Thật không?” Đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào tui.

Thật hơn cả vàng thật nữa.

“Hách Hách, tại sao chị lại không lớn lên?” Kiều Yến nhìn tui hồi lâu, lại hỏi.

Lớn lên? Ở đâu?

“Sau này em già rồi, chị còn ở bên em không?”

Cái này... Bản cương thi sắp chết rồi, đương nhiên không thể ở bên nhóc được.

“Hách Hách, chị có hiểu không vậy?” Kiều Yến thở dài.

Đương nhiên là không hiểu cho lắm rồi.

Quân cờ nhảy cuối cùng an toàn về vị trí, người thắng cuộc là cái người kiêu lời và bụng dạ đen tối- Lam tiên sinh.

Được rồi, đã đến lúc Lam tiên sinh phát biểu vài lời... Tôi xin cảm ơn ban tổ chức, cảm ơn MC, cảm ơn người nhà của tôi, cảm ơn thân bằng quyến thuộc, cảm ơn tất cả mọi người đã ủng hộ cho tôi...

“Chị lại ngẩn người rồi.” Kiều Yến không biết phải làm sao, lên tiếng nhắc nhở.

Tui nào có ngẩn người đâu, bản cương thi là thần... Haizz, được rồi, nên khiêm tốn một chút.

“Hách Hách, em hi vọng... một ngày nào đó chị có thể tự hiểu được tình cảm của em, đến lúc đó, em vẫn luôn chờ chị.” Kiều Yến dịu dàng hôn lên tóc tui. dien!dan!Le!!Quy!Don

Sáng hôm sau, bọn tui lên du thuyền ở phía trên phòng nghiên cứu. Hôm nay sẽ cử hành cuộc thi dưới nước ở trung tâm hồ Thanh Hải.

Không khí lúc sáng sớm vẫn còn mang theo sương ẩm, lạnh như làn da của tui. Một tia nắng vàng xuyên qua tầng mây chiếu xuống, bầu trời trong suốt vừa được rửa sạch.

Xương cốt trong người tui lúc này đau đớn kịch liệt hơn bao giờ hết. Tui có thể cảm nhận sâu sắc cảm giác nổi đau như dao cắt của mỹ nhân ngư khi đi trên đất liền. May là bắp thịt của tui lúc nào cũng cứng đờ, nếu không thì việc tui đang đau đã sớm lòi ra rồi.

Kiều Yến đã hỏi rõ lịch trình của ngày hôm nay, chỉ chờ buổi thi dưới nước hôm nay kết thúc, hai đứa tui sẽ thừa dịp hỗn loạn để chạy trốn.

Tui vừa cầu nguyện cho cái bụng đau nhanh khỏi vừa cùng đợi buổi thi dưới nước kết thúc.

Để giảm bớt cơn đau, tui còn cố gắng dời sự chú ý của mình bằng để hai tay mình đánh nhau trên boong tàu.

“.... Trời, cậu nhìn bên kia kìa...”

“Đầu óc cô ấy có vấn đề à...”

Cách đó không xa có vài tiếng bàn tán, kệ đi.

Thiên tài thường hay bị lên án, ưu tú như bản cương thi đã quen lắm rồi.

Kiều Yến bị đoàn trưởng Lý kêu đi còn chưa về, tay phải và tay trái của tui mỗi “đứa” đã sống lại 7 lần rồi.

“Hách Hách.”

Tui ngẩng đầu nhìn lên, thấy Từ Tình đang cười duyên đi về phía tui.

“Cô ở đây làm gì? Kiều Yến đâu?”

Tui đang không muốn nói chuyện, không muốn trả lời cô ta, tiếp tục chơi

trò chơi của mình.

“Cô có thể thôi ngay mấy cái trò ngu ngốc như bị thiếu năng đi không hả? Cô làm vậy sẽ gây ảnh hưởng đến Kiều Yến đó.”

Thiếu năng? Cái này bản cương thi có thể coi như chưa nghe thấy. Cô có biết thiên tài thường hay bị nhầm với cái từ đó không? Bản cương thi chính là như vậy đó.

“Cút ngay.” Tui ngẩng đầu nhìn ả, bản cương thi không rãnh chơi với mi, mi đừng hòng lên mặt.

“Giận à?” Từ Tĩnh cười càng vui vẻ, chỉ nhìn gương mặt, giờ phút này cô ta vô cùng dễ gần: “Cô muốn làm gì? Giết tôi ư?”

-----oOo-----

Chương 51: Ôm nhau (10)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vị này... Tới đây để tìm chết à?

Người sống thời nay... có sở thích thật là kỳ lạ.

diendan>dan>LQD“Tuy tôi nghe nói cô là người đã đánh thắng Truy Tung Giả... Nhưng mà trong lòng ai chẳng rõ, cô chính là thứ “hy vọng” do Chính Phủ tạo ra, đánh thắng Truy Tung Giả gì đó, nào có ai để trong lòng? Mọi người không phải con nít 3 tuổi, ai cũng có phân biệt được cái gì là có thể, cái gì là không thể. Dù tôi không biết tại sao Chính Phủ lại chọn một đứa con gái yếu đuối như cô diễn vai này...” Từ Tĩnh cười, đáy mắt lại hiện lên vẻ căm hận nồng đậm: “Thật là, đồ thiếu năng, kém trí... Tại sao, tại sao Kiều Yến lại cứ bảo vệ mày...Mày là cái thứ dơ bẩn gì chắc mày cũng không biết đâu hả? Thứ ngu ngốc như mày nên sống trong vũng bùn... Tại sao, tại sao thứ ngu như mày lại có được thứ

mà tao mong muốn?!”

Phiền quá, hay giết đi? Nhưng mà nếu giết thì sẽ bị bắt tới phòng tối, là tiếng ồn chướng tai hay là phòng tối đáng ghét hơn?

Tui nghiêm túc tự hỏi, đột nhiên tui nhìn lướt qua hai thứ đầy đặn trước ngực Từ Tĩnh...

Tui rất khiếp sợ, trừng mắt nhìn Từ Tĩnh, cầm sắp rơi luôn xuống đất.

Lần đầu tiên tui thấy.... To như vậy đó...

Khối u!

Thật là khủng khiếp!

“Mày... Mày nhìn cái gì...” Đối diện với ánh mắt như lang sói của tui, dê con

Từ Tĩnh không thể bình tĩnh nữa.

Khối u, vô cùng bất tiện. Đặc biệt là cái miệng vải rách để che khối u kia, lần đầu tiên Kiều Yến dạy tui mặc, bản thân tui cảm thấy khối u của tui đã đủ lớn, đủ bất tiện, đến nỗi bản cương thi thường xuyên có ý nghĩ muốn cắt bỏ nó đi. Vậy mà khối u trước ngực Từ Tĩnh lại to như vậy, vừa lớn vừa hung mãnh, phải “chống chọi” với hai khối u to như vậy thật khó khăn biết bao...

Tui dùng ánh mắt đồng cảm với nỗi đau của Từ Tĩnh, thế mà ả lại lui về sau, trừng tui một cái: “Bệnh hoạn!”

Đúng vậy, đúng là có bệnh, còn là bệnh rất nghiêm trọng...

“A Tĩnh, sao còn ở đây? Trận đấu đã bắt đầu, những người khác của tổ Tiến Hóa cũng đi hết rồi, chúng ta đi thôi!?” Một thanh niên cao lớn bước tới.

“Anh Quách...” Từ Tĩnh lại đổi sang vẻ mặt đáng thương tội nghiệp như thể bị người ta ăn hiếp: “Nhưng mà... chị Hách Hách, chị ấy...”

“.... Không có em gái.” Tui nói.

Từ Tĩnh miễn cưỡng duy trì nụ cười, nhìn thanh niên kia.

“Cái người trong đội cứu viện đặc biệt...?” Thanh niên ngạc nhiên.

“Em chỉ đi ngang qua đây, không biết tại sao chị Hách Hách đột nhiên nổi giận, đẩy em một cái, còn phun nước miếng lên em nữa...” Từ Tĩnh như muốn khóc, che mặt lại.

.... Nước miếng của bản cương thi là báu vật vô giá, có xin tui cũng không có nhỡ ra cho đâu mà đòi phun.

“Cái gì?” Thanh niên nộ giận tím mặt, quay đầu nhìn tui, hùng hổ mắng: “Cô đó, tôi đã sớm nghe nói cô hay làm khó dễ A Tĩnh. Tôi vốn không muốn so đo với cô, nhưng cô đừng có mà quá đáng!! Tâm tư của mấy cô gái các cô tôi không hiểu nổi. Nhưng cô ăn hiếp A Tĩnh là sai rồi, cô nghĩ tôi sẽ để yên cho làm gì thì làm sao? Đừng có mà khinh người nhé, cô nghĩ nhóm chúng tôi là ai?” dien>dan>LQD

“...” Tui nhìn hai người, nói: “... Cả hai, cút.”

Từ Tĩnh mặc áo lông màu vàng nhạt, thanh niên còn lại mặc áo gió màu nâu.

Một đồng loăng, một đồng khô...

“...” Thanh niên bước tới hai bước liên tiếp rồi ngừng: “Tôi không muốn đánh con gái, cô đừng ép tôi ra tay.”

“Thôi... anh Quách, chúng ta đi thôi...” Từ Tĩnh nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Sợ cái gì! Chúng ta là tổ Tiến Hóa! Đội cứu viện đặc biệt là cái thá gì?!”

Thanh niên nổi giận ùng ùng lại quay về phía tui: “Tôi muốn cô xin lỗi A Tĩnh ngay lập tức, nếu không đừng trách sao tôi đánh con gái!”

Có mấy người trên boong tàu thấy tình huống không đúng, vội chuồn nhanh như một làn khói.

Tui thở dài một hơi, sau đó vung quyền đánh vào mặt thanh niên kia.

Đánh anh nè, anh lại đây đánh tui đi.

“A...” Dê con Từ Tĩnh hét lên một tiếng.

Ôi trời, vốn thấy cô có tới hai cái khối u lớn, thấy thương nên không muốn so đo với cô, nhưng mà cô phiền quá, vượt khỏi sự nhẫn nại của bản cương thi rồi.

Thanh niên hét một tiếng rồi bùm mặt cong người đi xuống lầu, máu tươi đậm đặc nhỏ xuống từng giọt từng giọt.

Dựa vào cảm giác... quyền đó chắc là đánh ngay giữa mũi... Ngẫm lại thấy rất đau đó...

Điều này nên cho vào cuốn bí quyết “1001 con zombie”: Nếu muốn nhanh chóng khiến những sinh vật ngoài zombie mất sức chiến đấu, điểm công kích đầu tiên nên lựa chọn là mũi, cường độ là đánh gãy càng tốt.

“Hách Hách!” Một bóng người nhanh chóng chắn trước mặt tui, cơn giận của Kiều Yến còn lớn hơn cả thanh niên bị đập vào mũi: “Các người đang làm gì?”

“Chúng tôi chưa làm gì cả! Kiều Yến, anh còn bao che khuyết điểm nữa hả? Anh nhìn cho kĩ đi người bị thương rõ ràng là anh Quách mà!” Từ Tĩnh gào lên bi thảm.

“Đó cũng là do các người chọc cô ấy.” Kiều Yến không chút dao động,

lạnh lùng đáp.

“Mày... bà mẹ nó con đ*...” Thanh niên gào lên giận dữ, mặt đầy máu đánh về phía tui.

“...” Kiều Yến không chút do dự rút song đao tỏ vẻ sẽ công kích, chỉ cần thanh niên kia nhào lên thì chờ “ăn” đao đi.

“Anh Quách!” Dê con lần này thật sự kéo thanh niên kia lại.

Nhìn không ra nha, dê con thật sự muốn thì sức cũng rất khỏe, vẫn cứ kéo thanh niên kia lại không cho hấn vọt tới.

“A Tĩnh! Em tránh ra! Bọn họ nhục nhã chúng ta như vậy, diện>dan>LQD việc này không thể để yên được!” Thanh niên mặt đầy máu gào thét về phía tui.

Từ Tĩnh rút khăn tay ra lau cho thanh niên kia, sau đó vừa khóc vừa nhìn tui nói: “Chị Hách Hách, sao chị lại ghét em như vậy? Chị làm khó em cũng không sao, nhưng sao chị lại động thủ với bạn bè của em!”

“Hách Hách là ai tôi rất rõ, cô là ai tôi cũng rất rõ.” Kiều Yến cười lạnh: “Tốt nhất cô nên thu lại cái bộ dạng này đi, tởm chết được.”

“Kiều Yến...” Cuối cùng dê con cũng không nhịn được nữa, hét ầm lên: “Sao anh có thể nói em như vậy?!”

“Là do bản thân cô HÈN, HẠ” Kiều Yến lạnh lùng nói.

Dê con đang định bùng nổ thì một tiếng rống ngắt đi vở hài kịch nhảm chán này.

“Các người đang làm gì đó!” Đoàn trưởng Lý đen mặt bước tới, sau lưng còn có mấy người thấy tình thế không ổn nên đi báo tin: “Nếu để người của hai nước khác thấy chẳng phải sẽ vứt mặt mũi nước mình đi sao?! Có chút chuyện đó mà các cậu không thể nghĩ tới à? Có mâu thuẫn gì thì

âm thầm tự giải quyết, trước mặt công chúng buông lời độc ác không nói còn thương căng chân hạ căng tay, mấy người muốn bôi đen quốc gia của mình đấy à?!!”

Thấy bộ mặt thê thảm của thanh niên kia, sắc mặt đoàn trưởng Lý càng khó coi hơn, ông ta tức giận nhìn Kiều Yến, trầm giọng nói: “Thiếu úy Kiều, tổ Tiến Hóa là nhân tài liên quan đến tương lai của quốc gia, sao cậu không suy xét cho đại cục mà đã vội ra tay rồi?”

“Không cần suy xét.” Kiều Yến bình tĩnh đáp trả, dùng một chút lại nói: “Tôi muốn anh ta chết.”

“Cậu!” Đoàn trưởng Lý tức đến mức mặt mày nhăn lại.

“Đoàn trưởng! Xin ngài hãy trị tội họ nặng vào! Nếu không tổ Tiến Hóa chúng tôi không phục! Bọn họ miệt thị tất cả thành viên của tổ Tiến Hóa!” Thanh niên gầm lên.

“Chuyện này chúng ta sẽ bàn lại sau, bây giờ Kiều Yến cậu qua xin lỗi Quách Trì đi!”

Muốn bắt Kiều Yến cúi đầu với người khác, sức tưởng tượng còn phong phú hơn cả bản cương thi...

“Không sao, đoàn trưởng Lý, em không muốn làm mọi người khó xử.” Từ Tĩnh với đôi mắt đăm lẹ bước về phía tui, nói: “Chị Hách Hách, em không muốn làm mọi người khó xử, chúng ta bắt tay làm hòa đi.”

Cô ta đứng quay lưng về phía mọi người, lời thì nói vậy nhưng lại vụng trộm đưa tay đẩy tui một cái, bản thân cũng ra vẻ như mình bị người ta đẩy, lão đảo lui về phía sau vài bước.

“Hách Hách, chị... tại sao chị...”

Dê con dùng sức không lớn, chủ yếu làm cho ra vẻ mình lão đảo lui về sau thật một chút, sức lực kiểu này đương nhiên đẩy không được bản

cương thì rồi...A? Hả?

Kiều Yến và mọi người giờ khắc này mở to hai mắt nhìn dê con.

Kiều Yến hoảng sợ lao về phía tui: “Không...!!”

Tui, bản cương thi, lý ra phải dễ dàng chống lại được chút sức nhỏ đó, nhưng lại giống như cộng rơm cuối cùng bị lạc đà áp đảo, phá hủy tất cả sự cân bằng trong cơ thể tui, sự đau đớn trong xương cốt đạt tới cao nhất, trong cơ thể tui như có cái gì đó vùng vẫy dữ dội muốn phá xác chui ra.

Nước màu lam tràn ra trước mắt tui.

Đôi mắt tui mở to, có thứ gì đó đang không ngừng chui ra khỏi cơ thể tui... Da của tui đang bị thứ gì đó liên tục xuyên thủng, cơ thể tui lúc này như một tấm vải rách..

Sau đó, tui thấy...

Xương trắng...

Những khớp xương trắng xinh đẹp như cánh bướm sinh ra sau lưng tui, từ từ bao bọc lấy tui.... Như một cái kén ve màu trắng.

Ánh sáng trên đỉnh đầu cuối cùng cũng không còn nữa.

-----oOo-----

Chương 52: Ôm nhau (11).

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong bóng đêm vô tận, tui từ từ mở mắt ra.

Đây là...đâu?

Tui mờ mịt nhìn nước màu lam, khó khăn lắm tui mới nhớ được chuyện gì đã xảy ra.

Tui... không chết?

Mở mắt, tui phát hiện mình đã chìm đến đáy nước xanh thẳm.

Mặc kệ thế nào, ra khỏi nước đã... Tui không muốn biến thành một con cươong thi căng phù...

Nhưng mà... Làm sao lên đó?

Tui mờ mịt nhìn nước xanh trên đầu.

Thử nhảy lên, nhưng không nổi lên được.

Chẳng lẽ.... Tui là quả cân trong truyền thuyết sao?

Đang lúc tui hết đường xoay sở, nhìn nơi xa xăm phía trên, một zombie hình cá cực lớn chậm rì rì bơi ngang qua, để lại một gợn sóng máu.

... Được... Người anh em, cố lên.

Tui vồ vồ con cá zombie cực to, cố vũ.

Cá zombie cực to vùng vẫy đuôi cá, dù cố gắng lặn qua lặn lại thế nào cũng bị tui áp dưới đáy nước, lặn lộn thế nào cũng không nổi lên được.

.... Mẹ ơi, chẳng lẽ bản cươong thi phải ở nơi đáy nước cá không ỉa ra này để dưỡng lão sao?

Cá cái đầu mi... Tui đá văng con zombie cá đã hết giá trị lợi dụng.

Ngẫm lại... Với trí tuệ của bản cương thi, không thể không có cách giải quyết.

Nhìn đáy nước u ám xung quanh, trong những gợn nước màu xanh thẳm mênh mông vô bờ, ngoài những mảnh thủy thảo vụn vặt trôi nổi thì không còn cái gì khác.

Chẳng lẽ bản cương thi sẽ phải ở luôn dưới này an hưởng tuổi già?

Hay là... Tìm tảng đá lót lên?

... Thôi, lót thành cái tháp Thông Thiên cũng đã là năm nào tháng nào rồi.

Vậy còn bơi? Nhưng bơi làm sao? Chó biết bơi không?

.... Bỏ đi, nổi còn không nổi được, sao bơi được như zombie?

Nghĩ mãi nghĩ mãi cũng không thể nghĩ ra cách để giải quyết.

Bỗng nhiên... Tui chực nghĩ tới.

Trước khi tui mất đi ý thức, hình như tui thấy được tui giống như ăn được thuốc kích thích tăng trưởng xương...

Tui thử cảm nhận cảm giác kỳ diệu, chốc lát sau, tui lần nữa cảm thấy có thứ gì đó đang chờ bộc phát.

Cảm giác như muốn đi * này là thế quái nào? Chẳng lẽ không thể đẹp đẽ hơn ư? (Editor: dành có các bạn không hiểu, * trong câu này = I nặng...)

May mà... qua sự cố gắng của tui, *, à không... cột sống, xương sống màu trắng như chui ra từ thắt lưng tui.

Xương trắng thật dài lúc ẩn lúc hiện trong nước, giống như đuôi của bản cương thi, quá thiếu thắm mỹ rồi.

Tui cảm xương trắng xuống đất, sau đó biến nó dài ra để đẩy tui lên như kiểu ngồi thang máy.

Hướng đến ánh sáng, tiến lên nào... Lên... A? Ấy da.

Đầu tui đụng phải cái gì đó cứng cứng.

Tui ngẩng đầu nhìn lên, không thể nào... mặt hồ kết băng rồi!

Tui giơ ngón tay lên vẽ một vòng tròn lớn trên mặt hồ, cái việc tinh tế này tất nhiên là do xương ngón tay làm rồi.

Sau đó, tui đẩy tảng băng ra.

Sau khi tui cả người ướt đầm đứng trên mặt băng, cái đuôi màu trắng “vụt” một tiếng chui lại vào trong cơ thể, “lỗ đen” sau lưng tui cũng nhanh chóng khép lại.

Mới qua vài giây, lông mi của tui đã đóng băng rồi rơi xuống như hoa sương.

Cả thân thể không một mảnh vải cũng bị đóng một lớp băng mỏng.

Lúc này tui mới rảnh để đánh giá hoàn cảnh xung quang. Không nhìn thì không sao, vừa nhìn hù chết cương thi. Trên mặt băng vô bờ bến có zombie đếm không hết đang đi tới đi lui.

Zombie bình thường không nói, ngay cả zombie biến dị ngày thường khó thấy cũng ở ngay trước mắt.

Quanh hồ Thanh Hải vốn có nhiều zombie vậy sao?

Bỗng nhiên tui có cảm giác như bị nhìn trộm.

Tui ngẩng đầu nhìn lại, bầu trời xanh trong suốt, cái gì cũng không có.

Ảo giác à?

Nghe nói không mặc quần áo là giở trò lưu manh. Bản cương thi là xác chết có tổ chất, sao để người ta nói mình lưu manh được. Tui vứt bỏ cảm giác kì quái kia, bắt đầu tìm bộ quần áo có thể che đậy cơ thể trong đám zombie xung quanh.

Khó khăn lắm mới tìm được cái áo khoác rách màu bùn, tui chui vào trong, cuối cùng cũng không còn “giở trò lưu manh” với mấy con zombie này nữa.

Kế tiếp....ừm... đi đâu đây?

Để tránh né cái cảm giác bị nhìn trộm kia, tui đi về hướng rừng cây.

Vừa cất bước, tui lập tức cảm thấy thân thể khác lạ. So sánh với hồi trước, cơ thể tui không còn cứng nhắc, chậm chạp. Nói tóm lại là linh hoạt nhẹ nhàng, mà tốc độ lại càng nhanh hơn rất nhiều.

Tui thử chạy, vui mừng phát hiện ra lúc tui chạy với tốc độ cao nhất còn có thể nhanh hơn so với Thiểm Thực Giả.

Nhờ sức mạnh này, tui nhanh chóng rời khỏi khu vực đó, thoát khỏi cảm giác bị nhìn trộm.

Thú cưng của tui hình như không có ở đây, xem ra bản cương thi phải đến thủ đô rồi. Nghĩ thế, tui vạch ra hành trình kế tiếp.

Tui đi chân trần, đạp trên nền tuyết thật dày, để lại một chuỗi dấu chân.

Tui không nhìn thấy đường, cũng không biết phương hướng, cứ đi thẳng đại như vậy mà lại tìm được quốc lộ, tui cảm thấy rất biết ơn trời đất.

Đi trên con đường quốc lộ trống trải, thế giới bị tuyết trắng bao trùm không hề có một tiếng động... Giống như... cả thế giới chỉ còn lại mình

tui, cảm giác... có chút tịch mịch.

“A a a a a a a a a a a a--!!”

Duyên phận đây rồi, đang lúc bản cương thi cảm thấy tịch mịch lại có người tới chơi với tui.

Tui vừa nghe tiếng thét chói tai này liền hưng phấn lên.

Để tránh zombie đùa chết đồ chơi của mình, tui dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới hướng phát ra tiếng hét kia.

“A a a a a a a a a--!”

Tiếng thét chói tai ngày càng gần, tui còn nghe được tiếng súng như tiếng nhạc đệm nữa.

Cuối cùng, tui cũng tìm được nơi phát ra âm thanh... một khe núi hẹp. Có hai con zombie đang cố sức chen vào khe hở kia, còn tiếng zombie không ngừng phẫn nộ gào thét, xem ra không chỉ có một con đã vào trong.

Cái tiếng thét kích thích màng tai vẫn còn đang tiếp tục.

Tui kéo hai tên zombie ở miệng khe hở ra, lách người đi vào.

Trong khe hở có một cái động hình ngũ giác, một thiếu niên 14, 15 tuổi đang vừa thét chói tai vừa chạy vòng vòng, còn không quên kéo dài khoảng cách rồi cho mấy con zombie sau lưng mấy phát đạn.

“Mẹ nó! Sao lại có zombie!! Hồ Thanh Hải tĩnh lặng cái chó gì...Đồ lừa đảo xấu xa, zombie ở đây còn nhiều hơn cả ma đó!” Thiếu niên chửi ầm lên, biến đổi bước chân thần tốc lại không có chút loạn nào, ba tên zombie phía sau tuy vẫn luôn đuổi theo nhưng mãi vẫn không sờ được góc áo thiếu niên.

...Zombie? Tui á?

Vẫn nên giúp cậu ta một chân, tui bước tới “bộp bịch bịch” ba cước, mỗi cước đá bay một con zombie.

Sau đó tui vén mái tóc ướt sũng lên, chuyển mắt nhìn thiếu niên nọ:

“Cậu... Biết chơi cờ nhảy không?”

-----oOo-----

Chương 53: Ôm nhau (12).

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Mẹ kiếp, cô là ai mà mạnh vậy!” Thiếu niên quát to rồi lùi về sau một bước.

“Tui chán quá, chơi cờ nhảy đi.” Tui bám riết không tha, xích lại gần.

“Cô bị điên à!” Cậu ta lui.

“Chơi cờ nhảy đi mà.” Tui đuổi.

Bản cương thi đâu phải đang hỏi ý kiến của cậu? Tui nắm áo thiếu niên, ném cậu ta lên lưng.

“A a a a a a a a a a a a a a~!”

dien*dan*Le*Quy*Don

Tại nơi sơn dã hoang vu này, tiếng hét chói tai mang mùi vị con người biết bao.

“Kêu đi, kêu nữa đi.” Tui nói với thiếu niên.

“A a a a a a a a a a a a a Cướp sắc--!!!” Thiếu niên hét đến tê tâm liệt

phế, tui nghe mà thấy thật mỹ mãn.

Công thiếu niên ra khỏi hang động, tui đột ngột dừng bước.

Không xong...

Tui nhắc thiếu niên xuống, nhìn cậu ta với vẻ mặt nghiêm túc.

“Sao nào?!” Thiếu niên gất gỏng.

“.... Hình như tui không có cờ nhảy?”

“Bà nội ơi, sao con biết bà có cờ nhảy hay không chứ?!”

Vậy... làm lại một cái đi.

Tui lại vác thiếu niên lên lưng một lần nữa, đổi lấy một loạt tiếng kêu “A a a a a a a” bắt đầu tìm đá dưới đất.

Một loại màu xám, một loại màu nâu, sau khi tui bù đủ số lượng, thiếu niên đã bị tui thường xuyên cúi lên cúi xuống làm cho suýt nữa bị xuất huyết não rồi.

Được rồi, chơi thôi...

Tìm một tảng đá to làm bàn, tui thả thiếu niên xuống một cạnh bàn, mình cũng ngồi xuống.

“Đồ thần kinh! Chỗ này thì đi cờ thế quái nào?!” Thiếu niên bùng nổ.

Hả...? Xem ra đã quyết định chơi với tui rồi, quả là một lựa chọn sáng suốt.

Tui giơ ngón tay lên, trước con mắt ghen họng nhìn trần trối của thiếu niên chọc thật nhiều lỗ trên mặt đá, những lỗ này là bắt chước bàn cờ, chọc xong tui còn vẽ một vòng hình ngũ giác bên ngoài cho giống thật

nữa.

Sau đó, tui chỉ chỉ mấy cục đá trên mặt đất: “Cậu muốn màu nào?”

“Tôi thì sao cũng được!! Cô mặc quần lót bên ngoài không thấy lạnh hả?! Dùng ngón tay chọc thủng đá được thì còn ở đây làm gì? Nữ thần à, thế giới này cần cô cứu giúp!!”

Tên này... đầu óc có vấn đề à?

“Chơi với tui hoặc chết, cậu chọn 1 cái đi.” Tui không vui nói.

“Mẹ nó! Cô có cho tôi được chọn đâu?! Bức tôi cả buổi chỉ vì chơi cờ nhây là sao?!” Tuy miệng thì ầm ĩ nhưng thiếu niên vẫn miễn cưỡng cầm đá lên.

Tui cầm lấy đá nâu, bắt đầu xếp cờ... Chiến trường là của anh! Hồng Châu Tử tiên sinh!

Không ngờ trận chiến bắt đầu mới phát hiện thiếu niên này là một cao thủ. Ngay cả tuyệt thế thiên tài như bản cương thi cũng bị cậu ta làm khó dễ hết lần này đến lần khác. Nhưng, phần thắng vẫn thuộc về bản cương thi, mặc kệ thiếu niên kia có vùng vẫy thế nào, bản cương thi vẫn nghênh đón thắng lợi cuối cùng.

“Mẹ nó! Không thể nào! Không thể nào!” Thiếu niên vò đầu bứt tai, cả cái đầu biến thành ổ gà nhưng vẫn nhìn bàn cờ luôn mồm nói không thể nào.

Hừ, con người các người há lại có thể thắng bản cương thi?

Tui đứng dậy, thiếu niên ngẩng phắt đầu lên: “Cô làm gì?”

“Đi.”

“Đi? Cứ vậy mà đi? Đi thật hả?”

“Đi thật.” Tui thành thật nói.

“...”

Thiếu niên bị bắt một cách khó hiểu rồi được thả một cách kỳ lạ có vẻ mặt như thể ăn phải c*t.

dien*dan*Le*Quy*Don “Ê, cô có phải người ở đây không?” Đột nhiên thiếu niên hỏi tui.

Không phải.

“Hồ Thanh Hải, ở đây trước kia có nhiều zombie vậy sao?”

Đã nói là không. Tui mất kiên nhẫn nói.

“F*ck! Cô trả lời một lần thì chết à!” Tóc của thiếu niên lại bị cậu ta chà đạp.

“Ừm...” Tui nghĩ một chút rồi trả lời: “Trước khi tui ngủ thì không phải vậy.”

“Ngủ? Trong một đêm lại biến thành như vậy?” Mắt thiếu niên trừng to.

Ai biết tui ngủ bao lâu chứ, tỉnh lại đã thành mùa đông rồi.

Tui hỏi thiếu niên ngày tháng bây giờ, mới nhận ra tui vậy mà ngủ một giấc hết một năm rưỡi!

Cảm thấy thời gian sao mà dài đằng dặc.

Tui rời khỏi đây, một lần nữa đi trên quốc lộ.

Ừm... thủ đô là hướng kia à?

Lúc tui còn đang xoắn xuýt, một cơn gió tanh thổi vào mũi tui.

Truy Tung Giả, còn là Truy Tung Giả có mục đích rõ ràng, đang chạy về hướng này.

Truy Tung Giả không phải là kết quả bền dị tự nhiên, mà là loại zombie do con người tạo ra. Lúc còn ở thủ đô, do không đủ quyền hạn nên bọn tui không được đến gần trung tâm tư liệu về bệnh độc X, nhưng những thường thức như phân loại zombie này thì bất cứ ai ở tận thế cũng biết.

Tui không có rãnh đến nỗi đi đánh nhau với Truy Tung Giả nhưng ngoài ý muốn là trong nháy mắt gặp nhau, bản cương thi đã bị Truy Tung Giả để ý.

Tui nhìn bốn phía, không có người sống mà. Hai đứa tui không có xung đột lợi ích, theo lý mà nói sẽ không xảy ra giao tranh.

Chỉ có một khả năng...

Mục tiêu của gã vốn là tui.

Cái này không khoa học nha, bản cương thi sao lại thành mục tiêu của Truy Tung Giả?

Không để tui suy nghĩ cẩn thận, Truy Tung Giả đã hạ thấp người vọt về phía tui.

Vớ vẩn, ông anh cho là bản cương thi sợ ông anh chắc?

Tui nghiêng người né, Truy Tung Giả vọt qua sát người tui, một quyền đập xuống đất.

“Grào....”

“Người” khổng lồ đen hét lên một tiếng đầy vẻ áp bách nặng nề, rút lại quả đấm vùi sâu trong tuyết.

Lần trước bị anh em của ông anh đánh cho một trận thê thảm, lần này đòi lại chỗ ông anh vậy.

Tui ngoắc ngoắc ngón tay, mười ngón tay xương trắng chui ra từ làn da.

Tui xông lên phía trước, tránh thoát trận gió phần phật do cú đâm của Truy Tung Giả đánh úp lại tạo ra, xương trắng lấy tốc độ xét đánh không kịp bưng tai đâm vào bụng Truy Tung Giả, tui dùng sức xé...nội tạng màu đen rơi xuống đất trong tiếng thét giận dữ của Truy Tung Giả, làm bắn nền tuyết trắng tinh.

Truy Tung Giả điên tiết dùng hai bàn tay khổng lồ bắt lấy vai tui, nước miếng tanh hôi của gã nhỏ giọt ngay trước mắt tui.

Đến gần tui, muốn chết.

Tui không để ý hai bàn tay đang đè ép vai mình, lần nữa cắt mạnh khoang bụng của Truy Tung Giả, những bộ phận cơ thể khổng lồ hư thối từ bên trong rơi ra đất.

“Gràoooooooo!!”

Một tiếng gào chấn động núi sông, hai bàn tay khổng lồ của Truy Tung Giả đang nắm lấy vai tui bị sương sống kéo dài của tui đâm thủng, giống như cục thịt nướng bao lấy xương trắng của tui.

Truy Tung Giả kêu gào thảm thiết, thô bạo kéo tay mình ra, bàn tay của gã đã bị phế như dự kiến.

Tui quyết định tốc chiến tốc thắng.

Khi tui không muốn lãng phí thời gian nữa thì giết chết Truy Tung Giả chỉ cần một bước thôi, tui duỗi thẳng ngón tay xương trắng, dễ dàng làm cho đầu gã biến mất.

Sau khi bị chém đứt đầu, thi thể “vĩ đại” của Truy Tung Giả cũng âm âm ngã xuống, làm tuyết trắng trước mặt tui bay lên tung tóe.

Bỗng nhiên, tui để ý thấy trong mắt Truy Tung Giả hình như có ánh sáng phản chiếu.

Tui đào mắt gã ra, kiểm tra rồi mới thấy...

Đây là...Pinhole camera (*).

Pinhole camera (*): (tạm dịch: máy ảnh lỗ kim) là một thiết bị chụp ảnh đơn giản không có ống kính, thay vào đó, một lỗ kim với một khẩu độ nhỏ duy nhất - chính là nơi tiếp nhận hình ảnh - được tạo ra trên một mặt của hộp kín. (<https://polygon.vn/vn/nguyen-cuu/pinhole-photography--anh-chup-qua-lo-kim-la-gi---p-1-/ContentDetail-Content-1272-polygon.aspx>)

Cảm giác đáng ghét khi bị nhìn trộm là từ đây mà ra.

Khiến người ta cảm thấy buồn nôn là cái tiếng “òm ộp”...

Tui cau mày bóp nát con mắt máu chảy đầm đìa này.

-----oOo-----

Chương 54: Ôm nhau (13).

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vì bản cương thi không biết lái xe nên cả hành trình chỉ có thể dựa vào hai chân. Bản cương thi cũng chẳng phân biệt được Đông Tây Nam Bắc nên dù có bản đồ cũng thường xuyên nhầm đường.

Những việc nhỏ này làm lãng phí quá nhiều thời gian, nếu Kiều Yến xảy ra chuyện gì thì bản cương thi phải làm sao...Tui vừa bắt đầu hành trình

tìm kiếm Kiều Yến vừa nhớ đến nhóc.

Không dễ dàng tí nào. Bản cương thi phải lao lực, trăm cay nghìn đắng đến được tỉnh Thanh Hải.

Tuy không biết tại sao lại lỡ mất tỉnh Cam Túc, nhưng lúc bản cương thi nhìn thấy tấm bảng chỉ đường thì cảm thấy vui vô cùng.

Bản cương thi đó giờ có phân biệt được phương hướng nào đâu, thích bên nào thì đi bên đó, bên chưa đi thì... hẹn lần sau.

Sa mạc Tengger (*).

(*) Sa mạc Tengger (Sa mạc Đangg Cách Lý) nằm ở tây bộ Nội Mông và trung bộ Cam Túc, kéo dài từ Hạ Lan Sơn ở phía đông đến Nhã Bố Lại Sơn ở phía tây cũng là một trong các sa mạc lớn nhất Trung Quốc.

Nơi tui đang đứng có một tấm bảng chỉ đường ghi vậy đó.

Sa mạc?

Sa mạc à?

Chính là cái đồng cát này?

dien:>dan:>LQD

Tui vừa hứng thú vọt tới hai bước lại nghĩ đến thú cưng đang bị lạc nên nhanh chóng phanh lại: Bình tĩnh, lần sau lại tới nha?

Tui nén cái ý định xây một thành trì xa hoa to lớn bằng cát lại, đi sâu vào trong sa mạc.

Một tháng trước vừa rời khỏi hồ Thanh Hải trời đất băng giá, bây giờ lại đứng trên sa mạc cực nóng, đúng là thay đổi nhanh thật.

Ngoài trừ mấy bụi cây lẻ loi, trong sa mạc mênh mông chỉ có cát vàng, không có dấu hiệu của thứ gì khác.

Cát vàng như sóng biển bị cố định lại, như những con sóng bị ngừng lại, mà bản cương thì đang đứng trên con sóng này.

Mặt trời thì cực lớn, nhưng bản cương thì không có thời gian rảnh để đi tìm dù. Về mặt sinh lý thì không có nguy hiểm gì, dù trong lòng vẫn cảm thấy ghét nhưng bản cương thì không phải là không thể nhịn được.

Đi suốt ba ngày vẫn là cát vàng vô biên vô hạn, bản cương thì đi cũng có thể ngủ gà ngủ gật. Cuối cùng cũng phát hiện được một vách đá.

Sắp đến vùng rìa sa mạc rồi?

Tui đến chỗ vách đá, phát hiện bên trong có mùi người sống thoang thoảng truyền ra.

Người trong núi à?

Tui đi vòng quanh vách đá, phát hiện cửa vào đã bị đá lớn chặn lại.

Xem ra người chặn cái động ngày không muốn ra khỏi đây, cửa vào bị lấp kín như bưng, người bình thường hoặc zombie đều không thể đẩy ra.

Nhưng bản cương thì là người bình thường ư?

Anh muốn tui đẩy, bản cương thì đây không thích đẩy đó.

dien:>dan:>LQD Tui vươn ngón tay vẽ lên cửa vào, chà, chuẩn rồi.

Tui nhẹ nhàng ấn lên cửa, cửa đá ầm ầm sụp xuống.

Đi vào nơi này, tui mới biết thì ra trong vách đá này vẫn nhìn thấy trời, bầu trời xanh trong suốt trên đầu bị vách đá dựng đứng chia thành nhiều phần nhỏ.

Đi vài chục bước tui phát hiện một căn nhà lá rách nát.

Xem ra lâu rồi không có người ở, cửa và cửa sổ đã bị tơ nhện giăng kín.

Tui thử đẩy cửa, dễ dàng vào trong.

Ánh sáng mỏng manh chiếu vào qua khung cửa sổ, trong ánh nắng vàng có vô số bụi bặm đang bay lượn. Ở góc tường, có một đồng hồ, phía trên có một cái xác khô.

Từ khi ngủ dậy, ngũ giác của tui được cường hóa trên diện rộng, những mùi trước kia không thể ngửi thấy cũng có thể ngửi được. Nhưng mà có đôi lúc công năng này không được yêu thích, ví dụ như bây giờ, bản cương thì không muốn ngửi mùi của cái xác kia chút nào.

Tui xoay người định đi khỏi đó thì vô tình thấy cạnh cái xác kia có một cuốn sổ ghi chép.

Điều khiến tui chú ý là trên bìa cuốn sổ có một kí hiệu, búa và mâu giao nhau.

Kí hiệu này tui đã thấy ở phòng thí nghiệm dưới đất ở thành phố Đan Phù.

Tui nhặt cuốn sổ đẩy bụi lên, phủi sạch, bắt đầu tìm hiểu.

Bên góc dưới bìa phải có viết “YU”, chắc là tên của chủ cuốn sổ này?

Tui mở cuốn sổ ra:

“13. 01. 2012

Nhờ nỗ lực của mình, cuối cùng tôi cũng được điều đến tổng bộ của công ty. Đây chính là sự công nhận của cấp trên dành cho tôi. Tôi không thể để cơ hội vụt khỏi tầm tay một cách vô ích. Từ hôm nay, lương của

tôi sẽ gặp 4 lần lúc trước. dien:>dan:>LQD Tin này khiến tôi vui lắm. Nhận tiền lương xong tôi có thể dẫn vợ đi mua chiếc áo khoác mà cô ấy thích rồi.”

... ..

“23. 09. 2012

Hôm nay tôi bắt đầu được quyền tham gia nghiên cứu cơ mật của công ty. Không biết là nghiên cứu gì đây ta? Tôi rất tò mò. Cuối tháng tôi và người nhà sẽ chuyển đến nhà trọ xa hoa của công ty, không hổ là công ty lớn, đãi ngộ vô cùng tốt.”

... .

“09. 10. 2012

Tôi nhìn thấy rồi... Tôi nhìn thấy rồi...

Tôi phải tố cáo cho Chính Phủ biết mới được! Nhưng cái chuyện hoang tưởng này, người khác có tin tôi không?! Trước đó công ty sẽ giết tôi mất...

Không... Tôi không thể chết được. Vợ tôi, người nhà của tôi nằm trong tay họ hết.

Nếu tôi không tham gia nghiên cứu này thì tốt rồi... Không... Nếu tôi không vào cái công ty này thì tốt rồi...!

Chốn địa ngục này... Toàn là ác ma!!!

... ..

“18. 10. 2012

Bọn họ bắt tôi tham dự kế hoạch...

Chính tay tôi đã tiêm thứ đó vào trong cơ thể người kia...

Tôi sẽ không được tha thứ...”

... ..

“27. 11. 2012

Tôi sắp điên rồi.... Bọn họ đã tạo ra cái thứ quái vật đó!!

Đã có hai nhà nghiên cứu bị quái vật giết chết, vậy mà họ vẫn cứ thờ ơ!

Tôi không thể ở chỗ này được nữa, nếu không, không sớm thì muộn kết cục của tôi cũng sẽ như họ.”

Từ chỗ này, có một khoảng thời gian dài không có gì hết, mãi đến nửa năm trước, tờ mới nhất nằm ở cuối cùng.

“05. 07. 2023

Tôi cảm thấy thời gian của mình không còn nhiều lắm.

Vậy cũng được, so với cảnh suốt ngày sống trong sợ hãi, không bằng để tôi được nghỉ ngơi. Tôi mệt rồi...

Nhiệm vụ trông coi cửa vào phải giao cho người khác, nhưng ngay cả sức để đi đường tôi cũng không có. Vậy những người khác, chừng nào mới phát hiện ra tôi? Khi đó chắc tôi chỉ còn là một cái xác.

Tôi đã phạm quá nhiều tội nghiệt, dù chết cũng không thể lên Thiên Đường.

Địa Ngục... Tôi đến đây...”

Ghi chép dừng lại ở đây.

Sau khi xem xong, tui chỉ nghĩ tới một chuyện là đá cho cái xác khô này tỉnh: Ê, dậy giải thích cho tui.

Nhật ký không đầu không đuôi kiểu này là sao...

Tui ném cuốn sổ đi, một lần nữa ra khỏi căn nhà lá.

Xem ra chỉ có thể theo vách đá vào trong, biết đâu sẽ gặp “những người khác” được nhắc tới trong đó?

Đi trong con đường hẹp quanh co suốt 10 phút tui mới thấy mười mấy căn nhà lá cũng lụp xụp không kém.

Có mấy người đàn ông gần như không mặc gì, mặt không chút thay đổi làm việc đồng áng, đa số phụ nữ ngồi trước những căn nhà lá, vẻ mặt thờ ơ.

Ở đây không có trẻ con.

Một người trong đó nhìn thấy tui, ngậy người vài giây rồi bỗng cất lên tiếng gào rú hoảng sợ: “Người từ bên ngoài đến!!”

Tiếng gào vừa dứt, vẻ mặt mọi người thay đổi, tất cả mọi người như phát điên, giơ cuốc, liềm đao, kéo,... đủ loại kiểu dáng vũ khí vọt về phía tui, như lũ chó đói đã hai tháng chưa được ăn thịt.

Má ơi, bản cương thi thân thiện như vậy, chưa từng bị người sống khai chiến nha.

Tui xoay lưng bỏ chạy, trong lúc đùa giỡn với thôn dân cũng tiện thể chạy hai vòng quanh thôn. Trên đường, tui phát hiện một cái hố sâu, bên trong là hài cốt nhỏ cỡ những đứa trẻ con, thịt bị lóc sạch, chỉ còn lại khung xương, có mấy đứa bị thiếu xương... bị đem đi nấu canh à?

Thôi, chơi không vui, tui nên ra ngoài thì hơn.

Không đùa với thôn dân nữa, tui xoay người chạy về phía con đường hẹp, chạy ra khỏi thế giới bị khép kín này nhanh như chớp.

-----oOo-----

Chương 55: Ôm nhau (14).

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuy thường xuyên bị lạc đường, nhưng không tệ, rốt cuộc khi còn sống bản cương thi cũng tới thủ đô.

Đã có kinh nghiệm sống ở thủ đô nên bản cương thi thoải mái qua cửa, nghênh ngang tiến vào thủ đô.

Khu nhà trùng tu quen thuộc giờ đã thành một tòa nhà xa lạ, rất nhiều người quen mặt trong căn cứ cũng đổi thành người lạ, tui mê mang nhìn những thứ mới tinh này.

Tui phải đi đâu để tìm thú cưng của mình đây?

Đầu tiên, tui tới Tứ Hợp Viện, nơi cuối cùng bọn tui ở.

Tứ Hợp Viện không thay đổi, chỉ có người bên trong là khác. Từ rất xa, tui đã nghe tiếng chửi bới từ bên trong vọng ra.

Tại sao, lại có người, ở trong nhà của bản cương thi?

Tui ngờ vực đẩy cửa ra.

Đập vào mắt là dây phơi quần áo đầy màu sắc, dưới dây phơi quần áo là bốn năm cái lều cũ kỹ, bên cạnh lều là đồ dùng hằng ngày chất đống như rác.

Một người đàn bà đứng tuổi trang điểm đậm đang đứng giữa sân, chống

nạnh tức giận mắng một cô gái ngồi trước lều.

Nghe thấy “két” một tiếng, cửa gỗ bị đẩy ra, người đàn bà quay đầu nhìn tui, sẵn giọng mắng: “Đến đây chi?! Nhầm đường à?!”

Tui nhìn quanh Tứ Hợp Viện, tất cả dấu vết từng thuộc về tui đã không còn, như bị xóa bỏ sạch sẽ.

Tui không nói một lời, bước qua người đàn bà và một cái lều cũ nát, tới phòng ngủ chính của tui và Kiều Yến, đẩy cửa ra.

“Ôi trời, mày muốn chết à?” Người đàn bà sau lưng hét lên rồi đuổi theo.

Tui thấy, trên chiếc giường lớn từng thuộc về tui và Kiều Yến bây giờ đang có hai thân thể đang trần trụi cuốn lấy nhau.

Tại sao...?

“Xin lỗi, xin lỗi, có người điên vào đây...” Người đàn bà luôn mồm giải thích, đóng cửa lại.

“Mẹ nó, con điên này ở đâu ra mà dám bước chân vào địa bàn của bà!” Người đàn bà hung dữ vung một cái tát về phía tui, dù tui đang ngõ ngàng nhưng vẫn dễ dàng chụp được cổ tay của bà ta. D% D% LÊ qUÝ đÔN

“Mày.... Mày còn không mau buông ra cho bà! Đại Dịch! Đại Hoa! Tụi bây mau ra đây kéo con điên này ra cho tao!” Bà ta hoảng sợ hét chói tai.

Hai cánh cửa mở ra, đó là căn phòng mà Kiều Úc từng ở, có hai người đàn ông vạm vỡ, lưng hùm vai gấu từ bên trong bước ra.

“Chị Văn, sao con điên này lại tới tìm chị?” Một gã to con gỡ gỡ mái tóc húi cua, bước tới nắm lấy tay trái tui kéo ra.

Tui mặt không đổi sắc trở tay, tiếng “răng rắc” rõ ràng vang lên trước tiếng hét tê tâm liệt phế của gã to con.

Người đàn bà đứng tuổi tên chị Văn rên lên thảm thiết: “Ôi... con điên giết người, Đại Hoa nhanh cứu tao!!”

“Má, con điên này sức lực không nhỏ nha...” Một kẻ to con khác chửi một câu, bước nhanh về phía tui, thấy vết xe đổ của người trước, kẻ này không cả gan đến kéo tui.

Nhưng mà.... Hắn đổi tay thành chân, có khác nhau đâu?

Tui vững vàng dùng tay chặn một cước đá tới toàn lực của kẻ to con sau đó thuận thế kéo mạnh một cái, kẻ to con hét thảm một tiếng rồi ngã nhào, đập đầu xuống đất cát, bị tui tiện tay quăng hắn sang một bên. Hắn giống như một bao cát rách bị ném tới một góc sân với cái ót đầy máu.

“A a a a a a!!”

Cả sân vang vọng những tiếng thét chói tai khác nhau.

Tiếng thét đinh tai nhức óc của người đàn bà ở sát tai tui.

“Ở đây... chủ nhà trước kia đâu?” Tui nhắc chị Văn lên, hỏi.

D% D% LÊ QUÝ ĐÔN “Tôi không biết... Tôi không biết! A... Chết rồi! Nghe nói người đó chết rồi! Tôi thuê của Chính Phủ mà! Tôi có giấy phép của Chính Phủ đó...”

Chết rồi?

Ai chết rồi?

Tui siết tay lại, đổi lấy tiếng kêu thảm thiết của chị Văn: “Tôi thật sự không biết mà! Một năm trước tôi...A... cái gì hội tiến bộ? Hội trao đổi? Tóm lại tôi thuê lại từ sau cái hội kia mà! Tôi không biết chủ nhà trước, có thù oán gì đứng tới tìm tôi!!”

Tui buông tay, chị Văn ngồi phịch xuống đất như một đồng bùn.

Chết rồi?

...

Tui ra khỏi Tứ Hợp Viện, tiến về căn cứ trung tâm.

Ở cửa căn cứ trung tâm, tui bị cản lại.

“Xin lỗi, chỉ những nhân viên có phận sự mới có thể vào nơi này.” Người mặc quân trang nói.

Tui nhìn ra sau anh ta, thấy từng gương mặt xa lạ bên trong.

“Về đi, cô không vào được đâu.” Người mặc quân trang nói với tui.

“Đội cứu viện đặc biệt.” Tui lại nhìn anh ta, nói.

“Cái gì?”

“Đội cứu viện đặc biệt... Tui.”

“Ha ha ha...” Người mặc quân trang cười vài tiếng, D% D% LÊ qUÝ đÔN ánh mắt mang đầy vẻ khinh thường. “Nói dối cũng phải điều tra trước đi chứ, đội cứu viện đặc biệt đã giải tán hơn một năm rồi, cô ở đội cứu viện đặc biệt gì chứ.”

Giải tán? Vậy Kiều Yến chuyển sang đơn vị nào rồi?

“Kiều Yến ở đâu?” Tui hỏi.

“Kiều Yến...? Cô nói, người đã từng là đội trưởng đội cứu viện đặc biệt? Người từng là ngôi sao mới trong quân? Cô quen anh ta?”

Cái hành động thêm chữ “đã từng” này khiến tui thấy rất ghét.

Tui gật gật đầu.

“Cô không biết à? Một năm trước anh ta đã chết rồi, trong hội trao đổi giữa ba nước đó... À, chắc là cô không biết, dù sao cũng vì anh ta chết nên đội cứu viện đặc biệt mới giải tán mà.”

Chết rồi? Tại sao ai cũng nói Kiều Yến đã chết?

Sao lại phải nói dối?

“Nhìn cô chắc là tới tìm anh ta để nương tựa nhỉ? Đáng tiếc, chậm rồi... Nói ra cũng thấy tiếc thật. Còn trẻ vậy mà. Nghe nói cấp trên kỳ vọng rất nhiều vào anh ta.”

Tui không nghe người này nói nhằm nữa, thừa dịp anh ta xuất thần tui lướt qua anh ta, chạy vào trong.

“Ê.... Đừng vào... Cô!” Người mặc quân trang phía sau rống to, vội vàng đuổi theo.

Tui ngựa quen đường cũ vòng qua một đồng phòng, cuối cùng “cốp” một tiếng, mở văn phòng của Liên trưởng Trương.

Trong phòng có Liên trưởng Trương, còn có Hạ Du Sâm. Không gặp một năm rồi, Liên trưởng Trương đã già đi mấy tuổi, khí chất của Hạ Du Sâm cũng thành thục hơn mấy phần.

Sự chú ý của hai người đều bị thu hút bởi người đột nhập là tui.

“Cô là...” Liên Trưởng Trương nghi hoặc lên tiếng dò hỏi.

“Kiều Yến đâu?” Tui vào thẳng vấn đề, bước tới hai bước, nhìn thẳng vào mắt Liên trưởng Trương.

“Kiều Yến....?” Liên trưởng Trương lặp lại cái tên đó một lần, ánh mắt

nhìn tui đầy vẻ khó hiểu: “Cô...”

“Hách Hách?!” Hạ Du Sâm ngạc nhiên kêu lên, xông tới vén mái tóc bay rối của tui, nhìn mặt tui.

“Hách Hách? Hách Hách...?” Liên trưởng Trương cũng đứng phắt dậy: “Cô còn sống?!”

“Kiều Yến đâu?” Tui đẩy Hạ Du Sâm ra, gần từng chữ hỏi lại lần nữa.

-----oOo-----

Chương 56: Ôm nhau (15)

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Xin lỗi.... Tôi không ngăn cô ấy lại được...” Người mặc quân trang thở hổn hển đuổi theo.

“Không còn chuyện của cậu nữa, lui đi.” Liên Trưởng Trương liếc mắt ra hiệu.

“Dạ” Người mặc quân trang ngạc nhiên nhìn tui rồi xoay người ra khỏi phòng.

“Hách Hách, cô có thể nói cho tôi biết cô được cứu như thế nào không?” Liên Trưởng Trương ân cần hỏi.

“Kiều Yến ở đâu?”

“Kiều Yến...” Liên Trưởng Trương dừng một lát rồi nói tiếp: “Lúc cô rơi xuống hồ, thằng bé nhảy xuống cứu cô, nhưng mà... Thật có lỗi, chúng tôi đã không ngăn nó lại, vì không biết tại sao chúng tôi lại bị rất nhiều zombie tấn công, chắc cô cũng đã thấy, bây giờ Hồ Thanh Hải vì nguyên nhân nào đó không rõ mà cả khu vực phải gánh lấy tai ương. Sau

này chúng tôi vẫn đang điều tra nguyên nhân, phỏng đoán là...”

“Kiều Yến ở đâu?” Tui cắt ngang lời ông ấy, hùng hổ hỏi.

Tui không muốn nghe nguyên nhân, chuyện đó chẳng liên quan gì đến tui cả. Kiều Yến ở đâu ...

Cảm giác muốn giết chóc không thể ức chế quay cuồng trong lồng ngực tui.

“Hách Hách, em bình tĩnh một chút...” Ánh mắt Hạ Du Sâm lộ ra vẻ bi ai và lo lắng.

Bình tĩnh? Tui thấy bây giờ tui đang rất bình tĩnh.

Hai mắt tui đã bình tĩnh đến mức không còn chút nhiệt độ nào, loại ánh mắt như đang nhìn thức ăn này khiến Trương Thanh Thịnh đứng ngồi không yên.

Nhưng mà...Không phải cô...

“Đoàn trưởng Lý đâu?”

Là ông ta dẫn đội, ông ta thấy chết mà không cứu...

“Hách Hách, em nghe anh nói đã...” Hạ Du Sâm bước tới nắm chặt tay tui.

Cút ngay!

Tui thô lỗ hất tay anh ta ra, đừng cho là ai cũng có thể làm động tác này. Chỉ có Kiều Yến thôi, Kiều Yến là đặc biệt, Kiều Yến rất quan trọng với tui...

“Từ Tĩnh đâu?”

Là ả, mọi chuyện đều do ả, nếu ả không đẩy tui...

“Hách Hách, em đừng như vậy, em bình tĩnh nghe anh nói. Không thấy Từ Tĩnh đâu nữa, đoàn trưởng Lý cũng không thấy, mọi người đã mất tích sau sự kiện hồ Thanh Hải 1 tháng, giờ em tìm họ cũng không được, em đừng vậy mà...”

“Các người dựa vào cái gì mà nói nó chết?” Tui dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Trương Thanh Thịnh.

“Lúc đó...” Trương Thanh Thịnh ngập ngừng, sau cùng vẫn nói ra: “Sau khi cô ngã xuống, Kiều Yến cũng nhảy theo. Chúng tôi định tổ chức cứu viện nhưng không ngờ lại bị zombie công kích, trong đó còn có không ít Biến Dị Giả, thương vong nghiêm trọng khiến chúng tôi quyết định phải rời khỏi, nhưng mà Kiều Yến...”

Trương Thanh Thịnh há miệng thở ra, sau đó lại im lặng.

“Các ông... bỏ nó lại?” Tui thay ông ta nói cho hết.

“Tôi rất xin lỗi...”

Bỏ nó lại, bỏ nó lại trong hồ đầy Biến Dị Giả?

“Hách Hách, anh xin lỗi, anh không làm được gì cả.... Liên trưởng cũng rất buồn, ông ấy mất đi một thuộc hạ quan trọng, ông ấy cũng rất khó chịu...” Hạ Du Sâm cụp mắt khuyên nhủ tui.

Đau lòng? Khổ sở?

Vậy còn tui? Cảm giác như trái tim bị xé toạc này là...

Đứng trong căn phòng sáng choang, tầm mắt lại tối đen, tui mặc kệ những người không liên quan, lẻ loi đứng đó.

Kiều Yến chết rồi?

Kiều Yến chết rồi?

Sao mọi người lại nói dối? Sao cả thế giới này lại nói dối?

Hách Hách từng làm việc xấu ư... ? Sao lại muốn trừng phạt tui...?

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, hơn mười người lính trang bị vũ trang vây tui lại, họng súng đen ngòm trống rỗng nhắm về phía tui...

“Chúng tôi rất xin lỗi... theo tin tức ngầm do sở điều chế thuốc của Chiến Phủ truyền lại, một năm rưỡi trước đây chúng tôi đã rất cố gắng tìm lại cô gái đã rơi vào hồ Thanh Hải, đó chính là cô- Hách Hách.” Trương Thanh Thịnh nhìn tui, áy náy nói: “Đương nhiên chúng tôi không biết tại sao cô lại được cơ quan này để ý, nhưng để bảo đảm chúng tôi muốn điều tra thử xem sao. Vì tốt cho cô, xin đừng phản kháng.”

Tui đỡ đầu nhìn diện<#dan<#LQD lướt qua một loạt họng súng.

“Hách Hách, không sao đâu, em đừng sợ, chúng ta chỉ làm một bài kiểm tra đơn giản...” Hạ Du Sâm đứng ngoài vòng súng ống an ủi tui.

Hai người... hòa nhau gạt tui?

Kiều Yến nói, con người là loại sinh vật dơ bẩn.

Kiều Yến nói, không được tin bất cứ ai.

Kiều Yến nói, chỉ em mới có thể chấp nhận con người thật của chị.

Những con vật này đang gạt tui...

Gạt tui rằng Kiều Yến đã chết, gạt tui đi kiểm tra... Kiểm tra cái rằm, định lấy máu của tui! Nghiên cứu tui! Giải phẫu tui! Lợi dụng tui một cách triệt để!

Đồ lừa đảo!!

Tui giận tím mặt, hung tợn chụp lấy viên đạn bắn lên tới.

“Hách Hách!” Hạ Du Sâm kích động hô lên.

Phát súng đầu tiên bắn vào bụng tui.

“Xin cô đừng chống cự.”

Máu đỏ tươi ào ạt tuôn ra khỏi miệng vết thương của tui...

Chết đi, tui lắc mình nhào tới trước mặt người nổ súng, trước khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, xé toạc cơ thể của một người trưởng thành.

Ruột và nội tạng rơi xuống đất, tiếng súng liên tiếp vang lên trong tiếng nôn khan.

Các người đều đáng chết!!

Tui bước đi trong mưa đạn, mỗi bước đi lưu lại một cái xác máu me, tiếng thét chói tai ngày càng vang, tiếng súng ổng ngày càng dồn dập, tui như một người máu bước đi trong mưa đạn màu máu.

“Quái vật! Cô ta là quái vật!!”

“Đáng giận! Mau giết cô ta!! Thử bắn vào đầu xem!!”

“Giết đi!”

“Quái vật! Chết đi!”

Các người mới là những kẻ đáng chết!!

Tầm nhìn của tui bị bao trùm bởi một màu đỏ, chỉ bước tới và tránh né

theo bản năng.

Máu thịt của ai, ai đang gào thét, trong lòng tui đều như nhau cả, các người mới là những kẻ đáng chết!!

Xương đùi màu trắng vươn ra, vung ngang, chặt ngang người những kẻ xung quanh.

Chết đi...

Chết hết đi...

Chết hết đi!!

Kiều Yến chết rồi thì các người còn sống làm gì!!

“Không ổn rồi!! Tất cả phòng tuyến phòng hộ đã bị rất nhiều zombie công kích! Yêu cầu viện trợ!!”

“Cái gì?!”

“Bắt lấy con quái vật này!”

Kiều Yến chết rồi, sao các người vẫn còn sống?!!

Đi chết hết đi!!

Trong đầu tui chỉ còn sự giết chóc và phần nộ, bản năng chiếm cứ mọi góc ngách trong cơ thể. Sau cùng, trong khoảnh khắc trả thù và sự tuyệt vọng, tui lê thân thể trọng thương trốn khỏi thủ đô.

-----oOo-----

Chương 57: Ôm nhau (16)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc tỉnh táo lại, tui đã nằm dưới một gốc đại thụ cành lá xum xuê.

Rừng cây rất yên tĩnh, cả gió cũng chẳng thêm thổi. Trong sự yên tĩnh này, thì thoảng có những bóng đen đột ngột lướt qua.

Những ngôi sao ánh trong đôi mắt dần ảm đạm đi, một vầng trăng sáng trong từ từ xuất hiện.

Dưới tán cây trơ trọi, tuyết như những ngôi sao lấp lánh rơi xuống, đậu trên hàng mi, sau đó biến mất.

Tuyết rơi...

Tuyết rơi.

Máu thịt không ngừng phát ra những tiếng “phốc phốc”, đó là âm thanh khi những viên đạn đã vào cơ thể bị bắn ngược ra, miệng vết thương đang khép lại. Đạn bắn vào trong cơ thể quả là rất đau, nhưng không làm vậy, trái tim tui như sẽ hoàn toàn biến mất ngay sau đó, tui cực kỳ sợ hãi.

Bất tri bất giác ngủ mất, hình như có ai đang dịu dàng vuốt tóc tui.

Kiều Yến?

Tui mở bừng mắt.

Bàn tay đặt lên tóc tui là của người đêm đó đi rồi không gặp, sinh tử không rõ- Kiều Úc.

Thấy ánh mắt không hề che dấu sự thất vọng của tui, trong mắt Kiều Úc hiện lên vẻ âm trầm. d.dL3QD

“Hách Hách... Sao cô lại để họ làm mình bị thương nhiều như vậy?” Giọng nói trầm ấm, như thể Kiều Úc không thay đổi gì cả.

Liên quan cái rắm gì đến anh?

Tâm trạng không tốt, tui nhắm mắt lại lần nữa.

“Hách Hách, cô bắt tôi chờ lâu như vậy, rồi cho tôi tôi một câu, liên quan... cái rắm gì đến tôi á?” Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười nhẹ: “Từ trước đến nay cô vẫn không quan tâm tôi ra sao cả. Cô luôn thích cho người ta hy vọng, rồi lại vật ngã người ta xuống, phải không? Hách Hách...”

Nếu tóc của tui có sinh mệnh thì giờ chắc chúng bị Kiều Úc bóp chết rồi.

Cũng được, cái giả thiết không tồn tại này, dù có cũng là tui bóp chết anh ta trước.

Tui từ từ nhắm mắt lại, không để ý đến anh ta.

“Hách Hách, tôi mang đến một món quà cho cô.” Kiều Úc đột nhiên đứng lên, rời khỏi, sau đó có một loạt tiếng leng keng quay trở lại.

“Hách Hách, cô xem, còn nhớ ả không?” Kiều Yến hỏi.

Tui bực bội mở mắt ra, d.dL3QD trước mặt là một cô gái đang lạnh run, tóc của ả vừa dài vừa thối gần như che hết cả khuôn mặt, chỉ chừa lại đôi mắt tuyệt vọng nhìn tui đầy căm phẫn.

Tui liếc ả, phát hiện dưới lớp quần áo màu xanh là những vết thương loang lổ máu đến đáng sợ, có vết roi, có vết bỏng do sắt nóng.

Mà tiếng leng keng loảng xoảng ban nãy chính là tiếng xích sắt buộc hai tay ả, trên cổ cũng có một vòng dây xích hợp lại với còng dây xích bị Kiều Úc nắm trong tay.

Ai đây?

“Sao? Không biết à?” Kiều Úc đeo bao tay trắng như tuyết vào, vén tóc ả lên.

Trong khoảnh khắc bị Kiều Úc chạm vào, ả tỏ ra hoảng sợ đến cực điểm, khó có thể tưởng tượng con người lại có thể hét lên thảm thiết tới vậy.

Tiếng kêu thảm thiết do hai âm tiết u và a tạo thành, trong miệng của ả, tui thấy chỉ còn lại nửa đoạn lưỡi.

Sau khi Kiều Úc vén mái tóc ả lên, tui mới phát hiện mặt ả phủ đầy những vết cắt không đồng đều, xóa đi những vết sẹo này có thể miễn cưỡng nhận ra thân phận ả.

Không phải ả mất tích à?

“Đúng vậy, là mất tích đến chỗ tôi.” Kiều Úc cười, giọng nói dịu dàng như nước, tay lại hung bạo kéo xích sắt: “...Đi hai bước cho Hách Hách nhìn xem.”

Ả phát ra một thứ tiếng không biết là cười hay là khóc khiến người ta ớn lạnh trong lòng, run rẩy bước tới.

Lúc này tui mới để ý tới, trên đôi chân bị xích của ả còn có vài miếng gỗ đóng vào.

“Cái gã kia không tới mấy tháng đã chết, thật đáng tiếc, chỉ còn lại ả thôi...” Kiều Úc dùng giọng điệu tiếc hận nói: “Sao? Thích không?”

...

Tui cảm thấy tui và anh ta không thể hiểu nhau được.

Người thích cái này chắc là sẽ thích zombie, nhưng tui không thích zombie nên sẽ không thích ả.

“VẬY Ờ? TIẾC QUÁ...”

Kiều Úc miệng thì than tiếc nhưng trong mắt lại không có chút tiếc nuối nào, anh ta gỡ bao tay, tiện tay ném ra ngoài.

“CÔ ĐÃ KHÔNG THÍCH, VẬY TÔI ĐÀNH TRẢ Ả VỀ CHỖ BAN ĐẦU VẬY, CÔ Ở ĐÂY CHỜ TÔI.”

Chỗ ban đầu? Ý là thủ đô hả?

Cái gọi là “trả về” của Kiều Úc là kéo xích sắt như kéo một túi đồ, lôi Từ Tĩnh đi.

Tui cực kì hoài nghi không biết Từ Tĩnh có thể kiên trì được đến lúc về được tới thủ đô hay không nữa.

Muốn giết thì cứ giết, không giết thì để lại. Cách làm của Kiều Úc khiến tui không thể hiểu được, làm vậy có ý nghĩa gì ư?

Nhưng mà dù có ý nghĩa hay không cũng không sao cả, bây giờ việc tui phải làm là đợi vết thương trên người khéo lại, sau đó trở về hồ Thanh Hải.

Tui không tin những lời dối trá của mấy người kia, tui nhất định sẽ tìm được Kiều Yến.

Ai cũng không thể thay thế thành bé, tui cũng không cần tìm thú cưng mới. Một năm, mười năm, ba mươi năm, chỉ cần tui không bỏ cuộc, một ngày nào đó tui sẽ tìm được nó. Ai cũng đừng hòng cướp đi thú cưng của bản cương thi, ông trời cũng không thể, cái chết cũng không thể.

Bình minh lên, miệng vết thương của tui cũng đã khép lại 7, 8 phần. Tui không định tiếp tục kéo dài nữa, lập tức lên đường.

Đi được một đoạn, giọng của Kiều Úc như âm hồn bất tán lại vang lên: “Hách Hách, cô định đến Ma Đô ngắm cảnh à?”

Ma Đô? Rõ ràng bản cương thi đang đi...

Tui dừng bước.

“Hồ Thanh Hải ở hướng ngược lại.” Kiều Úc mỉm cười.

...

Nhiều chuyện! Chẳng lẽ tui không biết?!

Tui đổi hướng, lại chạy.

Lúc tui cho rằng đã bỏ rơi Kiều Úc, sau lưng một chiếc xe thể thao đang mở rộng mui đuổi theo.

Một con cương thi và một chiếc xe chạy đua với nhau, Kiều Úc ngồi trên xe nhàn nhã vẫy tay với tui. d.dL3QD

Mẹ nó.... Cảm giác bình dân đuổi theo xe buýt này là gì?

Tuy bây giờ tui vẫn không rõ sau khi Kiều Úc bị cắn, cơ thể anh ta đã xảy ra biến hóa như thế nào. Nhưng trước mắt có thể thấy Kiều Yến gia nhập đối với tui có một chỗ vô cùng tốt. Đó chính là bản cương thi giảm bớt việc bị lạc đường ngoài ý muốn.

Sớm hơn dự tính 1 tháng, tui đã đến hồ Thanh Hải.

Đầu tiên, tui cẩn thận tìm một vòng dưới đáy hồ. Thi thể nào cũng lật lên nhìn một cái, sau đó lại dò xét cả hồ Thanh Hải thêm một lần, không có bất cứ phát hiện nào.

Lúc này, cảm giác bị dòm ngó khiến người ta chán ghét vẫn không biến mất.

“Có người... Hoặc tổ chức nào đó đang giám thị cô.” Kiều Úc nhìn lên

trời, nói bằng quơ với tui.

Liên quan gì đến tui?

“Tại sao cô lại không dùng sức mạnh kia? Rõ ràng chinh phục những con người ngu xuẩn và dơ bẩn này rất đơn giản. Thế giới hư thối đến mức này, không bằng đập đi xây lại...”

Liên quan gì đến tui?

“Ai cũng đáng chết cả... Anh hai, cô, tôi nữa, người trên thế giới này chết sạch mới tốt...” Kiều Úc cười: “A, không đúng, anh hai chết rồi...”

Một hư ảnh xẹt qua bên người Kiều Úc như một tia chớp, tui siết những ngón tay đang nắm lấy cổ Kiều Úc lại, lạnh giọng: “Nói lại lần nữa, chết.”

Kiều Úc ngẩn người, bỗng cười.

Tiếng cười càng lúc càng lớn, như nghe thấy chuyện gì lạ lùng lắm.

“Không đâu... Vì... Tôi có khuôn mặt này.”

Anh ta cười dịu dàng với tôi, trong đôi mắt đó như thể có con rắn độc đang thè lưỡi rít lên.

-----oOo-----

Chương 58: Ôm nhau (17)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không có tung tích của Kiều Yến ở hồ Thanh Hải.

Lúc thế này, tui trái lại càng thêm tỉnh táo.

Tui phải bảo vệ Kiều Yến, phải bình tĩnh suy nghĩ cho thấu đáo.

“Anh vào phòng thí nghiệm dưới đất tìm xem có manh mối hữu dụng nào không?” Tui dừng bước, xoay người nói với Kiều Úc.

“VẬY còn cô?” Kiều Úc ngạc nhiên.

“Tui phải về tìm Kiều Yến.”

Mặt Kiều Úc đen lại, nhưng dưới ánh mắt uy hiếp của tui, anh ta không nói câu nào liên quan đến chết nữa.

“Tui cũng phải đi.”

“Anh ở lại lục soát vùng này, tìm được manh mối hữu dụng thì đến tìm tui, tui đi một mình.”

Kiều Úc bị tui cảm nhiễm nên không thể chống lại mệnh lệnh của tui. Dù anh ta không muốn cỡ nào, anh ta vẫn phải ở lại trong này.

Tiền đề để Kiều Úc có được sức mạnh là phải trung thành với tui.

Không biết tại sao nhưng hình như tui có quyền trực tiếp khống chế cơ thể Kiều Úc. Nói cách khác, muốn bóp nát tim anh ta cũng chỉ cần một suy nghĩ mà thôi.

Anh ta đã trở thành tay sai của tui vĩnh viễn.

Tui và Kiều Úc mỗi người một ngã. Sau khi rời hồ Thanh Hải, tui chạy thẳng đến thành phố Đan Phù.

Đó là nơi tui nhặt được Kiều Yến. Tui tin Kiều Yến không chết thì nhóc nhất định sẽ đến tìm tui.

Như có kỳ tích, tui không vòng vèo quá xa đã chạy đến thành phố Đan

Phù.

Thành phố Đan Phù là khởi nguyên của bệnh độc X, đã là một thành phố chết từ nhiều năm trước. Bây giờ nơi đây lại càng vắng lặng, chỉ có tiếng gió cuốn theo cát bụi cuộn cuộn thổi qua.

Thành phố Đan Phù là nơi tui quen thuộc nhất, mỗi góc ngách đều có hồi ức của tui. Tui đi trên đường cái mà sao bỗng thấy mắt cay cay.

Rõ là chỉ nhanh như cái chớp mắt, nhưng hồi tưởng lại thì ra tui đã ở bên Kiều Yến suốt mười năm.

Từ lúc nhóc còn là thú nhỏ gây yếu đến lúc thành một con thú trưởng thành mạnh mẽ. Tâm huyết tui dành cho nhóc đã vượt khỏi giới hạn của thú cưng.

Tui biết Kiều Yến đã sớm không còn là thú cưng của tui, Kiều Yến là người thân quan trọng nhất, là đồng bạn quan trọng của tui... Tui không thể mất đi nhóc.

Đứng trước căn nhà trọ cao cấp quen thuộc, tui không dám bước tới.

Tui sợ hãi....

Rất sợ...

Nếu ở đây không có, vậy tui phải đi đâu mà tìm?

Thế giới rộng lớn đến vậy, không có Kiều Yến, Hách Hách phải làm sao đây?

Cầu thang trống vắng...

Hành lang trống không...

Tui đứng trước cánh cửa nửa khép, dùng cánh tay không biết tại sao lại

đang run rẩy đẩy cửa ra.

Trước cửa sổ, một bóng người đang cúi đầu đọc sách.

Từ hốc mắt tui có những dòng chất lỏng mãnh liệt trào ra.

Kỳ quái, đây là gì... nội tạng à?

Tim tui lúc này như ngừng đập, tầm mắt tui và người đó chạm nhau.

“Kiều Yến...”

Chị rất nhớ em... Rất muốn gặp em...

Chị...

Một tiếng vang nhỏ vang lên, tập tranh trên tay Kiều Yến rơi xuống đất.

Tóc đen dài qua gáy, vài sợi tóc trên trán phủ xuống che khuất mắt phải, cả người lờ mờ, Kiều Yến lúc này tinh thần sa sút và tiều tụy, ánh mắt nhìn tui đầy vẻ không dám tin.

“Hách... Hách...?” dien~dan~Le~Quy~Don

Kiều Yến mở miệng, giọng nói đó không chỉ làm tui giật mình mà còn làm nhóc hồi hận, lần nữa cắn chặt môi.

Không biết đã bao lâu rồi nhóc chưa uống nước, giọng nói vô cùng khàn.

Kiều Yến...!!

Tui vừa định nhào lên, Kiều Yến lại như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, hét lớn một tiếng: “Đừng tới đây...!”

Bước chân tui dừng lại giữa không trung, đến phiên tui không dám tin

nhìn Kiều Yến.

“Đừng qua đây...” Nhóc tinh thần hoảng hốt, thấp giọng nói.

Là chị mà... Là Hách Hách nè...

Tui thử bước tới một bước, lập tức bị Kiều Yến cao giọng hét lên:
“Không được qua đây!!”

Tại sao?

“Em xin lỗi... Đừng tìm em nữa...” Nói xong câu này, Kiều Yến nhìn tui một cái thật sau, trong mắt đầy vẻ không nỡ và đau đớn, lướt qua tui.

Sau khi lướt qua nhau, tui vẫn đứng ngơ tại chỗ,

Hơi thở của Kiều Yến vẫn còn trong không khí, nhưng người không thấy đâu nữa.

Tại sao...?

Tại sao...? Tại sao vậy...?

Em nói... Đừng tìm em nữa?

Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Sự giận dữ và đau đớn dâng lên trong lòng tui, tui xoay người đuổi theo.

Nhưng không thấy Kiều Yến, ở đâu cũng không có.

Tui mờ mịt đứng rất lâu trên con đường không một bóng người, thất hồn lạc phách quay về căn phòng Kiều Yến từng ở.

Nhặt lên tập tranh bị bỏ lại, trong đó là tranh vẽ nguệch ngoạc của trẻ con.

Trang đầu tiên vẽ vài cái cây và một gương mặt cười, ở giữa có một cô gái tóc dài nắm tay một bé trai, cô gái nghiêm mặt, bé trai cười đến tận mang tai.

Mặt sau dùng bút sáp màu viết xiêu xiêu vẹo vẹo:

“Hôm nay Hách Hách dẫn mình ra công viên.”

Lật tiếp, phía sau cũng có tương tự như vậy.

Một thứ hình người xấu xí vươn nanh múa vuốt bị cô gái một quyền đánh ngã.

“Hách Hách đánh bại quái vật ăn thịt người, Hách Hách thật giỏi!”

... ..

Một thứ trông như tảng đá, bên trên lại viết hai chữ: “Đồ hộp”.

“Hách Hách dẫn mình đi lấy hộp cá sốt đậu mà mình thích nhất, Ye---!”

... ..

Hai cái bóng bị tô đi tô lại nhiều lần, bên cạnh là bé trai nắm tay cô gái tóc dài.

“Mình không thèm mẹ và em trai nữa đâu, mình không cần họ nữa...
Mình có Hách Hách, mình rất vui!”

... ..

dien~dan~Le~Quy~Don

Một trang chỉ có chữ, không có hình.

“Nghe nói ước nguyện với sao băng sẽ có thể thành hiện thực, mình đã xin “Kiều Yến và Hách Hách vĩnh viễn ở bên nhau!” Sau khi mình ước

với sao bằng mình đã bỏ giấy ước nguyện vào tạp chí ảnh của Hách Hách, không biết bao giờ chị ấy mới thấy nữa...”

... ..

“Mình thích Hách Hách... Thích hơn bất cứ ai! Nếu chị ấy có thể thích mình như mình thích chị ấy... Không, chỉ cần một chút, chỉ cần thích mình một chút là đủ rồi...”

Tắm tiếp theo... Bé trai nằm trong lòng cô gái, lén mở mắt nhìn cô gái đang ngủ.

Tờ cuối cùng, nét chữ còn mới...

Trên giấy trắng viết chi chít chữ- Muốn gặp em.

Muốn gặp em muốn gặp em muốn gặp em muốn gặp em muốn gặp em
muốn gặp em muốn gặp em muốn gặp em muốn gặp em...

Mặt sau, chữ viết càng hỗn loạn, càng dùng nhiều sức, càng ấn sâu, cuối cùng cũng chỉ còn những mảnh vụn đầy lỗ hổng.

Vậy... Sao lại chạy trốn...

Không thích tui nữa rồi hả? Không thích Hách Hách nữa à? Tại sao? Hách Hách đã làm gì sai?

Tại sao mọi người lại đối xử với tui như vậy?

Muốn bắt Hách Hách lại... Muốn lợi dụng Hách Hách... Muốn lấy máu Hách Hách... Muốn giết chết Hách Hách...

Tại sao...?

Tại sao? Cả Kiều Yến... cũng không cần Hách Hách nữa?

Tui vẫn luôn cho rằng tui không có nước mắt, nhưng nó lại như con sông bị vỡ đê ồ ạt trào ra.

Tui bị vút bỏ à?

Hách Hách bị vút bỏ ư?

Rõ ràng... rõ ràng chính em đã nói, sẽ không bao giờ, không bao giờ rời xa chị...

-----oOo-----

Chương 59: Ôm nhau (18)

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Hách Hách, muốn cái này không?”

A...Mộng ảo màu hồng bản giới hạn...

Muốn muốn muốn--- Cho chị cho chị cho chị--

“VẬY chúng ta trao đổi đi, chị nói với em, ừm... Chị thích, thích... thích... Thích em. Em sẽ cho chị cái này, có được không?”

Em thích chị... (Editor: Chú thích cho bạn nào không hiểu, do ta và người giống như I và You, nên Hách Hách nghĩ là đọc lại nguyên văn “你喜我 (Em thích chị)” trong khi ý Kiều Yến là “Chị hãy nói chị thích em đi =)))

“...”

?

“Không phải, là chị thích em... Haizz, thôi vậy đi, chị hãy nói “Hách Hách thích Kiều Yến” đi... Sao nào?”

Hách Hách thích Kiều Yến!

“Ừm... chị nói lại lần nữa đi....”

Hách Hách thích Kiều Yến!

“Khụ... chị đổi “thích”... thích “yêu” nghe thử xem...”

Hách Hách yêu Kiều Yến!

Hách Hách yêu Kiều Yến!

Hách Hách yêu Kiều Yến!

Mộng ảo, mộng ảo!

Nhanh đưa Mộng ảo cho chị!

...

... ..

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, tui phát hiện mặt trời đã lên cao.

Ngày hôm qua không biết từ lúc nào, tui ôm tập tranh, mệt đến mức trực tiếp ngủ trên đất. Mở mắt ra, tui xốc lại tinh thần, từ từ đứng dậy.

D<D<LEQyDon Ra khỏi nhà trọ, tuyết trắng như bông rơi xuống mái tóc đen tuyền của tui, tui ngẩng đầu nhìn lại, sau màn tuyết bay lả tả, bóng những tòa nhà cao tầng lúc ẩn lúc hiện.

Tui giẫm lên mặt đất ướt sũng, bước ra bước đầu tiên.

Lạnh thấu xương, trong gió tuyết hỗn loạn, tui hít sâu, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Gió lạnh thanh tươi nhưng rét vuốt truyền đến tất cả tin tức ở xung quanh.

Tui từ từ nhắm hai mắt lại, lần theo mùi, không biết đi bao lâu, cuối cùng tui đứng dưới lầu tháp truyền hình trung ương trong thành phố.

Kiều Yến... Không được quyền trốn.

Tui nhấc từng bước nặng nề lên từng lầu từng lầu một, đến sân thượng của tháp truyền hình.

Cửa sắt giăng kín, gió thổi qua phát ra những tiếng vù vù.

Bông tuyết rơi lả tả, tui bước qua cửa sắt, bước từng bước về phía trước.

Kiều Yến như một pho tượng kiên nghị, không nhúc nhích đứng trước bức tường xi-măng cao cỡ nửa người nhìn lên bầu trời bao la như biển khơi.

Nghe tiếng bước chân, nhóc xoay người lại nhìn tui.

Không có kinh ngạc, như sớm biết rằng tui sẽ đến, nhóc chỉ cười khổ với tui:

“...Tuyết rơi rồi.”

Tuyết... rơi rồi.

Lúc nào... sẽ dừng đây?

“... Ai biết được.”

Tui tiếp tục bước đến bên cạnh nhóc.

“Đủ rồi, đừng đến gần thêm nữa.” Kiều Yến nhìn tui, khàn giọng nói,

trong mắt nhóc còn mang theo vẻ đau khổ cầu xin.

“Hách Hách... đã đủ rồi, vậy là đủ rồi... Mặc kệ em đi, đừng lo cho em nữa...”

Không.

Tui cố chấp đi tới.

“Em đã...”

Tui bắt lấy tay nhóc.

Không...

Không phải tay, chỉ là... chỉ là một đoạn tay áo trống không.

“Em đã... không còn xứng ở bên chị nữa rồi...”

Nước mắt của Kiều Yến từng giọt từng giọt lớn trào ra từ vành mắt, nước mắt nóng bỏng nhỏ giọt trên tay một người lại tổn thương hai người.

Tui lần theo ống tay áo sờ lên, không có, không có, không có nguyên một cánh tay...

Tui ngẩng đầu nhìn Kiều Yến, nước mắt nhóc tuôn như suối làm ướt cả vạt áo.

Ánh mắt khi thì trầm tĩnh, khi thì đậm đặc, khi thì cực nóng giờ phút này chỉ còn lại đau đớn và bi thương không nói nên lời như xé toạc trái tim tui rồi lại vò qua vò lại, tuyết rơi đầy trời chôn lấp cả hai người.

Ai làm...?

Ai làm--?!

Tay tui duỗi về phía mắt phải của Kiều Yến, Kiều Yến chớp mắt chống cự theo bản năng. Nhưng mà, D<D<LEQyDon nhóc vẫn cố gắng khống chế đôi chân định chạy trốn của mình, để tui vén mái tóc đen của nhóc lên.

Dưới mái tóc đen mềm mại, chỗ nên có mắt phải chỉ còn là một động sâu tối đen đáng sợ.

Tay tui đang không ngừng run rẩy.

Tại sao lại run...?

Vì tui sợ à? Không, không phải sợ hãi...

Là tức giận.

Cả người tui bị sự giận dữ bao phủ, nhưng sự tức giận này trào lên hốc mắt lại biến thành bông tuyết tan chảy.

Lãnh lẽo, bông tuyết hòa tan lạnh như nhiệt độ cơ thể tui không ngừng trào ra từ vành mắt.

“Chị đang... khóc ư?” Kiều Yến ngơ ngắc đưa cánh tay trái còn lại lên, ngón tay vụng về vừa chạm vào nước mắt tui đã thu về như bị điện giật.

Sau một lúc yên lặng bi thiết, Kiều Yến cuối cùng cũng chậm chạp, bình tĩnh mở miệng.

“Không có em... Hách Hách cũng có thể sống tốt. Cho nên... quãng đường còn lại, chị hãy đi một mình đi...” Kiều Yến dùng cánh tay trái duy nhất thay tui vén tóc.

...

“... Chị tự do rồi.”

Tự do... Mất đi Kiều Yến mới có thể có tự do...

Tui thà không cần...

Tui nhào vào lòng Kiều Yến, như nhóc là bông tuyết lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay nên phải ôm chặt, ôm thật chặt.

Tuyết sẽ ngừng rơi...

Một ngày nào đó tuyết sẽ ngừng rơi...

Cho nên... cho nên!

Dù em có biến thành thế nào đi nữa, dù tứ chi của em đứt hết... Dù em có xấu như zombie dưới lầu, chị cũng sẽ không rời xa... Hách Hách sẽ không rời khỏi... Hách Hách sẽ không vứt bỏ em... Vì...

Bởi vì...

“Hách Hách... Hách Hách yêu Kiều Yến...”

Tui ngửa đầu nhìn Kiều Yến, dùng giọng nói rõ ràng kiên định để nói nên lời hứa hẹn này.

“Hách Hách yêu Kiều Yến...”

“...”

“Hách Hách yêu Kiều Yến...” Tui vô cùng kiên quyết, nhìn chăm chú vào mắt Kiều Yến, lặp đi lặp lại.

“...”

Bao nhiêu lần... chị cũng nói cho em nghe...

Chúng ta đã hứa rồi, sẽ vĩnh viễn ở bên nhau, dù không có vĩnh viễn, chị cũng sẽ tạo cho em vĩnh viễn. Hách Hách yêu Kiều Yến- Hách Hách và Kiều Yến sẽ vĩnh viễn ở bên nhau...

“Hách Hách yêu...”

Câu này còn chưa nói xong, môi tui đã bị Kiều Yến đột nhiên thô bạo che lại rồi.

“...”

Đau đớn, nóng bỏng, điên cuồng, tình cảm cực nóng của Kiều Yến truyền đến tui qua một chỗ khác.

Dù tứ chi của em không còn, dù hai mắt cả em cũng mất, dù em có xấu như zombie dưới lầu... Chị cũng sẽ không rời khỏi, bởi vì—chị yêu em... D<D<LEQyDon

Tui vừa định mở miệng nói chuyện, Kiều Yến lại nhân cơ hội ngang ngược xâm nhập vào miệng tui, không ngừng bá đạo hút lấy đầu lưỡi tui.

Woa...

Woa...?!

Đây là trò chơi mới hả?!

Ừm... Hình như, hương vị cũng không tệ?

Kiều Yến... ngọt?

Tui đẩy Kiều Yến lên sát bước tường xi- măng cao nửa người, chủ động tấn công.

“A... Ừm...”

Kiều Yến thấp giọng thở gấp, bàn tay luồn vào tóc tui. Ấn sát đầu vui vào, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của tui.

Kiều Yến thật ngọt....

-----oOo-----

Chương 60

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tui nghĩ cuối cùng tui cũng hiểu được cái gì gọi là lăn giường, vì bản cương thi vừa mới.... lăn vách tường một lát. Khi phục hồi lại tinh thần tui đã đẩy Kiều Yến đang thở hổn hển vào chỗ cầu thang thoát hiểm trên sân thượng.

Tay phải Kiều Yến thoải mái luồn vào cái áo tròng đầu bản thủ của tui, chạm đến làn da bóng loáng, bỗng giống như sức tỉnh, rụt tay về: “Hách Hách... từ từ...”

Tui khó hiểu ngẩng đầu, Kiều Yến ấp úng hồi lâu mới mặt đỏ tới mang tai nói ra câu: “Còn chưa... kết hôn...”

Vậy kết liền, kết luôn, kết ngay lập tức.

Tui giống như bị nghiện cúi người hôn nhóc.

Lưỡi hai người cuốn lấy nhau, Kiều Yến ưm một tiếng, khoảnh khắc đó tất cả lý trí còn sót lại mất hết, nhóc bỗng xoay người đè tui xuống, giống như trả thù, dùng nụ hôn càng sâu, càng nóng bỏng hơn đáp lại.

Nụ hôn của Kiều Yến rất sâu, từ khoang miệng đến tận yết hầu, mang theo khí phách và sự bá đạo, ban đầu có chút vụn vặt, đến giờ mới chỉ qua vài phút cũng đã khiến cho “người” không cần hô hấp như bản cương thi

cũng có cảm giác hít thở không thông.

Sau đó, tay phải nhóc tiến vào nội y của tui, mò về phía.... Cục u no đủ.

.... Quả nhiên vẫn nên cắt nó đi, nó cản ở giữa hai người có vẻ không ổn lắm.

Tui vừa định đề nghị không bằng chọn luôn hôm nay, lập tức dùng dao cắt bỏ, không ngờ Kiều Yến vừa chạm tới, cầm lấy khối u của tui, ngay lúc đó, tuilại phát ra một tiếng rên vừa thỏa mãn vừa thống khổ.

Ưm...?

Đừng phát ra mấy tiếng ưm kỳ quái đó nữa, bản cương thi hình như bị bệnh rồi...

Môi Kiều Yến ướt át kéo theo chỉ bạc rời khỏi môi tui, ánh mắt mê ly nóng bỏng chạm vào mắt tui, sau đó lại hôn nhẹ một cái, hôn lướt qua đôi mắt, hôn qua hai bên má, hôn khoe môi, hôn cổ, dọc xuống.

“Hách Hách...Em yêu chị...”

Một tiếng ngâm khàn khàn nồng đậm tình dục, Kiều Yến dừng ở ngoài mật huyết.

Quần tam giác nho nhỏ bị kéo xuống dễ dàng, con rắn nhỏ vừa mới mạnh mẽ hôn tui giờ phút này lại nhẹ nhàng liếm mồm thụt.

“A...”

Một loại khoái cảm kì lạ khiến người ta run lên từ bên dưới truyền đến, khiến cho kẻ không cần nói thì chắc chắn sẽ không mở lời như tui không tự chủ được phát ra tiếng rên rĩ.

Thân thể Kiều Yến bị tui kích thích thì run lên, sau đó càng ra sức liếm.

Trong từng đợt từng đợt khoái cảm đánh úp lại, tui như sờ được cánh cửa thế giới mới.

Cảm giác này so với uống máu giết người gì gì đó càng thích hơn....
Kiều Yến đáng ghét lại không dạy tui chơi trò này sớm hơn!

Tui thở gấp nắm lấy tóc Kiều Yến đang chôn giữa hai chân tui, không tự chủ nâng người dưới lên.

Cảm giác kỳ quái và chất lỏng kỳ quái... dien,dan,le,quy,don

Kiều Yến dùng đầu lưỡi treu đùa viên thịt nhỏ, tiếng nuốt vào trong hành lang vô cùng rõ ràng.

“Um...a...”

Kiều Yến liếm nhanh hơn, cuối cùng khoái cảm đã lên đến đỉnh điểm, trước mắt tui bỗng chói lòa, tui vô thức nắm chặt tóc Kiều Yến, cơ thể run lên từng đợt.

Tiếng thở dốc của hai người trong hành lang yên tĩnh vô cùng rõ ràng, Kiều Yến ngẩng đầu nhìn tui, dùng bàn tay run rẩy móc ra trái chuối tiêu hồng phấn đang tràn ra chất lỏng sáng trong.

A... Cuối cùng cũng chịu cắt chuối cho tui chơi à?

Kiều Yến dùng ánh mắt ướt át dùng tui, giọng run run, hỏi: “Có thể không.. Hách Hách, có thể chứ?”

Được được, đương nhiên là được.

Tui gật mạnh đầu.

Kiều Yến hít sâu một hơi, sau đó...

Một lát sau...

Lại một lát sau...

Chuối còn chưa bị cắt, tui mất kiên nhẫn thì lại nghe Kiều Yến đáng thương nói: “Em... em không tìm thấy chỗ...”

Cưng hổ cương thi hả!

Tui đang định phản kháng thì trong cơ thể đột nhiên bị một dị vật thô to tiến vào.

“Hách Hách... đau không...?” Kiều Yến nằm trên người tui, khàn giọng hỏi, tim nhóc đang đập kịch liệt như sắp rơi ra ngoài.

Loại cảm giác kỳ diệu vừa đau vừa không đau này là gì?

Thấy tui không phản ứng, Kiều Yến lại run giọng nói: “Em...động đây...”

Dị vật thô to nóng bỏng kia khe khẽ cử động trong cơ thể tui, tiếng nước tăng lên, tui dần cảm nhận được khoái cảm khiến người ta điên cuồng, nhưng bản cương thi chỉ mới thưởng thức mà dị vật trong cơ thể đột nhiên lại bắn ra một luồng nhiệt nóng bỏng... mềm rồi...

“Không... cái đó... Hách Hách...lần đầu tiên...ngoài ý muốn... vậy, cho nên...” Kiều Yến bày ra vẻ mặt xấu hổ muốn chết.

Nhìn gương mặt hồng thấu của Kiều Yến, bỗng nhiên tui cảm thấy trong lòng ngập tràn tình cảm dịu dàng, ấm áp.

Yêu so với thích còn vui vẻ hơn.

Nếu có một ngày bản cương thi phải làm người hy sinh, vậy cũng chỉ có thể là người yêu chị.

Tui đột ngột xoay người lấy lại quyền chủ động, áp Kiều Yến xuống

dưới.

Xương đùi trắng xinh đẹp giam tay chân Kiều Yến chặt trên mặt đất, Kiều Yến mở to mắt, đây là lần đầu tiên nhóc này thấy năng lực mới của tui.

“Hách...”

Tui chặn miệng nhóc, một lần nữa từ từ ngồi trên quả chuối của nhóc đại triển hùng phong.

“...” Lần này tiếng Kiều Yến phát ra không biết là Hách Hách hay tiếng rên nữa.

Mới đầu vốn chỉ từ từ, sau đó nhanh hơn, cuối cùng chỉ còn tiếng hai thân thể không ngừng va chạm vào nhau trong hành lang trống trải.

Em là báu vật của chị, không ai có thể làm hại em.

Tui duỗi cổ tay trắng xanh của mình ra trước mặt, dùng sức cắn xuống, máu đỏ tươi từ cổ tay chảy ra.

Vị của máu khiến Kiều Yến mở bừng đôi mắt mờ sương, tui áp cổ tay máu chảy không ngừng đến bên miệng Kiều Yến.

“Tại...”

Nhóc há mồm, chất lỏng màu đỏ từ cổ tay tui chảy vào miệng.

Tui dùng sức kẹp lấy cây gậy lớn cứng như sắt dưới thân, Kiều Yến mở to đôi mắt mê ly, phát ra tiếng rên rĩ trầm thấp.

Lý trí gì đó để nó đi gặp quỷ đi thôi.

Tui cúi người, cùng Kiều Yến môi lưỡi quấn quít, dẫn dắt nhóc liếm miệng vết thương của tui, máu của tui.

Kiều Yến bỗng nâng người dậy, mạnh mẽ ra sức, thân thể hai người lại kết hợp chặt chẽ, khoái cảm khôn cùng đẩy tui lên một tòa núi cao trắng xóa, tiếng rên rỉ của tui càng lúc càng hỗn loạn.

“... Hách Hách--!”

Một luồng nhiệt nóng bỏng bắn vào sâu trong cơ thể tui, hai người cùng lên đến đỉnh trong khoảnh khắc đó.

“...Hách Hách...” Mí mắt Kiều Yến từ từ rũ xuống.

Cứ thế mà ngủ, không biết lúc nào tỉnh lại, nhưng không hề nghi ngờ khi Kiều Yến tỉnh lại, nhìn thấy đã là thế giới mới rồi.

Tui đưa tay lên, thông thả nhưng kiên quyết lấy mắt phải của mình xuống.

-----oOo-----

Chương 61: Xương sườn của Eva

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kiều Yến uống vào máu của tui, thân thể sẽ tiến hành dị biến, lúc này nhóc sẽ lâm vào hôn mê, tui không cần lo lắng nhóc sẽ đột nhiên tỉnh lại.

Bỏ con mắt máu chảy đầm đìa vào hốc mắt Kiều Yến, nhẹ nhàng làm mắt nhóc đóng lại.

Chỗ tui mất đi con mắt có chút đau, thịt trắng bên trong chịu kích thích đã bắt đầu chữa trị miệng vết thương, tuy bộ phận bị mất đi vẫn có thể tái sinh nhưng với mức độ thương tổn này, không biết mất bao nhiêu năm mới có thể khôi phục.

Sau khi Kiều Yến bị lây nhiễm trực tiếp không phải không có khả năng

tái sinh mắt phải và tay trái, nhưng không cần thiết, tui có thể trực tiếp cho nhóc.

Đột nhiên tui nhớ đến một câu chuyện xưa.

Chuyện về mâu và thuẫn (tấm khiên)- thuẫn đâm không thủng và mâu có thể đâm thủng mọi thứ.

Vậy... rốt cuộc thứ nào mạnh hơn?

Tui vươn tay phải ra, hóa thành dao xương, nghiêng người cắt về hướng vai mình.

Đây là một quá trình dài đằng đặc và máu me, máu thịt bắn tung tóe, bắn ra tường làm cho nơi này như hiện trường một vụ án mạng.

Cắt xương đau hơn cắt thịt, để động viên bản thân và dời lực chú ý của mình, tui khẽ ngâm nga bài hát mà tóc vàng thích.

“Yo! Yo!! Check it out! Come on, baby, go!!! 1, 2, 3, 4, 2, 2, 3, 4!! Ai đang hát!!! 1, 2, 3!!! Mây trắng lững lờ trên trời xanh!!! 1, 2, 3, 4!!! Yo! Yo!! Yo!! Yo yo!! Thật đen tối! Check it out check it out!!” (Editor: Đây là 1 bản khác của 1 bài hiphop bên TQ tựa là “药药切克闹煎饼果子来一套”nhắc đến 1 đồng đồ ăn, còn cái bài trên kia là tui chế đó, không chắc đúng đâu ==)

1, 2, 3, 4, 2, 2, 3, 4... Hát xong bản cương thi còn đang chuẩn bị hát tiếp bài tiếp theo “Ở lại!”, kết quả... A, cắt đứt rồi.

Khó quá nha, tui lau mồ hôi một phen, đặt cánh tay tươi mới lên đùi, bắt đầu róc thịt.

Tiếc ơ là tiếc... Thịt tốt vậy mà...

Tui vừa đau lòng vừa lóc thịt trên những khớp xương.

Ngoài hành lang bỗng truyền đến tiếng bước chân chậm chạp, tui không cảm thấy uy hiếp, tùy ý ngẩng đầu liếc nhìn một cái. D.IDA.L3qu:)don

Là một sĩ quan mặc trang phục ngũ trang, nói đúng ra thì là một sĩ quan zombie. Thịt trên mặt anh ta đã rơi xuống gần hết, hai lỗ hổng trống không (Editor: mắt đó) nhìn chằm chằm thứ trên tay tui, nếu có nước miếng thì tui không hề nghi ngờ anh ta đang chảy dài ròn ròn.

Qua một bên nghịch bùn đi.

Tui ghét bỏ phẩy phẩy tay, tiếp tục cúi đầu lóc thịt tui.

Lóc xong, trước mặt có đầy thịt vụn chất đống, tui nhìn trái ngó phải, cảm thấy như vậy quá lãng phí, dù sao bây giờ Kiều Yến không nhìn thấy, tui tự sản tự tiêu cũng không ai biết...đâu... nhỉ..

Tui nhìn thoáng qua sĩ quan zombie đang tội nghiệp lui vào trong góc tường, từ xa nhìn chằm chằm đống thịt vụn, tui dịch hông, đưa lưng về phía anh ta.

Ha ha, không ai biết hết...

Tui chà tay, định ăn ngấu ăn nghiến, không ngờ vừa với cắn một miếng thì phải nhổ ra ngay lập tức.

Tiên sư cha nó bầy cương thi à! Sao lại khó ăn vậy... Mi cho rằng mi đang cosplay rễ cây bản màu xanh hả?!

Phì phì phì phun hết ra, tui còn xoay người cắn Kiều Yến một cái để súc miệng.

Bà nội cha nó, bầy cương thi thật rồi.

Tức giận quay đầu, nhìn sĩ quan zombie đáng thương đang quỳ rạp xuống liếm máu bắn tung tóe trên mặt đất.

Khụ... Tui thu chân lại, chuyển sang ngồi cạnh Kiều Yến, ý bảo sĩ quan zombie có thể thu nhặt rác.

“Con người” bản cương thi không cần quá tốt, nhưng trên đời này còn ai có trái tim nhân hậu như bản cương thi đâu?

Thịt lóc xong rồi, cánh tay chỉ còn lại khung xương trụi lủi, ngoại trừ một tảng thịt tui để lại ở chỗ tiếp nối vết thương.

Thịt trắng bao quanh thịt nát, nếu để lâu trong không khí một thời gian hoạt tính sẽ bị hạ thấp.

Tui kéo hết áo Kiều Yến ra, nhìn kĩ miệng vết thương sâu hoắm, sau đó cắt thịt chỗ đó ra, xoa xoa nắn nắn. D.IDA.L3qu:)don

Kiều Yến trong lúc hôn mê đau đớn rên một tiếng, tui nhìn nhóc, xác định nhóc con sẽ không tỉnh, lại chuyển mắt về phía cánh tay.

Lúc này thịt trong hốc mắt của tui mọc ra bao lấy chỗ bị tổn thương, quấn thành một thể cầu cách ly với bên ngoài, may mắn là Kiều Yến không nhìn thấy tui lúc này, vì tui cực kỳ xấu xí.

Bây giờ tui không đẹp hơn anh zombie bên kia bao nhiêu.

Nhớ đến anh zombie bên kia, lúc tui ngó qua, tên quỷ chết đói đó đã ăn đồng thịt vụn không thừa một miếng, giờ đang bò rạp trên đất đói khát liếm máu trên mặt đất.

Nếu cứ ở đây, Kiều Yến tỉnh lại sẽ mắng tui mất, vẫn nên đổi chỗ thì hơn.

Hán tử mạnh mẽ như bản cương thi nhẹ nhàng nhắc Kiều Yến đang hôn mê khiêng lên lưng, rời khỏi tháp truyền hình.

Hình như là do bản cương thi có gương mặt Bồ Tát, đám quỷ chết đói sợ đến quỳ sát đất, còn đi theo tui một đường rất xa về tới tận nhà trọ cao

cấp.

Vốn định đuổi họ đi, nhưng nghĩ rồi lại thôi, dù sao tiểu khu này nhà trống nhiều lắm, cho thuê một cái cũng không tồi.

Khiêng Kiều Yến về tới căn phòng trước kia bọn tui ở, phát hiện nơi này rất sạch sẽ, không giống bị chủ nhân rời đi suốt 10 năm chút nào, chắc là sau khi Kiều Yến về đã dọn dẹp nhiều lần rồi.

Tui thả Kiều Yến xuống giường lớn, ngồi xuống bên cạnh nhóc.

D.IDA.L3qu:)don Trước khi nhóc tỉnh lại, tui muốn bảo vệ nó. Sĩ quan zombie đã lách nửa người qua cửa bị tui tròng mắt thì như mèo thấy chuột, lập tức rút hơn nửa cái đầu còn lại về.

Từ hôm nay trở đi, trong một khoảng thời gian khá dài, mắt phải và tay trái sẽ trở thành nhược điểm của tui, đặc biệt là con mắt phải gần não nhất, đây sẽ là nhược điểm trí mạng nhất của tui. Bí mật này trừ Kiều Yến ra, không thể để bất cứ sinh vật nào có trí tuệ biết cả.

Lúc chạng vạng, Kiều Yến bắt đầu sốt cao, cả người nóng hổi.

Bệnh trạng này giống y như người bị zombie lây nhiễm, chỉ khác ở chỗ nguyên nhân gây ra là bản cương thi mà thôi.

Việc tui có thể làm chỉ là ở bên cạnh, cùng nhóc vượt qua cửa ải này.

-----oOo-----

Chương 62: Nơi tui sinh ra

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cánh tay trái và mắt phải của Kiều Yến đã lành lại vô cùng hoàn hảo, hoàn mỹ như chính một phần của nhóc, mà bộ phận bị tàn khuyết của tui

sau hai tuần lại lần nữa mọc ra, đương nhiên cường độ vẫn kém xa lúc trước.

Như vậy coi như mọi người đều vui?

Nhưng kẻ đầu sở biến Kiều Yến thành như vậy bản cương thi nhất định sẽ không bỏ qua, hẳn phải thảm hơn thế này nghìn lần, vạn lần mới trả đủ.

Gần cả một tháng, tui không động tí nào, chờ Kiều Yến tỉnh lại.

Bỗng nhiên tui nhận thấy có người tiến vào nhà trọ, nhìn về phía sĩ quan zombie canh ở ngoài cửa theo thói quen, phát hiện anh ta chẳng động đậy gì, cứ ngây ngốc canh ở ngoài cửa.

Kỳ lạ, lúc trước chỉ cần có sinh vật đến gần anh ta sẽ phát ra tiếng gầm gừ cảnh cáo, hôm nay bị câm rồi à?

Nhưng khi người đó ngày càng gần, tui liền hiểu.

Lúc Kiều Yến bước vào phòng, tầm mắt dừng lại trên người sĩ quan zombie chùng một cái chớp mắt, sau đó bị Kiều Yến đang nằm mê man trên giường hấp dẫn.

“...”

Dừng một lát, Kiều Úc ném cho tui một bản báo cáo nhuộm máu rách tả tơi: “Không tìm được thứ cô muốn, xem ra cô cũng không cần nữa, nhưng tôi tìm được cái này...”

Tui cầm lấy tờ giấy rách kia, đọc lướt qua:

“... Hách... Rất quan trọng đối với nghiên cứu, một khi phát hiện xin... giam giữ...**... Vắc- xin phòng bệnh...”

Máu là do anh làm?

Tui ném bản báo cáo, hỏi.

“Cô không nói là không thể giết người.” Kiều Úc cười yếu ớt.

Được rồi, tui chưa nói, tùy anh thôi.

“Anh hai bị cô cần?” Anh ta nhìn Kiều Yến, hỏi: “Còn tên ngoài cửa nữa, cô định thành lập một binh đoàn à?”

Binh đoàn? Cái này nghe có vẻ hay. □□□D □□□D □□□LQuyツ□□□D

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tên ngoài cửa bản cương thi đâu có cần, chỉ có anh ta chút thịt vụn mà thôi...

“Trước đây anh hai bị sao vậy?”

... Mất một cánh tay và một con mắt.

Kiều Úc ngẩn người, dời mắt lên người Kiều Yến: “Không phải vẫn còn à?”

“...Là Hách Hách đã cứu anh.”

Một giọng nói bỗng chen vào, Kiều Yến mở đôi mắt mệt mỏi ra.

Một tháng lẻ ba ngày, dậy rồi, cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Kiều Yến giơ cánh tay lên nhìn thoáng qua, sau đó năm ngón tay lại áp lên trên mắt phải.

“Hách Hách... Đây là thế giới mà chị nhìn thấy à?”

Tui gật gật đầu.

“...!”

Kiều Úc ở bên một tròng to mắt, nhìn tui chăm chăm.

Kiều Yến ngồi trên giường, lặp đi lặp lại hành động mở ra nắm lại năm ngón tay trái của mình: “Chẳng lẽ... bây giờ em cũng giống chị rồi?”

Hàng nhái và bản chính sẽ khác nhau chẳng...?

Kiều Úc nhìn thấy vậy nhin rồi lại nhin, cuối cùng không nói lời nào bước nhanh ra khỏi phòng.

Kiều Yến nhìn hướng Kiều Úc rời đi: “... Không phải nó nên ở thủ đô à?”

Không còn cách nào, chuyện đã đến nước này cũng không thể nói dối được nữa, tui chỉ có thể nói ra chuyện bản cương thì lấy em trai của nhóc ra làm thí nghiệm.

Tui còn tưởng sẽ bị mắng cho một trận, kết quả Kiều Yến lại không nói gì rất lâu.

“Nó tự nguyện?” Sau đó nhóc hỏi.

Tui vội vàng gật đầu.

Khụ, không phản kháng... tức là tự nguyện nhỉ?

“Kệ nó đi...” Kiều Yến đặt tay lên đầu tui: “Hách Hách, em không muốn chị hy sinh bản thân mình.”

Tui đánh tay nhóc xuống, D □□□D □□□LQuy ツ□□□D đổi lại tui đặt tay lên đầu nhóc.

....Ăn đường hả?

Nhìn tui thật lâu, đôi mắt sáng như sao trời đầy ắp những tình cảm phức

tạp, những tình cảm đó không có từ ngữ nào để diễn tả, nên Kiều Yến dùng hành động để thể hiện, sau khi ôm tui thật chặt, nhóc khàn giọng nói: “... Lúc trước may mà kẻ bị vứt bỏ là em... Em yêu chị...”

Oa...lại muốn “yêu” tui?

Tui nổi sắc tâm, thành linh đẫy ngã Kiều Yến.

“....Cái gì?” Kiều Yến trừng to đôi mắt vô tội, nhất thời không theo kịp tiến triển quá nhanh.

Đến yêu chị đi! A không đúng, chị đến yêu cưng!

Tui bắt đầu hùng hổ cời quần Kiều Yến.

Yo yo Check it out, come on, baby~

“Chờ đã... Hách...a...”

Bây giờ năng lực khôi phục của Kiều Yến rất mạnh, đêm đến nhóc đã có thể tùy ý đi lại. Nhóc đang muốn nhanh chóng thích ứng cơ thể mới thì tui lại muốn kéo nhóc đến thăm nơi tui sinh ra.

D □□□D □□□LQuyツ□□□D

Thang máy đã sớm không thể dùng được nữa, sau khi tui và Kiều Yến lần lượt nhảy xuống, nhóc thử dùng tay phải của mình đập thủng đỉnh thang máy.

Nhìn vẻ mặt vừa mừng vừa sợ của Kiều Yến, tui vội vã ra sức vỗ tay.

“Hách Hách, sau này em đã có tư cách che chở chị rồi phải không?”

Đây là câu đầu tiên Kiều Yến nói khi quay đầu lại, tui nghe không hiểu lắm, nhưng dù không hiểu vẫn ra sức vỗ tay.

“Gừ gừ...”

“Cái gì đó?” Kiều Yến cau mày nhìn thoáng qua phía trên.

Tui nhúu mày, phát huy khí thế của Bá Vương, hù sĩ quan zombie đang đưa đầu rình coi phải rụt đầu lại.

Nói đi cũng phải nói lại, mấy ngày nay sĩ quan zombie chắc đã tiêu hóa hết thịt đã ăn rồi. Những nơi thịt anh ta bị hư thối đã lần nữa tái sinh bắp thịt và da mới, ngoại trừ vẻ bẩn thỉu dơ dáy và chỉ biết phát ra mấy từ “Gào” và “Gừ gừ” thì vẻ ngoài xem ra vẫn là một con người bình thường.

Khai thông thang máy đã hỏng, tui và Kiều Yến tiến vào tòa kiến trúc dưới đất mà rất lâu rồi chưa có con người đặt chân đến.

Zombie có bị chết già không?

Tui nhìn Kiều Yến.

“Trên lý thuyết, nếu zombie không ăn, chỉ có thể sống từ 3 đến 7 năm.” Kiều Yến trả lời.

Xem ra làm zombie cũng không an toàn, vậy bản cương thi có thể sống được bao lâu? Họa báo nói tui cùng thọ với trời đất...

Kiều Yến nhìn hàng loạt máy tính và máy móc tinh vi, ngờ vực hỏi: “Tại sao dưới nhà trọ bình thường lại có phòng thí nghiệm?”

Đây là nơi chị sinh ra. Tui tự hào khoe với nhóc.

“Nơi chị sinh ra?” Kiều Yến khó hiểu nhìn tui.

Tui kéo tay nhóc, kéo nhóc đến căn phòng mà tui đã sinh ra.

Tuy đã phủ kín tro bụi, nhưng không có gì thay đổi, miếng thủy tinh trên đất cũng được bảo tồn vô cùng hoàn mỹ.

-----oOo-----

Chương 63: Tiếp điện.

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Xem ra giống phòng cho trẻ em...” Kiều Yến cầm lấy gấu bông nhỏ dính đầy bụi trên giường.

Đây là vỏ trứng của chị!

Tui hưng phấn chỉ vào những mảnh thủy tinh dưới đất, nói với Kiều Yến.

“Vỏ trứng...” Kiều Yến nhướn mày, đến gần quan sát cái ống thủy tinh kia: “Cái này hình như là... máy móc để nuôi cấy?”

“Chị từ trong này ra?” Kiều Yến hỏi lại tui.

Tui gật gật đầu.

Ngay bên trên, phía trước ống thủy tinh có treo hai quả cầu màu trắng, Kiều Yến nắm một quả cầu trên tay hồi lâu, sau đó bắt đầu tìm xung quanh phòng thí nghiệm.

“Cưng làm gì vậy?” Tui khó hiểu hỏi.

“Chỗ này nhất định sẽ lưu lại nhiều manh mối.” Kiều Yến trả lời ngắn gọn, tìm trong tủ quần áo rồi lại tìm trong tủ đầu giường, không thu hoạch được gì lại chú ý tới con gấu bông.

Cưng đang muốn tìm cái gì vậy? Tui không hiểu, theo tui thì cái chỗ này không có giá trị gì, cũng không có gì để chơi, bản cương thi chỉ đơn giản là dẫn Kiều Yến đến đây để thăm nơi mình sinh ra.

“Em muốn biết chị là gì, nơi chị từng ở, tất cả của chị, em không thể để người khác nắm được bí mật của chị, trừ em ra.” Kiều Yến nhìn tui thật sâu.

“Con gấu này có chút kỳ lạ.” Nhóc dúi lực chú ý về gấu nhỏ, nói: “Mọi thứ trong phòng đều không có dấu vết đã sử dụng qua, chỉ có thứ này vừa cũ vừa hư, còn có dấu vết may vá rất rõ ràng.

Có liên quan gì?

Kiều Yến thả gấu nhỏ xuống, bước ra cửa: “Chúng ta ra ngoài xem.”

Ra khỏi phòng, sau khi Kiều Yến xem xét mấy cái máy tính, cuối cùng tìm đến mấy cái máy khổng lồ.

Lúc mới sinh ra, đầu óc tui còn chưa rõ ràng lắm, bây giờ xem ra, thứ này giống như là máy chủ.

Nghe Kiều Yến nói, bản thân tui cũng bắt đầu có chút tò mò, dù sao bản cương thi là cái gì... A, không phải cái gì, ừm... không đúng...

“Hách Hách, chị lại đây xem nè.” Kiều Yến bỗng lên tiếng.

Tui đến cạnh nhóc, phát hiện nhóc đang chỉ vào một tấm bản đồ loang lổ vết máu ở trên tường.

“Hình như là bản đồ nơi này.” Ngón tay Kiều Yến di động theo tầm mắt: “...Đây là thứ gì?”

Ngón tay thon dài của Kiều Yến dừng ở một ký hiệu màu đỏ trên bản đồ.

Xem bản đồ không phải là thứ bản cương thi am hiểu, Kiều Yến không yêu cầu xa vời rằng tui sẽ trả lời, tự nghiêm túc quan sát chấm đỏ trên bản đồ.

Sau khi nhìn một lát, Kiều Yến cẩn thận gỡ bản đồ xuống, nói với tui: “Em xuống dưới nhìn thử, chị chờ em ở đây.”

Kiến trúc dưới đất này vậy mà còn có chỗ sâu hơn? Tui vừa nghe liền không chịu, bản cương thi cũng phải đi, Kiều Yến nghĩ đến giá trị vũ lực của tui, đành bất đắc dĩ thỏa hiệp: “Được rồi, nhưng chị phải nghe lời em.”

....Loại chuyện vừa nghe qua đã biết không có khả năng này còn nói làm gì?

Tui theo Kiều Yến, án theo lộ tuyến được vẽ trên bản đồ đi đến một góc, Kiều Yến thử vài lần, cánh cửa duy nhất bị khóa cứng, nhóc cau mày đi về.

Có thể trực tiếp phá cửa mà? Tui ngờ vực hỏi. <3 D/dan LQD

“... Không biết sau cửa có cái gì, vẫn nên thử xem có thể tìm được chìa khóa hay không vậy.” Kiều Yến trước nay vẫn không suy nghĩ nhiều, nếu án theo tính tình của bản cương thi đã trực tiếp xuống tay từ sớm.

Trở lại căn phòng lớn có đầy máy tính, Kiều Yến đến trước máy chủ, mở ngăn kéo nhỏ bên dưới ra.

Đảo qua đảo lại, thật đúng là nhóc con tìm được một chuỗi chìa khóa.

Trong chớp mắt lấy được chìa khóa, Kiều Yến tạm dừng một lát, sau đó lấy ra một phần báo cáo nằm dưới chum chìa khóa kia.

Tui đến gần xem, trên giấy trắng có một chuỗi chữ, sơ lược là:

“Gửi G tiên sinh tôn kính, là cha của bệnh độc X, yêu cầu của ngài cũng không quá đáng. Lần này công ty chọn ra mười người trên phạm vi toàn cầu để làm cơ thể mẹ thực thể hóa cho bệnh độc X, trong đó có người ngài đã yêu cầu ở Trung Quốc, chúng tôi chờ mong người ngài chọn có thể dung hợp thành công.”

“Cơ thể mẹ... thực thể hóa...” Kiều Yến nhìn một lát, cuối cùng trả báo cáo về lại ngăn kéo. “Chúng ta đi thôi.”

Trở lại cánh cửa khóa chặt kia, Kiều Yến thử hồi lâu, rốt cuộc dùng cái chìa khóa xấu xí nhất trong đồng chìa khóa mở cửa.

Phía sau cánh cửa tối đen một mảnh, chỉ có một cái cầu thang chật hẹp thông xuống dưới.

Nhân lực của bản cương thi rất tốt, bây giờ Kiều Yến có một con mắt của tui cũng có thể nhìn rõ. Kiều Yến do dự một lát rồi vẫn lựa chọn bước tiếp, tuy tui không cảm ứng được bên dưới có bất cứ thứ gì di chuyển, nhưng Kiều Yến vẫn căng thẳng, như thể lúc nào cũng sẵn sàng chiến đấu.

Đi trên cầu thang hẹp dài hết 2 phút, hai đứa tui cuối cùng cũng giẫm lên mặt đất bằng phẳng.

“...Máy phát điện?” Kiều Yến ngạc nhiên reo lên, <3 D/dan LQD nhìn cái thứ trước mắt.

Tuy nói là máy phát điện, nhưng rõ là nhiều năm rồi không sử dụng nên cả căn lầu đều mất điện.

“Ừm... Hình như chị nhớ...” Tui đứng sau Kiều Yến bỗng lên tiếng.

“Nhớ chỗ này?” Kiều Yến quay đầu nhìn tui.

“Không phải... là cách sử dụng cái này... Đây là máy phát điện địa nhiệt, phải như vậy...” Tui đến trước cái máy lớn, bắt đầu thao tác.

Trước khởi động thử bằng nhiệt độ thấp... Đợi 3 phút, sau khi xác định nhiệt độ bình thường tui mới bắt đầu tăng tốc.

Không có tia lửa, không nhảy loạn, tuy đã không dùng nhiều năm nhưng

xem ra các linh kiện vẫn còn bình thường.

Nhiệt độ trong phòng tăng lên rất nhanh, tui và Kiều Yến lại lên cầu thang, nhanh chóng nhốt sóng nhiệt lại sau cánh cửa.

“Chị có thứ gì không biết không?” Kiều Yến tuyệt vọng nhìn bản cương thi đa tài đa nghệ.

Đỉnh đầu bỗng “Tách” một tiếng sáng lên, đèn ở những nơi trong tầm mắt đã liên tiếp sáng lên.

Không chỉ có đèn, còn cả mấy chục cái máy tính trong phòng đều phát ra những tiếng tích tích, sáng màn hình.

Kiều Yến lấy bản đồ ra xem lần nữa, nhìn điểm màu đỏ nói: “Xem ra đây là phòng phát điện khẩn cấp.”

Vì có điện, xem ra Kiều Yến lại muốn đi xem thử cái máy chủ kia, nhưng sau một lát nhóc đành chịu thua, vì máy nào cũng biểu hiện tất cả tư liệu đã bị tiêu hủy.

Tui bỗng kéo ống tay áo của Kiều Yến, dựng lỗ tai về phía căn phòng tui sinh ra.

Sao vậy?

Kiều Yến dùng ánh mắt hỏi tui.

Sau đó mặt nhóc đổi sắc, xem ra nhóc cũng nghe thấy.

Kiều Yến dùng trước cửa căn phòng tui sinh ra, sau đó đẩy cửa ra.

Bên trong không có ai, vẫn như vậy, chỉ có hai hình cầu trắng bên cạnh ống thủy tinh đang phát ra tiếng nói rất nhỏ.

“Đó là tai nghe điện thoại?” Kiều Yến ngạc nhiên, sang đó nhắc một cái

lên.

Tui cầm lấy cái còn lại, trong đó truyền ra một giọng nam trầm thấp và dịu dàng, Kiều Yến nghe một lát, nhìn tui với vẻ mặt như ăn phải c*t: “...Anh ta nói cái gì?”

“Hình như đang nói chuyện đảo ngược bệnh độc...”

Tui vô tội nhìn Kiều Yến.

-----oOo-----

Chương 64: Tịch Khuê

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Nói cách khác... các loại kiến thức chuyên môn mà chị học được là thông qua cách này?” Kiều Yến vừa nghe vừa hỏi tui.

Bản thân tui cũng không rõ, bởi vì chuyện trước khi tui mở mắt, tui không nhớ gì cả.

Bỗng nhiên, giọng nam trong tai nghe đột ngột ngừng giảng, đổi thành giọng dịu dàng trầm ấm hỏi: “... Tịch Khuê, bài giảng hôm nay nghe hiểu không?”

Trong nháy mắt khi nghe được tên này, đầu tui như bị ai đó dùng búa đập vào, ý thức bắt đầu mơ hồ.

“...Sao vậy?” Phát hiện tui ngẩn người, Kiều Yến ân cần hỏi.

Sau khi phục hồi lại tinh thần, tui lắc đầu, một lần nữa tập trung vào giọng nói trong tai nghe.

Hình như đó là một cái tên đã nghe qua vô số lần.

Nhưng cảm giác thứ sáu của tui nói cho tui biết, đây không phải là tên của tui.

Không phải là tên của tui, nhưng lại giống như đã nghe qua nghìn lần vạn lần, vậy đó là tên ai...?

“Đang nói về chị à?” Kiều Yến quay sang hỏi.

Tui lắc đầu, tiếp tục nghe. D/D/L/Q/D

“Hôm nay bảo bố Tịch Khuê của ba đã ngủ say đến ngày thứ 70 rồi, thêm vài ngày nữa là sinh nhật 9 tuổi của con, ba ba nhất định sẽ ở bên con.”

“Cái này như được ghi âm từ trước.” Kiều Yến phát hiện dưới đáy ống có một cái bình đang chứa dịch lỏng, lúc này nó đang phát ra ánh sáng yếu ớt.

Thở dài chuyển nó, Kiều Yến phát hiện thao tác cái bình này lại đơn giản ngoài ý muốn.

“Có bản ghi âm từ tháng 4 năm 2004 liên tục đến tháng 10 năm 2012, chị muốn nghe không?”

Tui gật gật đầu, Kiều Yến lại cúi đầu bận bịu chỉnh cái bình: “Bỏ qua phần bài giảng, chỉ nghe khúc sau.”

“...Bảo bố, hôm nay tuyết rơi, sinh nhật vui vẻ. Ba ba rất áy náy vì trước đây ba chưa từng ở bên con, càng áy náy vì ba không phát hiện những lúc con buồn... Ba xin lỗi, Tịch Khuê không muốn nghe phải không? Hôm nay là sinh nhật của Tịch Khuê, món quà ba ba tặng cho bảo bố là “kế hoạch Tịch”, đây là một kế hoạch để ba ba có thể khiến bảo bố lần nữa trở về bên ba, ba hi vọng ba có thể bù đắp lại thâm kịch do chính ba tham dự làm ra, cũng hi vọng sẽ bù đắp được nỗi đau của những gia đình mắc chứng tự kỷ khắp thế giới.”

... ..

“Hôm nay là Giao thừa, đêm 30, Tịch Khuê đã ngủ say 620 ngày. Chuyện khiến ba ba hối hận nhất cả đời này là giao con cho người đàn bà kia, ba là một người ba tồi... Ba không thể tha thứ cho bản thân, cũng không hi vọng xa vời Tịch Khuê có thể tha thứ cho ba, nhưng ba ba nhất định có thể làm ra thuốc chữa cho Tịch Khuê, bồi thường cho Tịch Khuê gấp bội tất cả những thứ mà con phải có... Ngủ ngon, bảo bối của ba.”

... ..D/D/L/Q/D

“Sinh nhật vui vẻ, Tịch Khuê của ba, đây đã là sinh nhật lần thứ 6 sau khi con ngủ say rồi. Bắt đầu từ hôm nay, con đã là một cô bé 14 tuổi rồi nhé. Ba xin lỗi, ba vẫn phải cho con ngủ thêm một khoảng thời gian nữa... Ba ba vẫn chưa từ bỏ, chỉ cần thêm một chút thời gian nữa thôi. Kế hoạch Tịch sắp bước vào giai đoạn thử nghiệm, ba ba mãi mãi yêu con, bảo bối của ba.”

... ..

“Hôm nay là ngày tiêm bệnh độc tịch, Tịch Khuê có đang sợ không? Ba ba đã cố gắng hết sức tính toán theo công thức rất nhiều lần, bệnh độc Tịch tuy sẽ xâm nhập vào não con, nhưng sẽ chữa trị hệ thống trung khu thần kinh của Tịch Khuê từ bên trong, Tịch Khuê đừng sợ nhé, bệnh độc Tịch là bạn tốt đến giúp Tịch Khuê. Nếu bệnh độc dung hợp thành công, sau này Tịch Khuê vẫn còn phải tiêm bệnh độc Khuê, là một dạng có cùng phương hướng nghiên cứu với bệnh độc Tịch, chỉ cần hai loại này dung hợp, Tịch Khuê, con sẽ có thể sống như một cô bé bình thường. Đến lúc đó, ba ba nhất định sẽ dẫn con đi công viên trò chơi... Ha ha, Tịch Khuê lớn vậy rồi, chỉ sợ sẽ không thích công viên trò chơi nữa nhỉ? Dù thế nào thì... Ba ba vẫn sẽ chờ ngày con tỉnh lại.”

... ..

“Hai năm rồi... tại sao không có bất cứ dấu hiệu dung hợp thành công nào? Chẳng lẽ ngay từ đầu phương hướng của kế hoạch Tịch đã sai rồi

sao? Ba xin lỗi, Tịch Khuê, chờ ba ba thêm một chút nữa...”

... ..

“Con đã quen với hoàn cảnh mới chưa? Đây là nơi ba sinh ra, vì một số nguyên nhân nên ba phải trốn mấy người xấu, vậy nên ba mới mang theo Tịch Khuê đến đây, kế hoạch Tịch vẫn còn đang tiến hành, ba ba sẽ không từ bỏ.”

... ..

“Ba xin lỗi... Tịch Khuê, đây là lần cuối cùng ba ba nói chuyện với con... Đến tận phút cuối... Ba vẫn không thể cứu Tịch Khuê được... Ba xin lỗi, ba rất xin lỗi con... Nếu có kiếp sau... Tịch Khuê vẫn muốn làm con gái của ba chứ?”

D/D/L/Q/D Nước mắt không thể khống chế được từng giọt từng giọt trượt ra khỏi vành mắt tui.

Không phải linh hồn đang buồn, mà là cơ thể, cơ thể tui đau như bị xé rách, lúc này, thân thể không chịu sự khống chế của tui, cứ ra sức rơi nước mắt.

Kiều Yến ở bên yên lặng giúp tui lau nước mắt, ôm tui vào lòng.

“...Đó là ba ba của Hách Hách à?”

Đó là... ba ba của Hách Hách?

Tịch Khuê, là Hách Hách?

“Kế hoạch Tịch... Kế hoạch X. Bệnh độc Tịch, bệnh độc X... Bệnh độc Khuê, bệnh độc G. Thì ra là đặt tên như vậy. Hách Hách, thì ra tên chị là Tịch Khuê, Tịch Khuê...”

Không, tui bỗng nhiên chống cự, tui là Hách Hách, tui là Hách Hách, tui

không phải Tịch Khuê gì hết!

Kiều Yến im lặng nhìn tui một lúc, đặt một nụ hôn dịu dàng lên khóe mắt phỉếm lệ của tui: "... Chị mãi mãi là Hách Hách của em."

Trì hoãn một lúc lâu, tui mới lần nữa nắm lại quyền không chế cơ thể, loại cảm giác không thể khống chế được này không hề khiến người ta cảm thấy vui vẻ, chỉ việc mất đi quyền khống chế tuyến lệ cũng khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Ma xui quỷ khiến, tui đẩy Kiều Yến ra, đến bên giường cầm lấy con gấu bông cũ nát kia.

Từ chỗ có những dấu vết rõ ràng nhất xé gấu nhỏ thành hai nửa, một khe hở tách ra như bị người nào đó lần nữa xé toang, nhưng đường may lại có hai đường, một đường vụng về nhưng cẩn thận, một đường vội vàng mà lẫn lộn.

"Hách Hách...?"

Kiều Yến nhìn kĩ, thấy tui lần nữa từ đường kim xé gấu nhỏ ra.

Bên trong xem ra bất quá chỉ là một đồng bóng bình thường, nhưng tui lại lấy từ trong đó ra một cái USB màu đen nhỏ.

"Đây là..." Kiều Yến nghiêm túc đến gần.

Bên cạnh USB còn có một tờ giấy cuộn lại, tui mở tờ giấy ra, bên trên có một hàng chữ viết ngoáy: "Mặc kệ anh là ai, anh có thể lấy đi tất cả tư liệu, nhưng đổi lại tôi mong anh có thể chăm sóc con gái tôi. Mật mã USB là nhũ danh của con gái tôi, chỉ khi nó tỉnh lại mới có thể chính miệng nói cho anh biết. Đây là lời thỉnh cầu cuối cùng của tôi, cha của kẻ hoạch X."

Mật mã là nhũ danh của tui?

Bản cương thi có biết cái nhũ danh nào đâu? Ai đó cho tui biết nhũ danh của bản cương thi là gì thế?

Cương Cương? Thi Thi? Tiểu Cương Cương? Tiểu Thi Thi?

-----oOo-----

Chương 65: Kiều Yến trung khuyến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dọn sạch kiến trúc dưới đất một phen, tui và Kiều Yến tiếp tục ở lại trong này.

Dù sao so với những nơi khác, nơi ẩn tàng dưới đất này càng an toàn hơn.

Từ lần bị kích thích trước, bây giờ mỗi ngày vừa mở mắt ra đã bắt đầu học những bài giảng được lưu lại trong bình. Ngay cả lúc đang lăn đật với bản cương thi cũng không chút nào lơ là, dẫn đến gần đây những lúc tui đang làm vận động “nhét”, nhóc con lại đang trong tình trạng nghiêm túc suy nghĩ sâu xa, vừa đắm vào vẫn có thể kịch động ghi ghi chép chép.

Bản lĩnh một người làm hai việc bị tên nhóc này phát huy đến đỉnh cao.

Thật ra bản cương thi là một người có tấm lòng nhân từ, tui cũng đâu muốn quấy rầy nhóc, hết cách, bản cương thi đã từng nhiều lần khuyên Kiều Yến gỡ chuối xuống cho bản cương thi tự chơi nhưng cứ bị nhóc vô tình bác bỏ, chỉ có thể chấp nhận như vậy.

Vừa chăm chỉ học tập, Kiều Yến cũng đồng thời không quên giao cho tui nhiệm vụ, đó chính là nhớ lại xem nhũ danh của mình là gì.

... Không bấy cương thi sẽ chết à?

Vì thế, để bồi thường cho bản thân đã cố gắng suy nghĩ, tui ra sức áp bóc lột trái chuối của Kiều Yến ra nước.

Tuy cấu tạo cơ thể của Kiều Yến đã bị tui cảm nhiễm, nhưng một đêm mười lần gì gì đó quả nhiên vẫn quá miễn cưỡng, may mà chất có thể bù lại lượng, về điểm này, Kiều Yến học được lần sau so với lần trước còn tốt hơn, mãi đến một ngày lại lăn sàn nhà, Kiều Yến bỗng mang vẻ mặt khó xử, tui hỏi nguyên nhân, nhóc nói rằng: “Chúng ta sẽ có tiểu bảo bảo à?”

Nhìn nhau ba giây, bản cương thi như bị xét đánh, hoảng sợ nhìn về phía bụng dưới bằng phẳng của Kiều Yến.

... Tiểu bảo bảo?

Lăn đất sẽ xuất hiện tiểu bảo bảo? Đùa cái gì vậy?!

Phần thưởng đặc biệt gì gì đó hả?!

“Hách Hách thích trẻ con không?”

Vẻ mặt chờ mong đó là muốn cái giống gì...?

“Em muốn làm ba ba.”

Đừng... đừng nhìn tui bằng ánh mắt lấp lánh đó...

Sợ hãi lăn đất sẽ có phần thưởng đặc biệt, bản cương thi lập tức đưa ra một lựa chọn đau khổ, quyết định không lăn đất nữa.

Bản cương thi vẫn luôn có sự tự chủ kinh người, nói không lăn liền không lăn, nếu lăn ra phần thưởng đặc biệt không phải từ nay về sau sẽ có người tranh Kiều Yến với tui hả? Không được không được đâu, tuyệt đối không được.

Từ sau khi ngừng hoạt động mỗi ngày này, tui nhìn ra Kiều Yến không quen, cảm dục không quá hai ngày, tui bất động mà địch lại bắt đầu nghĩ biện pháp, cũng may bản cương thi ý chí kiên cường, không hề bị thuyết

phục, mặc kệ là cộ cộ cộ cực nóng hay là nửa đêm thở dốc, bản cương thi cũng xem như không nghe thấy, mưu kế của địch nhân đã bị phá nát.

Giữa trưa, ma chướng của Kiều Yến lại đánh úp tui.

“Ngày thứ bảy, hôm nay nơi đó lại không thoải mái?” Kiều Yến đen mặt cực kỳ bất mãn nhìn tui.

Sữa chua...?

“Ăn rồi.” Da mặt Kiều Yến giật giật.

Đau trứng?

“... Hách Hách, em đã từng dặn chị đừng học những từ ngữ linh tinh chưa?” Bàn tay lớn của Kiều Yến chộp lấy tui.

Từ từ! Có người tới!

Tui xoay người chạy nhanh ra ngoài, tay Kiều Yến chụp hụt, chỉ để lại nhóc hỏn hển quất to.

Hừ, bản cương thi đâu phải đồ ngốc, nhìn Tịch Khuê gì đó và ba của cô ấy, còn có Hân Hân và ba cô bé nữa, tui có thể đoán ra, thứ phần thưởng đặc biệt nhất định sẽ tranh Kiều Yến với tui, bản cương thi thông minh vậy, sao có thể để nó làm thế được?!

Hừ! Phần thưởng đặc biệt là tiểu tam! Thấy ghét! Ghét nhất luôn!

Ủa...? Tịch Khuê hình như là bản cương thi? Thôi, không cần so đo chi tiết.

Từ khi máy phát điện được khởi động lại, Kiều Yến đã sửa lại thang máy nối liền nhà trọ và kiến trúc dưới đất, bây giờ bọn tui ra ngoài vô cùng thuận tiện. Tui ra khỏi đây bằng thang máy, một đường chạy thẳng đến chỗ cửa vào nhà trọ, phanh gấp, tông ngã một vật thể không rõ đang

kêu lên thảm thiết mới ngừng lại: “Đậu xanh! Rau muống! Hách Hách đáng ghét!”

“A!” Ngoài cửa lớn là Khương Kiến với vẻ mặt như bị hù suýt chết, hét về phía tui: “Hách Hách mau tránh ra, ở đây có người tiến hóa kiểu mới...Ủa? Đâu rồi?”

“Đội phó, đang ở dưới chân Hách Hách.” Dương Nhất Phẩm bất đắc dĩ nhún vai, thu súng lại.

“Cái gì?”

Tui và Khương Kiến cùng nhìn xuống dưới chân tui.

“Gầm gừ... gừ gừ...”

A... có lỗi quá... Tui biết sai liền sửa, không chỉ nâng sĩ quan zombie dậy còn thay anh ta sửa lại đầu bị lệch cho đúng.

“Hách Hách! Hắn rất nguy hiểm, em làm gì vậy! Mau tránh ra!” Khương Kiến gấp không chịu được, gào âm lên.

Nguy hiểm? Tui sờ đầu sĩ quan zombie, sĩ quan zombie ra vẻ hướng thủ, cúi người ra sức đưa đầu về phía tay tui cọ cọ.

“Anh ta tên là Gừ Gừ.” Tui quay đầu nhìn Khương Kiến đang trợn mắt há mồm.

“Gừ Gừ... Gừ Gừ á? Zombie...tên Gừ Gừ? Gừ Gừ?” Khương Kiến đồ dẫn lặp lại.

“Các người...” Kiều Yến rốt cuộc cũng đuổi kịp thấy hai người bắt mắt, phản ứng đầu tiên là quan sát xem bốn phía có mai phục hay không.

Phần tử luôn nổi trội trong đội Dương Nhất Phẩm thấy dáng vẻ của Kiều Yến thì buồn cười: “Đội trưởng, đừng sợ, chỉ có hai chúng tôi.”

“... Tôi đang quan sát thời tiết thôi.” Kiều Yến ho một tiếng, nhìn hai người: “Đi ngang qua đây à?”

“Anh nói đi ngang qua, đội trưởng em tin à?” Khương Kiến giận dữ hừ một tiếng.

“Sao hai người biết tôi ở trong này?”

“Vưu Bằng Siêu nói cho bọn tôi biết, vốn chỉ định đến đây thử vận, không ngờ thật sự tìm được.” Dương Nhất Phàm nói.

“Không bị theo dõi chứ?” Kiều Yến nhìn sau lưng họ.

“Đội trưởng, em coi thường anh quá nha, trong trường quân đội môn anh giỏi nhất là phản trình sát đó! Trong trường anh là số 1!” Khương Kiến lại ồn ào.

“Trong những thủ hạ dưới tay Hạ Du Sâm, chỉ có mình đội phó đi học.” Dương Nhất Phàm ở bên cạnh phá đám.

“Dương Nhất Phàm, cậu không ngáng chân tôi là không được à?” Khương Kiến một quyền quất tới Dương Nhất Phàm.

“Xử lý đội phó, tôi sẽ thành lão nhị.”

“Vào trong trước đi.” Kiều Yến ngoắc tay, ra hiệu.

“Dạ!” Hai người cọt nhả lập tức nghe lệnh.

Bản cương thi nói rồi mà, hai người này, ngu ngu, ngu ngu, ngu ngu.

Tui sờ sờ Gù Gù, sau đó bắt kịp ba người.

“Cái con kia của em... Gù Gù, có thú cưng em nuôi?” Khương Kiến hỏi tui.

Tui quay đầu nhìn Gừ Gừ đang đứng ngoài cửa lớn trông mong nhìn tui, đáp: “Không phải đâu...”

“Vậy là gì?”

“Trai treo cửa...”

“Trai treo cửa á?” Khương Kiến trừng to mắt.

“Hách Hách thật nổi bật, thật mạnh mẽ!”

“Đội phó, ý Hách Hách là môn thần nhĩ? Giống như Chung Quỳ?” Dương Nhất Phàm bổ sung thêm.

Tui vỗ mạnh tay, dọa hai người nhảy dựng, Kiều Yến cũng quay đầu nhìn tui.

“Thêm 10 phút!” (Editor: tui không hiểu cái này là sao nữa, có gì tui sửa lại sau)

-----oOo-----

Chương 66: Mục tiêu, Nhật Bản.

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Hách Hách, lâu ngày không gặp, anh càng ngày càng không theo kịp suy nghĩ của em nữa.” Khương Kiến giơ tay đầu hàng.

Lúc lên thang máy lầu 42, Khương Kiến và Dương Nhất Phàm vô cùng ngạc nhiên: “Thang máy vẫn còn dùng được?”

“Bên dưới có máy phát điện địa nhiệt.” Kiều Yến trả lời.

“À.. đúng nhĩ, thành phố Đan Phù là thành thị có tài nguyên địa nhiệt

phong phú nhất nước ta mà.” Khương Kiến gật đầu.

Dùng chìa khóa mở cửa, Khương Kiến và Dương Nhất Phàm vừa đánh giá bài trí trong phòng vừa hỏi: “Hai người ở đây.”

“Đây là phòng của Gù Gù.” Tui nói, chỉ buồng vệ sinh bên trong: “Chúng tôi ở trong kia.”

“... Gù Gù ở trong phòng, hai người ở trong WC?” Mặt Khương Kiến đầy hoảng sợ.

“Anh thấy có thể à?” Kiều Yến nghe vậy quay đầu tròn trắng mắt nhìn Khương Kiến.

Vào buồng vệ sinh, Kiều Yến kéo cửa tủ quần áo ra, một thang máy mở rộng lộ ra trước mắt mọi người.

“Trời đất! Tiên tiến vậy sao!” Khương Kiến hét to.

Bốn người vào thang máy xong, cửa chậm rãi đóng lại.

“Đội phó, tôi cảm thấy như mình đang bước vào một cái tổ chức thần bí vậy.” Dương Nhất Phàm nói.

“Sinh vật thần bí thì có, tổ chức thần bí thì không” Khương Kiến chọc ghẹo tui: “Hách Hách, nghe nói lần trước em đại náo căn cứ hải, lúc đó anh không ở đó, hối hận gần chết! Nghe nói lúc em biến thân không chỉ có thêm nhiều tay nhiều chân mà còn có cánh nữa hử?”

... Anh chắc là anh không nhầm người chứ?

“Hách Hách, lúc trước Từ Tĩnh đã bị phát hiện, cô biết chưa?” Dương Nhất Phàm bỗng hỏi.

Ánh mắt Kiều Yến chuyển về phía Dương Nhất Phàm.

“Lúc bị phát hiện, tay chân cô ta đã bị chặt đứt, đầu lưỡi cũng bị cắt, trên mặt thì nát nhừ, thảm trạng đó tôi không nhìn nổi luôn.”

“...Đáng đời.” Kiều Yến nhàn nhạt nói một câu.

“Nếu không phải trên người cô ta có bằng tên của tổ Tiến Hóa, có người phát hiện ra cũng sẽ không quan tâm đến sống chết của cô ta. Lúc bị đưa đến căn cứ trung tâm, Từ Tĩnh chỉ còn một hơi, khi tôi và Khương Kiến tới, nghe nói sự sống đã ổn định, những cái khác thì không rõ ràng.”

“Nói thật, anh thấy cô ta chết quách đi cho rồi.” Khương Kiến thở dài: “Chắc là ai đó đã thay đội trưởng và Hách Hách trút giận, nếu không sao mà khéo thế. Không tới hai ngày từ sự kiện hồ Thanh Hải, Đoàn trưởng và Từ Tĩnh đều không thấy tăm hơi.”

“Không biết Đoàn trưởng còn sống hay không nữa.” Dương Nhất Phàm thêm vào.

“Nếu giống Từ Tĩnh, không bằng chết đi.” Khương Kiến trợn mắt.

Uhm... bản cương thi không biết gì hết á, tui nhìn trời.

Thang máy “đình” một tiếng mở ra, Khương Kiến dẫn đầu bước chân ra, vừa thấy toàn cảnh đầy thiết bị điện tử liền mở to mắt.

“....Đậu xanh sa mạc Gobli tiêu rồi...” Khương Kiến tròn mắt.

“Cái gì? Tám cái áo mưa?” Tui không hiểu lặp lại.

“Đừng học theo anh ta.” Kiều Yến nhú mày.

“Đội trưởng, Hách Hách, hai người đang làm gì vậy, quá khoa trương rồi?” Dương Nhất Phàm cũng ngây người nhìn những thứ này.

“Nếu đã là người mình, Hách Hách không định giết các anh thì tôi cũng vậy. Hách Hách là con gái của cha của kế hoạch X, đây là phòng thí

nghiệm cuối cùng nơi cha của kế hoạch X ở khi còn sống, Hách Hách đã bị tiêm bệnh độc X ở đây.” Kiều Yến nói.

Ngây người vài giây, Khương Kiến và Dương Nhất Phàm đồng thanh hét to: “Cái gì?!”

Ôi, hù chết cương thi rồi. dien~dan~LQD

Cô gắng giải thích đơn giản một phen, Khương Kiến và Dương Nhất Phàm cuối cùng cũng hiểu được hoàn cảnh hiện tại.

“Nói vậy, bệnh độc X, G nguyên bản là thuốc trị liệu chứng tự kỷ?” Dương Nhất Phàm hỏi.

“Đáng tiếc, thất bại rồi. Trước mắt thông tin đã biết, chỉ có Hách Hách vẫn còn giữ được thần trí của con người, những người nhiễm bệnh độc khác đều đã biến thành zombie, mà bệnh độc G bởi vì vẫn chưa được tiết lộ nên tư liệu tương quan cũng không rõ ràng.

Sai rồi, thành phố Lục Bàn Thủy có một con bị nhiễm vi-rus bệnh độc G, đó là con bị nhiễm bệnh độc G duy nhất mà tui thấy.

Tui âm thầm sửa lại trong lòng, Kiều Yến còn không biết ngày đó nhóc đã dạo một vòng quanh quĩ môn quan đâu nha.

“Vậy đội trưởng em thì sao? Sau khi em rời khỏi bọn anh ở hồ Thanh Hải đã có gì xảy ra?” Khương Kiến gấp gáp hỏi.

“Sau khi đội trưởng mất tích, mọi người trong căn cứ nói đội trưởng không còn hy vọng, nhưng đội phó rất cứng đầu, nói muốn tự đi tìm, tôi cũng không tin đội trưởng mạnh như vậy lại không đánh lại những thứ xấu xí kia nên tôi cũng đi theo.” Dương Nhất Phàm cười cười.

Tuy rằng tình huống tường tận ra sao tui đã nghe Kiều Yến kể nhưng tui vẫn không nhận được mà động tai nghe.

“...” Kiều Yên yên lặng một lát, như đang nhớ lại tình huống lúc đó, sau đó nhóc thấp giọng kể: “Lúc có lượng lớn zombie tập kết ở hồ Thanh Hải, máy bay trực thăng của Chiến Phũ cũng đến, khi đó tôi đã hôn mê, lúc tỉnh lại đã ở trên máy bay trực thăng rồi.”

Oa... sao lại tỉnh lược hết mấy phần quan trọng rồi? Cái đoạn kịch tính lặn xuống hồ cứu tui, tìm đến mức hết oxi mém chút nữa chết chìm sao lại cắt rồi?

Được rồi, đã thú trưởng thành sẽ biết ngại ngùng, bản cương thi hiểu, hiểu mà.

“Tại sao Chiến Phũ lại xuất hiện ở hồ Thanh Hải?” Khương Kiến sửng sốt.

“Đội phó, zombie tụ tập với quy mô lớn ở hồ Thanh Hải, cậu thấy Chiến Phũ có chú ý hay không?” Dương Nhất Phàm bất đắc dĩ hỏi.

“Sau đó thì sao? Đội trưởng, sao em chạy thoát được?”

“Em dùng cái giá là một con mắt và một cánh tay để đào thoát.” Kiều Yến trầm tĩnh nói.

“What?!” Khương Kiến hú lên quái dị: “VẬY BÂY GIỜ TRÊN NGƯỜI EM LÀ GÌ? Anh bị ảo giác à?”

Kiều Yến không nói, chỉ giật giật tay trái, sau đó “xoạt” một tiếng, năm căn xương ngón màu trắng tay xuyên ra khỏi đầu ngón tay.

“Rầm...” Kiều Yến vung tay lên, tấm biển báo bên cạnh ngã rầm xuống, máy móc bên trong bị cắt làm hai nửa, đường cắt sắc bén, trơn nhẵn.

“...” Khương Kiến nhìn ngơ ngác.

“Cái gì? Tám cái áo mưa?” Tui lại chứng thực với Khương Kiến.

“Đội trưởng! Cậu ngẫu quá rồi!” Dương Nhất Phàm kích động không thôi.

“Wow! Wow! Đội trưởng, dạy anh! Dạy anh!” Khương Kiến nhào về hướng Kiều Yến.

Kiều Yến vươn tay ra ngăn Khương Kiến lại, trầm giọng nói: “Đây là cửa Hách Hách, mắt phải và tay trái của em đều là cửa Hách Hách.”

Dương Nhất Phàm và Khương Kiến lập tức im lặng, ánh mắt chuyển đến người tui, cụ thể là tập trung nhìn mắt và tay tui.

“Chỉ có bên ngoài nhìn được, bên trong rất xấu.” Tui giơ cánh tay trái lên, nhéo nhéo một chút, máu đỏ sậm liền trào ra ngoài da.

“Được rồi được rồi được rồi... em trực tiếp trả lời bọn anh là được, đừng phá nó làm gì! Khăn tay.... A, băng gạc, băng gạc....” Khương Kiến gấp đến xoay vòng.

“Bên trong là máu xấu, phải thường xuyên thải ra.” Tui không để ý, nói.

Kiều Yến gật đầu với hai người để xác minh lời tui nói.

“Làm anh sợ muốn chết.” Khương Kiến thở phào nhẹ nhõm.

“Đội trưởng, kể tiếp đi, sao cậu thoát được?” Dương Nhất Phàm hỏi.

“Bọn họ đưa tôi đến phân bộ của Chiến Phủ ở tỉnh Thanh hải.” Dừng một lát, Kiều Yến lại nói tiếp: “Bọn họ canh phòng vô cùng nghiêm mật, mỗi ngày còn tiêm thuốc mê cho tôi, mãi đến khi tôi tìm được chỗ hở. Lúc tôi trốn khỏi phân bộ, cánh tay đã bị hoại tử nghiêm trọng, mắt bị nhiễm trùng nặng.”

“Đội trưởng tự...” Dương Nhất Phàm dò hỏi.

“...Ừ.” Im lặng một lát, Kiều Yến trả lời.

Đoạn này, lần nào nhắc tới cũng làm cho tui nổi giận, tui không thể tưởng tượng cảm giác trong lòng của con thú lớn tui coi như bảo bối tự mình làm hết mấy việc này.

Âm..

Tui vỗ bàn, dọa Khương Kiến sợ hãi nhảy dựng lên.

Âm ầm vài tiếng, cái bàn chịu không nổi, sập luôn,

“Đánh, Chiến Phủ!” Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, tui lên giọng.

Dám leo lên đầu bàn cương thi, thù mới hận cũ tính chung một lần!

“Nói sao thì Chiến Phủ bên đó, ba ba của Hách Hách có thể đang ở trong tay bọn họ.” Kiều Yến cũng nói.

“VẬY... đánh kiểu gì?” Khương Kiến ngốc ngốc hỏi.

“Lúc tôi quay lại tỉnh Thanh Hải, nơi đó đã bị phân bộ của Chiến Phủ vút bỏ, tôi không tìm được bất cứ thứ gì hữu dụng.” Kiều Yến nói.

“Tôi biết! Tôi đã từng nhìn thấy trong báo cáo của Liên Trưởng, tôi biết phân bộ lớn nhất của Chiến Phủ ở châu Á nằm ở đâu!” Dương Nhất Phàm bồng nói.

“Ở đâu?”

Khi tầm mắt của ba người đã tập trung nhìn Dương Nhất Phàm.

“--Nhật Bản.” Dương Nhất Phàm trả lời khẳng định như chém đinh chặt sắt.

-----oOo-----

Chương 67: Đội Diễm Ngộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Từ từ... mấy người nói thật à? Bốn người chúng ta? Mấy người chán sống rồi hả?” Khương Kiến hét lớn.

“VẬY 6 người?” Tui nghĩ nghĩ, nói.

Thêm Gù Gù và Kiều Úc là được 6 người rồi.

“Làm ơn đi! Sao em không ngấm lại xem đó là đâu, chỉ có mấy người chúng ta không phải là đi chịu chết à? Đương nhiên là anh không sợ chết, nhưng chết kiểu ngu si vậy anh không chịu đâu!” Khương Kiến nói.

“Chết mà còn phân ra chết ngu hay không ngu nữa à?” Lần đầu tiên bản cương thi nghe cách nói này đó, chết là chết thôi, cuối cùng đều trở thành xương khô hư thối, không liên quan gì đến chỉ số thông minh chứ nhỉ.

“Nếu vì khó khăn mà chùn bước thì đó không phải là tác phong của em.” Kiều Yến trầm giọng: “Một trăm người có cách đấu của một trăm người, 6 người thì có cách đấu của 6 người, mặc kệ thế nào, em sẽ không miễn cưỡng mọi người.”

“Trời... phục mấy đứa luôn! Anh đây lặn lội đường xa tới đây chẳng lẽ còn sợ đội trưởng như nhóc ép buộc anh à? Nếu đội trưởng muốn lên, đội phó như anh lý nào lại không theo!”

“Hai người khác ở đâu?” Dương Nhất Phàm bình tĩnh hỏi.

“Gù Gù ở trên lầu... Ừm... Kiều Úc ở đây...” Tui âm thầm tìm vị trí của Kiều Úc: “Kiều Úc ở ngoài thành, để em kêu nó...”

“Đợi một chút.” Kiều Yến đột nhiên lên tiếng: “Em biết nó ở đâu, để em

đi.”

Ở đâu?

“...” Im lặng một lát, Kiều Yến thấp giọng nói: “Phế tích của căn cứ người sống sót của thành phố Đan Phù.”

... Đó là nơi mẹ Kiều và Kiều Yến Kiều Úc từng sống.

Tui gật gật đầu.

“Nhất Phàm, Khương Kiến, hai người đi theo Hách Hách, không nên ra ngoài.” Kiều Yến dặn dò hai người.

“Moá! Sao cậu ta là “Nhất Phàm”, còn anh lại là “Khương Kiến”?!” Khương Kiến kì dị lên tiếng.

“Anh không phải Khương Kiến à?” Kiều Yến nhìn anh ta khinh bỉ.

“Không phải... Ý anh là.. đội trưởng cũng gọi tên thân mật của anh đi, là thủ hạ đặc lực của em, anh không ngại được gọi là “Tiểu Kiến” đâu...”

““Kiến Nhân” được chưa?” Kiều Yến không chút lưu tình đập nát trái tim thủy tinh của Khương Kiến, sau đó bước ra khỏi phòng.

“Hu hu hu... Đội trưởng là người xấu...” Khương Kiến khóc rống lôi kéo Dương Nhất Phàm như cô vợ nhỏ bị vứt bỏ.

“Đội phó, cậu làm tôi thấy ốm quá.” Dương Nhất Phàm run lên.

“...”

“Gì đây... Hách Hách, em đừng dùng loại ánh mắt này nhìn anh chứ...”

“...” Tui và Dương Nhất Phàm đều cạn lời. dien dan Le Quy Don

“Sao thế? Ánh mắt ghét bỏ đó của hai người là sao!” Khương Kiến lại gào khóc.

“Đúng rồi, đội phó, Hách Hách, bây giờ chúng ta đã rời khỏi Chính Phủ, nhưng chúng ta vẫn kêu kêu đội trưởng và đội phó như vậy, hay là chúng ta đặt lại tên cho đội ngũ đi?” Dương Nhất Phàm lái sang chuyện khác, tránh cho lỗi tai của hai đứa tui bị Khương Kiến tiếp tục độc hại.

“Đúng, đặt tên... Đặt tên gì cho hay...” Khương Kiến tự hỏi.

Chỉ số thông minh của đứa nhỏ này... Ngay cả bản cương thi cũng không nhận tâm nghĩ sâu xa.

“Đội Yến Kiến?”

“...Gớm, tại sao trong đó lại có tên đội phó?” Dương Nhất Phàm ghét bỏ nhú mày.

“...” Đồng cảm.

“VẬY... ĐỘI YẾN HÁCH?”

“...” Sau khi lặp lại hai lần, tui đày cái tên này vào lãnh cung: “Không thuận miệng.”

“Muốn tên dễ gọi à? Để anh nghĩ coi.... A, có!”

“Nói mau!” Dương Nhất Phàm kỳ vọng.

“Lấy tên đội trưởng và em của đội trưởng ghép lại: “Đội Yến Úc!”

“Đội Diễm Ngộ...” Dương Nhất Phàm hóa đá. (Editor: hình như là đồng âm)

“Đội Diễm Ngộ...” Tui thầm đọc lại.

Ừm... dễ gọi dễ nhớ, không tồi.

“Thông qua.”

“Cái gì? Hách Hách, em nói thật hả?!” Lúc này đến phiên Dương Nhất Phàm mất bình tĩnh.

Kháng nghị vô hiệu.

Cứ thế, tiểu đội 6 người của bọn tui, đội Yến Úc thành lập.

Kiều Yến đi từ sáng, đến chạng vạng còn chưa về.

“Chúng ta có nên đi tìm đội trưởng không?” Khương Kiến ngồi trên ghế sofa mài da ngứa.

“Đội phó, cậu nghỉ chút đi, cậu đã lặp lại câu này 30 lần trong 1 tiếng đồng hồ rồi.” Dương Nhất Phàm ngẩng mặt khỏi màn chém giết trên máy tính.

Tui ngáp một cái.

“Hách Hách, em nói gì đi!” Khương Kiến chuyển sang tui.

Coi như không có Khương Kiến đáng ghét, tui vừa ngáp vừa rời khỏi sofa, mở cửa phòng nghỉ ra.

diễn đàn Le Quy Don

Kiều Yến đang ở ngoài chuẩn bị vào cửa ngăn người, sau đó bước vào phòng nghỉ.

Kiều Úc ở sau lưng nhóc.

Trên người cả hai đầy bùn đất, trên mặt còn mấy vết dơ.

“Đội trưởng, sao thế này?” Dương Nhất Phàm ngạc nhiên, thoát khỏi thế giới cờ vua, trên màn hình có một chữ “LOSE” to tướng.

“... Không có gì” Kiều Yến lau mặt, không muốn nhiều lời. Mặt Kiều Úc không vui không buồn, cũng không nói câu nào.

Dương Nhất Phàm thức thời dừng đề tài này lại.

Khương Kiến xem ra vẫn còn xú thông minh, anh ta không hỏi đến cùng.

“Trên đường về, tôi đã điều tra Đài Truyền Hình. Tôi tìm thấy một chiếc máy bay trực thăng dân dụng, nhưng chúng ta không ai biết lái.” Kiều Yến ngồi xuống sofa, nói.

“Có sách hướng dẫn không?”

“Đội phó, cậu tưởng nhìn sách hướng dẫn thì sẽ biết lái máy bay trực thăng à?” Không đợi Kiều Yến mở miệng, Dương Nhất Phàm đã bác bỏ ý kiến của Khương Kiến.

... Anh ta tưởng dùng nồi cơm điện sao?

“Tôi đề nghị sử dụng xe hơi trước đã, ven đường lại vơ vét nhân tài có thể điều khiển máy bay.” Dương Nhất Phàm nói.

“Chỉ có thể như vậy.” Kiều Yến gật đầu đồng ý.

“Đúng rồi, đội trưởng, bọn anh đã chọn ra một cái tên đội, em nghe thấy cũng mừng quá vui nhá.” Khương Kiến cười hì hì nói với Kiều Yến.

“Tên đội?”

“Lấy tên đội trưởng và tên em trai em ghép lại, em đoán xem?”

“...” Như nghĩ tới cái gì đó, mặt của Kiều Yến và Kiều Úc đồng thời đen lại.

“Không sai! Tổ 6 người vượt thời đại! Đội Diễm Ngộ! Moa hahah A!

Đừng đánh anh mà, sao lại đánh anh!”

“... Hách Hách còn nhớ dáng vẻ của ba ba như thế nào không?” Kiều Úc dùng giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng hỏi, như hoàn toàn không nhớ lần trước mình là kẻ đóng sầm cửa bỏ nhà đi.

Lựa chọn mất trí chứ gì... Ai chẳng biết.

Tui lắc đầu.

“Mở mắt ra thì những chuyện trước kia đều không nhớ rõ.” Để hai người không thể đọc hiểu mắt tui, tui dùng ngôn ngữ để nói.

“Vậy làm sao tìm? Trực tiếp sang phân bộ Nhật Bản bắt người để hỏi?” Khương Kiến hỏi.

“Tên tuổi của cha của kế hoạch X dùng tốt hơn mắt.” Kiều Yến nói.

“Trong tay cha của Hách Hách có thể nào sẽ có vắc- xin phòng bệnh độc X không?” Dương Nhất Phàm cũng hỏi.

“Việc này có thể, từ bản ghi âm đã nghe, tôi không tin ông ấy sẽ tiêm bệnh độc cho Hách Hách nếu không có vắc- xin phòng bệnh.”

“Nếu tìm được vắc- xin phòng bệnh thì tốt rồi, thế giới này sẽ được cứu.” Dương Nhất Phàm chân thành nói.

“...” Áo giác hả? Sao tui thấy Kiều Úc đang dựa vào cửa như đang cười lạnh vậy?

“Đúng rồi, không phải Kiều Úc ở thủ đô à? Sao cậu ở đây?” Khương Kiến nhìn về phía Kiều Úc.

“Tôi đến tìm anh hai và Hách Hách.” Kiều Yến treo một nụ cười nhạt.

“Ra là vậy... Cậu cũng giỏi quá nhỉ, đi một mình? Còn đi xa vậy?”

Khương Kiến không dám tin.

Kiều Úc mỉm cười, không trả lời.

“Khi nào chúng ta xuất phát đây? Anh đề nghị chúng ta đừng đến gần phương Bắc, lúc anh và Khương Kiến rời khỏi thủ đô, cả phương Bắc đã bị giới nghiêm, tất cả đang tìm Hách Hách.”

“Đi thẳng về hướng Đông, đến sát vùng duyên hải.” Kiều Yến suy nghĩ rồi quyết định.

-----oOo-----

Chương 68: Ông đây kiệt xuất nhất thiên hạ.

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Hu hu hu... con xin lỗi... con xin lỗi mà... Con sai rồi, con sai rồi... Mẹ đừng đánh con... đừng đánh con nữa mà...”

“Mẹ đã dặn con là không được ăn ở trên giường rồi mà?! Sao con lại không nghe lời mẹ? Sao con làm mấy chuyện khiến người ta bức bối không vậy hả?!”

“Con xin lỗi... Hu hu hu...Con xin lỗi mẹ mà... Hu hu hu... Tại vì... Tại vì...”

“Im đi! Mẹ không muốn nghe con nói dối! Mẹ chịu đủ rồi, sao con lại thế này?! Con có biết mẹ đi làm cực khổ cỡ nào không? Về nhà còn phải dọn đồ đạc rồi do con gây ra, sao con không biết thông cảm cho mẹ?!”

“Hu hu hu hu... Con xin lỗi... Con xin lỗi mà...”

“Sau này con còn đem đồ ăn lên giường ăn nữa hay không?!”

“Dạ không... hu hu hu...”

“Đủ rồi đấy! Con làm canh vương vãi khắp giường rồi, đêm nay con đứng ngủ luôn đi!”

“Hu hu hu.... Mẹ...”

“Cút ngay! Tự kiểm điểm lại mình đi!”

Đây là.... Ký ức của tui? dien_dan_Le_Quy_Don

Không... không phải là ký ức của tui, tui chỉ là một người đứng xem, một người trong suốt thờ ơ, lạnh nhạt.

Cảnh trong mơ từ từ biến mất, ý thức lần nữa trở về thân thể tui.

Tiếng xe hơi xóc nảy trong đêm khuya đặc biệt rõ ràng, trong xe có mấy người đang nhỏ giọng nói chuyện.

“VẬY... bây giờ Vương Bằng Siêu thành đội trưởng rồi?” Đây là tiếng của Kiều Yến.

“Đúng, bây giờ anh ta đồng cấp với Hạ Du Sâm rồi.” Dương Nhất Phàm nói.

“Đội trưởng có cảm thấy...?” Khương Kiến do dự hỏi.

“Không.” Kiều Yến trả lời dứt khoát, “Mỗi người có sự lựa chọn khác nhau, không nên để tình cảm chi phối.”

“Lúc tôi đi, Vương Bằng Siêu có gửi lời, anh ta nói anh ta không thể báo ơn, anh ta rất xin lỗi.” Dương Nhất Phàm nói.

“Thật ra, người bị tình cảm chi phối hẳn là đội trưởng nhỉ?” Khương Kiến cười ha ha.

Dương Nhất Phàm nghe thế cũng cười.

“Ấy, cười gì mà cười, để Hách Hách và Kiều Úc nghỉ ngơi, đừng đánh thức họ.” Khương Kiến chỉ cho phép châu quan đốt lửa nhưng không cho dân chúng thấp đèn.

“Nói đi cũng phải nói lại, đội trưởng, tính cách của cậu và anh em của cậu hoàn toàn khác nhau nha.” Tiếng của Dương Nhất Phàm.

“Chắc là do hoàn cảnh khác nhau?” Kiều Yến ngập ngừng, trả lời.

“Hả? Hồi nhỏ hai người không ở chung với nhau?”

“Từ lúc 11 tuooit, Hách Hách đã nuôi tôi rồi.”

Một bàn tay lạnh lạnh phất qua sợi tóc nơi gò má tui, mang theo mùi khiến người khác an tâm của Kiều Yến.

“11 tuổi? Vậy đến giờ đã hơn 10 năm rồi, không đúng nha, lúc đội trưởng 11 tuổi Hách Hách chỉ mới vài tuổi thôi...”

“Đội phó ngu ngốc, chẳng lẽ Hách Hách giống chúng ta sao?” Dương Nhất Phàm mắng.

“Vậy... chẳng lẽ Hách Hách không lớn lên?”

“Đang lớn.” Tui trừng mắt nghiêm túc nói với Khương Kiến.

Khương Kiến bị dọa cho nhảy dựng lên, vẻ mặt như thể bị tui hù cho chết khiếp.

“Thật à? Sao bọn anh không thấy?” Dương Nhất Phàm ngờ vực hỏi.

“U... đang lớn.”

Vừa dứt lời, Kiều Yến vội ho khan, bịt miệng tui lại.

“Khụ... Khương Kiến, anh đổi cho Dương Nhất Phàm đi.”

“A? Ừ... được.”

Chi vậy? Bản cương thi còn chưa nói xong mà...

“Tôi ra phía sau lấy chút nước.” Dương Nhất Phàm dừng xe lại, tiện tay cầm theo mấy cái bình thủy, ra phía sau xe.

Đội Diễm Ngộ tìm được một chiếc xe duy nhất vẫn còn chìa khóa, một chiếc xe bán tải màu vàng chóa.

Gừ Gừ không có nhân quyền, bắt buộc phải ngồi khoang sau.

Nhưng Kiều Úc nguyên bản có thể ngồi trong xe cũng tự phát ra thùng xe hít bụi, việc này khiến người ta không thể hiểu nói.

Ai đó nói, trong xe không khí ngột ngạt, nhưng bản cương thi xem ra, là do lỗ thông khí quá nhỏ.

Nhìn Nhĩ Khang nhà người ta xem, chưa bao giờ than vãn về không khí, vì người ta lúc nào cũng có thể hít thở không khí trong lành! (Editor: Tui chịu, tui không biết cái này là sao nữa.)

Khương Kiến đổi chỗ, ngồi xuống ghế tài xế, Dương Nhất Phàm cũng trở lại từ phía sau xe.

Chiếc xe bán tải lại lên đường.

Ài, bản cương thi thích Pikachu hơn xe bán tải.

Ngồi lâu trên xe thật sự rất nhàm chán.

“Đến nơi chưa?” Tui chán chết, Kiều Yến thay tui hỏi.

“Vừa qua Nam Xương.” Khương Kiến trả lời.

“Nếu tình hình giao thông thuận lợi thì không đến một ngày nữa chúng ta sẽ tới Phúc Châu.” Dương Nhất Phàm nói xen vào.

“Nếu tìm không thấy người có thể lái máy bay trực thăng, chúng ta chỉ có thể...”

“Bơi qua?” Khương Kiến quay đầu hỏi.

“Đi thủ đô cướp một người.” Kiều Yến bình tĩnh đáp.

“Gì?!” “Anh lạy em luôn đó đại caaaaaa....”

Tiếng rên của Khương Kiến như tiếng quỷ khóc thán sâu vang vọng trong màn đêm.

“Trời xanh ơi, dọa chết con rồi...” Khương Kiến không chịu nổi sự đả kích liên hoàn.

“Hình như là người, đội trưởng, đến xem không?” Dương Nhất Phàm hỏi.

dien_dan_Le_Quy_Don Kiều Yến lúc nào cũng chỉ lo quét tuyết trước cửa, mặc kệ ngôi nhà người khác ẩm sương, nhưng khi nhóc con còn chưa kịp mở miệng, tui đã nói: “Đi.”

Coi như giúp tui “giết” chút thời gian, đưa tay giúp đỡ đi.

Kiều Yến nhìn tui một cái, gật đầu.

Xe bán tải chạy lon ton trên đường quốc lộ, dừng lại trước một trạm đỗ xe lớn lộ thiên.

Khương Kiến đã lên đạn, Kiều Yến vẫn bình tĩnh như cũ.

“Cạch..” Tui quay cửa kính xe xuống, hớn hở hô lên với thiếu niên đang

chạy như điên vòng vòng quanh bãi đỗ xe bên ngoài.

“Đầu xanh... Sao lại là chú...”

“Chú bắn dê!” Khương Kiến vác súng xuống xe gọi với theo thiếu niên kia.

“Còn chờ anh nói à! Súng của ông đây rơi xuống gầm xe rồi, á á á á...”

Khương Kiến dùng dùng bắn chết mấy con zombie đang cười vui vẻ đuổi theo sau thiếu niên.

“Mẹ ơi, các anh không tới ông đây sẽ mệt chết mất.” Thiếu niên há to miệng thở phì phò, ngồi chồm hổm dưới đất.

“A... Sau lưng chú còn một con kia.” Khương Kiến bỗng giơ súng lên.

“Móa!” Thiếu niên mới than mệt lại nhấc chân chạy nhanh hơn bất kỳ ai.

“Giỏi.” Dương Nhất Phàm khen tận đáy lòng.

Tiếng súng qua đi, con zombie sau lưng thiếu niên ngã xuống.

“Quen hả?” Kiều Yến hỏi.

Tui gật đầu, kể cho Kiều Yến nghe chuyện cậu ta chơi cờ nháy với tui.

“...Lúc đó chị vẫn còn tâm trạng chơi cờ nháy?”

Không được, Kiều Yến đen mặt.

Tui vội quay đầu sang chỗ khác để tránh cơn giận của nó.

“... Nữ lực sĩ! Sao cô lại ở đây? Không phải cô bị người ta dùng vài tờ tiền lừa đi chứ?!” Thiếu niên cảnh giác trừng mắt nhìn tui, không muốn đến gần chiếc xe.

Tiền? Tiền gì?

“Chú em à... bọn anh là quân nhân...” Khương Kiến- người được cho là thành viên của bọn buôn người đen mặt.

“Quân nhân thì thế nào? Tổng thống cũng có người xấu!”

“Nước chúng tôi không có Tổng Thống...” Dương Nhất Phàm cũng đen mặt.

“Gừ Gừ.”

Tui kêu một tiếng, Gừ Gừ thân thể cường tráng nhảy từ phía sau xe ra ngoài, gương mặt góc cạnh rõ ràng áp sát cửa sổ lấy lòng nhìn tui.

“Đây là Gừ Gừ. Đó là Khiêu Khiêu.” (Khiêu trong khiêu vũ, nhảy nhót)

“Ai là Khiêu Khiêu? Ai là Khiêu Khiêu hả...?!” Thiếu niên vô cùng khỏe khoắn, không cảm thấy có chút nào là “mệt chết” cả.

“Suýt... suýt...làm ơn, nhỏ tiếng chút, cậu gào lên như vậy zombie ở xung quanh kéo hết lại đây đó!” Khương Kiến cố gắng ra hiệu với cậu ta.

“Sợ quái gì! Ông đây chạy nhanh, ông đây kiệt xuất nhất thiên hạ!”

“Chú em, nơi này rất nguy hiểm, anh đưa chú đến căn cứ người sống sót.” Dương Nhất Phàm có lòng tốt nói.

“Ông không cần! Cấp bậc của ông đây khác với bọn họ! Mấy người mới là kẻ nên đến chỗ nào mát mẻ mà ở đó, đừng cản đường vòng quanh trái đất của ông...”

“Vòng quanh trái đất? Chỉ mình chú?” Dương Nhất Phàm bán tín bán nghi đánh giá cậu ta.

“Đúng vậy! Một mình ông bay từ Hawaii sang đây, ông vừa mới du lịch ở

Đài Loan, đang chuẩn bị đi... Gì đó? Định lôi kéo ông? Không có cửa đâu nhé!”

“.... Bay qua?” Kiều Yến đang bàng quan đứng bên cạnh tui, nhướn mày hỏi.

“Moa ha ha ha... Biết ngay thứ bình dân như mấy người không có kiến thức mà, ông đây chính là người ba lần đạt quán quân trong trận đấu kỹ năng bay đặc biệt của Thế giới đó... Sao? Muốn gì?!”

Trừ tui và Gừ Gừ, mắt ba người còn lại đều lóe ánh sáng xanh rồi.

“Cậu tên gì?” Kiều Úc vẫn luôn ở sau xe xuất hiện, tui nhìn qua kính chiếu hậu thấy anh ta mặc một cái áo mưa màu xám rộng thùng thình, một phần ba gương mặt ẩn dưới vành nón của chiếc áo mưa to.

“Lạc... Lạc Trạch...” Thiếu niên lắp bắp.

“... Lạc Trạch, nếu không ngại, đồng hành đi.” Kiều Úc mỉm cười, hàng răng trắng chỉnh tề phát sáng trong làn tuyết.

Kiều Úc vừa dứt lời, Gừ Gừ vác Lạc Trạch lên, đi nhanh về hướng khoang sau.

“Aaaaaaaaaa Bắt cóc... Bớ người ta có người bắt cóc trẻ vị thành niên nè...”

-----oOo-----

Chương 69: Chậu rửa chân gà, tui đến đây!

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mặc váy công chúa ba ba mua cho, đeo kẹp tóc nhỏ mẹ cho, ngồi ngay ngắn bên cạnh chiếc điện thoại chờ mẹ.

Gấu nhỏ tiên sinh, hôm nay Hách Hách và mẹ đi công viên trò chơi, mẹ đã hứa hôm nay sẽ cùng mình đi công viên trò chơi đó, sau đó mình và mẹ sẽ ăn tối ở ngoài.

Gấu nhỏ tiên sinh ở nhà một mình trông nhà nhé, phải ngoan ngoãn chờ mình và mẹ về nha...

A...Điện thoại của mẹ! Mẹ đến đón Hách Hách rồi!

Mẹ ơi... mẹ ở dưới lâu hả? Con tới liền...

“Tịch Khuê, hôm nay mẹ phải tăng ca, mẹ xin lỗi con nhé, lần sau mẹ sẽ dẫn Tịch Khuê đi chơi bù nha?”

...Hả? Tại sao? Tuần trước mẹ đã hứa với con rồi mà...Mẹ hứa hôm nay sẽ dẫn con đi công viên trò chơi mà... Tại sao? Tại sao? Tại sao vậy...?

“Sao con nói nhiều quá vậy! Không phải mẹ đã nói là mẹ phải tăng ca à! A, xin lỗi, là con gái tôi, tôi tới ngay đây...”

...Mẹ đang nói chuyện với ai vậy?

“Là cấp trên của mẹ”

... Mẹ gạt người! Gạt người! Chú kia nói là sắp trễ phim rồi, mẹ xấu! Mẹ bỏ con đi xem phim với chú khác! Mẹ xấu! Mẹ đáng ghét!

Đô... đô... đô...

...

... Đáng ghét, thật là đáng ghét.

Gấu nhỏ tiên sinh, Hách Hách không thể đến công viên trò chơi rồi.

Gấu nhỏ tiên sinh, hôm nay chúng ta cùng giỡn nhà thôi.

... ..

Hách Hách...?

Tại sao Tịch Khuê lại là Hách Hách? Hách Hách chỉ có một, tại sao Tịch Khuê cũng là Hách Hách?

Gần đây những giấc mơ kỳ quái ngày càng nhiều, nhưng có thể thử xem.

Tui kéo tay áo Kiều Yến: “Mật mã... Hách Hách.”

“Gì cơ?” Kiều Yến đang giám sát Lạc Trạch kiểm tra tình hình của máy bay trực thăng ngăn ngõ một lát mới kịp phản ứng: “Mật mã USB hả?”

Tui ừ một tiếng.

“Gì đó gì đó?” Khương Kiến nghe tiếng bu lại.

“Ba ba của Hách Hách để lại một cái USB.” Kiều Yến lấy ra một cái USB màu đen xinh xắn.

“Bên trong có thể có tài liệu liên quan đến bệnh độc hay không?” Dương Nhất Phàm kích động.

“USB do ba ba của nữ lực sĩ để lại tại sao lại có tài liệu về bệnh độc? Mở ra coi chừng là Aoi a...” Lạc Trạch đang vui đầu kiểm tra thiết bị của máy bay trực thăng ngẩng đầu lên nói thầm.

Bọn tui đang ở Tháp truyền hình của tỉnh Phúc Châu, không ngoài dự tính tìm được một máy bay trực thăng ở trong này. Để lường xem máy bay trực thăng này có thể bay qua biển hay không, bọn tui đang kiểm tra nghiêm ngặt.

“Hừ, bây giờ quyền hạn của chú không đủ, không nói với chú.” Khương

Kiến lại khoác lác.

“Quyền hạn? Quyền hạn gì?” ~DIEN~Dan~leQuyDoN

“Bây giờ chú là thành viên tạm thời của đội Diễm Ngộ bọn anh, chờ chú thành nhân vật quan trọng mới có tư cách biết những thứ cơ mật.” Khương Kiến bày ra một tư thế phóng khoáng, nói: “Sẵn nói luôn, bản đội phó là sếp thứ hai, đương nhiên có quyền hạn cao thứ hai.”

“Chính là quyền hạn của lão nhị” Dương Nhất Phàm luôn thích phá vỡ hình tượng của Khương Kiến thêm vào.

“A... vĩnh viễn là lão nhị ấy à? Ông đây cũng không lạ gì.” Lạc Trạch xùy một tiếng khinh thường.

“Chị nhớ ra à?” Kiều Yến nhìn tui.

Nằm mơ thấy. Tui thành thật trả lời.

“Nằm mơ? Lúc nào? Mới nãy?”

Tui gật đầu.

“.... Đúng cũng nằm mơ được nữa hả?” Kiều Yến đen mặt.

Đâu còn cách nào, tui chán quá mà...

“Không có vấn đề gì lớn, tôi đã kiểm tra qua một lượt, tuy có hơi nát, nhưng bay đến Nhật Bản thì không thành vấn đề.” Lạc Trạch vỗ vỗ tay, nói.

“Khương Kiến, anh và Gừ Gừ đi lấy lương thực trong xe đi, cứ để Gừ Gừ chuyển lên là được.” Kiều Yến nói.

“Hả? Tại sao anh lại đi với Gừ Gừ?”

“Gừ Gừ không biết đang đòi gì nữa, anh đi xem thử đi.”

“Đành vậy...” Khương Kiến bất đắc dĩ cùng Gừ Gừ đang hưng phấn đi.

“Tình huống gì đâu?! Đội trưởng cứu mạng!!”

Khương Kiến đang vùng vẫy, kêu thảm thiết trên người Gừ Gừ, Dương Nhất Phàm lo lắng nhìn về phía Kiều Yến, nhưng tui gạt đầu ra hiệu sẽ không có việc gì.

Vì thế, Gừ Gừ vui vẻ vác Khương Kiến xuống lầu.

“Nhanh lên nhá, đừng để bốn đại gia chờ lâu.” Lạc Trạch lười biếng ngồi chồm hổm trên đất ngáp một cái.

Chốc lát sau, công nhân khuôn vác Gừ Gừ vác theo Khương Kiến và một đồng thức ăn đóng hộp lên.

“Đội trưởng!! Làm anh sợ muốn chết, anh còn tưởng nó khiêng anh đi đâu ăn luôn chứ!” Khương Kiến chân vừa chạm đất, còn chưa hoàn hồn đã khiêu nại với Kiều Yến.

“Lần này được rồi, bốn người nào muốn đi Nhật Bản?” Lạc Trạch không hào hứng mấy, hỏi.

“Bốn người.”

“Đúng rồi, trên cái trực thăng cùi này có viết mà...”

“Quá tải đi.” Kiều Yến hạ lệnh ngăn gọn.

“Quá... Đại ca ơi! Máy bay trực thăng quá tải, anh muốn rớt xuống biển Đông à?!” Lạc Trạch nháy mắt lên.

“Ôi trời, có sao đâu, vì quốc gia thôi mà..” Khương Kiến vui vẻ nói với Lạc Trạch bé nhỏ, cười dẫn đầu bước lên trực thăng.

“Cái đó với vì quốc gia liên quan gì nhau!”

“Nhập gia tùy tục, có hiểu chưa, nhóc con...”

Lại phải trải qua một quãng thời gian nhàm chán rồi... Tui ngáp, đang định lên máy bay thì Kiều Úc bên cạnh bỗng đưa một cuốn sách qua.

“Lên đó rồi đọc.” Kiều Úc cười với tui, sau đó lên trước.

Tui cúi đầu nhìn, là một cuốn truyện tranh? Ừm... tên là: Chuyện chú thỏ?

Có vẻ rất hay nha? Tui vui vẻ trở lại.

Lên máy bay trực thăng, tuy bị quá tải nhưng cũng không chật chội như trong tưởng tượng, Gừ Gừ ngồi trên sàn, Khương Kiến và Dương Nhất Phàm hai người ngồi chen một chỗ, Kiều Úc ngồi dựa cửa sổ ngắm cảnh bên ngoài.

Kiều Yến ôm tui ngồi trên hai chân nhóc, để tui ngồi trong lòng nhóc, hai mắt nhìn truyện tranh trên tay tui, tay xoa mái tóc dài của tui, nhẹ giọng hỏi: “Ai cho vậy?”

Kiều Úc.

“Ngồi trên máy bay trực thăng vô cùng nhàm chán, từ từ đọc.” Nhóc cười nhẹ, nói.

“Thấy ghét, đội trưởng cứ thế này, bọn đọc thân như anh ghen tỵ chết mất...” Khương Kiến ưỡn lưng, trách.

“....Cô đơn lạnh lẽo hư không.” Tui làm ra một câu đối tình tẻ.

“...”

“...”

“...”

Hả? Sao thế?

Nghiêng đầu bày ra tư thế nghi hoặc, khó hiểu tiêu chuẩn.

“...Ghét! Lại vờ dễ thương!” Khương Kiến gào lên, đánh về phía Dương Nhất Phàm bên cạnh.

“Đội phó, cậu tép tép lại xiu đi...” Dương Nhất Phàm suy sụp.

Kiều Yến khẽ ho một tiếng, ôm đầu tui vào lòng nhóc.

“Ôn quá! Máy người muốn xuống biển Đông bơi hả?!” Đằng trước truyền đến tiếng Lạc Trạch mắng, cùng lúc đó, máy bay trực thăng xoay tròn thật nhanh trên không trung, dẫn đến một tràng tiếng thét kinh hãi.

-----oOo-----

Chương 70: Nữ thần

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Sắp hạ cánh rồi, chuẩn bị đi.”

Lạc Trạch nhắc xong, máy bay trực thăng bắt đầu hạ độ cao.

Kiều Yến nắm lấy tay tui.

Xuyên qua tầng mây mù mỏng manh, đã có thể thấy rõ kiến trúc bên dưới, nhiều loại kiến trúc chi chít tạo thành một khối vuông, thành thị tiêu điều vẫn lộ ra vẻ chen chúc.

“Hạ cánh xuống đâu thế?” Dương Nhất Phàm hỏi.

“Ừm... tôi nhớ đâu là... A, có!” Lạc Trạch reo lên, máy bay bỗng tăng tốc lao về phía trước.

“Mẹ nó! Thằng nhóc quỷ này thù dai thật!” Khương Kiến ôm chặt lấy Dương Nhất Phàm, cả giận.

Khương Kiến còn chưa dứt lời, quỹ đạo của máy bay trực thăng đã khẽ nghiêng trên không trung, lần này là trả thù.

Sau một phút đồng hồ, máy bay trực thăng đã từ từ hạ xuống tầng trời thấp.

Tui nhìn ra ngoài xuyên qua cửa sổ, hai bên đều là những hàng cây cao lớn phủ đầy tuyết trắng, không khí xung quanh tràn ngập sự tĩnh lặng trang nghiêm.

Máy bay hạ cánh, Lạc Trạch xoa tay từ khoang trước bước ra: “Lạnh chết bốn đại gia, ê, chuẩn bị đồ cho tôi chưa?”

“Đồ gì?” Khương Kiến ngẩn người.

“Mấy đại ca... chẳng lẽ định để tôi mặc áo tay ngắn làm kem que hả?!”

“Chết, anh không nghĩ đến có chênh lệch nhiệt độ trong ngày, không mang theo quần áo.” Khương Kiến vỗ tay, hối hận.

“.... Tôi cũng không nghĩ đến, tôi xin lỗi.” Kiều Yến cũng tỏ vẻ áy náy.

“Đây là đâu?” Tui chỉ ra ngoài cửa sổ, hỏi.

“Hừ, nhìn qua đã biết cô không có kiến thức, đây là nơi mọi người thăm viếng, gọi là Thần Cung, đây là Thần Cung Miyazaki thờ phụng Thiên Hoàng uy vũ.”

“Là nơi người Nhật Bản thăm viếng.” Khương Kiến trừng mắt nhìn cậu ta.

“Trùng mắt nhìn tôi có cửa để ăn à?” Lạc Trạch hung tợn trùng lại.

“Thần ở đây à?” Bản cương thi ngạc nhiên, vội vã muốn mở cửa để diện kiến phong thái uy nghiêm của thần, nhìn thử có thanh nhã duyên dáng, chọc người phạm tội như bản cương thi không?

Vừa mở cửa ra đã có một trận gió lạnh thấu xương thổi vào.

“Ta..Ách xì !” Lạc Trạch hắt hơi.

“Bà nội cha~ ông đây cũng mặc áo ngấn tay...” Khương Kiến ai oán.

“Móa... đi theo mấy người không có thịt ăn! Ông đây muốn bay một mình!” Lạc Trạch nhảy xuống máy bay, bỏ chạy.

~dien~dan~LQD

Người trên máy bay đều bình tĩnh nhìn cậu ta.

Chưa tới 10 giây, Lạc Trạch đã bị Gù Gù ôm về, đang kêu thảm thiết.

“Cái... Cái gì đây?! Mẹ kiếp... đây không phải zombie à?!”

“Ngu ngốc.” Kiều Yến không thèm nể mặt “khen”, lưu loát nhảy xuống trực thăng.

“Thần! Thần!” Bản cương thi kích động chạy đi, không chú ý bỗng bị trượt chân, ngã xuống theo hình chữ đại.

“Ha ha ha—đồ ngốc--- đồ ngốc” Lạc Trạch cười đến khoa trương, bản cương thi chân thành chúc cậu ta sẽ bị nước miếng của mình sặc chết.

“Ngốc... Ngốc... khụ khụ khụ..?!”

“Chú cười con khỉ gì, coi chừng đội trưởng ám sát chú đó.” Khương Kiến

thở dài.

“Hách Hách” Kiều Yến cẩn thận nâng tui dậy, phủi tuyết trên mặt tui.

Bỗng nhiên tui bắt được một chút tiếng gió cực kỳ mỏng manh, nghiêng đầu theo bản năng.

Một phát súng sượt qua tai tui, bắn lên trên cây thành một lỗ nhỏ.

“Ai đó?!” Khương Kiến và Dương Nhất Phàm giương súng.

“Trước đại điện có hơn 10 người.” Kiều Yến bình tĩnh đánh giá xung quanh.

Tuyết dày đã che đi mùi, ngay cả bản cương thi cũng sơ suất.

“Mọi người cẩn thận, người Nhật Bản rất hận chúng ta, phải cảnh giác” Khương Kiến nghiêm túc dặn.

“Tại sao?” Bản cương thi luôn rất ham học hỏi kiến thức mới.

“Hách Hách không biết? 12 năm trước, vì một hòn đảo nhỏ mà chúng ta đánh với họ một trận, họ không hận mới lạ.”

“Tui có đánh đâu!” Tui nghiêm túc sửa lại, không thể để anh ta hất nước bắn lên tui được.

“Giết chết tên cầm đầu!” Vài người trong Thần Cung hét lớn.

“Bọn họ nói gì thế?” Khương Kiến móc lỗ tai.

“Giết chết tên cầm đầu? Cầm đầu là cái gì?” Tui vừa phiên dịch vừa hỏi lại.

“Ý là đại ca đó.” Kiều Yến nhận súng do Dương Nhất Phàm đưa tới, bắn về một hướng.

Một tiếng hét thẳm, một người ngã xuống từ trên nóc nhà, một phát súng kia là bắn về hướng người nọ.

“A? Giết chết đại ca?” Tui lại càng không hiểu.

“Cái này đơn giản mà, giết đại ca thì bọn họ sẽ thành đại ca.” Dương Nhất Phàm tri kỷ giải thích thắc mắc của tui.

A...giống như âm mưu của anh đó hả. ~dien~dan~LQD

“Lạc Trạch, cậu nói với bọn họ chúng ta không có ý định xâm phạm, chúng ta là phần tử hòa bình.” Kiều Yến hăng giọng, trả súng lại cho Dương Nhất Phàm.

“Anh đã bắn chết một người rồi còn nói hòa bình?! Tự anh đi đi! Ông đây không biết tiếng Nhật!” Lạc Trạch trốn sau gốc cây gào lên.

“Gừ Gừ” Kiều Yến ra lệnh, Gừ Gừ chớp ngay lấy Lạc Trạch, lôi ra đường ở trung tâm.

“Á...Á.. dừng lại... dừng lại đi mà...”

“Ngừng lại đi... Hòa bình...I Love! Ngừng lại ngay! Ngừng lại!”

...

“Đội trưởng... Xem ra cậu ta thật sự không biết tiếng Nhật.” Dương Nhất Phàm đen mặt.

“Hách Hách có muốn đi nói không? Nếu không thì trực tiếp giết hết luôn vậy.” Kiều Yến nhìn về phía tui.

“Đội trưởng...sao lại giết mà không đi đường vòng? Cậu hận người Nhật Bản bao nhiêu vậy...” Dương Nhất Phàm bất đắc dĩ.

Tui gật đầu, gọi Gừ Gừ về, tự đi đến con đường ở trung tâm.

“Ê... Thần... ở đâu?” Tui hỏi to về hướng đại điện.

“Các người là ai? Tại sao lại giết người của chúng tôi? Nếu không có lời giải thích hợp lý, chúng tôi sẽ không tha cho kẻ cầm đầu các người đâu!”

Người trốn ở phía sau cho rằng tôi kêu gọi đầu hàng, xét thấy khả năng bắn súng chuẩn xác của Kiều Yến, tạm thời không ai dám đưa đầu ra làm bia ngắm.

Chà, lần đầu tiên bị người ta kêu là đại ca, tui cũng khó xử lắm...

“Không giao thần ra đây... Tôi sẽ giết sạch các người.” Bản cương thi cũng nhiệt tình kêu gọi mọi người sống trong hòa bình.

“Đáng giận! Đám người đó khinh người quá đáng, giết chúng!”

A, đàm phán không thành công rồi.

Tui nghiêng người tránh mấy phát đạn, phóng về phía đại điện.

“Đáng ghét! Nổ súng! Nổ súng!”

“A... Không được, đồ quái vật... quá nhanh rồi!”

Ba người ở đó nhanh chóng lẫn mất, tui đứng trước cửa đại điện, phá cửa vào.

“A... chết tiệt!”

So tốc độ, trước khi bọn họ nổ súng, một tay tui đã đâm xuyên yết hầu. Có kẻ muốn đánh lén sau lưng tui, bị tui dùng xương đuôi chuẩn xác đâm qua bụng.

Sau khi tui chạy đến đại điện, bên Kiều Yến cũng không rảnh, một

người cũng không chừa lại cho tui.

Lần này đội viên tiến hành đàn áp chủ yếu là Kiều Úc và Gù Gù. Gù Gù thì thôi đi, nhưng Kiều Úc cũng hung mãnh như vậy, khiến ba đội viên bình thường chịu đả kích rất lớn.

“Tôi chịu thua, không ngờ anh còn hung tàn hơn anh hai của anh!” Lạc Trạch nhìn Kiều Úc với vẻ mặt kinh hãi.

“Gì? Sao Kiều Úc mạnh vậy? Hách Hách, khi nào em rảnh cũng biến hai người bọn anh thành siêu nhân đi! Anh không ngại mặc quần lót ở ngoài đâu!” Khương Kiến rên lên vừa sợ hãi vừa hâm mộ.

Người nằm trong đồng tuyết ai do Gù Gù đánh, ai do Kiều Úc đánh nhìn cái là hiểu ngay.

Gù Gù là một kích mất mạng, cố ý đánh những điểm yếu hại. Kiều Úc thì không cho người ta một vết thương trí mạng nào.

Ham mê đặc biệt của Kiều Úc, bản cương thi không thể không nói, quá máu tanh.

Bản cương thi thích máu, nhưng không thích tanh.

Được rồi, lần này Thần Cung đã là của bản cương thi.

Tui vỗ lấy rương cung phụng bên cạnh, cười tươi như hoa: “Hách Hách cũng là thần! Tới viếng tui đi!”

“...” Khương Kiến phụt cười.

Hừ! Cười cái gì chứ! Tới viếng tui đi! Tới viếng tui đi! Không viếng tui đánh chết các anh!”

“...” Kiều Yến nhấc đôi chân thon dài bước về phía tui, trong ánh mắt đầy chờ mong của tui, nhóc quỳ một chân xuống.

“Chúc một ngày an lành, nữ thần của em.”

Nhóc nắm lấy tay phải của tui, đặt lên đó một nụ hôn nhẹ nhàng như lông vũ.

-----oOo-----

Chương 71: Canh gà

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sau khi nghĩ kỹ, tui thấy mình phải trả lời “ừm” như trong phim chứ nhỉ?

Mi mắt Kiều Yến run rẩy.

“Há há há.... Trời ơi... ha ha” An tĩnh trong chốc lát, Lạc Trạch vỗ đùi cười như điên.

“Ác ma... các người... sẽ gặp báo ứng.”

Người đàn ông nằm trên đất hấp hối giơ ngón tay đầy máu chỉ về phía bọn tui.

Vừa dứt lời, Kiều Úc đã mặt không đổi sắc đạp nát đầu ông ta.

“Oẹ...” Lạc Trạch đang cười đến rớt nước mắt ôm lấy một gốc cây to bắt đầu ới.

“Kiều Úc...” Khương Kiến không dám nhìn, lên tiếng.

Kiều Úc vô cảm chà giày trên đống tuyết, không trả lời.

“Bây giờ chúng ta hãy chia ra tìm trong Thần cung đi, tốt nhất là tìm ra quần áo dày một chút và bản đồ.”

Tui đến chỗ tiểu đình cách đó không xa để rửa tay, tiểu đình bằng gỗ có treo tấm biển “nước rửa tay”.

“Mẹ ơi... ông đây ói sạch rồi...” Lạc Trạch đứng kế bên tui, dùng gáo múc nước cạnh giếng để múc nước súc miệng.

Tui có cần nói cho cậu ta biết tui vừa rửa tay trong đó không nhỉ?

“Ê, các người kiểm tên biến thái đó ở đâu ra vậy?” Lạc Trạch lầm bầm một hồi rồi hỏi.

Biến thái? Kiểu Úc?

“Làm ông nhớ lại cái phim điện ảnh mấy năm trước, sát nhân cửa điện giết người hàng loạt... Ê, nữ lực sĩ, cô cẩn thận nếu không có ngày bị tên đó cắt đầu đấy...”

“Tui cắt nó.” Tui khinh thường nói.

“Nói bừa.” Lạc Trạch không tin, liếc nhìn tui như thể bản cương thi vừa khoác lác lung tung, hừ.

... Có tin bản cương thi đánh mi không?

Tui thừa dịp cậu ta không chú ý, hất nước lên người cậu ta, làm cậu ta vừa hét vừa chạy.

“Móa, mấy tuổi rồi còn chơi cái trò này!” Lạc Trạch vừa chạy vừa mắng.

Trăng tròn tui cũng không nói đâu, hừ!

Chỉ chốc lát, mọi người đã cướp sạch Thần Cung, Khương Kiến gãi đầu nói: “Chà... quét sạch Thần Cung cảm thấy tội lỗi sao á...”

“VẬY ĐỘI PHÓ CHO TÔI CÁI ÁO LÔNG CỦA CẬU ĐI, COI CHỪNG BỊ THẦN PHẬT ĐÓ.”
Dương Nhất Phàm dọa. [diễn đàn Lê Quý Đôn]

“KHÔNG CÓ ĐÂU! ANH ĐÂY THUỘC CHỦ NGHĨA VÔ THẦN!” KHƯƠNG KIẾN SỢ BỊ CƯỚP, NHANH TAY KHOẮC THÊM CÁI ÁO DA, CÒN NÉM MỘT CÁI ÁO LÔNG KIỂU NỮ CHO LẠC TRẠCH.

“XÌ..” DƯƠNG NHẤT PHẠM CŨNG THAY MỘT CHIẾC ÁO KHOÁC DÀY, TRÊN TAY CÒN CẦM MỘT CÁI NILON

THẤY TUI CHÚ Ý ĐẾN TÚI NILON, DƯƠNG NHẤT PHẠM VỘI NÓI: “BỌN TÔI TÌM THẤY MỘT KHỐI ĐẤT NHỎ TRỒNG RAU, TÔI VÀ ĐỘI PHÓ ĐÃ THU HOẠCH NHỮNG CÂY CHÍN VÀ SẴP CHÍN, ĐÀO HẾT LÊN RỒI, CÓ CỦ CẢI VÀ KHOAI TÂY.”

“A?! TỐT QUÁ, TÔI MUỐN KHOAI TÂY! KHOAI TÂY...!!” LẠC TRẠCH MẶC QUẦN ÁO TỬ TẾ, NHẢY DỪNG LÊN.

“ÔNG KHOAI TÂY?” TUI NGẠC NHIÊN NHÌN LẠC TRẠCH.

“TÔI PHÁT HIỆN CÁI NÀY.” KIỀU YẾN CẦM MỘT TẤM BẢN ĐỒ MÀU SẮC RỰC RỠ BƯỚC RA. “ĐÂY LÀ BẢN ĐỒ Ở ĐÂY, HÁCH HÁCH CHỊ NHÌN THỬ XEM CÓ ĐÚNG KHÔNG?”

TUI NHÌN THOÁNG QUA, ĐÚNG LÀ BẢN ĐỒ THÀNH PHỐ MIYAZAKI.

“ĐÊN NAY CHÚNG TA SẼ NGHỈ NGƠI Ở MIYAZAKI TRƯỚC, NGÀY MAI KHỞI HÀNH ĐẾN NARA.” KIỀU YẾN NÓI.

THEO TÌNH BÁO CỦA DƯƠNG NHẤT PHẠM, PHÂN BỘ LỚN NHẤT CỦA CHIẾN PHỦ Ở CHÂU Á NẴM Ở NARA.

“ĐỘI TRƯỞNG, TỐI NAY CHÚNG TA KHÔNG CẦN ĐI TÌM THỨC ĂN NỮA.” DƯƠNG NHẤT PHẠM GIỜ CÁI BỊCH TRONG TAY LÊN.

BỮA TỐI LÀ...

Canh khoai tây củ cải, vỏ củ cải trộn, mỗi người một phần khoai tây.

Khác với tui, không cần ăn uống, Kiều Yến và Kiều Úc bị tui cảm nhiễm vẫn cần ăn uống ngủ nghỉ, tui ném khoai tây cho Kiều Yến, Kiều Yến lại thuận tay ném cho Lạc Trạch có vóc người nhỏ nhất đội.

“Oa~ cảm ơn nhá... Không đúng!” Lạc Trạch thu lại nụ cười đáng khinh, phụng phịu: “Sao anh không cho bọn họ mà lại cho tôi? Nói cho anh biết, ông đây không phải con nít, đừng có xem thường ông!”

“... Không ăn thì nhịn.” Kiều Yến thở dài, đưa tay ra định lấy về.

“Đừng có mơ!” Lạc Trạch nhét khoai tây vào ngực, nhảy cao ba thước.

“Còn nhiều vậy mà chú còn sợ ăn không đủ no à?” Khương Kiến gặm khoai tây, liếc mắt nhìn Lạc Trạch.

“Tên zombie bên kia thì sao?! Đúng rồi, ai trong các người cho nó ăn đi, ông đây không muốn nửa đêm bị cắn đầu...” Lạc Trạch bỗng nhớ đến sự tồn tại của Gù Gù, nhảy về, bám sát vào đám người. [diễn đàn Lê Quý Đôn]

“Gù Gù ăn ở ngoài.” Tui nhìn ra ngoài cửa sổ, ừm.. Gù Gù ăn rất vui.

“ Cô cho nó ăn gì...?”

Ngoài kia...

“Đừng đừng đừng... đừng nói nữa! Đừng nói nữa!” Hình như nghĩ tới cái gì, Lạc Trạch kêu to rồi nhét đầy khoai tây nóng hằm hập vào miệng, vừa ăn vừa niệm: “Ông không nghe gì cả... Ông chưa nghe được gì hết...”

“Ngày mai bay đến Nara cần bao nhiêu thời gian?” Kiều Yến hỏi.

“Có dầu thì chỉ hơn 1 tiếng, vấn đề là hết dầu rồi.” Lạc Trạch trả lời

mơ hồ.

“Tối nay tôi đi tìm dầu.” Kiều Úc bỗng lên tiếng.

“Em dẫn Gừ Gừ theo, nó có thể khiêng thùng dầu.” Kiều Yến gật đầu đồng ý với cách này.

Trừ bản thân tui ra, Gừ Gừ chỉ nghe mệnh lệnh của Kiều Yến và Kiều Úc, vì hai người này đều khí hơi thở tương đồng với tui.

Gừ Gừ có chiến lực siêu quần trong đội Diễm Ngộ nhưng đa phần là làm culi.

“Đưa mấy người đến Nara xong tôi chuẩn được chưa?” Lạc Trạch miệng đầy khoai tây, than thở.

“Chú đoán xem?” Khương Kiến cọt nhả.

“Bà cố nội nó, cái lũ khốn...”

“Sao?” Kiều Yến nằm cũng trúng đạn, không thể không quần, nhướn mày.

“... Tôi có nói gì sao? Sao tôi không nhớ gì hết ta?” Lạc Trạch nghiêm túc tự hỏi.

Ngoại trừ Kiều Úc cầm theo bản đồ đi tìm dầu với Gừ Gừ, tất cả mọi người trong đội tập trung ở chủ điện, ở đây có vài miếng đệm, mọi người chen chúc cùng vượt qua đêm đông giá rét.

Gương mặt ngủ an tĩnh của Kiều Yến ngay trước mắt, tui an tâm nhắm mắt lại.

... ..

Hay quá, hay quá.

Giẫm lên chiếc ghế nhỏ, nhóm lửa, ngọn lửa màu xanh bắt đầu bập bùng quanh nồi canh gà trên bếp lò.

Mẹ đi làm rất mệt mỏi, nên Hách Hách phải giúp mẹ.

Gấu nhỏ tiên sinh, ngài nói chúng ta phải nấu bao lâu?

Sờ thử xem... A, nóng quá!

Không xong rồi, ngón tay... Hu hu, Gấu nhỏ tiên sinh, Hách Hách đau quá...

Tắt lửa trước đã, được rồi...

Chừng nào mẹ mới về? Nếu thấy Hách Hách ngoan như vậy mẹ sẽ khen Hách Hách, có phải không? Gấu nhỏ tiên sinh?

...

Gấu nhỏ tiên sinh, mẹ về rồi hả?

A... làm sao đây? Canh gà lạnh mất rồi, không còn cách nào khác, Hách Hách phải hâm lại thôi. Ha Ha, Hách Hách giỏi quá....

...

... Gấu nhỏ tiên sinh, sao mẹ còn chưa về?

Ông mặt trăng đã ra ngoài tản bộ rồi, sao mẹ còn chưa về nữa?

Không sao đâu... Gấu nhỏ tiên sinh, đừng sợ, Hách Hách xem tivi với ngài nhé. Chúng ta mở tiếng lớn một chút, vậy ăn trộm sẽ không dám tới đâu...

...

...Í? Hách Hách ngủ quên hả?

Mẹ còn chưa về...

Hách Hách đói rồi, gấu nhỏ tiên sinh đói chưa?

Chờ chút nữa nha, mẹ sẽ trở về sớm thôi... Hâm canh thêm lần nữa đi.

Đúng rồi, mền của Hách Hách ấm lắm, gấu nhỏ tiên sinh, chúng ta múc canh cho mẹ để vào bát, sau đó Hách Hách sẽ ôm nó lên giường!

Mẹ nhanh về nha, nếu không thì canh sẽ lạnh đó... Hôm nay Hách Hách nhất định sẽ ăn cơm với mẹ.

Gấu nhỏ tiên sinh, chừng nào mẹ về phải kêu Hách Hách dậy đó...

Chỉ ngủ một lát thôi, Hách Hách chỉ ngủ một lát thôi...

Hứa nha...

-----oOo-----

Chương 72: Phản bội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa đến Nara, Lạc Trạch xuống máy bay trực thăng lập tức ném ngay chiếc áo lông dành cho nữ mà cậu ta đang mặc.

Nhiệt độ ở Nara ấm áp hơn ở Miyazaki nhiều, đứng ở góc độ nhân loại mà nói, ở đây chỉ cần mặc cái áo thun dày chút là được rồi.

Theo sau Lạc Trạch, Dương Nhất Phàm cũng cởi hết bộ quần áo dày cộm ra.

“Cả đời này ông không bao giờ đến Hokkaido đâu, tuyết, ông ghét tuyết...” Lạc Trạch cảm phẫn.

“Đúng rồi, Lạc Trạch từ Hawaii tới... Nhưng mà chú là Hoa kiều nhỉ?” Khương Kiến hỏi.

“Quốc tịch của ông đây là Trung Quốc.” Lạc Trạch liếc nhìn Khương Kiến.

“Sếp thứ hai còn chưa xưng ông nữa là, nhóc con muốn bị đánh hả?” Khương Kiến vén tay áo lên, chớp lấy Lạc Trạch, đáng tiếc Lạc Trạch lại trơn như cá trạch, tránh mất.

“Ý kiến gì? Ông đây đã 16 tuổi rồi nhé, lão –già -thúi!”

Tui ngáp.

“Đội phó, hai người đừng được chưa?” Dương Nhất Phàm đỡ trán. “Đội trưởng, chúng ta xem bản đồ Nara trước đi, tôi nhớ phân bộ của Chiến Phủ nằm ở trung tâm thành phố nào đó...”

“Không cần” Kiều Yến nhìn về một góc trời “Tôi thấy rồi.”

Hả? Đâu? Tui nhìn theo tầm mắt của Kiều Yến, quả nhiên phát hiện một ký hiệu quen thuộc trên một tòa cao ốc.

Mâu và thuấn giao nhau.

Treo trên một tấm bảng to dùng như thế sợ người khác nhìn không thấy.

“Ở trung tâm thành phố? Trong đó có người à?” Khương Kiến hơi do dự.

“Không biết, phần văn kiện đó tôi đã thấy từ nửa năm trước, bây giờ phân bộ ở Nara có còn hoạt động hay không cũng không biết.”

“Ai đi dò trạm gác?” Kiều Úc hỏi.

“...”

“... Gì? Gì đó? Nhìn ông đây làm gì?” Lạc Trạch lùi từng bước.

“Chú chạy nhanh nhất, chú là người thích hợp nhất.” Khương Kiến đánh giá Lạc Trạch, nói.

“Các người không có nhân tính à? Ông đây là trẻ vị thành niên, ông đây mới 16 tuổi...”

“Không phải “đã” 16 tuổi rồi sao? Loại nhiệm vụ quá kích thích này lão già như anh không làm được, chỉ có thể giao cho người trẻ tuổi như chú.” Khương Kiến thở dài, vỗ vai Lạc Trạch, nói.

Nhưng mà sao trong giọng nói anh ta lại có mùi vị sung sướng khi người khác gặp họa vậy?

“Gù Gù sẽ đi cùng cậu, có nguy hiểm nó sẽ bảo vệ cậu, cậu chỉ cần vắt giò lên cổ mà chạy là được.” Kiều Yến dặn.

“Cái gì gọi là “chỉ cần vắt giò lên cổ mà chạy”? Ông đây kém cỏi vậy sao?” Lạc Trạch xù lông.

Vì thế, để chứng minh mình dũng cảm gan dạ, đồng chí Lạc Trạch khí phách oai hùng dẫn theo cái đuôi là Gù Gù lên đường.

Hai tiếng sau, bản cương thi sắp ngủ thiếp đi thì Lạc Trạch và Gù Gù đã trở lại.

“Sao rồi?” Dương Nhất Phàm hỏi.

“Đẹp đi, bên trong một con chuột cũng không có.” Lạc Trạch khinh thường nói.

“Làm sao đây? Đội trưởng?” Khương Kiến hỏi.

“Tuy giống như bị bỏ hoang, nhưng nói không chừng vẫn còn tin tức hữu dụng, đội trưởng thấy sao?” Dương Nhất Phàm hỏi.

d+D+L+_q+Đ+

Trầm ngâm một hồi, Kiều Yến đáp: “Vào trong nhìn xem.”

Nửa tiếng sau, bọn tui đã đứng dưới một tòa cao ốc khí phái.

“Khoan... từ từ.” Khương Kiến bỗng mở miệng, chặn đường bọn tui, sau đó nhặt một cục đá dưới chân lên, nghiêm túc ném vào.

“Cạch... cạch cạch...” cục đá lăn vài vòng rồi dừng lại.

Chuyện gì cũng chưa xảy ra.

“Oa... trên TV cũng diễn như vậy.... đội trưởng sao em đánh anh!”

“Đội phó... cậu nghĩ nhiều rồi.” Dương Nhất Phàm thở dài.

“Đần độn” Tui cho Khương Kiến một lời bình.

“Ngu ngốc” Lạc Trạch khinh thường, trợn trắng mắt.

“Gừ Gừ...”

Sau khi vào cao ốc, qua quây tiếp tân, đối diện cầu thang lên xuống, Khương Kiến mở lời: “Bí mật thường ẩn dấu bên dưới, anh chọn xuống lầu.”

“Đâu phải đang đóng phim đâu.” Lạc Trạch lườm anh ta.

Ờ, hai người này luôn biết cách gây hấn với đối phương.

“Em thì sao?” Kiều Yến hỏi Kiều Úc.

Đối mặt câu hỏi bất thành lời, Kiều Úc ngạc nhiên sau đó ngập ngừng trả lời: “Lầu trên đi.”

“Phân đội đi, vậy cũng đỡ tốn thời gian, chỉ cần Hách Hách và Kiều Yến chia nhau dẫn đầu, không gì có thể cản chúng ta được.” Dương Nhất Phàm đề nghị.

“Mẹ nó, ông đây không cần! Anh không thấy trong phim chia rẽ là chết hết sao?” Lạc Trạch gào lên, hoàn toàn quên mất mình là người vừa mới nói không phải là đang đóng phim.

“Được, tôi đi xuống, Hách Hách lên trên.” Kiều Yến gật đầu.

“Anh muốn đi với đội trưởng!” Khương Kiến sốt ruột nhảy đến bên cạnh Kiều Yến, sợ mình mất phần.

“Vậy tôi đi với Hách Hách.” Dương Nhất Phàm nói.

“Ừm... dựa vào định luật Hollywood, rời khỏi nhân vật chính là chết, nhưng bản đại gia là nhân vật chính, nên đi với ai cũng không sao đâu nhỉ? Nhưng, cơ mà...” Lạc Trạch lảm nhảm.

“Cậu đi cùng tôi.” Kiều Yến trực tiếp quyết định.

“... Em lên trên.” Kiều Úc nói.

“Vậy thêm Gù Gù đi.” Khương Kiến nhìn về phía Gù Gù.

“Để Gù Gù đi cùng Hách Hách đi.” Kiều Yến không nghĩ ngợi gì, quyết.

Vì thế, đội ngũ đã chia, bên Kiều Yến 3 người, bên bản cương thi 4 người.

Tuy tui không hiểu lắm vụ chia “3-3” nhưng không biết vì sao lại có cảm giác này, nhưng có thể tìm được thì tốt.

Lúc đó có lẽ sẽ nhớ ra gì đó, chứ không như hiện tại, chỉ nhờ vào cảnh trong mơ mà nghiền ngẫm về cuộc sống trước kia.

Lục soát tầng trên, đa phần là bàn công tác vô cùng bình thường, dù trong văn phòng xoa hoa cũng không tìm được bất kỳ tin tức mấu chốt nào.

d+D+L+_q+Đ+ Theo lời Lạc Trạch nói, tòa cao Ốc này--- trống không, không có bất kỳ sinh vật nào.

Nếu đến tầng cuối cùng, tầng cao nhất của tòa cao Ốc này mà vẫn không có thu hoạch gì thì tui sẽ chuẩn bị quay xuống dưới xem Kiều Yến có thu hoạch được gì hay không.

Khi bọn tui lên tầng cao nhất, cảnh tượng văn phòng rập khuôn như 1 cuối cùng cũng có thay đổi.

Vách tường và sàn nhà trắng xóa, một loạt cánh cửa khép kín phản quang đèn trên trần nhà. Rất nhiều cánh cửa đóng lại, tất cả đều sạch đến kỳ lạ, một hạt bụi cũng không có.

“Hách Hách!” Kiều Úc bỗng nhào về phía tui.

Tui bị anh ta đẩy ngã, lăn trên đất.

“Gừ... Gừ...” Gừ Gừ chặn trước bọn tui, nhe răng trợn mắt chuẩn bị công kích.

“Tiếc quá, không trúng.” Một giọng nói quen thuộc mang theo vẻ tiếc hận, sau khi búng tay, oanh một tiếng một cái lồng cực lớn chụp xuống.

“Dương Nhất Phàm...” Kiều Úc ôm lấy cánh tay, đứng lên.

Kiều Úc thô bạo rút ống tiêm trên cánh tay ra, ném xuống đất với một đồng máu.

“Quả nhiên anh gạt bọn tôi?”

Tui đứng lên, định xem miệng vết thương của kiều Úc lại bị anh ta đẩy ra sau lưng.

Tiếng Gừ Gừ gầm vang vọng trong đại sảnh.

“Tôi lừa các người bao giờ, nơi này đúng là phân bộ lớn nhất của Chiến Phủ ở Châu Á... Chỉ là trừ người của Chiến Phủ ra không ai biết thôi.” Dương Nhất Phàm cười, trên tay cầm cây súng bắn thuốc.

“Nhất Phàm là người xấu?” Bản cương thi nhìn Dương Nhất Phàm, chưa kịp tỉnh táo lại.

“Yên tâm đi, Hách Hách, tôi sẽ không làm cô bị thương.” Dương Nhất Phàm giơ súng, cười với tui.

“Anh không sợ anh hai tôi lên đây?”

“Đội trưởng? Ừm... sợ quá nha, nhưng mà bây giờ họ không lên được, không biết đang phải đối phó ai?”

“... Khương Kiến cũng là đồng bọn của anh?”

Dương Nhất Phàm như vừa nghe thấy chuyện gì buồn cười lắm, cười nghiêng ngả: “Các người, chẳng lẽ các người chỉ biết có tên đó?”

Anh ta bỏ súng thuốc xuống, rút cái máy truyền tin bên hông ra, bấm bấm mấy cái, Dương Nhất Phàm dùng tiếng Nhật nói: “Bắt được rồi, tổ khác thế nào?”

Tui chú ý đến cái lồng, dùng xương ngón tay thứ cắt rào chắn màu bạc, một chút dấu vết cũng không có.

Wow?

Tui gia tăng sức mạnh, dùng sức chém tới.

Một tiếng “keng” thật lớn vang lên, nó vẫn như cũ không mấy may trầy xước gì.

Dương Nhất Phàm cúp máy truyền tin, tầm mắt lại dời về phía bọn tui: “Sao? Hách Hách, nghe hiểu không?”

“...?” Tui mờ mịt quay đầu nhìn anh ta: “Nghe cái gì?”

Trán Dương Nhất Phàm nổi gân xanh.

Kiều Úc bên cạnh bỗng gục xuống.

“Hách... Hách...” Kiều Úc cố gắng nhìn về phía tui.

“...”

Gia tộc tui vất vả tạo ra... bị người ta uy hiếp rồi.

“Đừng trừng mắt nhìn tôi như vậy, chỉ là chút thuốc mê thôi mà... Ờ... thì là thuốc mê có thể hạ gục 10 con voi chuyên chuẩn bị cho các người.”

Tất cả đèn trên đỉnh đầu sáng lên, những sản phẩm điện tử có thể nhìn thấy bằng mắt cũng chớp đèn đỏ.

Ánh sáng chói mắt chiếu vào mắt khiến tui phải nhắm mắt lại.

Sau 10 giây yên ắng, cửa thang máy không một tiếng động mở ra, có hơn mười người mặc áo dài trắng bước đến, đầu đội mặt nạ phòng hộ, không rõ giới tính.

-----oOo-----

Chương 73: Người mất đi ký ức

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dương Nhất Phàm nhận mặt nạ phòng hộ do một người đưa tới: “Còn lại giao cho các anh.”

“Dạ!”

Gừ Gừ hung hăng đập vào lồng sắt.

Tui đánh giá độ rộng của những thanh sắt, từ bỏ suy nghĩ dùng xương đuôi công kích.

Hơn 10 người mặc đồ trắng vây quanh lồng sắt, cầm thứ gì đó như súng phun, phun sương trắng về phía bọn tui.

Cái gì vậy?

Sương ẩm ướt dính lên da, sau đó nhanh chóng thấm vào, cảm giác... rất kỳ lạ.

Tui lui về sau hai bước, chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất.

Gừ Gừ bị phun sương càng thêm phần nộ đập vào nhà giam.

“Akishino tiên sinh... thuốc gây tê cường độ cao hình như không có tác dụng với con quái vật này...” Một người áo trắng mở miệng.

“... Thôi, thứ sinh vật cấp thấp này, sau này muốn nhiều ít gì cũng có, trước tiên xử lý hết chúng đã.”

Bây giờ không phải lúc lấy cứng đối cứng... Tui ra lệnh cho Gừ Gừ, Gừ Gừ tuy không hiểu nhưng vẫn nghe lời ngừng lại.

“Đúng vậy... Hách Hách là đứa bé hiểu chuyện.” Dương Nhất Phàm

cười.

Sau đó...

Anh ta bắn về phía Gù Gù.

“Pằng”

Đạn bắn trúng cổ Gù Gù, Dương Nhất Phàm tiếc nuối than một tiếng.

Phản kháng sẽ bị bắn, không phản kháng cũng bị bắn?!

“Ngại quá, những thứ không nằm trong tầm kiểm soát của tôi thì càng ít càng tốt, tôi không muốn khi mở cửa lồng lại bị cắn cho một cái đầu” Dương Nhất Phàm cười, đôi mắt lại lạnh băng.

Chạy mau...

Gù Gù không phải zombie.... Anh ta giống như Kiều Yến, Kiều Úc, là người trong gia tộc của tui.

Phát súng kế tiếp bắn vào chân trái của Gù Gù phía sau song sắt, Gù Gù té xuống.

Đừng mà!

“Cúi chào hả?” Dương Nhất Phàm cười nhẹ, bóp cò.

Tui dùng tất cả sức lực còn lại dùng xương đuôi quét viên đạn bắn tới.

“Sao vậy? Hách Hách không muốn à? Thế tùy cô vậy, trước giữ cho nó 1 mạng. Các anh gia tăng liều lượng, nhanh lên.” Dương Nhất Phàm thu súng lại, không kiên nhẫn nói.

“Dạ! Akishino tiên sinh!”

Lượng sương lớn hơn bắn về phía tui, tui mất đi quyền không chế thân thể và cả ý thức.

Khi tui ngã xuống, lúc chỉ còn 1 tia ý thức, tui thấy Kiều Úc cách đó không xa, anh ta đang cố gắng dùng khẩu hình miệng nói với tui: “Một mình... chạy...”

... ..

Gấu nhỏ tiên sinh... Gấu nhỏ tiên sinh... Kể cho ngài nghe 1 tin tốt nhé, hôm nay chúng ta sẽ có bánh ngọt to ời là to để ăn đó! d.d.Lê Quý Đôn

Ha ha... tại sao hả? Tại vì... hôm nay là sinh nhật của Hách Hách!

Lúc mẹ về sẽ mang bánh ngọt về cho Hách Hách, ba ba cũng sẽ đến... Gấu nhỏ tiên sinh có nhớ ba ba không?”

A, điện thoại reo, chẳng lẽ là ba ba?!

Alo... ba ba...

“Tịch Khuê hả? Mẹ đây. Mẹ xin lỗi, công ty phải mẹ đi công tác đột xuất, đêm nay mẹ không thể cùng ăn sinh nhật với Tịch Khuê. Sinh nhật năm nay con chơi với ba nha?”

Tại sao... Hôm nay là sinh nhật của Hách Hách mà... Hách Hách vẫn luôn, vẫn luôn trông mong được cùng ba mẹ ăn sinh nhật...

“Mẹ xin lỗi, mẹ phải đi công tác, mẹ không còn cách nào khác. Tịch Khuê ăn sinh nhật với ba nha, mẹ đi công tác về sẽ mua quà cho con, được không?”

Phải đi công tác... không còn cách nào khác...

Không còn cách nào khác... được thôi...

“VẬY nha, sáng mai mẹ sẽ về, Tịch Khuê ở nhà ngoan nha...”

...

Không sao, Gấu nhỏ tiên sinh, ba ba sẽ đến ăn sinh nhật với Hách Hách!

Hách Hách là bé ngoan, nên... công tác... không còn cách nào khác...

Không sao hết! Gấu nhỏ tiên sinh, đừng buồn! Cười lên xem nào!

Để mình gọi cho ba ba, để ba ba mang bánh ngọt đến đây!

... ..

Hu hu, làm sao đây? Không ai bắt máy... Ba ba lại bận à?

Hết cách rồi, chúng ta xem tivi trước nha! A, Gấu nhỏ tiên sinh, ngài có lạnh không? Lại đây, cùng Hách Hách ngồi trong mền xem tivi nha!

Ui... đói quá... sao ba ba còn chưa tới?

...

Hu hu, trời tối rồi, ba ba trễ quá nha... Gọi thêm lần nữa xem...

Vẫn không ai nghe...? A, có rồi!

Ba ba...

Hả... có chuyện đã xảy ra? Hôm nay là sinh nhật Hách Hách mà? Ba ba không đến ăn sinh nhật với Hách Hách ư?

Quà không quan trọng! Chừng nào ba mới tới? Hách Hách và Gấu nhỏ tiên sinh vẫn đang chờ đó! À, Gấu nhỏ tiên sinh còn nói ngài ấy rất nhớ ba ba...

... Còn một cuộc phẫu thuật? Nhưng không phải ba đã hứa rồi sao?

Người bệnh đang rất nguy kịch..? Hách Hách hiểu... Dạ, nhưng hôm nay là...

Với mẹ? Nhưng mà mẹ...

“Ba xin lỗi, Tịch Khuê. Tình huống của bệnh nhân đột ngột chuyển biến xấu. Ba ba phải tắt điện thoại đây, sinh nhật vui về nha con.”

Ba...

Tút... tut... tut...

...

... Gấu nhỏ tiên sinh, chúng ta ra ngoài mua đồ ăn đi! Hách Hách mua bánh ngọt cho Gấu nhỏ tiên sinh nha? Mẹ nói... tiền để trong ngăn tủ... Tìm được rồi!

Hic... Ở ngoài lạnh lắm... Phải thay quần áo, thật là phiền phức...

Đúng rồi... dù sao mẹ không có ở đây nên sẽ không biết, Hách Hách cứ bọc mền đi ra ngoài là được rồi! Dù sao cửa hàng tiện lợi ở ngay dưới lầu, đi ở cửa hàng tiện lợi cũng rất tốt, sẽ không méc mẹ... Ha ha, bí mật nha... Gấu nhỏ tiên sinh.

...d.d.Lê Quý Đôn

Cửa hàng tiện lợi ấm áp quá đi, có trứng luộc nước trà! Gấu nhỏ tiên sinh muốn ăn trứng luộc nước trà không?

Dì ơi, dì ơi! Cho hai cái trứng luộc nước trà!

“Tịch Khuê, hôm nay con lại ở nhà một mình à?”

Không phải một mình, còn có Gấu nhỏ tiên sinh nữa!

“VẬY à... Tịch Khuê ngoan quá”

“Woa~ bé gái đáng yêu quá, ở tiểu khu của chúng ta à?”

Còn có sữa nè... bánh quy... bánh ngọt nhỏ... Gấu nhỏ tiên sinh muốn ăn gì nữa không? Muốn ăn gì Hách Hách cũng mua cho ngài!

“Đúng vậy...”

“Khuya vậy mà người trong nhà yên tâm cho bé ra ngoài mua đồ à? Không phải là lén chạy ra ngoài chứ?”

“Không phải đâu, bà không biết à? Đứa bé này rất nổi tiếng trong tiểu khu của chúng ta đó.”

“Gì cơ?”

“Cha mẹ của nó... ly hôn. Nó ở với mẹ, nhưng mà mẹ nó... giống như cứ mặc kệ nó.”

“Gì? Không thể nào? Bé gái đáng yêu vậy mà!”

“Tôi nhìn thấy không biết bao nhiêu lần rồi... Mười bữa cơm có tám bữa là ăn ở tiệm chúng tôi rồi. Không chỉ vậy, tôi trực đêm nên biết, mẹ của nó lần nào cũng được xe sang chở về, hình như rất thân mật với người đàn ông trên xe đó...”

“... Đáng thương quá...”

“Đúng đó... Ba mẹ ly hôn, mẹ lại có ý tái hôn, sao ba của bé không xuất hiện? Bé gái hiểu chuyện vậy mà sao hai bên không thích nhỉ... A!”

Nói bậy! Dì đáng ghét! Sao lại nói ba mẹ như vậy...

Mẹ không có ghét Hách Hách đâu!

Ba ba cũng không ghét Hách Hách!

Dì nói dối! Con ghét dì rồi! Dì là trứng thối!

“A! Tịch Khuê, chờ chút! Nghe dì nói nè...”

Gấu nhỏ tiên sinh, chúng ta đi thôi! Không thèm chơi với dì nữa!

Dì là người xấu!

Hách Hách là bé ngoan... Mẹ và ba ba không ghét Hách Hách!

...

Mẹ và ba ba không ghét Hách Hách đâu, Hách Hách ngoan mà... Cô nói, chỉ cần Hách Hách ngoan, ba mẹ sẽ thích Hách Hách, Hách Hách ngoan... nên... Dì nói dối, dì là trứng thối, Hách Hách không bị lừa đâu.

Gấu nhỏ tiên sinh, Hách Hách không bị lừa đâu.

Ba mẹ lúc nào cũng gọi Tịch Khuê, Tịch Khuê... Nhất định là họ cho rằng Hách Hách lớn rồi, còn kêu tên lúc nhỏ thì Hách Hách sẽ ngượng ngùng nên mới luôn gọi là Tịch Khuê, chắc hẳn họ không quên đâu...

“Hách Hách là bảo bối của mẹ và ba ba... sẽ mãi mãi yêu con...”

Đúng vậy... họ đã hứa rồi mà... Hách Hách sẽ mãi mãi là bảo bối của ba mẹ, sẽ không bị ghét đâu...

Mẹ không về nhà là do mẹ bận làm việc... Ba lúc nào cũng bận vì phải đi cứu nhiều người... Dì không biết gì hết.

Dì không biết gì hết mà vẫn gạt người... Xấu xa.

... Tuyết rơi, Gấu nhỏ tiên sinh, chúng ta về nhà thôi.

Đi ngủ sớm một chút, sáng thức sớm đón mẹ về! A... chút nữa thì quên mất.

Sinh nhật vui vẻ! Gấu nhỏ tiên sinh, Hách Hách nữa... Sinh nhật vui vẻ!

...

Buổi sáng tốt lành, Gấu nhỏ tiên sinh, lại đây, chúng ta ngồi ở đây, từ đây nhìn xuống có thể thấy mẹ về đó.

Kia là... Gấu nhỏ tiên sinh, chúng ta đi mau, Hách Hách thấy mẹ rồi! Chúng ta đi đón mẹ thôi!

...Thang máy chậm quá, nhanh lên đi, lỡ mất mẹ bây giờ.

Hu hu, chậm quá, chúng ta chạy thang bộ đi...

...

...

Đến nơi rồi...A, Hách Hách thấy mẹ rồi. Ủa? Chú kia là ai?

“... Không mời anh lên lầu ngồi một chút sao?”

“Em cũng muốn, nhưng có cháu gái ở nhà, vô cùng ầm ĩ... Nó thấy anh sẽ làm ầm lên cho mà xem.”

“Nói ra thì.. Sao cháu gái lại ở nhà em?”

“Đâu còn cách nào khác, ba mẹ nó bận, nhờ em chăm sóc nó...”

“Ừ, em cũng rất vất vả. Chiều vẫn còn phải làm, em lên sớm nghỉ ngơi đi.”

“...”

“...”

“Rảnh rồi lại đi thôn Ôn Tuyền nha.”

“Đương nhiên rồi.”

“Anh đi đây, hẹn gặp lại.”

“Dạ, anh về đến nhà nhớ gọi cho em nhé...”

...

Xe hơi đi rồi, cuối cùng mẹ cũng quay người lại.

“A..! Tịch Khuê? Sao con không ở trong nhà! Làm mẹ sợ muốn chết!”

.... Gì vậy?

“... Con làm gì đó? Nhìn mẹ chi?”

...

“Tịch Khuê! Con có nghe mẹ nói gì không?! Không được dùng ánh mắt này nhìn mẹ!”

... Thôn Ôn Tuyền? Tối hôm qua, mẹ phải đi thôn Ôn Tuyền?

“... Mẹ đến thôn Ôn Tuyền công tác, có khách...”

Nói dối! Lừa đảo!

Mẹ và người đàn ông kia bỏ lại Hách Hách đi thôn Ôn Tuyền! Mẹ và người đàn ông kia đến thôn Ôn Tuyền, để Hách Hách ăn sinh nhật một

mình! Xem tivi một mình! Ăn cơm một mình! Chơi một mình! Ngủ một mình!

“Con...! Con im cho mẹ! Con... Về rồi hãy nói!”

“... Đây... Xin lỗi... Em quên điện thoại di động trên xe anh...” Người đàn ông đã đi lại quay lại.

“...”

“... Vậy, anh đi trước.”

Ha ha

Ha ha ha ha ha ha ha bị bỏ rồi?! Bị bỏ rồi?! Mẹ đáng đời- Mẹ- đáng- đời!!

“Con câm miệng ngay cho mẹ!!”

... Ấy da, gò má đau quá.

Sau đó, tóc bị giật mạnh, đầu bị một cổ sức mạnh đập lên tường.

“Mày chết đi! Không có mày thì hay rồi! Đều tại mày!! Đều tại mày tao mới thành như vậy!! Tao vất vả biết bao nhiêu!! Tao khổ biết bao nhiêu... Không có mày... không có mày thì tốt rồi!!”

...

Mẹ mới đúng...

Mẹ mới nên chết đi! Sao Hách Hách phải chết! Mẹ chết đi! Nếu mẹ chết Hách Hách không khóc đâu, mẹ mới là kẻ đáng chết!!

Mẹ chết đi!!

-----oOo-----

Chương 74: Đau khổ, quá đau khổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vậy là... bản cương thi đã bị nhốt.

Ờ, bị nhốt rồi.

“Ê, mở tiếng lớn chút.”

Tui lười biếng nằm nghiêng trên ghế sofa, nói với một thanh niên ở phía sau.

“A... Dạ!” Người đó vội vàng lấy ra cái điều khiển từ xa đã chuẩn bị sẵn, chỉnh lớn tiếng.

“Này, còn hạt dưa không, thêm nữa đi.” Tui bắt mân vố bàn trà trước mặt.

“Dạ... Tôi xin lỗi, tôi thêm ngay!”

“Đừng có ngơ ra đó, tiếp tục đi.” Tui rung giò, liếc nhìn thanh niên đang ngồi đấm chân cho tui.

Bản cương thi bị nhốt.

Cuộc sống vô cùng đau khổ.

Ăn không ngon, ngủ không yên...

“Tôi xin lỗi! Hạt dưa là thức ăn khan hiếm, hết rồi ạ... Vậy, dưa chuột trong phòng bếp có được không ạ?”

“Hừ, miễn cưỡng chấp nhận vậy.” Tui gật đầu.

“Dạ!”

Gặm dưa chuột, xem Pikachu, cuộc sống đau khổ quá...

“Hách Hách tiểu thư, độ mạnh như vậy đã được chưa ạ?” Thanh niên dấm chân cẩn thận hỏi.

“Ừ, tạm chấp nhận...” Tui nhai dưa chuột, trả lời mơ hồ.

Ôi, cuộc sống này thật khổ sở...

“Sao rồi? Hách Hách? Hôm nay có tâm trạng làm kiểm tra chưa?” Dương Nhất Phàm đứng ngoài một tấm thủy tinh trong suốt, không, phải gọi là Akishino, từ ngoài cửa bước đến.

“Ừm... tui ghét màu quần áo của anh, nên không làm.”

“...” Gân xanh trên trán Akishino nẩy lên, hỏi: “Vậy tôi thay quần áo?”

“Hử? Vẫn không làm.”

“...”

Ầy.... nói ra thì, mấy hôm nay bị nhốt, không có chuyện gì làm nên bản cương thì ăn rất nhiều thứ không cần ăn, khiến người ta tò mò là bản cương thì không cần đi toilet, vậy những thứ đã ăn đi đâu rồi?

Đó là một vấn đề vô cùng thâm ảo...

“Cô vừa phải thôi đó, đừng quên bạn cô còn trong tay tôi.” Akishino đã sắp bùng nổ, hung dữ trừng tui, nếu ánh mắt kia có thể bắn ra tia laser thì bản cương thì đã bị khoét cả ngàn lỗ rồi.

“Dám động vào họ, anh chờ nghiên cứu thi thể đi.” Tui bình tĩnh gặm dưa chuột.

Tuy nghiên cứu thi thể cũng có thể tìm được chút tin tức hữu dụng, nhưng đó là “tình huống thông thường”.

Nếu như kí chủ tử vong, bệnh độc X sẽ tiêu tán hoàn toàn, một cái xác không có tác dụng gì, ai mà thèm.

“Đổi đi, tui muốn xem Hắc Miêu cảnh trưởng (*).” Tui nói.

(*) Hắc Miêu cảnh trưởng: Đây là phim hoạt hình cổ điển do hãng phim hoạt hình Thượng Hải sản xuất. Nội dung kể về thám tử Hắc miêu chạy xe gắn máy, cứu độ dân lành, trừng phạt bọn tội phạm và cùng người dân bảo vệ rừng.

dien~dàn~LQD

“Dạ!” Thanh niên đứng sau tui lập tức đổi đĩa.

Ầy... tui đáng thương quá mà, cuộc sống bị nhốt thật đau khổ.

“Tôi khuyên cô đừng hao phí sự kiên nhẫn của tôi nữa, vì bạn cô và vì chính cô, tốt hơn hết cô nên phối hợp với tôi.”

Ăn ăn ăn.

“Cô có nghe không đó? Chẳng lẽ cô định đợi thấy quan tài mới đổ lệ?”

Ăn ăn ăn.

“... Hách Hách!”

Tui rời mắt khỏi Hắc Miêu cảnh trưởng, nhìn về hướng Akishino: “... Đưa bọn họ hoàn hảo không chút tổn thương nào tới trước mặt tui, tui sẽ phối hợp một lần.”

“Cô phải rõ, cô là tù binh... Tôi mới là...”

“Quyết định vậy đi. Nếu bị giết hết thì chờ tui xem xong tập này sẽ đi gặp họ.” Tui cắn răng rắc từng ngụm.

“...”

Lúc này, trên mặt Akishino có một hàng chữ rõ to: Giết tôi đi...

Hừ, ai sợ ai, muốn tổn hại thì cùng tổn hại, dù sao những ngày này cũng không... Ách, không đúng, rất đau khổ...

“Đủ rồi, đừng đâm chân nữa, đâm lưng đi.” Tui lại rung chân.

“Dạ!”

“... Mang tới trước mặt cô thì không được, nhưng tôi có thể cho cô thấy bọn họ và nói chuyện với họ. Thế nào? Tôi nhân nhượng hết mức rồi đấy.” Akishino đen mặt lên tiếng.

Tui nghĩ nghĩ, rồi đáp: “Được thôi.”

Akishino mở máy truyền tin, thấp giọng nói: “Chuyển kênh giám thị J-4, 5, 7, 8, 9 qua đây”

Vừa dứt lời, Hắc Miêu cảnh trưởng đã biến mất, đổi thành 5 cửa sổ nhỏ, là năm căn phòng kín khác nhau, theo thứ tự là Kiều Úc ngồi cạnh tường, Khương Kiến đi tới đi tui quanh giường, Gừ Gừ ngơ ngác như một cái máy còn chưa được khởi động, Lạc Trạch đang ngủ trên giường và Kiều Yến mặt không đổi sắc ngồi trên giường.

Năm người, đều bị nhốt trong những căn phòng kín khác nhau, tay chân có đeo loại xích đặc biệt.

Vạn hạnh là năm người đều không có dấu vết bị thương, vết thương ngoài da của Gừ Gừ cũng đã tự lành.

“Đưa máy truyền tin của cậu cho cô ta.” Akishino ra lệnh cho thanh niên sau lưng tui.

Dạ.

Chỉnh kênh xong, người kia đưa máy truyền tin cho tui.

“Này này...” Tui lên tiếng bằng máy truyền tin.

Năm người trong màn hình không hện mà cùng bật lên.

“Hách Hách?!”

...Lạc Trạch ngu ngốc, lúc cậu ta nhảy dựng lên đã làm bại lộ hành động mờ ám của mình.

Tên kia nằm trên giường như đang ngủ, thì ra đang vót một cây gổ nhỏ.

“Thu vũ khí của J-8” Akishino đen mặt nói với máy truyền tin.

dien~dàn~LQD Chưa đến mấy giây, đã có người có vũ trang đầy đủ bước vào phòng Lạc Trạch, tước đi cây gổ nhỏ.

“Bà nội cha chúng mày! Đồ chơi mà cũng giành! Chúng mày định lấy làm tầm xỉa răng cho buổi tối à?!” Lạc Trạch nổi trận lôi đình.

...Đứa bé đáng thương.

“Hách Hách, chị ở đâu? Có bị thương không? Có khỏe không?” Kiều Yến lo lắng quăng cho tui một đống câu hỏi.

... Đủ rồi, đừng tìm, cái phòng ngay cả rằm còn không có nhóc còn cố ý tìm dưới gầm giường làm gì?

“Chị... Chị bị nhốt rồi...”

Đúng nha, bị nhốt rồi.

“Bọn họ có làm chị bị thương không?! Chị có khỏe không?!” Kiều Yến lúc này như sư tử xù lông.

“Hu hu... chị không khỏe....”

Bị bắt ăn dưa chuột, bị bắt xem Hắc Miêu cảnh trưởng, người ở đây thật là ngu dốt, ngay cả chân cũng dẫm không xong...

“Thằng chó Dương Nhất Phàm... Dương Nhất Phàm, mày ở bên cạnh đúng không? Tao nói cho mày biết, mày mà đụng tới một sợi lông của Hách Hách, tao sẽ làm mày sống không bằng chết!!”

Akishino? Akishino đúng là đang đứng bên cạnh, tui liếc mắt nhìn anh ta, anh ta đang tức đến phát run.

Ôi trời, đã chơi thì phải chơi cho tới, tui ho một tiếng, nghiêm mặt nói: “Mọi người đừng nóng, tui chuẩn bị đánh ra từ trong lòng địch. Yên tâm đi, nữ thần sẽ đến cứu các anh.”

“...”

Năm cái cửa sổ đồng loạt câm nín, cuối cùng, Khương Kiến mở lời: “Trước mặt có địch, OK?”

“...” Akishino bên cạnh cười lạnh, ra lệnh trong máy truyền tin, hình ảnh bị gián đoạn, sau đó chuyển sang chỉ một mình phòng của Kiều Yến, hắn cười lạnh: “Đội trưởng, vừa rồi nói hết chưa, cảm giác ra sao? Cậu tính khi nào sẽ giao USB cho tôi? Tốt nhất cậu nên nhanh chóng đưa ra lựa chọn chính xác, tôi không có kiên nhẫn để dây dưa với cậu đâu.”

Không biết nói chuyện gì, tui không nghe trộm được cuộc nói chuyện trong máy truyền tin.

Nhưng, Akishino đã nổi giận tắt máy truyền tin, trừng mắt nhìn tôi rồi lố

mãng phun ra một câu: “Cặp vợ chồng lưu manh!”

Vợ chồng lưu manh?

Bản cương thi lưu manh hồi nào hả?

“Tôi đã làm theo yêu cầu, cô cũng nên làm điều đã hứa.” Akishino sầm mặt nói.

“Hả? Hứa gì cơ?”

“... Phối, hợp, kiểm, tra.” Akishino nghiêng răng nghiêng lợi.

A, đúng rồi, tui nhét miếng dưa chuột còn lại vào miệng, vỗ vỗ tay rồi nói với Akishino: “Chỉ có một lần cơ hội, nhanh tay lẹ chân lên.”

Có đôi khi, kẻ địch cũng rất đáng thương... Giống như kẻ địch của bản cương thi, chắc là tám đời trước ăn ở thất đức lắm mới tìm đến tui để gây phiền phức.

-----oOo-----

Chương 75: Giải thưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Các người ra ngoài hết đi.” Akishino sầm mặt ra lệnh, đồng thời nói vào máy truyền tin: “Gọi Ishida tiên sinh vào đây.”

Những người vốn là nghiên cứu viên đã bị tui hành hạ mấy ngày nay, bây giờ người phục vụ ra ngoài, đổi một người đeo kính vào, hình như là một người đàn ông trung niên lịch sự.

“Akishino tiên sinh.” Ông ta cung kính chào Akishino.

Akishino hừ một tiếng, nói ra thì tui cũng không biết Akishino này có địa

vị gì. Nhưng xem ra cũng là người có địa vị nha, nhưng phụ trách cái gì thì tui không hỏi.

Ishida ngồi trên ghế sofa đối diện tui, im lặng nhìn, không có chút cảm giác uy hiếp nào, cả người tản ra loại cảm giác của một người điềm tĩnh.

“Mời cô nằm xuống ghế sofa, cứ nằm kiểu cô thích là được... Cần chặn mộng không?” Ishida cười hỏi, ông ta trực tiếp nói chuyện với tui bằng tiếng Trung, tiếng Trung của ông ta rất lưu loát.

“Bây giờ, điều chỉnh cơ thể cô thành tư thế thoải mái nhất, sau đó nhắm mắt lại.”

Nhắm mắt lại? Ông cho rằng bản cương thi ngu lắm à?

“Cô biết, tôi không tổn thương được cô mà.” Ishida cười với tui.

“Hách Hách, đừng quên chuyện cô đã hứa với tôi.” Akishino bất mãn lên tiếng.

“VẬY anh ra ngoài đi.” Tui liếc mắt nhìn Akishino.

“Cô mơ đi...”

“Akishino tiên sinh, tôi tin Hách Hách tiểu thư sẽ không vô duyên vô cớ công kích tôi, anh ra ngoài đi.” Ishida nói.

“... HỪ.” Akishino đành buông tha, xoay người ra ngoài.

“Bây giờ có thể nhắm mắt lại chưa?” Ishida ôn hòa hỏi tui.

Được rồi, thấy thương cho ông, bản cương thi phối hợp một lần.

“Chú ý cảm giác của cô, để tâm linh cô như như một luồng khí, từ từ quét từ đầu đến chân... Tâm linh cô quét đến đâu, nơi đó liền an tĩnh lại.”

Ishida dùng giọng trầm ổn hướng dẫn.

... Nửa tiếng sau, Ishida hỏi: “Bây giờ cơ thể và tâm trạng cô thế nào?”

Hử? Như thế nào ấy à?

“Không tốt lắm.” Tui trả lời ông ta rõ ràng.

Người đối diện tạm dừng hô hấp, sau đó bất đắc dĩ nói: “... Tôi xin lỗi, có thể còn chưa thả lỏng đủ, chúng ta làm lại lần nữa.”

...

2 tiếng sau.

“Bây giờ, cơ thể và tâm trạng cô thế nào?” Ishida lại hỏi.

“... Ông điếc à?” Tiếp tục trả lời rành mạch.

Hơi thở của người đối diện hơi hỗn loạn.

“Khụ... Chúng ta làm lại...” dien...dan... LQD

Lại 3 tiếng sau.

“Bây giờ, nói cho tôi biết, tâm trạng cô thế nào?”

Bản cương thi chẳng muốn trả lời ông ta nữa.

“Được rồi, cuối cùng... Bây giờ, xin hãy trả lời tôi, trong tiềm thức của thân thể này, cô là ai?”

“... Tui?”

“Đúng, nói cho tôi biết, cô là ai?”

“Bà nội của ông.”

“...”

Tui ngáp một cái, mở mắt ra: “Ngồi với ông cả nửa ngày trời, đủ chưa vậy? Dừng được rồi.”

“Cô cô cô cô cô cô cô cô.... Không bị thôi miên?!” Ishida bị kinh hoảng rồi.

Tui quay đầu nhìn Akishino đang quan sát tình hình ngoài tấm kính: “Ê, cho người phục vụ vào đây mở HỒ Lô Biến cho tui coi!”

“Không thể nào... điều đó là không thể nào! Ý thức sao có thể mạnh mẽ như vậy, không thể nào...”

“Ishida! Đồ phế vật!” Akishino tức giận bước tới, mắng xối xả.

“Không... Akishino tiên sinh, xin hãy nghe tôi nói! Không thể nào có chuyện tôi không thôi miên được tiềm thức!”

“Nhưng chuyện này đang xảy ra trước mắt tôi, Ishida, ông muốn bị đuổi khỏi công ty hả?”

“Không! Chuyện này chỉ có một loại khả năng... Đó chính là... Đó chính là... cô ấy vốn không có tiềm thức!” Ishida gào ầm lên.

Trời ơi, Ồn muốn chết.

“Cút, tôi không muốn nghe ông nói nhảm, hãy cầu nguyện cho lý do thoái thác của ông được cấp trên chấp nhận đi.” Akishino lạnh lùng nói.

“Này, Akishino, anh là ai trong này thế?” Tui đột nhiên mở miệng hỏi.

Akishino lạnh lùng liếc nhìn tui: “Tìm hiểu tình hình địch? Định đánh ra?”

“Cuộc sống này thật nhàm chán, tui chỉ là...”

“Người phụ trách phân bộ châu Á của Chiến Phủ.” Akishino bại trận.

Ồ, nhìn không ra nha, là quan lớn đó.

“Nói thẳng đi, cho tôi 3000cc máu của cô, cô muốn gì?” Akishino hỏi.

3000? Anh định giết tui à?

“Thả Lạc Trạch và Khương Kiến.”

“Không thể nào.” Đối phương lập tức từ chối. “Nói chuyện thực tế chút đi.”

Anh cũng nói chuyện thực tế chút đi.

“300cc máu đổi lấy một tin tình báo.” Tui mặc cả.

“... Tình báo gì?” Akishino đã dao động.

“Yên tâm, không phải tin tuyệt mật, tin tình báo tui muốn...” Tui nhìn chăm chăm vào mắt anh ta, chậm rãi nói: “Cha của kế hoạch X đang nằm trong tay Chiến Phủ có đúng không?”

“... Sao lại hỏi cái này?”

“Bây giờ tui đang hỏi anh.”

“... Thành giao.” Akishino gật đầu.

dien...dan... LQD 300cc máu, đủ để chứa đầy một bình nước uống đã bị rút khỏi người tui.

“Bây giờ anh nên thực hiện lời hứa rồi.” Tui ném bông thấm máu xuống đất.

“Vấn đề mà cô hỏi là: Cha của kế hoạch X có trong tay Chiến Phủ hay không? Bây giờ tôi sẽ nói rõ ràng cho cô biết-- Không có.” Dừng một lát, anh ta lại nói thêm: “Những việc này nói cho cô biết cũng không sao, cha của kế hoạch X tên là Quách Hoa, là người Trung Quốc các người, bệnh độc X do ông ta phát minh không tệ, nhưng nếu cô muốn tìm ông ta thì đừng cố gắng làm gì cho phí sức. Bởi vì từ hai mươi mấy năm trước, ông ta đã không rõ tung tích, tuy không tìm thấy thi thể, nhưng được khẳng định là đã chết.”

“... Đã chết?”

“Chết rồi. Ông ta là kẻ phản bội của công ty.” Akishino cười lạnh.

“Là sao?” Tui nhìn Akishino.

“Cuộc trao đổi dừng ở đây, tôi không muốn nói với cô.” Akishino tự tiện bỏ dở đề tài.

... Nói chuyện lấp lửng kiếp sau bị tửng nhé.

Đến buổi tối, bản cương thi đang nằm trên giường ngủ, không ngờ Akishino mặt mày hớn hở xông vào.

Gì đây?

“...” Anh ta ý cười đầy mặt nhìn tui, nhưng không nói gì, nhìn bản cương thi như đang nhìn bệnh nhân tâm thần.

“Thị tẩm à?” Tui hỏi.

“Nói cho cô biết một tin tốt và một tin xấu, cô muốn nghe tin nào trước?”

... Tui cảm thấy hai tin này chẳng có tin nào tốt.

“Không hứng thú.” Tui trêu anh ta.

“Tôi sẽ nói về tin tốt trước, tin tốt là... cô...” Anh ta dừng một lát, nói tiếp: “Thụ thai rồi.”

Điếc à? Bản cương thi đã nói là tui không có hứng thú, còn nữa, thụ thai? Bản cương thi là heo gà bò chó à? Lại còn...

... Gì?

Thụ-- Thai--?!

Tui?! Tui, thụ thai?! Có nhầm không vậy? Có lấy nhầm kết quả có thai của Kiều Yến thành của bản cương thi không vậy?!

“Tin xấu là, đời sau do cô sinh ra sẽ là của Chiến Phủ.”

-----oOo-----

Chương 76: Ngày Trung Thu đặc biệt.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngày xưa ngày xưa, xưa ời là xưa... Là thời nào thế? Im đi, nghe bản cương thi kể, ừm... xưa ời là xưa... Có một con thỏ trắng vô cùng thông minh, đáng yêu, tên là thỏ Hách Hách.

Thỏ Hách Hách và thú cưng của nàng, thỏ Kiều Yến, cùng sống ở thủ đô của vương quốc thỏ. Mỗi ngày hai người trải qua cuộc sống làm chết người và cố gắng làm chết người khác... Mãi đến một ngày kia, thỏ Hách Hách tìm được một viên ngọc rồng trong tập tranh HỒ Lô Biển...

Trời ời, đây chẳng phải là viên ngọc rồng trong truyền thuyết ư? -Thỏ Hách Hách kinh sợ.

Theo truyền thuyết xưa cũ, chỉ cần tập hợp đủ bảy viên ngọc rồng sẽ có

thể triệu hồi Lý... Ách, triệu hồi Rồng Thần để xin một điều ước.

Viên ngọc rồng lượm được ngoài ý muốn này khiến thổ Hách Hách hạ quyết tâm, nài bước đi trên hành trình triệu hồi Lý... Ách, Rồng Thần.

Thổ Kiều Yến nghe nói chủ nhân sẽ bước đi trên con đường triệu hồi Rồng Thần, bị hùng tâm của ngài cảm động, vội vàng cung cấp cho thổ Hách Hách một tin tình báo quan trọng: “Thổ Hách Hách chủ nhân, viên ngọc rồng giống như thế này, tôi đã từng nhìn thấy ở chỗ thổ Long Vàng.”

Thổ Long Vàng là một con thổ ngang ngược hư hỏng trong vương quốc thổ, nhưng không sao, việc này không làm khó được thổ Hách Hách thông minh, đáng yêu của chúng ta. Dắt theo thú cưng yêu dấu, thổ Hách Hách nghênh ngang đến nhà thổ Long Vàng.

“Tên ông đây là Đàm Tân Nam! Ông tên là Đàm Tân Nam! Tên ông không phải là Long Vàng!” Cửa nhà rộng mở, thổ Long Vàng đuổi đánh người hầu.

“Long Vàng đại nhân! Xin đừng đánh tôi! Long Vàng đại nhân! Xin hãy tha cho tôi!” Người hầu chạy tứ tán xung quanh.

“Thổ Long Vàng, cậu làm gì đó?” Giọng của thổ Hách Hách, sắc mặt thổ Long Vàng thay đổi 180 độ, như “súc vật” thổ thấy cỏ, nhào ngay tới: “Chị hai thổ! Chị hai thổ!”

“Cút.” Thổ Kiều Yến dùng chân thổ đạp lên mặt thổ Long Vàng.

“Chị hai thổ! Chị hai thổ! Chị tới chơi với em hả?” Thổ Long Vàng đứng lên, bơ thổ Kiều Yến, lại cười như hoa nở với thổ Hách Hách.

“Nghe nói cậu có viên ngọc rồng?” Thổ Hách Hách hỏi thẳng.

“Cái này...!” Thổ Long Vàng mở to mắt: “Chị hai thổ hỏi cái này chi? Chẳng lẽ chị hai cũng muốn triệu hồi Rồng Thần?”

“Đúng vậy.” Thổ Hách Hách gật đầu.

“Nhưng em cũng đang thu thập ngọc rồng... Thôi kệ đi, chị hai thổ đã lên tiếng, em nhất định sẽ cho...” Long Vàng lật tìm trong lớp lông tơ trên bụng, tìm ra hai viên ngọc rồng.

Thổ Hách Hách toan cầm lấy, thổ Long Vàng lại bất ngờ rút tay về: “Em có thể cho chị hai thổ, nhưng chị phải lấy thứ gì đó để đổi.”

“Thứ gì?” Thổ Hách Hách bĩu môi, nghiêng đầu.

“... Một cái... ôm...” Thổ Long Vàng còn chưa dứt lời, giọng đã nhỏ đến mức không nghe thấy.

“Hả? Cậu nói cái gì?” Thổ Hách Hách nghe không rõ.

“Em nói... một cái...á!!!”

Thổ Long Vàng còn chưa nói hết đã bị thổ Kiều Yến một chân đá bay.

Sau một đoàn sương khói (Editor: Cảnh đánh nhau trong anime, manga), thổ Kiều Yến cầm hai viên ngọc rồng bước ra, để lại sau lưng một vật thể máu chảy đầm đìa.

“Chủ nhân Hách Hách, cho ngài.” Thổ Kiều Yến giao viên ngọc rồng cho thổ Hách Hách.

Được lắm, bây giờ đã có ba viên ngọc rồng, thổ Hách Hách vui vẻ rời khỏi nhà thổ Long Vàng.

Còn lại bốn viên ngọc rồng khác ở đâu?

Thổ Hách Hách bỗng nhớ đến người chuyên bán tin tình báo ở thủ đô của vương quốc thổ, thổ Lạc Trạch.

Thỏ Lạc Trạch chắc sẽ biết bốn viên ngọc rồng còn lại ở đâu chứ nhỉ?

Thỏ Hách Hách và thỏ Kiều Yến lập tức lên đường đến tiệm của thỏ Lạc Trạch.

“Hoan nghênh quý khách, muốn mua thì mời vào, không mua mời biến khỏi tiệm tình báo.” Vừa vào cửa, chủ tiệm thỏ Lạc Trạch đã nhiệt tình mời gọi.

“Tui muốn mua tin tức của bốn viên ngọc rồng.” Thỏ Hách Hách nói.

“Muốn triệu hồi Rồng Thần? Chà, giá của ông đây khá mắc đấy, không biết cô có bao nhiêu... cái này?” Thỏ Lạc Trạch ma sát hai ngón tay vào nhau.

“Vô—cùng—nhiều,” Thỏ Hách Hách cũng chà hai ngón tay vào nhau.

“Thành giao. Căn cứ vào tin tình báo mà tôi biết, cô đã có 3 viên ngọc rồng rồi đúng không? Còn lại bốn viên, có một viên ở chỗ thỏ Khương Kiến, một viên của thỏ Dương Nhất Phàm, còn lại hai viên khác ở chỗ thỏ Kiều Úc.”

Thỏ Hách Hách gật đầu, xoay người đi.

“Ê Ê Ê! Cái này của ông đâu?!” Lạc Trạch thỏ vừa chà tay vừa đuổi theo.

Thỏ Hách Hách nhìn thỏ Kiều Yến ra hiệu, thỏ Kiều Yến đi đến trước mặt thỏ Lạc Trạch.

“Sao? Muốn gì?! Ông đây là trẻ vị thành niên! Là thỏ vị thành niên, anh là tội phạm, tội phạm—Á!!”

Để lại một đống màu đỏ, thỏ Hách Hách và thỏ Kiều Yến rời khỏi tòa nhà bán tình báo.

Nếu đã rõ địa điểm của những viên ngọc rồng còn lại, vậy thì dễ rồi.

Thứ nhất, viên ngọc rồng trong tay thổ Khương Kiến.

...

Ngọc đến tay, để lại một đồng đỏ.

Cuối cùng, hàng trong tay thổ Kiều Úc.

“Ngọc rồng? Được thôi, cho cô.” Thổ Kiều Úc cười dịu dàng, không nói hai lời đã đồng ý. “Tôi giấu ở bên cạnh cây củ cải ở sân sau căn nhà trong căn cứ trung tâm, cô nhớ cây củ cải thứ ba lên sẽ thấy.”

Đường quá xa, thổ Kiều Yến lo lắng cho thổ Hách Hách nên xung phong đi: “Chủ nhân Hách Hách, ngài ở đây chờ tôi, tôi sẽ mang ngọc về.”

Thổ Hách Hách gật đầu đồng ý.

Thổ Kiều Úc cười yếu ớt nhìn thổ Kiều Yến đi xa, tâm tình với thổ Hách Hách được chừng 2 phút, anh ta bỗng ngạc nhiên nhìn về phía sau lưng thổ Hách Hách: “A, anh hai về rồi, tốt quá.”

Thổ Hách Hách nghe tiếng quay đầu lại, ngay cả cộng lông thổ cũng không thấy một sợi.

“Gì..?”

Thổ Hách Hách vừa quay đầu lại đã có một nụ hôn nhẹ rơi vào mặt.

Thổ Kiều Úc tươi cười rời khỏi.

Sau đó, thổ Hách Hách phát hiện trong tay mình có hai viên ngọc rồng.

...

Bảy viên ngọc rồng, mồ hôi người lưu biệt, nước mắt người lưu biệt,

máu của người lưu biệt, thiên tâm vạn khổ mới thu thập đủ. (Editor: Tui không coi 7 viên ngọc rồng nên tui không biết cái này là cái gì, có hay không nữa @@)

Sau một đoàn sương mù bầy sắc, Rồng Thần hiện ra.

“Người triệu hồi ta để làm gì?” Rồng Thần phát ra uy áp khiến người kinh tâm động phách.

Thỏ Hách Hách nhìn Rồng Thần một lúc lâu, rốt cuộc cũng khôi phục lại tinh thần, lau đi nước miếng bên mép.

“... Tui muốn ăn gân cốt của rồng.”

Sau đó...

Không có sau đó nữa.

Vì thế... Từ đó về sau không còn ai trên thế giới này có thể nhìn thấy rồng nữa.

-----oOo-----

Chương 77: Kế hoạch Mẫu Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Con là gì?

Con là tiểu bảo bảo, biết khóc, biết cười, sẽ bị thương, là kết tinh yết ốt, con là...

“Tít—cảnh báo! Tít—cảnh báo! Điện lực hỗn loạn, tất cả các thiết bị đã bị nhiễu!” Trong căn phòng bỗng vang lên tiếng cảnh báo chói tai.

“Đáng giận! Xảy ra chuyện gì vậy?!” Akishino gầm lên, vội vàng muốn rời khỏi phòng, tui dùng đuôi quét anh ta xuống đất, đánh tới.

Lấy đi súng của Akishino, tui tóm cổ anh ta lên.

Có vài tên mặc đồ trắng ghì súng, căng thẳng nhắm vào tui, tui dùng Akishino làm khiên.

“Khốn nạn! Là do ai làm? Sao điện có thể nhiễu được?” Akishino vẫn đang khàn giọng mắng, không thể tiếp nhận sự thật mình đã thành con tin.

“Nhất Phàm, cậu đã quá xem thường thôi rồi.” Giọng nói lạnh lùng của Kiều Yến, một bóng người xuất hiện, 4 người khác hoàn toàn khỏe mạnh đi theo phía sau.

“Kiều Yến—lại là cậu!” Akishino nghiến răng nói.

Thắng bại đã định, Kiều Yến mở cánh cửa được làm từ kim loại đặc biệt từ bên ngoài: “Hách Hách, chúng ta đi thôi!”

Lạc Trạch và Khương Kiến bị Gừ Gừ mỗi tay nhấc một người, đi theo sau lưng bọn tui.

Thừa lúc tất cả các thiết bị trong tòa nhà này bị nhiễu, bọn tui dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi tòa cao ốc, đương nhiên là không quên mang theo Akishino.

Bọn tui rời khỏi đó, nhanh chóng lên máy bay trực thăng, Lạc Trạch nhanh nhẹn thao tác cho máy bay cất cánh, chiếc trực thăng thổi gió từ từ bay lên.

Kiều Yến quăng máy truyền tin và súng của Akishino ra ngoài cửa, hai thứ đó rớt xuống đất đánh “bốp” một tiếng, thế là đã hy sinh.

Akishino bị tui khống chế bỗng đứng im lặng, không phản kháng nữa.

“Ô hô! Ông đây được tự do rồi!” Tiếng hoan hô vui vẻ của Lạc Trạch từ phía trước truyền đến.

“Đi một vòng lớn, boss lớn ở bên cạnh mà chúng ta lại không phát hiện.”
Kiều Úc nhìn Akishino, nói.

Akishino hừ lạnh: “... Tôi không còn gì để nói, tôi chịu thua.”

Đừng mà, nói chút gì đi, tui đá Akishino: “Nói tất cả mọi việc liên quan đến Quách Hoa đi.”

“Tôi nói với cô ông ta chết rồi mà.”

“Chết như thế nào? Xác định như thế nào?” Kiều Yến chìa súng vào ót Akishino.

“Tôi có nói hay không thì có khác gì nhau? Đằng nào thì cũng chết rồi, tổn nước miếng của tôi lắm.” Akishino cười lạnh.

“Không, thẳng thắn có thể giúp anh chết không đau đớn.” Kiều Úc bỗng lên tiếng, cậu ta rãnh rang dựa một bên, nở nụ cười khó hiểu: “... Anh còn nhớ dáng vẻ của Từ Tĩnh không?”

D/D/LQD

“...” Im lặng hồi lâu, Akishino và Kiều Yến đồng loạt lên tiếng: “Từ Tĩnh là do cậu giết?”

“Tôi không thích giết người.”

“Vậy cậu...”

“Không phải còn sống à?” Kiều Úc mỉm cười vô tội.

À ha, xem ra Kiều Úc cảm thấy chưa giết thì chưa tính là giết người, lý luận mới này bản cương thi phải nhớ cho kỹ.

Vẻ mặt của Akishino đột nhiên trở nên hung tợn, tui nhận ra anh ta định tự sát, Kiều Úc đã vọt đến trước mặt, bóp hai má Akishino.

“Tôi còn tưởng người Nhật Bản có truyền thống mổ bụng cơ đấy.” Ánh mắt Kiều Úc lộ ra vẻ đáng tiếc.

“Các người đừng khinh người quá đáng.” Akishino nghiêng răng nghiêng lợi nói, đáng tiếc do hai bên má bị bóp nên âm thanh phát ra chỉ là tiếng lẩm bẩm.

Mang đến hiệu quả như một buổi hí kịch khí phách.

Haiz, thật ra thì anh ta cũng rất đáng thương, vất vả suốt mấy hôm nay, chút chỗ tốt cũng không chiếm được mà lại còn tiền mất tật mang...

“Có muốn gia nhập vào nhóm tui không?” Tui bỗng đưa ra đề nghị khiến mọi người sửng sốt.

Ân tình quả đưa chuột, đền ơn như suối tuôn.

Akishino sửng người, sau đó bày ra vẻ mặt thư thân: “... Không được, sinh thời tôi không thể thấy nước Nhật Bản phục hưng, khi chết vẫn sẽ bảo vệ cho đất nước.:

Đất nước... khiến người ta sống vì lý tưởng, không ngại cái chết à?

Tui nhìn ánh mắt kiên nghị của Akishino, bỗng nhiên cảm thấy tâm trạng phức tạp.

“Tôi sẽ không tiết lộ bất kì điều cơ mật nào của Chiến Phủ, nhưng nếu các người muốn tin tình báo về Quách Hoa, tôi có thể nói cho các người biết. Đổi lại, các người phải cho tôi tự chọn cách chết, thế nào?”

“Mổ bụng? Tôi có thể thay anh làm không?”

... Tiểu Kiều, ánh mắt hưng phấn đó của cậu nên giấu đi thì hơn.

“Thành giao.” Trước cái nhìn chăm chú của những người khác, tui vuốt cằm, nhìn thẳng vào đôi mắt của Akishino.

“Lý do Quách Hoa gia nhập Chiến Phủ rất đơn giản, con gái ông ta mắc chứng tự kỷ rất nặng... Năm mười tuổi, Quách Tịch Khuê bị tai nạn xe cộ, biến thành người thực vật. Quách Hoa vẫn luôn tiến hành những nghiên cứu liên quan đến não bộ để làm con gái mình tỉnh lại. Trong đó bao gồm cả việc làm thế nào để kích thích thần kinh não, nghiên cứu cách để khiến não bộ tự tiến hành việc tái cấu trúc. Mà Chiến Phủ là nơi có thể cung cấp mọi thứ cho nghiên cứu của ông ấy. Tất cả mọi thứ đều là vì thức tỉnh và chữa khỏi cho Quách Tịch Khuê. Tuy nhiên, kết quả nghiên cứu sau cùng lại sản sinh ra bệnh độc X và bệnh độc G.”

D/D/LQD

“ Cô có biết chuyện về 10 Mẫu Hoàng dự bị không?” Akishino nhìn tui rồi lạnh nhạt kể tiếp: “Sau nhiều lần điều chỉnh bệnh độc X, cuối cùng cũng tiến vào giai đoạn thử nghiệm. Chiến Phủ tìm rất nhiều người có tình huống tự kỷ y như Quách Tịch Khuê từ khắp mọi nơi, đồng thời còn tìm ra 9 người khác bởi vì nhiều nguyên nhân mà phải sống đời thực vật ở cùng tuổi đó, tính cả Quách Tịch Khuê, có 10 người tham dự nghiên cứu được chúng tôi gọi là “kế hoạch Thiên sứ mỉm cười”. Sau này, chúng tôi gọi đó là 10 Mẫu Hoàng dự bị của “kế hoạch Mẫu Hoàng.””

“Trong 3 năm tiêm vào bệnh độc, 10 Mẫu Hoàng dự bị liên tục xảy ra dị biến, đã sinh ra một loại quái vật có tiềm lực kinh người. Chúng nó có diện mạo xấu xí, không có tình cảm, không có trí tuệ, chỉ có bản năng công kích cơ bản nhất của sinh vật, nhân viên nghiên cứu chết dưới tay chúng nhiều vô kể. Lúc đó, trong những Mẫu Hoàng dự bị được tiêm bệnh độc, chỉ có Quách Tịch Khuê là hoàn toàn không xuất hiện bất kỳ dị biến nào, cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy đứa bé sẽ tỉnh lại. Cả công ty đều cho rằng, Quách Tịch Khuê đã thất bại trong việc dung hợp bệnh độc X.”

“Công ty cho rằng loại bệnh độc này là vũ khí sinh hóa hoàn mỹ, không những dùng nó để giao dịch quân sự, thậm chí công ty còn muốn mình trở thành chúa tể xây dựng lại thế giới này. Đúng lúc đó, Quách Hoa chạy

trốn.”

“Lúc công ty phát hiện, Quách Hoa đã mang theo đứa con gái vẫn còn đang ngủ say và tất cả những nhà nghiên cứu đã phản đối Chiến Phủ của trung tâm thực nghiệm sinh hóa chạy khỏi tầm tay của Chiến Phủ.”
Dừng một lát, Akishino lần nữa mở miệng: “Sau sự kiện phân bộ của Chiến Phủ tiết lộ về bệnh độc, bệnh độc X đã quét sạch toàn cầu như một cơn bão. Chiến Phủ đã dùng đủ mọi cách để đuổi giết kẻ phản bội Quách Hoa. 5 năm sau, Chiến Phủ phái một đội ngũ bí mật đi bắt Quách Hoa, hơn nữa còn thành công tìm được nơi Quách Hoa đang ẩn náu. Quách Hoa vì dẫn dắt đội truy lùng bí mật mà xuất hiện một mình, trong tình huống đạn hết lương thực cũng không còn, chính ông ta đã tiêm bệnh độc G vào người mình, cũng mượn sức mạnh đó để chạy thoát. Đó chính là lần cuối cùng Chiến Phủ tiếp xúc với Quách Hoa.”

“Không thể nào có chuyện ông ta vẫn còn sống, ý tôi là, với tư cách là “người”— ”

Câu chuyện thật dài cuối cùng đã kết thúc, trong máy bay trở nên vô cùng im ắng.

“Bây giờ là lúc các người nên thực hiện lời hứa.” Akishino nhắc nhở.

“Muốn chết kiểu gì?” Tui hỏi.

Akishino cười nhẹ, nhìn sang Kiều Yến: “... Đội trưởng, chúc mừng cậu đã thành ba ba rồi.”

Sau đó...

Anh ta đứng lên khỏi chỗ ngồi, hướng về chỗ cửa máy bay đang mở, nhảy xuống.

“Nhật Bản vạn tuế— ” Tiếng hét của Akishino trong cơn gió mạnh cứ vang, vang mãi.

“...!” Kiều Yến bật dậy khỏi chỗ ngồi nhưng đã trễ, chỉ có gió mạnh từ bên ngoài không ngừng rít gào.

“Đóng cửa máy bay lại! Cái máy bay trực thăng nát này thăng bằng rất kém!” Lạc Trạch hô lớn.

Khương Kiến vọt tới đóng mạnh cửa lại, động tác vô cùng lưu loát, tui thấy, nhưng tui thấy, lúc anh ta đóng cửa lại đã tạm dừng trong giây lát, ngón tay run lên nhè nhẹ,

Dương Nhất Phàm, đã chết.

-----oOo-----

Chương 78: Ba ba

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trừ một lần đổ thêm dầu trên đường, máy bay trực thăng dùng tốc độ nhanh nhất bay thẳng về đại bản doanh của bọn tui ở thành phố Đan Phù.

Vừa xuống máy bay, Lạc Trạch vọt ngay vào khu nhà vệ sinh công cộng của tiểu khu, còn không quên kéo theo Gừ Gừ theo cậu ta dọn nhà vệ sinh.

“Xem cậu ta đã hy sinh lớn vì chúng ta lần này, cho cậu ta thành đội viên hạch tâm của đội Diễm Ngộ đi.” Khương Kiến nhìn bóng lưng của Lạc Trạch, đồng tình nói.

“?” Tui nghiêng đầu nhìn Khương Kiến.

“Hắc, Hách Hách, khẳng định là em đoán không ra. Dương Nhất Phàm...” Khi nhắc đến tên này, ánh mắt Khương Kiến trở nên âm u đi, sau đó anh ta lại gượng cười: “USB mà Akishino muốn lấy từ chỗ đội trưởng, nhưng vẫn không tìm được, em đoán xem bọn anh đã giấu cái

USB của ba em đi đâu?”

“... Ở đâu?” Bản cương thi hiếm lắm mới phối hợp với anh ta một lần.

“Em không biết tràng diện đó như thế nào đâu, rung động lắm. Lúc Akishino phái người đến bắt đội trưởng, bọn anh bị đánh thuốc mê, không thể động đậy, Lạc Trạch ở ngay bên cạnh đội trưởng, đội trưởng thừa dịp không ai để ý quăng cái USB cho Lạc Trạch, Lạc Trạch, cậu ta...” Khương Kiến hít một hơi, cố tạo ra hiệu quả rung động: “Lạc Trạch không thèm chớp mắt nuốt cái Usb trong tay luôn!”

“Nghe nói...” Khương Kiến nói tiếp, vẫn trừng mắt nhìn tui: “Cậu ta đã táo bón 4 ngày rồi.”

... Sớm biết vậy đưa tui giữ cho, bản cương thi tự cất là được, đâu giống Lạc Trạch làm vậy nên bị táo bón, phiền phức.

“A không đúng, việc còn kinh khủng hơn chính là... Đội trưởng thành ba ba rồi!” Khương Kiến vỗ đầu, bỗng hét lên: “Ê này này đội trưởng, anh muốn làm cha nuôi! Không đúng, còn Kiều Úc nữa, vậy anh đây chịu thiệt chút, làm cha nuôi 2 cũng được!”

Kiều Yến không lên tiếng, không biết tại sao mặt nhóc lại có vẻ băng lãnh.

“Mọi người đã mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi sớm chút đi, ngày mai chúng ta sẽ dùng địa nhiệt để phát điện, mở USB ra xem, bên trong không chừng sẽ có tin tức về ba của Hách Hách.” Kiều Yến bình tĩnh nói.

Khương Kiến có chút nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi lại.

Đêm.

Tất cả mọi người đã về phòng của mình, Kiều Yến lại không.

Nhóc ngồi trên cái ghế mây trước cửa sổ, ánh mắt vẫn nhìn tờ giấy trên

bàn nhỏ.

Ánh trăng in một đường sáng dài trên mặt đất, tui chân không đạp lên ánh sáng, tưởng tượng như đang đứng giữa dòng sông. diễn đàn Lê Quý Đôn

“Chị đi ngủ đi.” Dường như nhớ ra cái gì đó, Kiều Yến bỗng ngẩng đầu nói với tui.

Tui chân không nhảy lên chiếc giường lớn nhún hai cái rồi chui vào mền.

Đợi một lúc, không thấy có người vào, tui lại thò đầu ra ngoài, ánh mắt Kiều Yến chạm vào mắt tui, dao động trong chớp mắt sau đó khôi phục sự bình tĩnh: “Chị ngủ trước đi, đừng chờ em.”

Nhóc rời khỏi ghế mây, cũng không đi về phía giường lớn mà bước ra khỏi phòng.

...

... Ăn nhầm thứ gì bị đau bụng rồi à?

Nghe nói trên đời có một sự tồn tại tên là dì cả, khiến cho con người trong một tháng sẽ có vài ngày cố định tâm trạng không tốt, xem ra dì cả của Kiều Yến tới chơi, bản cương thi hiểu mà, không thể làm cho nhóc cảm thấy khó chịu.

Sáng sớm hôm sau, tất cả mọi người tự phát tập trung trong kiến trúc dưới lòng đất, hôm nay Kiều Yến sẽ mở khóa USB.

Trong sự im lặng của mọi người, Kiều Yến cắm USB vào máy tính.

Xin hãy nhập mật mã, hệ thống nhắc nhở.

Kiều Yến dùng bàn phím diên hai chữ Hách Hách, sau đó tạm dừng một lát rồi mới gõ Enter.

“Đang xác nhận mật mã...”

Tất cả mọi người nín thở, nhìn dòng chữ to màu đỏ cứ chớp chớp sau đó trong ánh mắt chờ mong của vạn chúng, biến thành: “Xác nhận thành công.”

“Hay lắm!” Khương Kiến ở phía sau kích động reo lên.

Kiều Yến xem qua mấy mục được phân loại một lần, phát hiện chúng đều là những tư liệu và ghi chép chuyên nghiệp có liên quan đến bệnh độc X và bệnh độc G.

“Thứ này quá quý giá, nếu giao cho nhân tài chuyên nghiệp, nói không chừng có thể nghiên cứu ra vắc- xin phòng bệnh đó!” Khương Kiến kinh ngạc nói.

“Ở đây có một cái video clip... cho Hách Hách?” Kiều Yến điểm vào cái icon kẻ đặc biệt, sau đó mở tiếng lớn lên.

Sau một đồng loạt âm, có một người đàn ông mặt mày mệt mỏi ngồi xuống trước màn hình.

“Hách Hách, đây là lần cuối cùng ba ba nói chuyện với con. Ba xin lỗi, ba ba không thể tiếp tục bảo vệ con được nữa. Để căn cứ này không bị bại lộ, ba phải rời khỏi đây, rời xa con. Để ngừa vạn nhất, ba sẽ đem theo phần “bệnh độc Khuê” còn lại theo, hy vọng rằng ba sẽ không cần dùng đến nó... Bệnh độc do ba tạo ra, ba chưa từng hối hận khi đã tạo ra nó, chúng ta sinh ra vốn là vì cứu người, chỉ là người sử dụng chúng đã đi vào tà đạo mà thôi. Tuy ba đã tạo ra bệnh độc “Tịch” “Khuê”, nhưng thật đáng tiếc, đến những giây phút cuối đời, ba vẫn chưa kịp nghiên cứu ra vắc- xin phòng bệnh.”

“Bệnh độc Tịch có mười phiên bản, mỗi người tham dự kế hoạch Thiên sứ mỉm cười có một bản khác nhau, nhưng theo thời gian, bản thân bệnh độc đã có sự tiến hóa thay thế, cuối cùng chỉ có con của ba, bệnh độc trên người con vẫn có sức sống như cũ. Người thích nghi được thì sống, cá

lớn nuốt cá bé, thế giới bệnh độc cũng như vậy. Lúc ban đầu, mười phiên bản của bệnh độc Tịch xưng bá thành nguy cơ sinh hóa, sau khi trải qua sự cạnh tranh, bệnh độc đã biến cơ thể mẹ thành zombie, bệnh độc mạnh mẽ vô song trong người con là tốt hay xấu... ba ba không thể cùng con quan sát nữa rồi.”

“Ba ba đã gây ra rất nhiều tổn thương không thể chữa lành cho con, những tổn thương đó trở thành những vết thương vĩnh viễn không khép miệng trong lòng con, nhưng con đừng quên—Ba ba vẫn luôn yêu con từ tận sâu trong tim.”

Ba ba vẫn luôn yêu con từ tận sâu trong tim.

Thân thể phản ứng nhanh hơn cả linh hồn, trước khi tui phát hiện nước mắt đã tràn ra.

“Nếu có một ngày con có thể nhìn thấy những thứ này, điều đó chứng minh là con đã tỉnh. Ba ba hy vọng trong thế giới đã sụp đổ này, con vẫn có thể hạnh phúc—sống trong hạnh phúc. Nếu có một ngày con gặp được một quái vật tiêm bệnh độc G, hãy hứa với ba... Giết nó đi.”

-----oOo-----

Chương 79: Hủy diệt, sinh ra.

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tui là Hách Hách.

Tui là sinh vật Hách Hách được sinh ra từ ống nuôi cấy.

Nhưng tui lại có tình cảm của Quách Tịch Khuê, không ngừng khóc.

Tui là Quách Tịch Khuê? Đây là ba ba của tui? Tui được yêu thương? Tui không bị vứt bỏ?

Kiều Yến nhẹ nhàng lau đi nước mắt của tui, trong mắt nhóc là sự đau lòng khi phải đối diện với hiện thực nhưng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

“... Nhất định phải viết chú Quách à? Bắt Hách Hách phải làm điều này, thật là quá tàn nhẫn mà.” Khương Kiến chần chừ.

“Trung Quốc lớn như vậy, cả đời chưa chắc đã tìm được đâu.” Lạc Trạch vô tư nói.

“Bệnh độc G... Nước ta có rất ít tư liệu liên quan, muốn tìm chút manh mối cũng không có.” Khương Kiến khó xử.

... Không cần tìm đâu.

Người nhiễm bệnh độc G, chỉ có một ở thành phố Lục Bàn Thủy. Quái vật... từng bồi hồi trước cửa khách sạn, sau đó dựa vào sức của chính mình đánh chiếm cả căn cứ người sống sót của thành phố Lục Bàn Thủy.

Nhưng tui phải giết nó? Tại sao tui phải giết ba ba của mình?

Nhưng ba không muốn sống như một cái xác không hồn, tui nên làm theo di nguyện của ông ấy hay nên làm theo tiếng lòng của bản thân? Ông ấy đã mất đi tôn nghiêm của “con người”, tui nên dùng cái chết để lấy lại tôn nghiêm cho ông ấy, hay cố ý để ông ấy sống sót như một con quái vật không có suy nghĩ, ở lại bên cạnh tui?

Đêm. Tui nằm trong mền nhìn ra ánh trăng ngoài cửa sổ.

Ánh trăng không thể cho tui câu trả lời, nhưng Kiều Yến có thể. Khi nhóc ôm cả tui lẫn cái mền, như một con nhộng, đặt lên đùi mình, tui nhìn vào mắt nhóc, hỏi: “Nếu... Em biến thành quái vật không có suy nghĩ, em sẽ lựa chọn như thế nào?”

Ánh mắt của Kiều Yến đã nói cho tui biết, đó là đáp án mà tui không muốn nghe.

Nhưng tui vẫn cố chấp nhìn nhóc chăm chú.

“Em... không muốn chị nhìn thấy em như vậy.” Kiều Yến áp cơ thể ấm áp lên mái tóc kiểu Lưu Hải của tui, giọng nhóc rất trầm thấp, trầm đến mức tui phải hết sức chăm chú lắng nghe: “Hách Hách... Em nghĩ kĩ rồi.”

Tay nhóc chui vào mền, dịu dàng xoa lên bụng dưới của tui, không có ý gì khác, chỉ là dịu dàng đến cực hạn, như đang cẩn thận chạm vào một thứ rất dễ vỡ.

“Quá khứ, hiện tại, tương lai—dù thế nào trong lòng em chị vẫn quan trọng hơn cả thế giới này. Nên chị muốn gì em nhất định sẽ giúp chị đạt được, chị không thích em sẽ giúp chị dọn sạch. Từ năm 11 tuổi, em đã cố gắng lớn lên, mỗi một ngày em đều tự nói với mình rằng em muốn trở nên mạnh mẽ, em phải bảo vệ chị, em sẽ không làm cho chị hối hận vì đã lựa chọn em. Dù là nóng hay lạnh, dù là khổ hay mệt, ngày nào em cũng tự rèn luyện bản thân, chưa từng lơ lửng. Dao thái, dao găm, dao phay... đủ loại kiểu dáng dao bị hủy hết cây này tới cây khác, da tay mùa nào cũng nứt nẻ, rách ra rồi kết vảy, sau đó lại rách ra rồi kết vảy, dù đau đến tận tận tâm liệt phế cũng không sao, có chị quan tâm em, có chị liếm miệng vết thương cho em, dù đau em cũng thấy ngọt ngào.”

“Em muốn giữ chị ở bên em, cho nên em luôn cẩn thận, không làm ra bất cứ chuyện gì khiến chị ghét. Chị không muốn thân mật với em, em sẽ không chạm vào chị, chị không muốn con...” Kiều Yến đột nhiên lại nghẹn ngào, giọng nói run rẩy của nhóc cuối cùng cũng không thể che giấu: “... Em sẽ không cần nó.”

Tui thừa nhận, tui sợ rồi. :D diễn đàn :3 LQD

Có một loại tiềm thức kỳ lạ, khiến cho tui sợ sinh mệnh mới đã đến này.

Tui rất sợ, sợ con của tui một ngày nào đó sẽ tuyệt vọng nói rằng “Giả như con chưa từng đến thế giới này”. Tui sợ lắm, sợ con của tui sẽ đi trên con đường mà Quách Tịch Khuê đã đi.

Vì tui không rõ, nên tui sợ hãi.

Nhưng trước mắt chàng thanh niên vì quyết định của mình mà ghen ngào này... Tui tin.

“... Em sẽ là người ba tốt, phải không?”

Tui vươn hai tay, treo trên cổ nhóc.

Tui tin nhóc, tin Kiều Yến sẽ là một người ba tốt.

Quách Tịch Khuê sẽ không ảnh hưởng gì đến tui, tui là Hách Hách, mặc dù lúc này tui vẫn chưa chuẩn bị gì hết, nhưng tui sẽ cố gắng trở thành một người mẹ tốt.

Động tác của Kiều Yến chợt dừng, sau đó ôm tui vào lòng nhóc thật chặt, thật chặt.

“Hách Hách...”

Không nói gì, chỉ ôm nhau một lát. Kiều Yến thả tay ra, dùng đôi mắt đỏ hoe nhìn tui chăm chăm: “... Đừng lo, chúng ta sẽ tìm được ba ba, nếu chị muốn, chúng ta có thể...”

Tui lắc đầu, ngắt lời nhóc: “Không... Chị sẽ tìm được ông ấy, sau đó giết ông ấy.”

Đó là ba tui, không phải Gù Gù, ông ấy không muốn sống như một cái xác không hồn, vậy tui sẽ giết ông ấy.

Ông ấy muốn một cái chết tôn nghiêm, tui sẽ giúp ông ấy hoàn thành nó.

Đó là... món quà cuối cùng mà Quách Tịch Khuê tặng cho ông.

“Chị biết ông ấy ở đâu.” Tui siết chặt tay, ghé sát tai nhóc, thì thầm: “...

Chị sẽ giết ông ấy.”

Chính tay chị.

3 ngày sau, tui và Kiều Yến cùng khởi hành đến thành phố Lục Bàn Thủy, phương tiện giao thông được dùng là máy bay trực thăng, người điều khiển đương nhiên là Lạc Trạch- người bị cưỡng chế tòng quân.

Kiều Úc bị Kiều Yến giao cho nhiệm vụ là phục chế chiếc USB, giao cho Vuur Bằng Siêu ở thủ đô xa xôi, tư liệu về bệnh độc trong đó vô dụng đối với bọn tui, nhưng nếu giao cho Chính phủ thì sẽ khác, trong tình huống không hại cho bên mình, Kiều Yến vui vẻ cho đi—Gần đây tâm trạng của nhóc này rất tốt.

Khương Kiến và Gừ Gừ ở lại đại bản doanh Đan Phù—Khương Kiến muốn lợi dụng nguồn địa nhiệt phong phú của thành phố Đan Phù để triển khai việc trồng kiến, trồng trọt cây nông nghiệp và gây giống cho động vật. Vì mục tiêu này, anh ta giao cho người sẽ “đi công tác” ở thủ đô- Kiều Úc một nhiệm vụ là lúc trở về thuận tay mang luôn chút gà vịt gì đấy còn sống.

Lúc tui đi, Khương Kiến đã khai khẩn một mảnh đất rất lớn ở trung tâm hoa viên trong tiểu khu, anh ta và Gừ Gừ “anh cày ruộng tôi làm ruộng”, tạo ra một khung cảnh hài hòa.

Trực thăng bay nửa tiếng đã đến thành phố Lục Bàn Thủy. Trời âm u, mây đen ở phía xa giống như có thể sẽ kéo đến đây bất cứ lúc nào khiến cho tâm trạng tui không thể nào nhẹ nhàng nổi.

Trong khoảnh khắc vừa đặt chân đến thành phố Lục Bàn Thủy, Kiều Yến đã âm thầm nắm chặt tay tui.

Ở đây có mùi rất lạ, nồng đến nỗi không cần tìm cũng biết ở đâu.

Không khí thật nặng nề, Kiều Yến dùng tay ra hiệu, máy bay lượn quanh, từ từ hạ xuống.

“GRAOOOO” Từ một góc nào đấy trong thành phố chợt có một tiếng gầm thét giận dữ như dã thú bị xâm phạm lãnh thổ.

Giết ông ấy, vì sinh mạng mới mà hủy diệt.

Tui hít sâu, kiên định bước tới.

-----oOo-----

Chương 80: Chân tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

“Mẹ đi đây, giữ nhà ngoan nhé.”

Cửa chống trộm nặng nề đóng lại, sau đó tiếng khóa trái truyền đến từ phía ngoài.

Thật đáng thương...

Bé gái ôm lấy con gấu bông nhỏ, ánh mắt đờ đẫn ngồi trên sofa.

“Hách Hách... thật đáng thương.”

Trong căn phòng khách tao nhã nhưng trống trải, ngoại trừ cô bé ra, không còn ai khác.

Vậy, cô bé đang nói chuyện với ai?

“Thật đáng thương mà, cái phải không? Gấu nhỏ tiên sinh...?” Đôi mắt không có tiêu cự của cô bé cuối cùng cũng có chút ánh sáng, nhìn con gấu bông cũ kỹ trong lòng.

“Ha ha ha... mi thật đáng thương, không ai thích cả, ai cũng muốn mi

chết đi. Nhưng mà, ta và Gấu nhỏ tiên sinh vẫn sẵn lòng chơi với mi...”

“Bạn?” Cô bé bật cười, cười với một người nào đó trong không khí: “Bạn là Hách Hách nha, bạn là đứa bé Hách Hách hư hỏng không được ba mẹ thương! Đáng thương thật đấy... Hách Hách đáng thương, chỉ có mình và Gấu nhỏ tiên sinh chịu chơi với bạn...”

“... Mình hả? Đúng rồi, Gấu nhỏ tiên sinh, mình là ai nhỉ? Mình là... Mình là...” Sắc mặt của cô bé bỗng trở nên đau đớn, ôm đầu nỉ non như đang niệm chú nguyền: “Mình không phải Hách Hách, mình không phải đứa bé Hách Hách hư hỏng không ai thương, mình không phải Hách Hách...”

dien~dan~ L <3Q<3D

“Mình không phải Hách Hách... Hách Hách là bạn... Kể đau khổ là bạn, không phải mình, mình là bé ngoan, mình rất ngoan, mình không bị ghét, mình không phải Hách Hách...”

Trong căn phòng chỉ có cô bé cô đơn tự mình lẩm bẩm, không ai trả lời câu hỏi của cô bé cả.

... ..

Lời tác giả: Quách Tịch Khuê vì trốn tránh đau khổ nên đã đắp nên ra một Hách Hách đáng thương, cô bé không thừa nhận sự thật mình là Hách Hách, cũng không thừa nhận mình chính là đứa bé đáng thương kia.

Trong kế hoạch Mẫu Hoàng, khi bị tiêm bệnh độc X, ý thức của Quách Tịch Khuê đã tan rã, thứ còn lại chỉ là tiềm thức của cô bé, cho nên cương thi muội Hách Hách trong nguyên văn mới có năng lực học tập siêu cường, đó là nguyên do cô bé chỉ cần nghe ghi âm là đã có thể nắm giữ nhiều kiến thức chuyên môn, cô bé chỉ đơn thuần là phục chế chúng trong não chứ không phải là học tập.

Vì thế, cương thi muội trong nguyên văn, nói một cách nghiêm khắc không phải Quách Tịch Khuê, ý thức của chính Quách Tịch Khuê đã biến mất rồi.

Đây là chân tướng lớn nhất trong nguyên văn.

-----oOo-----

Chương 81: Cuộc sống thần kinh của nam cường thi thời cận thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gần đây, đã đến lúc con đầu lòng của Hách Hách đại nhân- người cung ứng vắc- xin phòng bệnh thời mạt thế tròn 1 tuổi. Tiệc lớn rình rang, thủ đô không chỉ tặng quà sang quý mà còn cố ý phái cả đám người quen cũ mà lúc trước Hách Hách đại nhân đã trợ giúp, quen biết ở thủ đô đến chúc mừng.

Trong buổi dạ yến, trung tâm thành phố Đan Phù sáng trưng như ban ngày, ở đây không ngừng thay bát đĩa, tiếng cười không dứt.

Hách Hách đại nhân và phu nhân thanh mai trúc mã- Kiều Yến đang ôm đứa trẻ sơ sinh là trung tâm của đoàn người.

Kiều Yến dáng người thướt tha không ai sánh bằng, ánh mắt lại trong sáng nghiêm nghị, đối mặt với một đám người chen chúc ồn ào nhốn nháo, Kiều Yến thoáng có chút không kiên nhẫn vén mái tóc dài, một đầu tóc xoắn dài mềm mại lại càng khiến cô thêm lãnh diễm, động lòng người.

“Chị ơi” Một tiếng gọi nhẹ nhàng, người trước mắt tựa như thấy lang sói, chạy đi đâu hết.

Người tới có một mái tóc dài đen thẳng lại mượt mà, cô ấy bước đi nhẹ nhàng, không tiếng động.

Người con gái thanh lệ đó đến trước mặt Kiều Yến, ánh mắt dịu dàng rơi trên người đứa trẻ sơ sinh một lát, dường như còn mang ý cười: “Chúc mừng, đứa bé giống Hách Hách lắm.”

Nói đến con trai mình, khoe miệng Kiều Yến cũng cong lên: “...Ừm.”

... ..

“Hu hu hu hu, người ta muốn tìm anh Hách Hách, anh Hách Hách ở đâu?!” Một cô bé mặc áo choàng màu vàng thở hổn hển chạy tới chạy tui tring hội trường, nhìn đảo dất chung quanh.

“Ôi, đại tiểu thư của tôi ơi, ngài đừng đi loạn, tôi không ăn nói được với bà nội của ngài mất...”

“Bà nội của tôi, bà nội của tôi, hừ, tôi sẽ kêu bà nội xào ông lên... Anh Hách Hách của tôi đâu mất rồi?”

... ..

“Báo cáo đội trưởng! Vừa nhận được thông báo Hách Hách sắp đến hội trường!” Một bé gái cột hai chùm cọ lên người Kiều Yến.

“An ninh bên hội trường thế nào?” Kiều Yến hỏi.

“Tất cả bình thường! Đội trưởng cứ yên tâm!” Cô bé cột hai chùm tục xưng em gái bách hợp cười tươi như hoa.

... ..

Một con, hai con, ba con...

Gừ Gừ dường như lúc nào cũng ngơ ngác ngồi chồm hổm trong góc tường giết vài con kiến.

Thỉnh thoảng cô ngẩng đầu lên nhìn trời—như đang chờ ai đó.

... ..

“Không không không không... Chỉ là tin vịt thôi, lúc Hách Hách tạm cư ở thủ đô, giữa chúng tôi không xảy ra chuyện gì hết...” Một cô gái tú lệ với khuôn mặt đỏ bừng đứng trước một đồng người nhiều chuyện đang liên tục xua tay phủ nhận.

“Không không không không... Giữa chúng tôi chưa từng xảy ra chuyện gì hết mà... xin mọi người đừng suy đoán lung tung...” Mặt cô gái càng lúc càng hồng, như sắp cháy đến nơi rồi.

... .. <3 Diễn đàn <3 □□□L □□□Q □□□D

“Hách Hách đại nhân về rồi!” Trong hội trường, không biết là ai đã hét chói tai trước: “A—Hách Hách đại nhân!”

Tiếng cánh máy bay trực thăng xoay tròn càng lúc càng gần, một chiếc trực thăng màu đen chậm rãi xuất hiện trong màn đêm.

Khi còn ở giữa không trung, khoang máy bay đã bị ai đó vội vã mở ra, Hách Hách mang kính bay, mặc áo da, quần bó ôm lấy đôi chân thon dài rắn chắc, mái tóc ngắn đen tuyền bay bay trong gió, anh nhìn khắp hội trường, nơi đó có những người bạn quan trọng và cả người vợ duy nhất của đời anh.

Kiều Yến đứng đó nở nụ cười yểu ớt, trong mắt hiện lên sự dịu dàng, cô giao đứa trẻ sơ sinh trong lòng cho em gái cột tóc hai chùm, cất bước đi về hướng Hách Hách.

Không đợi máy bay trực thăng hạ xuống, Hách Hách đã khí phách nhảy xuống, sau đó trước ánh nhìn chăm chú của mọi người, anh đáp xuống một cách hoàn mỹ, khoe miệng khẽ nhếch, bước nhanh đến ôm ngang Kiều Yến lên.

Kiều Yến đỏ mặt, sau đó then thùng chôn mặt vào lòng Hách Hách.

“Bà nội cha nó, bà đây làm mệt muốn chết không có lương, chừng nào anh mới phát cho tôi một gã?” Vật thể không rõ trong chiếc máy bay trực thăng chửi ầm lên.

Đây là, cuộc sống hạnh phúc của nam cường thi thời mạt thế.

Lời tác giả: Sau ba tháng, cường thi mọi cuối cùng đã kết thúc, a ha ha ha, tôi rất vui, cảm ơn mọi người đã làm bạn bên tôi, đặc biệt là các tình yêu vẫn luôn nhắc tin cổ vũ cho tôi, tôi yêu các bạn~

Quyển tiếp theo của Pizza đã bắt đầu, tên là: Tóm được lang mọi. Thể loại: huyền huyền, hiện đại. Đã có văn án, nếu mọi người có hứng thú, mời tìm kiếm. ~ Chương 1: Ta sẽ sớm cho các người thử nước, muốn gì thì nói đi, nói không hết thì đừng nói (bị đánh)

Quốc Khánh đã qua, nếu mọi thứ thuận lợi thì đợt nghỉ dài tiếp theo sẽ là Tết Nguyên Đán, nếu không thuận lợi thì ngày 21 tháng 12 sẽ bắt đầu nghỉ dài hạn vĩnh viễn (Editor: tui không hiểu lắm, vì tui không biết tình hình tác giả này @@), mọi người tranh thủ ăn no, ngủ kỹ, không béo!

Editor: Thế là hôm nay tui cũng đã hoàn thành quyển này, trong quá trình edit cũng có nhiều sai sót, mong các bạn bỏ qua. Tui xin gửi lời cảm ơn đến tất cả các bạn đã đăng và sẽ (@@ nếu có) theo dõi truyện này. Cảm ơn các bạn đã gửi lời động viên cũng như góp ý cho tui nhé.

TOÀN VĂN HOÀN

-----oOo-----